

Giới thiệu Không Lối Thoát (Vị Sinh)

Truyện Không Lối Thoát (Vị Sinh) của tác giả Bồ Đào là câu chuyện nam chính trùng sinh lại ở dị giới mang nhiều tùy thân không gian.

Lục Chân Nghi đã có chồng là một người vô cùng thần bí đến từ mặt thể. Lục Chân Nghi đã từng tỉnh thoảng mơ về tận thế.

Tại sao cô lại hay gặp những giấc mơ về tận thế, điều gì đã xảy ra mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ca sĩ quán bar đẹp trai từ chức

Lục Chân Nghi ngồi bật dậy. Cô lại nằm mơ.

Mồ hôi ướt đầm trán.

Cô lau mồ hôi, ngồi thẳng người dậy, bình tĩnh lại.

Cô gần đây mơ rất chân thật, chân thật như thể từng chi tiết đều là thật. Dù loại quái thú hình dạng kỳ quái, cô liều mạng chạy, Tần Thâm chạy phía trước cô, lo lắng quay đầu nói với cô: “Chạy nhanh lên, Lục Chân Nghi!” Trên trán anh đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, mặc trên người chiếc áo phong Zara màu đỏ, quần màu xanh quân đội, trên cổ đeo Giáng ma xử bọn họ nhặt được khi đi ra ngoài du lịch mấy tháng trước. Một tay anh bê thùng mì ăn liền, một tay dắt một bé trai vô cùng xinh đẹp tầm ba bốn tuổi. Bé trai theo không kịp bước chân Tần Thâm, bị anh lôi chạy, thất tha thất thểu lại không kêu tiếng nào, chỉ liều mạng chạy, tiếng thở dốc rõ ràng làm người ta tuyệt vọng, tan nát cõi lòng.

Lục Chân Nghi ở trong mơ cảm thấy tim mình như bị vò nát.

Cô thở không ra hơi, gọi: “Tần Thâm... Tỷ Tỷ, Tỷ Tỷ chạy không nổi rồi, ném thùng mì đi, ôm nó chạy!”

Cô ở trong mơ mệt giống như chạy mấy lần 800 mét, chân nặng như chì, khi thở ngực đau không chịu nổi, nhưng vẫn cố chạy về phía trước.

Sau đó cô vui mừng nhìn Tần Thâm nghe cô nói xong lập tức ném thùng mì ăn liền ôm lấy đứa bé chạy. Cô yên tâm thở phào, bước chân chậm lại, gần như có thể ngửi thấy mùi hôi thối của quái vật đằng sau. Cô kêu lên: “Tần Thâm, lát nữa... Đừng lo cho em, anh hãy bảo vệ... Tỷ Tỷ là được rồi...” Giọng nói đứt quãng, khàn khàn tuyệt vọng nhưng cũng kiên quyết vô cùng.

Một cái móng vuốt lớn đập xuống đầu cô, cô tự biết không tránh được, dứt khoát xoay người xông về phía quái vật, quyết định liều chết ôm lấy quái vật cho Tần Thâm và đứa bé trai nhân cơ hội chạy trốn.

Lúc này chú chó nhỏ Elsa giống Yorkshire cô ôm trong lòng bỗng nhảy ra. Cô trơ mắt nhìn nó biến thành con thú khổng lồ hơn hai mét nghênh chiến quái vật đằng sau. Nó vẫn xinh đẹp như cũ, bộ lông lấp lánh ánh bạc, cho tới khi nó há miệng, bắn ra một tia sét...

... Giấc mơ linh tinh gì thế này. Mà lần nào cũng chân thật giống như thực vậy...

Cô ngồi dậy, chú chó nhỏ Elsa cuộn thành một cục nằm trên đầu gối cô cũng nhập nhèm ngẩng đầu lên, đôi mắt đen lúng liếng ngập nước khó hiểu nhìn cô, xem cô muốn làm gì. Lục Chân Nghi cười cười, vỗ vỗ cái đầu chỉ to bằng nắm tay của nó, vuốt bộ lông dài mượt mà như tơ, sau đó đứng dậy đi dép lê vào phòng bếp, lấy từ trong tủ lạnh ra một chai nước khoáng lạnh, uống một hớp lớn.

Elsa đã nhảy xuống giường, bốn cái chân nhẹ nhàng bước trên sàn gỗ, đi tới nằm bên cạnh chủ nhân, buồn ngủ đến mức không mở nổi mắt, cái đầu gật gật gù gù nhưng vẫn muốn đi theo cô.

Lục Chân Nghi bỏ chai nước vào tủ, trầm tư. Nghe nói người có trí tưởng tượng phong phú rất dễ nhầm giữa mơ và thật. Cô làm về tổ chức, trí tưởng tượng đương nhiên rất phong phú.

Nhưng cô vẫn cảm thấy mình là bị Tần Thâm làm hại.

Gặp phải Tần Thâm thật sự là nghiệp chướng!

Anh thật sự rất cổ quái, như gần như xa, không xác định quan hệ với cô nhưng cũng không cho cô tìm người đàn ông khác. Xem mắt mấy lần đều bị anh phá hỏng, mà chính anh lại không chịu cầu hôn.

Từ khi gặp phải anh, cuộc sống của cô luôn đi lệch quỹ đạo.

Lục Chân Nghi đi ra ban công, nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, châm điếu thuốc, nhớ lại lần đầu tiên mình gặp Tần Thẩm.

Đó là đầu hạ năm 2006, cũng như rất nhiều bạn trẻ khác, Lục Chân Nghi mới hai mươi ba tuổi, tốt nghiệp một năm, đảm nhiệm chức vụ tổ chức ở phòng thị trường của một doanh nghiệp nước ngoài, sự nghiệp phía trước rộng mở.

Cô thông minh từ nhỏ, dễ dàng thi đậu trường cao đẳng kinh tế loại một, sau đó thi nghiên cứu sinh, thuận lợi tìm được công việc hài lòng, thu nhập bảy tám ngàn lúc ấy có thể coi là rất nhiều, thuê phòng cũng không đắt đỏ như hiện nay. Cho nên, Lục Chân Nghi sau khi tan làm thường xuyên cùng hai ba cô bạn thân đi dạo phố, dùng nửa tháng tiền lương mua túi xách, tìm vài hàng ăn có vẻ đắt tiền, vài quán bar vẻ ngoài hào nhoáng, nhanh chóng chuyển từ giai cấp sinh viên thành thành phần tri thức tiểu tư sản.

Bây giờ nghĩ lại thấy khi ấy mình đúng là trẻ con ngốc nghếch, nông cạn, vừa buồn cười vừa đáng yêu.

Đêm hôm đó, là một cô bạn thân nhất quyết kéo cô đến quán bar gần trường, nói ở đây có một anh chàng đẹp trai đến mức không có thiên lý, giọng hát động lòng người, hơn nữa còn có thể đứng trước tất cả những người muốn làm quen dù là nam hay nữ. Thế cho nên có rất nhiều người đến ủng hộ, quán bar luôn đầy ắp người.

“... Cậu chắc chắn sẽ thích, đó chính là kiểu trai đẹp lạnh lùng. Tuyệt đối hợp khẩu vị của cậu...” Cô bạn đó hưng phấn khẳng định chắc như đinh đóng cột.

Kết quả sau khi đi vào thì chỉ thấy một tay nghiệp dư. Lục Chân Nghi chỉ vào cậu ca sĩ trên mặt đầy ‘mầm tình’, cố ra vẻ thời thượng nhưng không thành, đang đứng uốn éo hát, nói: “Đây là trai đẹp lạnh lùng kinh thiên động địa, quý thần khiếp sợ mà cậu nói à?”

Cô bạn đen mặt.

Gần đây cũng không có chỗ nào để chơi, hai người đành ngồi xuống uống một ly. Bạn tốt hỏi thăm người pha rượu về cậu ca sĩ đẹp trai lúc trước. Quà nhiên nghe nói người ta đã nghỉ làm mất rồi.

Uống rượu không cũng không thú vị, cho nên uống hết một ly Lục Chân Nghi liền quyết định đi về. Cô ngáp một cái, nói: “Hôm nay mệt rồi, về đi, có thời gian viết báo cáo còn hơn.”

Bạn tốt và cô hai ngày ba bữa lại gặp nhau một lần, hôm nay cũng không có chuyện gì mà buồn, chỉ vụn vụn có mỗi chuyện lễ tân công ty hú hý với một nhân viên nam, bị vợ cả đến tận công ty đánh ghen trong một chén rượu cũng đã kể xong mất rồi. Bạn tốt cũng đành vờn vai, uể oải nói: “Thôi được rồi...”

Hai người đứng dậy đi vào toilet, quyết định phóng thích chất lỏng dư thừa vừa uống vào rồi về.

Ba năm, Lục Chân Nghi đến nay còn nhớ rõ toilet ở quán bar kia, cánh cửa khắc hoa giả cổ, ngay cả chốt gỗ cũng giả như thật, bên trong cắm hương đăng điều, cửa bên cạnh là phòng dành cho nhân viên để nhân viên nghỉ ngơi, cho ca sĩ thay quần áo hóa trang.

Một chàng trai vô cùng đẹp trai đang nói chuyện với một người đàn ông giống ông chủ: “Không hát, gần đây muốn xem World Cup. Ông chủ Trịnh hôm nay thanh toán tiền lương cho tôi đi.” Về mặt chàng trai lạnh lùng, hoàn toàn không nhìn ra là fan yêu bóng đá cuồng nhiệt.

Phản ứng đầu tiên của Lục Chân Nghi là có khả năng cao đây chính là cậu ca sĩ đẹp trai lạnh lùng mà bạn cô kể.

Phản ứng thứ hai là vì xem World Cup mà không hát, nhìn lại có vẻ không giống người mê bóng đá, quả nhiên sự cuồng nhiệt của đàn ông đối với bóng đá thật khó hiểu.

Ông chủ hiển nhiên cũng kinh ngạc, ông ta chắc chắn cũng không ngờ ca sĩ chính không hát lại bởi vì một lý do tùy hứng như vậy. Ông ta đành tận tình khuyên bảo: “...Hay là cậu xem thời gian biểu diễn có trùng thì tôi sắp xếp lại cho cậu là được...”

Nhưng chàng trai kia không chịu.

Chờ Lục Chân Nghi và bạn tốt từ toilet đi ra vừa hay nhìn thấy ông chủ đang đếm tiền giao cho chàng trai, về mặt bắt lực.

Bạn tốt hưng phấn, kéo ống tay áo Lục Chân Nghi: “Đây, chính là cậu ta!”

Thậm chí còn quyết định lôi Lục Chân Nghi đi về phía đó.

Lục Chân Nghi rất lúng túng.

Nếu như anh ta quả thật hát rất hay cô đương nhiên có thể đứng dưới sân khấu thưởng thức vỗ tay. Nhưng giờ anh ta không hát, cô đến đây làm gì? Cũng đâu phải fan hâm mộ... Tới xin chữ ký hay tới trừu ghẹo?

Kết quả bị bạn tốt kéo đến bên cạnh, chàng trai kia không nhìn bạn cô mà lại nhìn cô chằm chằm.

Mắt anh ta rất đen, không lớn, xéch dài nhỏ, cảm giác động lòng người rất đặc biệt. Da rất trắng, hình môi rất đẹp, không quá cao, tầm 1m78, khoảng trên dưới hai mươi tuổi, hoặc cũng có thể trẻ hơn một chút.

Làn da trắng nõn làm nổi bật mái tóc và đôi mắt đen như mực của anh ta, ánh mắt sắc bén như dao.

Lục Chân Nghi vốn đã ngượng ngùng, bị anh ta nhìn chằm chằm như thế càng không biết nói gì.

Kết quả chàng trai kia đã mở lời trước. Anh ta nhìn cô, cười lạnh một tiếng: “Cô có bao nhiêu tiền? Chẳng qua chỉ là một tiểu trí thức, vừa tốt nghiệp, tiền lương cao hơn bình thường một chút đã học người ta đi bar xài tiền bậy bạ? Nếu cô có tiền sao không đi mà mua nhà đi? Năm sau giá nhà tăng thì cô định làm thế nào?”

Lục Chân Nghi sững sờ, bạn tốt sững sờ, ông chủ cũng sững sờ.

Không ai biết anh ta bị chấp mạch nào mà lại nói những lời như vậy với một nữ khách hàng trẻ tuổi lần đầu gặp.

Khi Lục Chân Nghi học năm nhất thì cha mẹ sau nhiều năm bất hòa quyết định ly hôn, sau đó họ đều tự xây dựng gia đình mới. Đối với cô con gái thành tích ưu tú, bọn họ cũng yên tâm, không quá quan tâm.

Mà bạn bè Lục Chân Nghi cũng cảm thấy cô là một cô gái rất lý trí thành thực, đáng tin cậy.

Cho nên đã nhiều năm cô không nghe ai trách móc trực tiếp như vậy rồi, mà hơn hết là lại đến từ một chàng trai nhỏ tuổi hơn, không thân cũng chẳng quen.

Nếu không phải bạn tốt và ông chủ đều đang vô cùng kinh ngạc thì cô còn cho rằng mình đã nghe nhầm.

Thậm chí cô còn nhìn bốn phía, xem có phải anh ta nói với người khác không. Nhưng không, mắt anh ta vẫn luôn chăm chú nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Wrangler màu đỏ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Ngày đó sau khi về nhà Lục Chân Nghi đã nằm mơ. Trong mơ cô vẫn cùng bạn tốt uống rượu ở quán bar kia, chàng trai kỳ quái ấy đứng hát trên sân khấu. Mặc dù anh cúi đầu, lặng lẽ, nhưng cũng không lạnh lùng như trong hiện thực. Anh hát rất hay, ánh mắt thỉnh thoảng ngẩn ngại nhìn về phía cô, cô sẽ cười với anh.

Sau đó là cửa quán bar, mưa to, cô đi xe, còn chàng trai kia đứng trong mưa, nước mưa chảy theo khuôn mặt anh. Mưa quá lớn, giống như có thể bao phủ anh.

Cô do dự một chút, xoay người lấy ô dúi vào tay anh.

Anh nhận lấy cái ô, ngẩng đầu nhìn cô, do dự nói: “Cuối tuần cô lại đến chứ? Tôi trả lại ô cho cô bằng cách nào?”

Sau đó bọn họ trao đổi số điện thoại.

Sau khi tỉnh lại Lục Chân Nghi cảm thấy không thoải mái, không thể nói rõ là bi thương hay là buồn bã mất mát.

Không biết là bởi vì những lời nói của chàng trai kỳ quái kia hay là qua một năm cô cũng đã chán cảm giác vội vã thoát ly cuộc sống sinh viên, Lục Chân Nghi quả thật cảm thấy mình không cần phải tiếp tục đi mua hàng hiệu, đi bar, ngày ngày tìm quán ăn, tiêu sạch tiền lương nữa.

Hơn nữa cô cảm thấy chàng trai kia nói rất có lý. 2008 là thế vận hội Olympic rồi, trên thực tế thì từ năm 2006 giá nhà đã bắt đầu tăng, năm sau vẫn tiếp tục tăng là chuyện hiển nhiên.

Vì vậy cô bắt đầu tiết kiệm tiền, tìm mua nhà.

Lần thứ hai gặp lại Tần Thẩm là hai tháng sau đó. World Cup cũng đã kết thúc.

Lục Chân Nghi chưa bao giờ ngờ Tần Thẩm sẽ chủ động tìm mình, ngay cả tên cô là gì anh cũng không biết làm sao có thể tìm được công ty cô?

Anh tốn bao nhiêu công sức?

Đối với nam nữ trẻ tuổi cô đơn sống trong thời đại ai ai cũng cảm thấy mình mới là quan trọng mà nói, chỉ cần đối phương không phải người đặc biệt đáng ghét thì chân thành như vậy cũng đủ làm cho người ta rung động.

Huống chi Tần Thảm còn trẻ lại đẹp trai.

Huống chi anh còn lái Wrangler.

Tần Thảm dựa vào một chiếc Wrangler màu đỏ mới tinh.

Vào năm 2006, xe vẫn chưa nhiều, Wrangler cũng có thể được coi là một chiếc xe tốt, huống chi Wrangler màu đỏ vốn rất đẹp, càng bắt mắt hơn.

Anh mặc một chiếc áo phông màu trắng, quần jeans, không có trang sức dư thừa, nhưng thanh xuân chính là món trang sức đẹp nhất khiến cho làn da trắng nõn của anh như ngọc, mái tóc đen như tơ, hào quang phát ra từ chính bản thân anh cộng thêm vẻ trầm tĩnh và hờ hững hoàn toàn không hợp tuổi khiến anh thật sự rất hấp dẫn.

Cho nên Lục Chân Nghi và các cô gái khác đều giống nhau, gần như chỉ cần liếc qua cô đã nhận ra.

Đây không phải cậu ca sĩ kỳ quái ở quán bar sao? Lúc ấy trong lòng cô nghĩ thầm, hoàn toàn không tự kỷ đến mức cho rằng người ta đang đợi cô.

Chỉ cảm thấy kỳ lạ thôi.

Bình thường ca sĩ ở quán bar đều không có xuất thân tốt, điều kiện gia đình bình thường, kinh tế không dư dả nhưng trong lòng mang mơ ước thành danh.

Đây là ấn tượng phổ biến nhất của mọi người về ca sĩ quán bar.

Nhưng mà Tần Thảm nhiều nhất chỉ hai mươi tuổi, chẳng những biết lái xe mà còn là xe Wrangler.

Đây là biểu hiện của con cháu nhà giàu mà.

Chẳng lẽ thật ra anh là con cháu nhà giàu chỉ vì mơ ước mới hát ở quán bar? Vậy có thể giải thích vì sao anh có thể nghỉ việc vì World Cup rồi... Nhưng mà Lục Chân Nghi luôn cảm thấy anh cũng không quá giống con cháu nhà giàu.

Lục Chân Nghi đi đến cách anh 200m thì chậm lại, do dự có nên qua đó chào hỏi không. Nhưng đúng lúc ấy Tần Thảm đã xoay người lại, nói với cô: “Lục Chân Nghi, tan tầm rồi à?”

Vì vậy không ít cô gái đi qua đi lại trong bãi đỗ xe trước cao ốc âm thầm nhìn trộm trai đẹp đều quay sang nhìn Lục Chân Nghi, trong đó không thiếu hâm mộ ghen ghét. Mà không ít đàn ông đang ngắm xe giờ cũng liếc nhìn Lục Chân Nghi vài lần, nhất là ngực và eo, không biết có bao nhiêu người âm thầm cho rằng “Xem ra không phải nuôi trai bao thì là trai nhà giàu với gái tri thức.”

Lục Chân Nghi hoảng sợ: “Sao cậu...?”

Về mặt Tần Thảm có chút không kiên nhẫn, đi tới trực tiếp kéo cổ tay Lục Chân Nghi, nói: “Đừng hỏi nhiều, đến tìm cô giúp chút việc.”

Lục Chân Nghi sững sờ bị anh đẩy lên xe ngồi vào ghế phụ, Tần Thảm cũng ngồi vào ghế lái.

“... Chuyện gì? Làm sao cậu biết tên tôi...”

Lục Chân Nghi hỏi, Tần Thảm nhún mày như thể cảm thấy rất phiền: “Đừng hỏi nhiều, lát nữa đến cô sẽ biết.” Giọng điệu rất quen, giống như thể bọn họ là bạn rất thân hoặc người nhà vậy.

Lại qua một lát, Tần Thảm dường như không quen với sự im lặng của Lục Chân Nghi, chủ động nói: “Gần đây buôn bán lời ít tiền, cái xe này là mới mua, cô thấy thế nào?” Trong giọng nói có chút đặc ý không dễ phát hiện.

Khoe của?

Lục Chân Nghi lại không cảm thấy vậy mà giống như anh đang mong được khen ngợi...

Cho nên cô cười khẽ một tiếng: “Đương nhiên là rất tuyệt.”

Nghe thấy cô cười, Tần Thảm mặc dù đang lái xe cũng không kiềm chế được quay đầu nhìn cô một cái, giống như đang tìm kiếm điều gì đó trên khuôn mặt cô vậy.

Xe của bọn họ đi qua 4th Ring Road, đến khu ngoại thành.

Lúc ấy nơi này chưa có xe điện ngầm cũng không phồn hoa như hiện giờ, rất hoang vu vắng vẻ, nhưng cũng lác đác vài tòa nhà mới xây.

Cuối cùng xe dừng trước cửa một tòa nhà đang rao bán.

Tần Thảm quay đầu nói với cô: “Xem giúp tôi, tôi mua nhà.”

[Chú thích: Wrangler là một loại xe địa hình chuyên nghiệp. Với đặc điểm mạnh mẽ, chắc chắn, và thực dụng, xe này rất phù hợp để lái trong tận thế =)))))]

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Tám căn hộ

Một người ngay cả tên cũng không biết, chỉ từng nói với cô đúng một câu bỗng đứng chờ dưới công ty cô, lái xe đưa cô đi xem nhà.

Tình huống này nếu tâm sự với hội chị em, các chị em sẽ nói gì?

“Anh ta muốn theo đuổi cậu đấy!”

“Không đúng, theo đuổi phải là đi ăn, đi xem nhà chứng tỏ anh ta nóng lòng thể hiện tiềm năng kinh tế của anh ta cho cậu xem, tên không có mắt ấy chắc muốn bao nuôi cậu?”

Nếu như đối phương đã trên ba mươi tuổi, đã kết hôn hoặc ly dị, có chút tiền hoặc quyền trong tay thì khả năng này quả thật rất lớn.

Trên thực tế dù sống trong hoàn cảnh tốt, công việc ổn định như Lục Chân Nghi cũng không có nghĩa là cô chưa từng bị quấy rối tình dục. Lục Chân Nghi cũng từng được đàn ông theo đuổi, gợi ý bóng gió, nhưng phần lớn cô đều có thể bóp chết từ trong trứng nước. Đa số đàn ông khi đối mặt với khí thế nữ cường nhân Lục Chân Nghi cố tình tạo ra đều khôn ngoan biết khó mà lui.

Đương nhiên, cô vẫn biết mình chưa khuynh quốc khuynh thành đến mức làm cho đám đàn ông ấy sống chết vì cô.

Nhưng đối với một anh chàng ca sĩ đẹp trai tầm hai mươi tuổi thì mục đích là gì?

Sau khi phân tích, Lục Chân Nghi cho rằng có thể anh ta cảm giác cô hâm mộ anh ta, là fan ruột của anh ta. Không biết vì lý do gì mà anh ta cũng có ấn tượng không tồi về cô, cảm thấy anh ta có thể hạ mình chấp nhận một fan hâm mộ, đồng thời cho anh ta cơ hội phát huy ánh sáng và sự hấp dẫn.

Còn nếu không thì vì sao chứ?

Không phải là vì sắc thì chắc cũng không thể nào mà vì tiền? Chẳng lẽ là mưu kế của công ty đối thủ? Tội gì phải tìm một con chim non mới đi làm một năm, cô đâu được tiếp xúc với tài liệu mật của công ty.

Lục Chân Nghi vừa nghĩ vừa bình tĩnh đi theo Tần Thẩm.

Nhìn thấy xe Tần Thẩm, cô nàng môi giới đã cười tươi như hoa, ân cần chào đón, nhưng đẩy mạnh tiêu thụ phần lớn đều tập trung vào Lục Chân Nghi. Dù sao nhìn Tần Thẩm vẫn còn quá trẻ, Lục Chân Nghi còn có chút khả năng. Có lẽ trong lòng đã tự động coi đây là em trai hoặc em họ theo chị đến xem nhà.

“Cậu muốn mua nhà ở đây?” Lục Chân Nghi nhíu mày hỏi.

“Ừ.”

“Tại sao lại chọn nơi này, cậu không thấy ở đây hơi xa sao?”

“Ở đây gần làng Olympic. Từ nay về sau giá cả sẽ tăng, cô xem quận Á Vận đã tăng bao nhiêu rồi?”

Lục Chân Nghi cảm thấy có lý. Trên thực tế gần đây cô tham khảo giá nhà thì cũng có phán đoán như vậy.

Người có cùng phán đoán như vậy hẳn là không ít.

Nhưng dù sao cũng quá xa.

“Nói cũng đúng.” Lục Chân Nghi nói, “Nếu không nơi này cách trung tâm thương mại quốc tế Trung Hoa chỗ tôi làm quá xa thì tôi cũng muốn mua ở đây, giá lại rẻ.”

“Cô mua gần Sùng Văn Môn đi. Giờ giá bao nhiêu? xx ngàn?” Tần Thẩm nghiêm túc đề nghị.

“Hôm trước xem căn hộ loại nhỏ ở Sùng Văn Môn đã một vạn rồi, quá đắt.” Lúc ấy Lục Chân Nghi nói.

Ba năm sau nghĩ lại những lời mình nói khi ấy mới thấy đúng là đáng ăn đòn. Mặc dù vào năm 2006 thì rất nhiều người cũng nghĩ như cô.

Nhưng năm ngoài tổ chức thể vận hội Olympic xong giá nhà đã giảm không ít, hiện tại nhà ở Sùng Văn Môn cũng không đến hai vạn, không biết sau này sẽ giảm xuống còn bao nhiêu.

“Một vạn cũng không đắt, mua đi, mua nhanh lên, càng nhanh càng tốt. Nếu như không đủ tiền tôi cho cô vay.” Tần Thẩm nói.

Dưới sự giúp đỡ của Lục Chân Nghi, Tần Thẩm chọn được một căn không tệ, hơn tám mươi mét vuông hai người ở. Lập tức ký hợp đồng.

Cứ như thể đi mua rau vậy.

Anh còn chọn mức đặt cọc thấp nhất 20%, nhưng lại trả góp với kỳ hạn dài nhất 30 năm.

Lúc ký tên, Lục Chân Nghi nhìn liền ồ một tiếng, nói: “Hóa ra anh tên Tần Thẩm thật.” Giọng điệu cô có chút kinh ngạc, bởi vì cô biết anh tên Tần Thẩm là ở trong mơ.

Tần Thẩm quay đầu nhìn cô, ánh mắt phức tạp, kinh ngạc, giật mình, thần thờ... Rất nhiều cảm xúc khó diễn tả bằng lời.

Lục Chân Nghi ngẫm lại, biết được tên anh trong mơ rất không khoa học, chắc bạn cô đã nhắc qua, cô không nhớ nhưng tiềm thức có nhớ.

Liên tục một tháng, Tần Thẩm hai ba ngày lại muốn đưa Lục Chân Nghi đi xem nhà.

Lục Chân Nghi cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

Cứ cho là anh theo đuổi cô đi, nhưng nào có ai hẹn hò là đi xem nhà?

Nói anh chỉ đơn thuần muốn tham khảo ý kiến thì bọn họ rõ ràng còn chẳng phải bạn bè, cô cũng không phải chuyên gia bất động sản.

Sau khi mua được ba căn hộ, Tần Thẩm muốn trả góp cũng bắt đầu khó khăn. Dù sao anh mới mười chín tuổi, chứng minh thu nhập một tháng hai vạn không biết anh kiếm ở đâu ra có khả năng khiến ngân hàng nghi ngờ.

Mỗi một căn hộ anh đều chọn đặt cọc mức thấp nhất 20% hoặc 30%, thời gian trả đều là 25 hoặc 30 năm.

Lục Chân Nghi cảm thấy anh rõ ràng là đang đầu cơ tích trữ.

Tần Thẩm thương lượng với cô, dùng danh nghĩa của cô mua trả góp mấy căn nhà.

Trong lòng Lục Chân Nghi giật thót, cảm thấy đây là âm mưu.

Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, cô không nghĩ ra mình thiệt ở đâu.

Nếu là người khác, chắc chắn sẽ cảm thấy không đáng tin, dù không nghĩ ra là bị lừa ở đâu cũng sẽ cự tuyệt. Nhưng Lục Chân Nghi là người rất tin tưởng vào phán đoán của mình, nếu cô cảm thấy không khả nghi thì sẽ thử.

Người như vậy dễ dàng rút lui nhưng cũng dễ dàng bắt được cơ hội người khác không bắt được.

Lục Chân Nghi suy nghĩ thấu đáo bình tĩnh, cho nên cô rất ít khi rút lui.

Tần Thẩm nói: “Nhà ghi tên cô, thủ tục vay cô lo, chứng từ bất động sản đưa cô giữ hết.”

Lục Chân Nghi kinh ngạc, “Cậu không sợ tôi bán nhà, cuỗm tiền chạy à?”

Tần Thẩm lắc đầu giống như còn không thêm lo lắng đến khả năng này.

Lục Chân Nghi cảm thấy mình sắp điên rồi. Tần Thẩm và những hành động của anh ta thật sự là quá ngoài dự đoán, quá trái ngược với thường thức của cô. Dù cô phân tích thế nào cũng không thể tìm được cách giải thích hợp lý.

Nói anh thích cô thì ánh mắt anh nhìn cô quá bình tĩnh, không chút nóng bỏng, càng không có vẻ kiên quyết hay lo lắng của người theo đuổi, chỉ thỉnh thoảng mới lộ ra vẻ phức tạp và buồn bã.

Nói anh không thích cô thì anh lại tỏ ra vô cùng quen thuộc và tin tưởng cô, có đôi khi sẽ dùng ánh mắt rất khó hình dung để nhìn cô.

Cô cảm giác như mình đang chìm trong một giấc mơ hoang đường.

Nhưng mà cùng một anh chàng đẹp trai lái Wrangler đồ đi khắp nơi mua nhà thật đúng là... Tuyệt khiến người ta không cự tuyệt được.

Mỗi lần xem nhà xong anh cũng sẽ hỏi cô: “Đi đâu ăn cơm?”

Sau đó mặc kệ Lục Chân Nghi đề nghị cơm Tây hay đồ ăn Trung Quốc, quán ăn đắt tiền, xa hoa hay đồ ăn nhanh bình dân, anh đều sẽ ngoan ngoãn đi

theo, nghiêm túc chăm chỉ ăn, sau đó thanh toán.

Kỳ quái hơn chính là mỗi lần ăn xong anh đều nói với nhân viên phục vụ: “Lấy hai phần, một phần ăn một phần đóng gói mang đi.”

Lục Chân Nghi rất kinh ngạc hỏi anh tại sao.

Anh nói: “Trưa mai tôi ăn, đồ phải nghĩ xem ăn cái gì.”

Ngoài những điểm kỳ quái thì giữa bọn họ đa phần đều rất bình thường. Không phải nhạt nhẽo, cũng không giống đơn thuần giữa bạn bè... Cảm giác này nếu thật sự phải diễn tả thì nên nói là bình thân giống vợ chồng già.

Cùng một anh chàng đẹp trai mười chín tuổi vợ chồng già... Thôi cứ FA hai ba tuổi còn hơn.

Lục Chân Nghi cảm thấy mình thật không bình thường.

Cuối cùng bọn họ tốn hai tháng, mua tám căn hộ nhỏ, bốn cái dưới danh nghĩa Tàn Thảm, bốn căn dưới danh nghĩa Lục Chân Nghi. Hơn nữa chính Lục Chân Nghi cũng bị ảnh hưởng, thật sự mua một căn hơn năm mươi mét vuông ở Sùng Văn Môn.

Phòng nhân sự của công ty Lục Chân Nghi cũng sắp bị điện thoại xác nhận của ngân hàng làm cho phát điên rồi. Trợ lý phòng nhân sự tới hỏi: “Dora, cô đang đầu cơ tích trữ nhà à?”

Lục Chân Nghi cười cười cho qua.

Rất nhanh trong công ty đã có lời đồn, có người nói Lục Chân Nghi là con nhà giàu, có người nói cô được nhà giàu bao nuôi.

Tám căn hộ Tàn Thảm mua có bảy căn ở quanh làng Olympic, một căn ở gần công ty Lục Chân Nghi.

Ngoại trừ căn hộ ở gần trung tâm thương mại quốc tế Trung Hoa là căn hộ đơn, bảy căn còn lại đều là căn hộ hai người tám mươi mét vuông, hiển nhiên là dự định tương lai bán qua tay kiếm lời.

Lục Chân Nghi không nhận được ngồi tính cho anh. Anh tổng cộng thanh toán khoảng một trăm ba mươi vạn tiền đặt cọc, vay hơn bốn trăm vạn, hàng tháng phải trả góp tám hai vạn rưỡi tới ba vạn rưỡi.

Lục Chân Nghi nghĩ ra cách đó là tạm thời cho thuê bảy căn hộ kia, mặc dù hơi xa nên tiền thuê không quá nhiều nhưng dù sao một tháng cũng thu được hơn một vạn.

Nhưng từ đầu năm 2007, giá nhà và giá thuê bắt đầu tăng mạnh, năm ngoái đường xe điện ngầm tới làng Olympic đi vào hoạt động, mảnh đất kia liền thay đổi theo từng ngày, tiền thuê nhà cũng dần tăng.

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Đừng quên vàng

Lục Chân Nghi quyết định gọi cho Tàn Thảm.

Nếu anh có thể làm nhiều chuyện khó hiểu như vậy với cô thì cô gọi cho anh lúc hai giờ đêm chắc cũng không quá đáng nhỉ?

Vì vậy cô lập tức cầm điện thoại ấn số người nào đó.

Tàn Thảm nhắc máy rất nhanh, hiển nhiên là chưa ngủ.

“Muộn như vậy còn gọi, có chuyện gì sao?”

“Tôi gặp ác mộng...”

“...”

“Tôi mơ thấy rất nhiều quái thú, chúng ta chạy, cậu còn kéo theo một đứa bé trai tầm ba bốn tuổi...”

Bên kia im lặng.

Cuối cùng anh nói: “Tôi tới ngay.” Sau đó thì cúp điện thoại.

Lục Chân Nghi tiếp tục nhớ lại những chuyện giữa mình và Tần Thảm ba năm qua.

Sau hai tháng điên cuồng mua nhà chính là trang hoàng.

Nhà bọn họ mua ở trung tâm thương mại quốc tế Trung Hoa và Sùng Văn Môn đều là nhà mới, cho nên sau khi nhận nhà phải tự trang hoàng.

Tần Thảm trực tiếp ném chìa khóa cho cô, “Cô làm đi, dù sao cô cũng phải trang hoàng cho nhà của cô, tiền tôi trả.”

Nhà của Lục Chân Nghi là hơn năm mươi vạn, thêm thuế và phí dịch vụ tổng cộng tầm mười ba vạn. Một năm qua đi làm thật ra cô cũng chẳng tiết kiệm được gì, xin bố mẹ năm vạn, từ công quỹ thêm một chút cũng tạm thời trả đủ mười ba vạn, nhưng quả thật không còn dư tiền để trang hoàng nhà nữa rồi.

Tần Thảm đưa ra tiêu chuẩn, “Của tôi tính cả đồ gia dụng, đồ điện tối đa hai mươi vạn, nhà cô nhỏ hơn thì tối đa mười vạn. Đây là thẻ ba mươi vạn, cô tính toán rồi mua, nếu có thừa thì cô cứ cầm lấy mua một cái vòng tay phi thủy.”

Lục Chân Nghi cảm thấy anh đúng là... Còn chỉ rõ là mua vòng tay phi thủy, làm hại cô cũng bắt đầu dạo qua các diễn đàn về phi thủy để tăng kiến thức và tham khảo giá.

Lục Chân Nghi biết là phụ nữ thế hệ mới phải có chừng mực, có sĩ diện, không nên nhận bất cứ quà tặng đắt tiền nào của đàn ông, nhưng một nửa số nhà của anh nằm dưới danh nghĩa của cô, dùng danh nghĩa của cô để vay tiền, hơn nữa tất cả chứng từ bất động sản đều do cô giữ, thẻ ghi nợ lại là anh cầm. Hàng tháng thu tiền, cô luôn có ảo giác giống như tiền của anh là hai người bọn họ cùng sở hữu.

Thật sự quá kì quái.

Lục Chân Nghi rất có trí sáng tạo, mắt thẩm mỹ tốt, hơn nữa còn giỏi nhìn hàng, hiệu suất lại cao. Tần Thảm giao việc trang hoàng cho cô là hoàn toàn chính xác.

Cô chỉ tốn hơn một tháng đã trang hoàng xong hai căn hộ.

Căn hộ của Tần Thảm cô làm theo phong cách mở, phá rất nhiều tường không chịu lực, xây thành không gian rộng, lấy màu đen xám làm chủ đạo, đơn giản và hiện đại, nhưng ở vài chi tiết lại mang theo phong cách trung hoa mới.

Như một căn nhà mẫu tinh xảo lại có phong cách đặc biệt, mang theo sắc thái đặc thù của đàn ông độc thân.

Tần Thảm không khỏi khen ngợi, “Tôi cứ nghĩ cô không trang hoàng theo phong cách nông thôn châu Âu thì là Địa Trung Hải hoặc nội trợ kiểu Mỹ...”

Lục Chân Nghi kinh ngạc nói: “Tại sao? Đàn ông độc thân như cậu ở trong căn nhà phong cách nông thôn hay Địa Trung Hải không phải quá sến sao? Cậu không thích? Cậu thích kiểu Địa Trung Hải à?”

Tần Thảm im lặng một lúc mới nói: “Không, tôi thích.”

Căn hộ của Lục Chân Nghi rất nhỏ, chỉ có một phòng ngủ một phòng khách, cô trang hoàng cực kỳ cẩn thận. Phụ nữ đối với ‘cái ổ’ đầu tiên của mình đều rất tỉ mỉ dù nó lớn hay nhỏ.

Nhà cô trong đơn giản mang theo ấm áp, trong ấm áp lộ ra lộng lẫy, trong lộng lẫy lại mang theo nổi bật. Mỗi một chỗ đều chú ý hết mức, mỗi một màu sắc đều phù hợp, vừa hài hòa vừa khác biệt.

Mặc dù trong lúc thực hiện phải từng tranh luận, cãi nhau, làm lại, đủ chuyện phiền phức nhưng cuối cùng trang hoàng vẫn thành công mỹ mãn.

Cô vĩnh viễn nhớ rõ tâm trạng đêm trước khi chuyển từ nhà cho thuê đến nhà mới.

Tần Thảm chuyển sớm hơn cô. Không những thế còn là từ phòng dưới tầng hầm ở đường Bắc Tam Hoàn chuyển ra.

Lục Chân Nghi rất kinh ngạc.

Cuối cùng cô không kiềm chế được, hỏi anh: “Tiền của cậu là từ đâu ra vậy?”

Tần Thảm rất thản nhiên: “Thắng cá độ bóng đá.”

Lục Chân Nghi chóng mặt: “Thắng bao nhiêu?”

“Khoảng ba trăm vạn.”

Bọn họ đều tự chuyển nhà mới, mỗi người ở một nhà, sau đó Tần Thảm gần như hôm nào cũng đến đợi cô ăn tối.

Nhưng anh chưa bao giờ tỏ vẻ muốn theo đuổi cô, làm bạn trai cô, giống như cô chỉ là người anh bám víu lấy mong thoát khỏi cô đơn.

Lục Chân Nghi mặc dù rất buồn bực nhưng bản năng của cô luôn đi trước lý trí, rất dễ dàng chấp nhận và quen với điều này.

Cô tính thử, tiền Tần Thảm thắng sau khi mua nhà mua xe thì thừa lại khoảng một trăm vạn, cô hỏi anh có dự định gì không.

Tần Thảm nói anh không có dự định gì cả.

Cô hỏi anh có muốn chuẩn bị đầu tư làm chút buôn bán hay không.

Tần Thảm nói không cần.

Cô hỏi anh lúc không gặp mặt, ăn cơm cùng cô, anh làm gì.

Tần Thảm nghĩ một chút rồi nói, “Tập luyện, gym, còn có bắn súng và bắn tên. Thỉnh thoảng lên mạng, thỉnh thoảng lại xem vài... chương trình sinh tồn dã ngoại.”

Năm 2007, khi giá vàng sụt mạnh, Tần Thảm lại bảo cô mua vàng.

“Cô có bao nhiêu tiền thì mua bấy nhiêu. Cứ giữ lại, khi nào giá vàng lên khoảng 350 thì có thể bán ra.”

Lục Chân Nghi cười anh ‘người si nói mộng’, lúc ấy giá vàng mới chỉ hơn 150, muốn tăng tới 350 không phải nằm mơ thì là gì?

Nhưng cô vẫn làm theo lời anh, mang hơn sáu vạn còn thừa lại sau khi trang hoàng nhà đi mua vàng. Hơn sáu vạn ấy là nhờ công Tần Thảm. Từ sau khi gặp anh, cô đã không còn cơ hội đi bar, đi ăn, tiêu tiền nữa, cũng vì lần trang hoàng nhà đó mà cô bắt đầu mua đồ trên taobao, quen mua trên mạng rồi nên không muốn ngốc nghếch đi dạo phố nữa.

[Chú thích: Taobao là trang web bán hàng online nổi tiếng TQ]

Cô cũng không ngờ là chưa tới một năm, giá vàng lại đã thật sự vượt qua 350, cô còn lời tận xx vạn.

Tần Thảm nói anh lời hai trăm vạn, là lần đầu tiên kiếm tiền sau khi cá độ bóng đá gần hai năm qua.

Ngoại trừ nhà và vàng, khi rảnh rồi anh lại để ý tới một số chuyện khác. Ví dụ như đầu năm trước anh mang cô tới siêu thị thú cưng, mua một con chó cái giống Yorkshire mới hai tháng rất đáng yêu, màu đen, lông xù, Lục Chân Nghi cực kỳ thích.

Anh đề cô đặt tên cho con chó. Bởi vì thấy nó quá nhỏ, cô đặt tên nó là Đồng Đồng.

Anh lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô mãi.

Kỳ lạ là mặc dù anh chăm sóc Đồng Đồng rất cẩn thận nhưng thái độ lại lạnh lùng dù cho Đồng Đồng vô cùng đáng yêu. Trái lại, Lục Chân Nghi cực kỳ yêu nó, luôn chăm sóc nó, cô đã từng nói: nếu anh không thích, vậy tặng nó cho tôi đi.

Tần Thảm cự tuyệt.

Cuối năm ngoái, anh bỏ tiền tìm một con chó Yorkshire đực loại nhỏ để phối giống. Đồng Đồng sinh một ổ bốn con chó nhỏ, hơn nữa còn đúng ngày sinh nhật cô.

Đồng Đồng quá nhỏ, khi trưởng thành cũng chỉ dài mười tám centimet nên bị khó sinh, phải sinh mổ. Sau khi phẫu thuật phải đợi Đồng Đồng hồi phục mới có thể cho con bú, kết quả Lục Chân Nghi xin nghỉ hẳn một tuần, dọn tới nhà Tần Thảm, ngày đêm chăm sóc bốn chú chó con. Cô dùng bơm kim tiêm cho bốn chú Yorkshire chỉ nhỏ như con chuột uống sữa dê, cứ hai tiếng một lần, ngày cả đêm cũng thế. Bọn họ đặt báo thức, hai tiếng lại nâng chúng dậy cho bú, không có mẹ liếm láp thúc đẩy chúng nó bài tiết bọn họ dùng bông băng chấm nước ấm ần ần, sau đó trên mặt đất liền có thêm mấy giọt nước tiểu, hoặc trên bông băng dính chút phân nhỏ.

Chăm sóc tới khi Đồng Đồng có thể tự cho bú, hai người đều gầy rộc.

Nhưng tình cảm giữa họ lại tăng lên một bậc.

Lục Chân Nghi thậm chí còn cảm thấy đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy nụ cười vui vẻ thật sự của Tần Thảm từ khi quen anh tới nay.

Lục Chân Nghi hoàn thành nhiệm vụ định chuyển về. Tối hôm cô thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi, Tần Thảm đề cô lên giường.

Anh mãnh liệt hôn cắn môi cô, giống như đã khát vọng nhiều năm. Anh không chút thương tiếc đưa tay vuốt ve ngực cô, xé rách quần áo cô.

Lục Chân Nghi sợ hãi.

Dù quen nhau hơn hai năm, cũng có khi anh bộc lộ rõ ràng ý đồ với cô, nhưng đây là lần đầu tiên anh làm thật.

Lần đầu tiên đã thô bạo như vậy, cô thật sự sợ hãi.

Vì vậy sau khi Lục Chân Nghi cho anh một bạt tai liền bỏ chạy.

Tần Thắm suốt một tuần không đến tìm cô.

Một tuần sau đó, anh mang theo Elsa còn chưa đầy tháng tới trước cửa công ty đón cô.

Nữ đồng nghiệp đẩy cô, cười trộm: “Cỏ non đẹp trai nhà cậu tới kìa. Chắc, con cún đáng yêu quá, thật có lòng...”

Trong mắt các đồng nghiệp và bạn bè, Tần Thắm rõ ràng là bạn trai cô.

Người khác đều nói: Lục Chân Nghi tìm được một cậu bạn trai nhà giàu nhỏ hơn cô ba bốn tuổi, nhưng thẳng thớm kia quả thật rất đẹp trai.

Elsa là con cún lớn nhất trong số bốn con Đồng Đồng sinh. Khi sinh ra đã lớn hơn các anh chị em một cái đầu, thân thể khoẻ mạnh, bú sữa mẹ chưa bao giờ bị sặc, đi tè cũng tè một bãi lớn, còn là con đầu tiên mở mắt.

Giống chó nhỏ như Yorkshire đương nhiên càng nhỏ càng đẹp.

Nhưng Tần Thắm lại thiên vị nó nhất.

Anh tặng nó cho Lục Chân Nghi, lại dặn dò cô chăm sóc nó thật tốt.

Lục Chân Nghi lại chấp mạch tha thứ cho anh, hai người tiếp tục quan hệ bạn bè lúc trước, Tần Thắm cũng không động tay động chân với cô nữa.

Nhưng cô phát hiện ánh mắt anh nhìn cô rất nóng bỏng.

Lục Chân Nghi có chút mừng thầm lại có chút mất tự nhiên.

Nhưng hận một nỗi anh vẫn chưa chịu thổ lộ.

***

p.s: Haiz. Tôi đồ anh này rồi =v=

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Cầu hôn?

Chuông cửa vang lên, Elsa sủa ầm ĩ. Chú cún này mặc dù chẳng lớn hơn bàn tay là bao nhưng trông nhà lại xông xáo dũng cảm vô cùng.

Lục Chân Nghi vừa mở cửa cho Tần Thắm vào, vừa quát Elsa để nó không làm phiền hàng xóm.

Elsa lúc nhìn thấy Tần Thắm đã lập tức im lặng, chỉ có cái đuôi như cục bông là lắc lư cực kỳ đáng yêu, đôi tai lộ ra dưới lớp lông dài xinh đẹp vô cùng. Lục Chân Nghi mỗi lần nhìn thấy đều nghĩ tới tình linh.

“Elsa.” Tần Thắm mỗi lần gặp nó đều cười vui mừng, giọng nói đầy vẻ cưng chiều.

Lục Chân Nghi còn không được như thế bao giờ.

Thật ra Lục Chân Nghi rất không hiểu, tại sao anh không thích Đồng Đồng lại thích Elsa, hơn nữa còn không chịu đổi Đồng Đồng cho cô nuôi.

Lục Chân Nghi đương nhiên cũng thích Elsa, nhưng cô càng thương Đồng Đồng không được chủ nhân yêu quý hơn.

Hơn nữa Đồng Đồng cũng thích cô hơn chủ nhân của mình.

Lục Chân Nghi nhìn Tần Thắm. Tần Thắm mặc áo sơ mi dài tay màu xám, quần đen, vai và eo bó càng tôn lên dáng người vai rộng eo nhỏ của anh, vóc người cao ráo rắn chắc, ngũ quan sâu và đôi mắt đen cực kỳ động lòng người. Anh hai mươi hai tuổi, đã từ thiếu niên xinh đẹp biến thành một người đàn ông trẻ tuổi tuấn tú.

Nhưng anh luôn rất lạnh lùng, hơn nữa còn có thể dễ dàng nhận thấy đó không phải giả vờ. Nhưng sự lạnh lùng không hợp tuổi ấy lại dễ khiến phụ nữ động lòng.

Lục Chân Nghi cũng không phải không động lòng, nhưng thái độ của anh lại khiến cô chùn bước.

Tần Thảm đứng yên tại chỗ nhìn Lục Chân Nghi, do dự một chút mới nói: “Gặp ác mộng nên sợ sao?”

Lục Chân Nghi lắc đầu, “Không phải sợ, nhưng giấc mơ ấy quá chân thực...” Vừa nói cô vừa đi về phía tủ lạnh, “Cậu uống gì?”

Tần Thảm nhìn đăm đăm bóng lưng cô, nói: “Nước đá là được... Tối nay anh ở lại ngủ cùng em.”

Mặc dù là an ủi nhưng trong giọng nói cũng có chút gì đó rục rịch.

Bắt đầu từ sau lần chăm sóc Đồng Đồng, dự vọng của anh dường như đã không thể kìm nén được, nhất là mấy hôm trước, anh có vẻ cũng không định kìm nén nữa.

Lục Chân Nghi đang mở tủ lạnh dứt khoát đóng sầm lại, xoay người nhìn thẳng anh, đôi mắt tràn ngập tức giận, giọng điệu sắc bén, “Tần Thảm, con mẹ nó cậu nói thế là có ý gì?”

Tần Thảm rũ mắt nhìn lướt qua ngực cô, sau đó nói: “Ngày mai chúng ta đăng ký kết hôn đi.”

Lục Chân Nghi cảm thấy mình sắp điên rồi.

“Cậu...” Cô chưa bao giờ cảm thấy nói lại khó khăn như vậy, “Nào có ai chưa yêu đương đã nói đến chuyện kết hôn...”

Tần Thảm thấy mặt cô ửng đỏ ngay cả tai cũng đỏ, cuối cùng không chịu nổi, tiến tới trước mặt cô, nâng cằm cô lên, khẽ nói: “... Đến bây giờ vẫn còn đỏ mặt...” Nói xong ôm eo cô, hôn lên môi cô.

Tần Thảm nhìn bề ngoài cũng không quá cường tráng, nhưng Lục Chân Nghi đã sớm phát hiện anh khỏe vô cùng. Bị một tay anh ôm lấy eo không tài nào gầy thoát được.

Lục Chân Nghi vùng vẫy không hiệu quả, miệng lại bị hôn, lưỡi anh mạnh mẽ cố chấp xâm nhập, cô dùng sức đá đánh vài cái vẫn vô dụng... Cuối cùng đành phải thuận theo, dựa vào trong lòng anh, để cho anh hôn.

Tần Thảm thở dốc càng ngày càng dồn dập.

Lục Chân Nghi cũng cảm nhận được cảm giác bụng bị thứ gì đó chọc vào trong truyền thuyết.

Rất lâu rồi cục cũng đẩy được anh ra.

Lục Chân Nghi thở hổn hển.

“Ngoan nào.” Tần Thảm khẽ dỗ dành cô, nhưng cảm xúc rõ ràng đang rất kích động, chỉ là cố kiềm chế để dỗ cô thôi.

“Không được.” Lục Chân Nghi cúi đầu nói, “Thế này nghĩa là sao, cậu thích tôi sao? Yêu tôi sao? Cậu chưa từng nói, vậy chuyện này nghĩa là sao?”

“Anh đối với em... Còn phải nói nữa sao?” Giọng điệu Tần Thảm bức bối.

Lục Chân Nghi đột nhiên cảm thấy uất ức, mặt nóng lên, cúi đầu che dấu, lại tiện tay đẩy anh một cái, nói: “Cậu đi đi, tối nay tôi không cần cậu.”

Tần Thảm thở dài, ôm cô: “Lục Chân Nghi, anh chỉ có em. Em cũng chỉ có anh.”

Lục Chân Nghi cảm thấy thật vớ vẩn, lại bị sự nghiêm túc và điều gì đó ẩn sâu trong giọng nói của anh làm rối loạn.

“Thật khó hiểu... Tần Thảm, cậu thật khó hiểu. Mấy năm quen cậu tôi như chìm vào vũng bùn, lạc vào màn sương đen, giống như một giấc mơ không tỉnh...”

Tần Thảm nhìn cô chằm chằm, không giấu được nụ cười buồn bã. Nhìn môi đỏ mọng của cô nhấp nháy nói ra từng từ từng chữ, anh như mê muội, trong lòng ngực dường như có ngọn lửa đang cháy.

Nhưng lời cô nói lại làm cho anh trầm ngâm sau cười rộ lên: “... Vũng bùn, ác mộng, thế giới này đều sẽ rơi vào mà thôi... Lục Chân Nghi, nhân lúc em và anh đều còn trẻ, chúng ta nên lên giường thì lên giường, nên kết hôn thì kết hôn luôn đi.”

Đương nhiên cuối cùng chuyện tốt vẫn không thành, tuy là rạng sáng bốn giờ Lục Chân Nghi vẫn đuổi cổ Tần Thảm ra khỏi cửa.

Chính cô cũng rất buồn bực.

Không phải là không muốn anh nhưng đến cuối cùng lại cảm thấy không cam lòng.

Mặc dù chuyện riêng tư có trục trặc, nhưng Tần Thảm và cô gần như vẫn gặp nhau mỗi ngày, cùng nhau ăn cơm, đó là thói quen. Tần Thảm vẫn nghiêm túc thương lượng chuyện đăng ký kết hôn với cô, nhưng yêu cầu tạm thời không tổ chức hôn lễ, chờ sinh con xong rồi tính.

Lục Chân Nghi ghen lời: “Cậu tưởng kết hôn là chuyển nhà chắc? Giấu trong nhà đợi có con rồi tính? Đùa sao? Sinh con đâu có dễ như vậy?”

Tần Thắm nháp một hộp cà phê, khước môi cong lên rất khê, nói: “Em yên tâm, anh có nhà có xe, có đủ tiền nuôi em, cũng có khả năng bảo vệ em. Sinh con anh chăm, em nhất định sẽ hài lòng.”

Lục Chân Nghi không hiểu vì sao đề tài lại chuyển tới sinh con rồi?

Tần Thắm mới hai mươi hai tuổi, anh vội có con như vậy làm gì?

***

p.s: Chương trước có người đẹp bảo đọc truyện này luôn có cảm giác như bỏ lỡ gì đó ở chương trước đó. Thực ra thì... tôi cũng thế =)))))) Ai bảo anh này cứ thích chạy tốc độ tên lửa cơ. Giờ đã tính đến cả sinh con rồi đây =))))))

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Mộng xuân

Gần đây bị Tần Thắm ‘động dục’ quấy rầy mọi lúc mọi nơi khiến cho Lục Chân Nghi rất không thoải mái, cuối cùng cô hẹn bạn tốt đi ăn cơm giải sầu.

Đúng vậy, chính là cô bạn tốt đưa cô tới bar.

Người bạn tốt này của cô tên Ngô Tĩnh San, làm việc ở Big Four [1]. Không giống như tên, tính cách cô ấy hướng ngoại, cởi mở. Từ ba năm trước Lục Chân Nghi và Tần Thắm hẹn hò bỏ rơi cô ấy, cô ấy cứ cần nhân mãi, cũng may công việc của cô ấy bận rộn, không có quá nhiều thời gian rảnh tới giày vò Lục Chân Nghi.

[1] Big Four là bốn ngân hàng quốc doanh lớn nhất Trung Quốc.

Nhất là từ nửa năm trước cô ấy cũng có bạn trai, tần suất xuất hiện liên giảm mạnh, hơn hai tháng nay không hề chủ động liên lạc với Lục Chân Nghi rồi. Lục Chân Nghi có hơi nhớ cô ấy, vì vậy chủ động hẹn gặp.

“Tuần trước mình thấy Lý Lạc Ngọc. Còn có chồng cô ta...” Ngô Tĩnh San nói.

“A, cô ấy thế nào? Mình cũng một tháng không gặp cô ấy rồi.” Lý Lạc Ngọc và Ngô Tĩnh San thật ra đều là bạn học thời đại học của Lục Chân Nghi. Trước đây họ còn học cùng khoa, ngủ cùng phòng.

Nói ra Lục Chân Nghi biết Lý Lạc Ngọc trước, lúc ấy Lý Lạc Ngọc là tổng biên tập tập san của trường, cô là tổng biên soạn.

“Hừ.” Ngô Tĩnh San nói, “Dù sao mình cũng không thêm quan tâm đến cô ta nữa rồi.”

Lục Chân Nghi kinh ngạc hỏi, “Sao vậy?”

Ngô Tĩnh San liền kể hết.

Lý Lạc Ngọc kết hôn năm ngoái, là người kết hôn sớm nhất trong số họ. Chồng cô ấy hơn cô ấy chín tuổi, là quản lý cấp cao của doanh nghiệp nào đó, thu nhập ổn định. Sau khi kết hôn bọn họ mua một ngôi biệt thự và một chiếc xe khoảng trăm vạn. Lý Lạc Ngọc trước mặt đám bạn học cũ có thể coi như ‘một bước lên tiên’.

Mà Ngô Tĩnh San mặc dù thu nhập không tệ, một tháng tiền lương còn cao hơn Lục Chân Nghi chứ đừng nói đến Lý Lạc Ngọc. Nhưng bạn trai cô ấy mới quen nửa năm trước lại là cảnh sát, gia cảnh cũng bình thường, cho nên Lý Lạc Ngọc liền nói bóng nói gió coi thường cô ấy.

Đương nhiên, dùng tiêu chuẩn của Lý Lạc Ngọc chắc chắn sẽ không nói thẳng cảnh sát không có tiền.

“... Mình chỉ không hiểu, cậu và vị kia nhà cậu có thể có tiếng nói chung không? Theo mình không cùng giai cấp và học thức sẽ rất khó sống cùng nhau...” Ngô Tĩnh San giả giọng điệu của Lý Lạc Ngọc cho Lục Chân Nghi nghe.

Sau đó cười nhạt nói: “Hừ, A Vũ cũng phải học đại học, dù là đại học thể dục. Vị kia nhà cô ta cũng chẳng phải tốt nghiệp đại học danh giá gì cho cam. Còn giai cấp, cứ tưởng mình là xã hội thượng lưu rồi cơ đấy!”

Lục Chân Nghi cười khỏ, “Lý Lạc Ngọc có chút hư vinh.”

“Dù vậy cậu vẫn tốt với cô ta? Mình không giống các cậu, thích viết thơ viết văn, nhưng một người có tài không có nghĩa là cô ta có đức. Tính cách như vậy thật sự có thể là tri âm sao?” Ngô Tĩnh San có lẽ giận thật, muốn kéo cô về cùng phe.

Lục Chân Nghi nghiêm túc ngẫm nghĩ, nói: “Cô ấy quả thật có vài điểm mình không thích, nhưng cô ấy cũng coi như có tài.”

“Hừ, mình phát hiện cậu rất hấp dẫn đám có bệnh công chúa và giả vờ ngây thơ. Cậu không phát hiện ra là từ nhỏ cậu đã có vài đứa bạn kiểu này rồi sao?”

Lục Chân Nghi cứng đờ, “Huynh đài彰化 lẽ có ý muốn nói ‘vật hợp theo loài’...”

Ngô Tĩnh San cười nhạo: “Mình muốn nói cậu quá anh hùng, người khác mình không biết chứ trong đám phụ nữ loại như Lý Lạc Ngọc chắc chỉ tìm được mỗi người bạn thân là cậu thôi.”

Cô ấy bầm đầu ngón tay, tính: “Cậu hào phóng, không so đo với cô ta, lại cùng thích thơ văn, có chung đề tài, cùng cô ta đi dạo phố ăn cơm, không ngập ngừng chùng cô ta, không có toan tính... Chắc chắn, đúng là không soi mói được ở điểm nào cả. Cô ta không nói những lời kia với cậu là bởi vì cậu không có gì để cô nói. Nếu trai đẹp nhà cậu không có tiền, cậu thử xem cô ta sẽ nói gì.”

Lục Chân Nghi giật mình.

Nếu như Tần Thẩm không có tiền, người xung quanh sẽ nói gì?

Cô dường như nghe được Lý Lạc Ngọc nói: “Quen người như vậy, rốt cuộc cậu đang nghĩ gì? Cậu không đến nỗi phải bao nuôi ‘tiểu bạch kiểm’ chứ? Cậu muốn kết hôn với anh ta, mình thật sự không thể hiểu được... Cậu có biết phụ nữ lập gia đình chính là đầu thai một lần hay không?”

Cô dường như thấy bố giận tím mặt, mẹ suy sụp.

Cô ngẫm nghĩ, hỏi Ngô Tĩnh San: “Nếu như Tần Thẩm không có tiền, cậu sẽ đồng ý để mình quen anh ta chứ?”

Ngô Tĩnh San nói: “Mình sẽ không đồng ý, quan trọng nhất là cậu ở bên anh ta sẽ chịu khổ, nhưng nếu cậu đã quyết, mình sẽ tôn trọng quyết định của cậu.” Cô ấy nghĩ nghĩ, lại nói: “Thật ra cậu nên hỏi mình bây giờ có đồng ý cậu với anh ta không mới phải. Nói thật, mình không đồng ý. Mặc dù anh ta vừa đẹp trai vừa có tiền, có xe có nhà, cha mẹ đều mất, điều kiện thân thể cũng đảm bảo ‘hạnh phúc’ cho cậu, nhưng mình cảm thấy anh ta và cậu không cùng một thế giới, hai người không có quá nhiều tiếng nói chung... Anh ta quá lạnh lùng, hai người ở bên nhau... Tự cậu nói đi. Ngoại trừ cùng nuôi thú cưng, nhiều nhất là cùng nhau chơi trò chơi, hai người còn có thể cùng nhau làm gì?”

Lục Chân Nghi không nói lời nào.

Ngô Tĩnh San nói: “Đương nhiên, ở bên nhau có lẽ không cần nhiều điểm chung như vậy, mỗi người một sở thích cũng được... Haiz, mình cũng không biết, lúc mình muốn đả kích cậu thì lại cảm thấy hai người thật xứng đôi... Hơn nữa Tiểu Tần cũng không giống người xấu, đôi là mình, có một người đàn ông vừa nhỏ hơn mấy tuổi, còn vừa đẹp trai vừa có tiền sống chết bám lấy mình, mình cũng không hạ quyết tâm được... Máu chốt vẫn là cảm giác của cậu...”

Cảm giác của cô...

Lục Chân Nghi nghĩ, nếu Tần Thẩm không có tiền, cô có ở bên anh như thế này không?

Tình cảm của cô với anh, là tình yêu sao?

Hay đơn thuần là tò mò?

Vấn đề này, cô nghĩ mãi không ra.

Lát sau Tần Thẩm tới đón cô. Anh chỉ khẽ gật đầu với Ngô Tĩnh San, dùng sự im lặng và vội vã tính tiền đưa cô đi để thể hiện sự bất mãn với chuyện cô bỏ anh đi riêng với bạn

Trên đường Lục Chân Nghi hỏi anh: “Cậu không thích Ngô Tĩnh San à?”

“Ngô Tĩnh San còn tạm được.”

“Vậy Lý Lạc Ngọc?”

Tần Thẩm nhún mày, “Anh không thích cô ta, cô ta tâm tư bất chính.”

Lục Chân Nghi bật cười, nheo mắt anh, “Còn tâm tư bất chính cơ đấy. Cậu là Sứ giả tâm linh điều tra con người à?”

Tần Thẩm lái xe, bị cô nheo mắt cũng không thể đáp trả, chỉ có thể liếc cô một cái, có chút giận dữ, “Chờ xem buổi tối anh xử lý em thế nào.”

Lục Chân Nghi cảm thấy thái độ hiện giờ của anh vô cùng kiêu ngạo, cần phải giáo dục lại, nhưng cô vẫn đỏ mặt.

Buổi tối Tần Thẩm quả nhiên ở lại trong nhà cô không đi.

Bây giờ anh đối phó với cô rất thành thạo rồi. Ôm cô từ phía sau, chậm rãi hôn từ cổ cô đến cổ áo, dưới cổ áo, tay luồn vào trong áo, tìm đến điểm mẫn cảm của cô, lại hôn lên lưng cô, khiến cho toàn thân cô run rẩy...

Anh đè cô trên giường giày vò gần một tiếng, ngoại trừ một bước cuối cùng thì tất cả đều đã làm khiến cho toàn thân cô như nhũn ra, đầu óc mơ màng, nhưng cuối cùng cô vẫn ngăn cản, đẩy anh ra.

Hai mắt Tần Thâm đều muốn đỏ lên rồi, giọng nói khàn khàn: “Lục Chân Nghi, đừng cự tuyệt anh...” Giọng nói gọi cảm như cọ vào tim cô.

Lục Chân Nghi mềm nhũn không nhắc nổi người, đành vùi mặt vào trong chăn: “Tần Thâm, đừng ép tôi, tôi vẫn cảm thấy không ổn.”

Tần Thâm cúi kinh kéo cô ôm chặt vào lòng, điên cuồng hôn một lúc, đến khi cắn rách cả môi trên cô mới coi như người giận, rồi đi.

Hai năm qua, mặc dù có lúc có thể nhìn ra được tình cảm của anh nhưng không giống như hiện giờ. Theo cách nói của Lục Chân Nghi, anh giống như đột nhiên tới kỳ động dục, trong đầu toàn những thứ không trong sáng.

Lục Chân Nghi lau đôi môi hơi sưng, cười khổ. Trong tiểu thuyết viết cảnh nam chính cường bức nữ chính đều lãng mạn kiểu diễm làm cho người ta đỏ mặt, tim đập loạn xạ. Nhưng trên thực tế nếu đàn ông trở nên thô bạo thì quả thật không có chút tình cảm hay thương tiếc nào. Dù anh ta theo phong cách lạnh lùng thì trên phương diện này cũng nên biết hôn dục dục một chút chứ!

Có lẽ là bị hành động của Tần Thâm làm ảnh hưởng, đêm đó Lục Chân Nghi gặp mộng xuân, vẫn là một giấc mơ chân thực như mọi lần.

Hơn nữa giấc mộng xuân này quá nặng nề, quả thật khiến cô không đành lòng xem.

Cô mơ thấy mình ở trong một căn phòng, hình như là khách sạn, bên trong cũng coi như ngăn nắp nhưng luôn có cảm giác hoang phế.

Cảm giác này giống như một khách sạn nghỉ tạm trong trò chơi Resident Evil. Dù sao cũng tuyệt đối không phải khách sạn bình thường.

Theo Lục Chân Nghi thì khách sạn trước kia hẳn là ba sao, không cao không thấp, không quá thẩm mỹ, bài trí và đồ đạc luôn mang theo vẻ lộng lẫy dung tục.

Đúng rồi, có thể là bởi vì đồ trên bàn phủ bụi, rõ ràng là không có người quét dọn, cho nên cô mới biết đây không phải khách sạn bình thường.

Cô cảm thấy chính mình đang ngồi ở trên giường, cô có mọi thứ, cảm giác, xúc giác, thính giác, vị giác... Tất cả ký ức. Nhưng không biết tại sao lại cảm thấy mình như người bàng quan.

Cô cúi thấp đầu, trong lòng chứa đầy bất an và uất ức.

Cô biết tâm trạng mình không tốt nhưng không biết vì sao, cũng rất bất an, thậm chí còn cảm thấy hận đời phần uất...

Sau đó Tần Thâm mở cửa đi tới.

Không hề hững hờ lạnh nhạt như trong hiện thực, anh trong mơ có khí phách bùng bùng sức sống. Mặc dù anh không cười cũng không tỏ vẻ đắc ý nhưng dáng đứng thẳng tắp đã thể hiện tất cả. Dù cho trên áo da và quần da của anh có vết bụi bẩn, trên mặt cũng có vẻ mệt mỏi nhưng Lục Chân Nghi vẫn nhìn ra được anh đang hưng phấn.

“Hợp xong rồi à?” Cô ngẩng đầu lên hỏi.

“Ừ.” Tần Thâm nâng cằm, trả lời ngắn gọn, không nói tới nội dung của buổi họp.

Điều này dường như khiến tâm trạng căng thẳng của cô càng thêm khó chịu và bất an.

Cô ngẩng đầu lên, do dự một chút mới lựa lời nói: “Em... Rất không thích hai cô gái kia quấn lấy anh.”

Tần Thâm nghe như thế lập tức mỉm cười: “Lục Chân Nghi, em đang ghen đấy à?”

Lục Chân Nghi hừ một tiếng, quay mặt đi.

Tần Thâm đi đến trước mặt cô.

Anh đi tới rất gần, hơn nữa không ngồi xuống, cứ đứng như vậy trước mặt cô. Mặt cô gần như đối diện với bụng anh, bên trong áo khoác da không kéo khóa là áo sơ mi màu xám, cơ bụng rắn chắc, không chút thịt thừa... Tư thế này... Mang theo ngạo mạn, uy hiếp và mập mờ.

Lục Chân Nghi theo bản năng ngửa ra sau.

Tần Thâm vươn tay nắm cằm cô, ép cô ngẩng đầu.

Cái cằm nhỏ của cô bị anh nắm trong tay, bị ép ngẩng đầu lên, mái tóc xoăn dài của cô liền rũ xuống bên mặt.

Ngón tay của anh mặc dù vẫn thon dài như trước nhưng lại rậm nắng và mạnh mẽ, nổi bật lên khuôn mặt như ngọc của cô. Môi anh đào hể mở, đỏ tươi ướt át, nhìn thật mê người.

“Đừng kiêu ngạo như vậy, Lục Chân Nghi.” Giọng Tần Thẩm trầm nhẹ nhưng mang theo sự nguy hiểm mơ hồ.

Hai mắt Lục Chân Nghi bốc hỏa, “Anh biết bọn họ nói gì không? Bọn họ nói em không có dị năng, lại lớn tuổi, cũng không quá xinh đẹp. Nếu như không phải bởi vì con trai thì anh đã sớm vứt bỏ em rồi.”

Tần Thẩm mỉm cười dùng ngón tay khẽ vuốt ve cằm cô, lướt qua môi cô, dịu dàng nói: “Bọn họ cũng không nói sai sự thật lắm...”

“... Nhưng nếu như em hầu hạ anh thỏa mãn, anh chắc chắn sẽ không vứt bỏ em.” Anh mỉm cười cúi người nhìn vào mắt cô.

“Anh!” Lục Chân Nghi cảm thấy có ngọn lửa thiêu đốt trong lòng, đau lòng, uất ức, tức giận... Hai mắt cô nóng lên, muốn khóc, lại muốn mắng chửi anh, nhưng có cái gì đó ngăn cản cô khiến cô không thể làm được. Mà cảm giác cổ găng đè nén ấy khiến tim cô như sắp vỡ tung...

“Hầu hạ anh thật tốt, anh sẽ không để ý tới những người phụ nữ khác.” Tần Thẩm vẫn dịu dàng dễ dàng, từng bước dụ dỗ, trong giọng nói lại có sự lạnh lùng gần như căm hận. “Em biết không Lục Chân Nghi, trước kia anh hận nhất là em chê anh phiền, chê anh dính lấy em, giống như anh vốn không xứng bước vào thế giới của em... Mỗi lần muốn em, không phải anh yêu cầu thì chính là ép buộc em... Tự ái của anh đã sớm bị em giẫm nát rồi.”

“... Em chỉ không muốn mỗi ngày bị anh quần quít trên giường! Em rất mệt! Em phải đi làm, còn phải nhận thêm case kiếm tiền nuôi gia đình. Thay vì một hai tiếng lên giường với anh, em có thể ngủ nhiều thêm một chút!”

Tần Thẩm cười oán hận: “Đúng vậy, em vĩnh viễn đều có lý do, đều là cây ngay không sợ chết đứng, tất cả đều là lỗi của anh. Anh đi làm em chê mất mặt, anh không đi, em lại phàn nàn mình nuôi gia đình mệt mỏi cỡ nào!”

“Anh vất vả đi sớm về trễ như vậy chỉ được chút tiền, thà rằng ở nhà giúp em chăm con còn hơn. Bảo mẫu không đáng tin...”

“Anh không muốn cãi nhau với em... Lục Chân Nghi. Đã sớm cãi đủ rồi...” Anh gần: “Tuy rằng thế giới này đã điên rồi nhưng ít nhất anh có sức mạnh... Mà em, chỉ có thể phụ thuộc vào anh, làm người phụ nữ của anh, sống dựa vào sự bảo vệ của anh.”

Nói xong câu đó anh buông cầm cô ra, đứng thẳng dậy, cúi đầu, ở trong bóng tối từ trên cao nhìn xuống cô.

Toàn thân Lục Chân Nghi phát run, nói không nên lời.

Anh nắm lấy cổ tay cô: “Theo anh sang phòng bên, đừng làm ồn đánh thức con.”

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đêm (16+)

Cô bị anh dẫn sang phòng bên cạnh, chặn đèm trong căn phòng này dường như đã bị lục lọi hết.

Trên lớp bụi đều có dấu vết mất lộn xộn.

Nhưng tấm đệm Simmons thì vẫn còn.

Tần Thẩm ngồi xuống bên giường, ra hiệu cho Lục Chân Nghi đi tới.

Lục Chân Nghi không tình nguyện đi tới.

Anh kéo cô một cái để cô đứng giữa hai chân mình, bắt đầu cởi quần áo cô.

Anh cởi cực kỳ thô lỗ, vén áo lên trên ngực, giặt áo lót ra, tiện tay véo hai cái. Sau đó tay kia luồn vào trong quần thể thao của cô.

Đúng, là quần thể thao.

“Anh thích nơi này của em.” Tay anh lướt qua nơi nào đó, mắt nhìn cô, miệng thì thầm: “Luôn cảm thấy mùi vị rất tuyệt...” Giọng nói trầm nhẹ khàn khàn.

Mặt Lục Chân Nghi đỏ lựng.

“Nhưng trước giờ em chưa bao giờ đáp lại anh, mỗi lần muốn em dùng miệng đều như lấy mạng em vậy...” Tần Thẩm đột nhiên lạnh lùng nói, “Bây giờ em hãy cởi quần cho anh.”

...

Sau đó, Lục Chân Nghi nhớ rõ, trong mơ cô cố nén nhục nhã cởi quần cho anh như thế nào, bị ép quỳ giữa hai chân anh...

Miệng cô vừa đau vừa mỗi, cũng sắp mất cảm giác rồi. Tần Thẩm lại vô cùng thỏa mãn, ấn đầu cô.

Cuối cùng cô khóc Tần Thẩm mới tha cho cô, nhưng lại muốn cô nằm ở chỗ đó... Hơn nữa khi hưng phấn giãy vò cô còn nói rất nhiều từ ngữ bẩn thỉu, cố ý làm nhục cô.

Lục Chân Nghi quả thật không thể tin được mình lại mơ thấy giấc mơ kiểu này.

Tình tiết trong mơ ở đâu ra? Cô đâu có xem AV!

“Mẹ ơi, rốt cuộc mình đói khát đến mức nào mới nằm mơ kiểu đó!” Sau khi hoang mang Lục Chân Nghi cực kỳ chán nản, “Hay mình có tiềm chất M?”

Thế cho nên vài ngày sau đó, cô đều không thể đối mặt với Tần Thẩm.

Mặc dù nội dung giấc mơ làm cô không dám xem nhưng cô vẫn không bỏ qua bối cảnh giấc mơ ấy.

Cảm giác như nối liền với các giấc mơ trước. Giống như đều ở trong hoàn cảnh không an toàn, hơn nữa đứa bé... Trong giấc mơ này không xuất hiện nhưng cô cảm thấy đứa bé ấy thật ra đang nằm ngủ trên chiếc giường giữa ở căn phòng đầu tiên.

Còn có dị năng gì đó khiến người ta phi nhỏ.

Tránh mặt vài ngày, cô không đi tìm Tần Thẩm, Tần Thẩm lại luôn tới tìm cô... Huống chi thời kỳ động dục của Tần Thẩm rõ ràng chưa qua.

Sau nhiều lần bị anh đè lên giường dây dưa đều dừng lại ở bước cuối cùng, rốt cuộc đến một lần Lục Chân Nghi để anh đạt được mục đích rồi.

Chuyện đó xảy ra cực kỳ đột ngột, nhưng rất có thể không ít lần đầu tiên của các cặp đôi đều tương tự như vậy.

Lúc ấy có lẽ là bởi vì mấy lần dây dưa trước đều có chừng có mực nên cô buông lỏng cảnh giác với anh, cũng có thể là bởi vì bị ảnh hưởng của giấc mơ chân thực hôm trước... Đêm hôm đó anh không ngừng vuốt ve, hôn môi, thăm dò toàn thân cô. Hơi thở nóng cháy, động tác mềm mại lại nóng bỏng, Lục Chân Nghi đã sớm choáng váng... Anh đang liếm giữa đùi cô, cô mềm nhũn, không thể làm gì khác ngoài khe khẽ rên rỉ... Ngay lúc ấy anh đột nhiên giữ chặt eo cô, không đợi cô kịp phản ứng đã đâm mạnh vào.

Lục Chân Nghi đau đớn cong người, khóc òa lên, dùng sức đánh anh. Anh vừa dịu dàng dỗ dành cô vừa kiên quyết không ra, để mặc cô đánh.

Đợi cô hết đau, khóc đủ rồi, lại tiếp tục mạnh mẽ tiến tới...

Dịu dàng nhưng kiên quyết... Làm cô nhanh chóng bại trận.

Sau đó Lục Chân Nghi cảm thấy có chút ngọt ngào nhưng vẫn rất sâu não.

Thật ra cô cũng không quá coi trọng trinh tiết. Lúc trẻ cô vẫn cảm thấy phụ nữ nhất định phải giữ trinh tiết mới mong được đàn ông đối xử tử tế là phân biệt giới tính.

Muốn dành đêm đầu tiên cho một người đàn ông là cam chịu thấp hèn.

Nếu như đàn ông có thể tự do thương thức sự sung sướng của thể xác thì phụ nữ đương nhiên cũng được.

Năm cô tốt nghiệp còn hẹn qua đêm cùng một người đàn ông rất đẹp trai mà cô ‘cảm nắng’. Lúc ấy cô cảm thấy chân mệnh thiên tử là cái gì đó rất vớ vẩn, để mình không phải yếu đuối chờ đợi, cứ hãy tự mình cố gắng bắt đầu thương thức đời sống tình dục lành mạnh.

Kết quả dù đêm đó đã tiến hành cùng cố tâm lý và chuẩn bị rất đầy đủ, nhưng khi người đàn ông kia muốn tiến tới cô lại bị cảm giác sợ hãi đánh bại, tông cửa bỏ chạy.

Mấy năm qua cô không thử nữa.

Ngẫm lại, mấy năm qua cô đã dần thay đổi cách nghĩ.

Đầu tiên, Lục Chân Nghi bắt đầu cảm thấy tình dục tốt đẹp nhất là khi kết hợp cả thể xác lẫn linh hồn, khi linh hồn chấp nhận, thân thể mới có thể làm chuyện thân mật nhất với người kia. Nếu không, dù cho người đàn ông đó đẹp trai mê người đến mức nào thân thể vẫn sẽ bài xích do tâm lý.

Lại qua một thời gian, cô cảm thấy, xét từ góc độ sinh học, trong chuyện này đàn ông và phụ nữ rất khác nhau.

Đàn ông xuất phát từ mục đích duy trì nòi giống, đương nhiên họ muốn phân phát gene khắp nơi.

Nhưng phụ nữ lại là bên phải gánh chịu hậu quả, là bên bị xâm phạm, mang thai, nuôi con, những hậu quả này đều là do phụ nữ chịu. Hơn nữa mỗi lần phụ nữ chỉ có một quả trứng, cô muốn chọn gene ưu tú nhất.

Vấn đề này người thiệt là phụ nữ. Cho nên quan điểm của thể hệ trước mà giới trẻ thường chê là cổ hủ thật ra không sai chút nào.

Phụ nữ cố gắng sống phóng túng như đàn ông thật ra là đã bỏ qua quy luật sinh sôi nảy nở tự nhiên.

Dù sao, trong tự nhiên cũng là giống đực không ngừng tìm bạn tình, giống cái đa số không có quyền lựa chọn.

Đương nhiên, vậy không có nghĩa là phụ nữ phải tam trinh cửu liệt, máu chốt nằm ở tự nguyện. Dưới tình huống xấu nhất thì cứ coi như bị chó cắn một cái, không việc vì phải vì trinh tiết mà phải chết.

Mà bây giờ việc làm của Tần Thẩm tuy chưa đến mức bị xếp vào loại ‘chó cắn một cái’ nhưng trong lòng Lục Chân Nghi vẫn có chút không thoải mái.

Có thể trong lòng mỗi cô gái đều hy vọng được nghe đàn ông nói ‘Anh yêu em’ rồi mới tới đêm đầu. Hành động của Tần Thẩm thật sự quá hơi hợt.

Cũng có thể là vì mặc dù cô cảm thấy hai người họ là một đôi, tương lai sẽ kết hôn nhưng trong lòng vẫn còn có chút không xác định nho nhỏ.

Cho nên Lục Chân Nghi từ chối yêu cầu ở lại qua đêm của Tần Thẩm, tỏ vẻ tự mình muốn yên lặng một mình.

Tần Thẩm dường như bị bệnh nhảy cảm trước từ chối, thoáng cái mắt đã bốc lửa, kết quả anh dứt khoát đề cô lần nữa, chẳng chút nương tình làm thêm một lần. Eo anh gầy nhưng mạnh mẽ, rắn chắc, ra ra vào vào như có sức lực vô hạn. Cô hoàn toàn không phải đối thủ của anh, gãy dựa cũng không thoát, thất bại thảm hại... Anh lần qua lần lại đến khi cô khóc, yếu ớt xin tha mới dừng tay. Thế nhưng anh lại ôm cứng cô vào lòng, vuốt ve lưng cô coi như an ủi.

Cuối cùng anh hôn lên môi, hai má, mũi, trán cô. Khuôn mặt tuấn tú của anh đỏ ửng thỏa mãn, nhỏ giọng nói: “Đi ngủ sớm một chút, đừng có nghĩ ngợi lung tung, ngày mai anh lại tới tìm em.”

Mấy tháng sau đó, Tần Thẩm tiếp tục cố gắng cày cấy.

Trong lúc ấy cũng chưa quên nhân lúc giá cả ở Bắc Kinh xuống thấp lại mua thêm hai căn nhà cũ, xx mét vuông, tầm một vạn một mét vuông.

Sau đó anh gần như dồn hết tất cả tinh thần và thể lực lên Lục Chân Nghi.

Ngày 9 tháng 9 năm 2009, Lục Chân Nghi không cưỡng lại được yêu cầu của Tần Thẩm, cộng thêm bản tính lẳng mạn nhiều hơn lý trí của phái nữ, cô cùng anh bí mật đi đăng ký kết hôn. Bố mẹ Tần Thẩm đều đã mất, dưới sự yêu cầu của anh, Lục Chân Nghi cũng không nói chuyện này cho bố mẹ mình.

Ngô Tinh san là người duy nhất biết.

Cô ấy cũng không để ý, thời nay rất nhiều cặp đôi đều đăng ký trước để qua một hai năm tổ chức hôn lễ bù. Về phần mời khách, chờ đến lúc tổ chức rồi bàn.

Cô ấy chỉ cảm khái: “Cậu thật sự quyết định kết hôn với anh đẹp trai nhà cậu à.”

Thật ra Lục Chân Nghi vẫn luôn không thấy Tần Thẩm nhỏ tuổi hơn cô. Tần Thẩm trầm ổn hơn tuổi thật rất nhiều, khi cần thiết, anh xử lý cũng rất chuyên nghiệp.

Sau khi đăng ký, bọn họ cũng rất kỳ lạ là không ở chung, vẫn duy trì thói quen mỗi ngày gặp mặt như trước.

Tần Thẩm không sử dụng bất cứ biện pháp tránh thai nào, anh rất chú ý Lục Chân Nghi có mang thai hay không, nhưng mà mãi cho đến cuối năm Lục Chân Nghi vẫn không có thai.

Mỗi lần kiểm tra xong, Tần Thẩm đều không che dấu được vẻ mặt thất vọng.

Loại thất vọng này dần xen lẫn khó hiểu, bất an. Cảm xúc của Tần Thẩm càng ngày càng không ổn.

Lục Chân Nghi thật ra cũng không ghét sinh con, nhưng hiện giờ không sinh cũng không sao. Nhưng cảm xúc của Tần Thẩm dần lây lan cho cô, cô cũng càng ngày càng nóng nảy. Cuối cùng, sau một lần kiểm tra lại không có, Tần Thẩm lại tỏ ra thất vọng, hơn nữa mắt khép hờ, thì thảo tự nói: “Không thể nào, chuyện này là sao?” Trong mắt ngoại trừ thất vọng khó hiểu còn có cả đau thương.

Lục Chân Nghi cũng không nhịn được nữa, mắng: “Anh bị điên à? Anh mới bao nhiêu tuổi mà đã vội làm bố! Người ta đều sợ có con, anh lại ngày ngày ngóng trông!”

Tần Thẩm xoay người nhìn cô chằm chằm, trong đôi mắt đau thương còn có xót xa. Anh nói: “Em vốn chẳng biết gì cả!”

Lục Chân Nghi sững sờ, không biết tại sao cô đột nhiên muốn khóc, trong lòng dần dâng lên cảm giác đau đớn không rõ.

***

p.s: Hai vợ chồng nhà này chơi khẩu vị phết đó =))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tạm rời xa

Giữa năm 2010, giá phòng đột nhiên tăng điên cuồng không ngừng. Từ tháng 4, sau khi ‘Chính sách mở rộng hạn mua’ có hiệu lực, Tàn Thảm bắt đầu bán bảy căn hộ ở làng Olympic và hai căn ở Bắc Kinh.

Giá cao kinh người.

Anh đều chọn bán vào lúc giá cao nhất, cuối cùng chia đều tám bốn vạn một mét bán ra.

Lục Chân Nghi cảm thấy quả thật là điên rồi.

Những căn hộ này đều là cô và anh mua, giá căn hộ ở làng Olympic khi mua đều chưa tới năm mươi vạn một căn, ở Bắc Kinh cũng chưa tới trăm vạn, hiện giờ bán ra lại đều hơn ba trăm vạn.

Chín căn hộ, gần ba mươi triệu.

Mặc dù ba mươi triệu đối với nhà giàu không đáng là gì nhưng đối với người làm công ăn lương mà nói... Lục Chân Nghi tính thử. Thu nhập một tháng của cô là một vạn rưỡi, ba mươi triệu phải không ăn không uống kiếm trong 160-170 năm!

Mà Tàn Thảm lại chọn trả góp, mỗi căn hộ mới trả có một hai chục ngàn, tổng cộng chưa tới hai trăm vạn. Lòi không biết bao nhiêu lần!

Tối ăn mừng, Tàn Thảm mỉm cười nhìn cô, ánh mắt dịu dàng như nước.

“Nói đi, em muốn cái gì nào?” Tàn Thảm mỉm cười nói, Lục Chân Nghi nhìn kiểu gì cũng thấy trong nụ cười này mang theo đắc ý.

Cô giận dỗi liếc anh, nhưng trong đôi mắt chứa đầy đắc ý của Tàn Thảm ánh mắt hờn dỗi ấy lại chẳng khác nào quyến rũ.

Quả nhiên tiền tuy không phải vạn năng nhưng trong thời hòa bình gần như là vạn năng. Trong lòng anh lặng lẽ nghĩ. Nhưng anh thực sự không ngại cô yêu tiền, dù sao đó cũng là thói thường của con người.

Anh liếc qua vòng phi thủy trên cổ tay Lục Chân Nghi, “Phi thủy tăng giá rồi?”

“Đúng vậy.” Lục Chân Nghi sờ lên vòng ngọc cao bằng hoa xanh lam trên cổ tay. Vòng tay trong suốt xinh đẹp này cô mua sau khi trang hoàng lại nhà còn thừa hơn hai vạn. Cô rất thích ngọc trong, luôn ước mơ mua được ngọc cao bằng, đặc biệt là ngọc cao bằng xanh lục, nhưng vì không đủ khả năng nên đành mua cao bằng xanh lam. Vòng ngọc của cô tuy màu không sáng lắm, nhưng vân hoa như hiện trong nước, nhìn vẫn rất đẹp.

“Vòng tay này hiện giờ phải tám đến mười vạn.” Cô đưa tay ra cho Tàn Thảm nhìn, giọng điệu đắc ý.

Trong lòng Tàn Thảm chua xót. Khi đó Lục Chân Nghi cũng thích phi thủy, mặc dù chỉ là sở thích không chuyên, lượn qua mấy diễn đàn phi thủy, nhưng cô quả thật rất am hiểu về phi thủy. Cô vẫn luôn muốn có một chiếc vòng tay nhưng vì thuê nhà, nuôi xe, nuôi con... Rõ ràng thu nhập rất cao nhưng một cái vòng tay hai ba vạn cũng không nỡ mua.

[Chú thích: Trong số các loại ngọc phi thủy, cao nhất gọi là cao bằng.]

Còn nữa, từ sau khi lấy anh, ngay cả thẩm mỹ viện cô cũng không dám đi.

Quần áo đều mua trên taobao, không bao giờ dám mua của hãng nổi tiếng nữa.

Trong tất cả bạn học, đồng nghiệp của cô, cô gần như là người thiếu thốn nhất.

Có đôi khi cô không chịu nổi cũng sẽ phàn nàn, nhưng kỳ thật cũng không nhiều lắm.

Là chính bản thân anh tự tạo áp lực cho mình, anh không chịu được sự thật mình là gánh nặng của cô. Anh không chỉ một lần nghĩ, chỉ cần cô không chọn anh, không nói gả nhà giàu, tùy tiện tìm người môn đương hộ đối cũng không đến nỗi này.

Sau khi lấy nhau, Lục Chân Nghi không cho anh đi hát nữa. Anh buộc mình tìm một công việc bình thường hai ba ngàn một tháng, Lục Chân Nghi cũng

không hài lòng, luôn muốn lên kế hoạch cho anh một con đường tốt hơn. Nhưng trong xã hội cơ hội cho một người trẻ tuổi, bằng cấp không cao không nhiều. Sau khi cô mua nhà và xe, lập tức bị áp lực vay đề nặng, không có tiền vốn gây dựng sự nghiệp.

Kỳ tích có đôi khi chỉ xuất hiện trong là tiểu thuyết mà thôi.

Sau đó con trai họ ra đời, tình huống càng xấu hơn. Anh không cha không mẹ, còn cha mẹ cô lại không đồng ý chuyện của hai người, không những thế họ đều đã có gia đình riêng, thế nên không ai giúp chăm con. Mỗi bảo mẫu đã bằng một tháng tiền lương của anh, không những đắt mà còn không đáng tin.

Cô chỉ nghỉ sinh bốn tháng đã phải đi làm, anh từ chức ở nhà chăm con, nấu cơm cho cô.

Khi đó, hai người bọn họ đều gắt gỏng dễ giận, không ngừng cãi vã.

Tiếp theo, thằng bé đến tuổi đi nhà trẻ, cô tìm được nguồn hàng tốt cho Tần Thảm mở shop trên taobao, thu nhập không tệ lắm. Anh tiết kiệm được mấy vạn quyết định mua cho cô chiếc vòng, nhưng mà vòng tay cô thích lúc ấy đã tăng từ hai ba vạn lên mười mấy hai mươi vạn rồi.

Lại sau đó... Trong một đêm, tất cả đều thay đổi.

“Mua cái tốt hơn nữa nhé? Cao bằng xanh lục được không?” Tần Thảm nói.

Lục Chân Nghi nhú mày, “Quá đắt. Mua hoa thanh vân sóng tốt hơn, hoặc không mua hẳn ngọc bích, hơn có một hai vạn. Gần đây em lại muốn mua chút đồ trang sức khảm đá quý màu.” Lục Chân Nghi trước giờ cũng không tự bạc đãi mình, nhưng cô cũng sẽ không tiêu xài hoang phí, không những thế cô mua đồ còn thường được giá rẻ.

Cô không phải con nhà giàu, cũng không có thói quen vùng tiền như rác của con nhà giàu, tiêu chí của cô là tính toán hợp lý.

Tần Thảm dứt khoát ngày hôm sau chuyển vào thẻ cô năm trăm vạn, nói: “Em xem rồi mua đi, hôm nhận giấy chứng nhận anh còn chưa đưa tiền chi phí trong nhà cho em.”

Lục Chân Nghi mua chút đồ trang sức mình thích, sau đó định xin nghỉ dài hạn đi nghỉ đông, hỏi Tần Thảm thích đi đâu.

Tần Thảm không trả lời, anh trầm ngâm một lúc rồi hỏi Lục Chân Nghi: “Nếu như, anh nói là nếu như hơn hai năm nữa thế giới này sẽ tận thế, trước tận thế em muốn làm gì?”

Lục Chân Nghi đang chơi trò chơi, lười biếng đứng dậy. Cô mặc một chiếc áo phông lớn màu xanh biển hoa văn sắc sỡ, quần ngắn màu vàng đậm, tóc uốn xoăn không dài không ngắn màu đỏ rượu nhạt xoa trên bờ vai trắng nõn có vẻ vô cùng thoải mái.

Nghe Tần Thảm hỏi vậy cô không nhịn được bật cười, liếc anh trêu chọc: “Thật trẻ con.” Sau đó ngồi lên ghế sofa, hai tay chống cằm bắt đầu mơ mộng: “Tận thế à. Em sẽ đi hết những nơi muốn đi, chụp lại hết kiệt tác của văn minh nhân loại... Đúng rồi, phải cố thu thập thật nhiều sách điện tử... Còn có hạt giống, sưu tập hạt giống của tất cả các loại cây.”

Tần Thảm thấy cô vừa nói anh trẻ con vừa nghiêm túc tính toán, bộ dáng rất đáng yêu. Lại thấy những lời cô nói hoàn toàn trái ngược với dự đoán của mình liền cười nói: “Em sẽ không chuẩn bị căn cứ chắc chắn, dự trữ lương thực, đồ đạc, súng ống đạn dược à?”

Lục Chân Nghi lườm anh một cái: “Em nói là mong ước, những cái anh nói đâu phải mong ước.” Lại hỏi: “Anh thì sao?”

Tần Thảm giống như lần đầu tiên nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này, mãi sau mới đáp: “Anh muốn đi du học.”

Lục Chân Nghi dứt khoát xin nghỉ kết hôn cộng thêm nghỉ đông, cộng cả chủ nhật, tổng cộng có gần ba tuần phép. Hai người đi châu Âu, chụp rất nhiều ảnh dù Lục Chân Nghi đi du lịch vốn không hay chụp ảnh.

Đi chơi xong về nước, ngày hôm sau Tần Thảm nói với cô rằng anh muốn sang Pháp học ủ rượu và làm bánh kem, định đầu năm 2012 sẽ về. Tính ra là đi gần hai năm.

Chính ra đây cũng không thực sự coi như du học, không cần thi ngoại ngữ và nhập học, giống đi trao đổi hơn.

Tần hôn chưa tới một năm đã chia xa, là phụ nữ bình thường ai mà chịu được.

Nhưng Lục Chân Nghi lại yên lặng đồng ý.

Cô biết rõ mình và Tần Thảm không được coi là vợ chồng bình thường, vấn đề giữa bọn họ rất lớn, cô muốn giải quyết cũng không giải quyết nổi. Ngoại trừ nhất thời xúc động kết hôn, vấn đề giữa bọn họ cũng nặng nề không khác gì các cặp đôi bình thường.

Vì vậy, tháng 9 năm 2010, Tần Thảm một mình lên máy bay đi Paris, sau đó chuyển chuyển bay tới nơi khác. Anh muốn tới Bordeaux, Alsace và Brittany. Lục Chân Nghi lái xe đưa anh ra sân bay.

Anh muốn để lại cho cô một khoản tiền nhưng cô cự tuyệt. Cô nói: “Năm trăm vạn lần trước em tiêu còn chưa đến hai mươi vạn, vậy là đủ rồi.”

Lục Chân Nghi nhìn anh lên máy bay cũng không khóc. Cô bình tĩnh tự mình lái xe về nhà, trở lại cái ổ nhỏ, nằm vật xuống giường, nhẹ nhàng thở một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Quả dâu – Lô cốt – Đồng bọn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Hai năm cứ thế chậm chậm trôi qua.

Lục Chân Nghi tiếp tục thảnh thơi đi chơi cùng bạn bè, có khi lại gọi sang cho Tần Thảm. Cô không gọi thường xuyên, cứ ba bốn ngày một lần.

Nội dung luôn rất bình thường xoay quanh ‘Anh làm cái gì, em làm cái gì’, nhưng lại không bình thản như vợ chồng già. Giống như cả hai đều đang kim nén.

Thật ra, cảm giác hai người yêu nhau lại ở hai nơi rất kỳ lạ.

Ban đầu đương nhiên là nhớ nhưng da diết nhiệt độ cơ thể ấm áp của đối phương. Một thân một mình lại càng khó giải bày.

Bị sự cô đơn và thói quen dày vò, làm cho người ta ăn ngủ không yên.

Qua một năm, nhớ nhưng đã trở thành một cách gọi.

Người bên đầu kia dường như chỉ là một giọng nói qua điện thoại mà thôi.

Hai năm chia lìa làm cô có khi buồn, có khi tủi, nhưng cũng không xé ruột xé gan.

Cô có công việc, bạn bè, sở thích và cả nỗi buồn bã nho nhỏ khi càng ngày càng ‘già’ của cô. Tần Thảm dùng phương thức mạnh mẽ để bước vào cuộc sống của cô rồi lại rời đi một cách khó hiểu. Cho nên khi anh trở về cô cũng không kích động.

Hai năm, Tần Thảm dường như cao hơn, rắn chắc hơn, cũng đen hơn một chút, càng giống một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai cường tráng chứ không còn là một thiếu niên xinh đẹp nữa mặc dù khuôn mặt anh vẫn tuấn tú như xưa. Chỉ có điều phong cách ăn mặc của anh vẫn không thay đổi chút nào, không giống người đã ở Pháp tận hai năm.

Lục Chân Nghi đứng ở cửa ra sân bay, nhìn anh bước tới thậm chí còn cảm thấy chút lạ lẫm.

Tần Thảm có một đặc điểm ấy là khi có cô, ánh mắt anh sẽ luôn chăm chú nhìn cô.

Điều này khiến cô cảm thấy rằng đối với anh ngoại trừ cô ra tất cả mọi thứ xung quanh đều không quan trọng.

Hơn nữa đây cũng có thể là một trong những nguyên nhân chủ yếu khiến cô ‘rơi vào tay giặc’.

Xa cách hai năm điều này vẫn không hề thay đổi.

Trong sân bay ồn ào huyên náo, người qua người lại nhốn nháo, đôi mắt đen kia cũng vẫn chỉ nhìn mình cô mà thôi.

Cho nên Lục Chân Nghi thở dài, tiến tới đón, thậm chí còn nở nụ cười dịu dàng đi đến trước mặt anh, nói: “Đi đường mệt không?”

“Không sao.” Anh khẽ nói, hơi nghiêng người không để cô cầm hộ ba lô. Anh túm lấy khuỷu tay cô, nói: “Đi thôi.”

Cô bị anh kéo đi rất không thoải mái liền giẫy ra, nói: “Xe em đỗ ở bên ngoài rồi.”

Lên xe, anh nhéo mặt cô: “Hơi gầy một chút.”

Cô hừ một tiếng.

Tần Thảm thở ra một hơi, tựa vào lưng ghế, dường như thật sự rất mệt mỏi lại vừa giống như đang quyết định điều gì đó.

Lục Chân Nghi lái xe, liếc nhìn anh một cái: “Lẽ nào anh trở về để ly hôn nên không biết phải nói gì?”

Tần Thảm sắc mặt: “...Em nói cái gì!”

Anh dùng ánh mắt như muốn véo tai cô nhìn cô chăm chăm.

Lục Chân Nghi nhún vai, đổi đề tài. “Đồng Đồng chắc hẳn cũng không nhận ra anh nữa, Elsa lại càng không cần phải nói.”

Tần Thảm lấy ra một cái hộp bằng giấy, đưa cho cô, “Quà của em.”

Lục Chân Nghi đang lái xe nên không mở được, hỏi: “Cái gì vậy?”

Tần Thảm nói, “Cây nho đỏ non, không phải em thích uống nho đỏ sao?”

Lục Chân Nghi có chút kinh ngạc, cười nói: “Làm sao anh biết? Thấy em uống à? Từ nay về sau anh ủ cho em uống nhé?” Trong lòng cô có chút ngọt ngào, hỏi: “Giống ở đâu vậy?” Lát sau lại hỏi: “Sao anh mang về được? Không phải động thực vật không được phép tùy tiện nhập cảnh sao?”

Tần Thảm cảm thấy sự vui vẻ của cô liền khẽ mỉm cười, nói: “Anh muốn mua một căn biệt thự.”

Vị trí biệt thự Tần Thảm mua không đẹp, tận quận Xương Bình, ở một khu rất vắng vẻ bên kia Bát Đạt Lĩnh, gần một doanh trại quân đội. Nói là biệt thự nhưng thật ra là một tòa nhà nhà nông tự xây, hơn nữa còn là đất nông nghiệp.

Lục Chân Nghi cảm thấy đầu óc anh đúng là có vấn đề mới mua căn nhà này.

Hơn nữa lần này anh cũng không cần Lục Chân Nghi trang hoàng nữa, nói là tự anh sẽ làm, cho cô một bất ngờ gì đó.

Không đợi trang hoàng xong, anh lại kéo Lục Chân Nghi tới thảo nguyên Bá Thượng cười ngửa, kết quả lại nhặt được một con chim đầu riu bị thương. Mà con chim này vô cùng xinh đẹp. Thế là nhà Lục Chân Nghi ngoài hai con chó lại có thêm một con chim nhỏ.

Mua lồng chim, khay thức ăn, bánh mì côn trùng... Cũng bận rộn một thời gian.

Nhưng Lục Chân Nghi là người yêu động vật, vậy nên cô không ngại.

Tháng Mười, biệt thự của Tần Thảm đã trang hoàng xong, nhưng anh cũng không đưa Lục Chân Nghi đến xem ngay mà còn bận việc gấp, không biết là bận cái gì.

Lục Chân Nghi cũng không để ý, cô không có chút hứng thú nào với cái gọi là biệt thự kia cả, trong ấn tượng của cô chỉ nhớ nó vuông thành sắc cạnh, bê tông cốt thép, bụi bặm, hình như có hai tầng, không phù hợp với thẩm mỹ của cô.

Tần Thảm nói: “Tháng mười hai chúng ta chuyển tới, hai mươi hai tháng mười hai là sinh nhật em, nghe đồn là Ngày Tận Thế. Ngày hai mươi một chúng ta mở một bữa tiệc tận thế, gọi bạn tốt của em tới tham gia cùng đi.”

Lục Chân Nghi cười rộ lên: “Cái biệt thự đất nông nghiệp ấy mà anh cũng muốn khoe? Em không mặt dày đến thế đâu?”

Tần Thảm nói: “Dày cái gì, nhân tiện chúc mừng sinh nhật cho em chứ sao.”

“Vậy thì gọi đám Ngô Tình San đi, Lý Lạc Ngọc chắc chắn sẽ cười nhạo cái chúng ta gọi là biệt thự kia, thôi thì đừng để cô ta có cơ hội lên mặt. Đồng nghiệp công ty cũng không cần.”

Tần Thảm ngẫm nghĩ một lát, lại nói: “Mời cả bố mẹ em đi, chúng ta đã đăng ký rồi mà anh vẫn chưa ra mắt bố mẹ vợ.”

Lục Chân Nghi cười nhạo: “Thế cũng phải là anh đến nhà ra mắt, chuẩn bị lễ trọng đi cầu hôn chứ? Nào có chuyện lại gọi bố mẹ tới?”

Tần Thảm nói: “Lo cho em trước đi, năm nay ngoài 29 rồi, nhà em không phải sinh nhật ‘chín’ luôn làm lớn sao. Gọi bố mẹ em tới tổ chức sinh nhật cho em, nhân tiện nói chuyện của chúng ta cho họ biết.”

Lục Chân Nghi nghĩ lại cũng thấy đúng, đến lúc đó giới thiệu Tần Thảm cho bọn họ cũng rất tốt.

Kết quả, buổi tối gọi điện thoại mẹ lại có chút do dự, bố thì lập tức đồng ý, nhưng qua hai ba ngày lại gọi điện thoại cho cô ấp a ấp úng nói mình có chuyện quan trọng có lẽ không tới được.

Lục Chân Nghi tức giận, nói không cần bọn họ đến.

Tần Thảm lại cứ rối rắm chuyện này, bắt Lục Chân Nghi gọi lại cho họ, dù thế nào cũng phải mời họ đến, thậm chí còn dùng thẻ căn cước của họ để mua sẵn vé máy bay.

Cuối cùng, bố mẹ Lục Chân Nghi đồng ý tới.

Trung tuần tháng mười hai, Tần Thảm bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Lục Chân Nghi nói: “Anh mang nhiều như vậy làm gì? Chúng ta nhiều nhất cũng chỉ thỉnh thoảng cuối tuần qua đó thôi. Ở luôn tại đó em không đi làm

được.”

Tần Thảm nói: “Bên đó không người muốn mua đồ rất khó, cho dù thỉnh thoảng mới ghé qua cũng phải chuẩn bị chu đáo.”

Ngày 19 bọn họ chuyển nhà mang theo một đồng hồ, cộng thêm hai chú chó Yorkshire và một chú chim đầu riu. Khi Lục Chân Nghi nhìn thấy căn nhà liền tròn mắt há hốc mồm.

Đằng trước nhà có một sân nhỏ năm sáu chục mét vuông, hôm nay đã xây tường quây quanh, thậm chí còn giăng lưới điện.

Tường ngoài 100% xi măng, không có chút thẩm mỹ nào hết.

Lục Chân Nghi ai oán: “Em không thích tường, đây đâu phải nhà tù. Chúng ta làm hàng rào sắt, trồng hoa hồng leo thì đẹp biết bao.”

Tần Thảm hừ một tiếng: “Vậy khác nào mời trộm vào. Nơi này không phải chung cư, không có bảo vệ với camera đâu.”

Sau khi đi vào, trong sân tạm coi như xinh đẹp, sạch sẽ, còn trồng nho, một cây ăn quả không có hoa, một cây đào, ngay cả trong góc cũng trồng một luống rau.

Lục Chân Nghi thở dài, “Đúng là nhà nông dân rồi.”

Tường nhà được lát đá, nhưng cửa sổ lại rất nhỏ, rất giống lâu đài thời Trung cổ.

Lục Chân Nghi ghen lời: “Không ngờ anh lại thích kiểu lâu đài... Lấy ánh sáng thì...”

Trên nóc nhà lắp tấm năng lượng mặt trời.

Cửa là cửa sắt lớn, thậm chí còn lắp thêm gai sắt rất dày, giăng thêm lưới sắt to như tay em bé.

Nhìn kỹ thì ngay cả cửa sổ nhỏ cũng gia cố thêm lưới chống trộm.

“Hình như em nhầm, đây không phải phong cách lâu đài mà là nhà tù.”

May là đồ dùng trong nhà coi như bình thường, tất cả đều theo tiêu chí chắc chắn, hữu dụng, thoải mái, mặc dù không có đẹp nhưng cũng không xúc phạm tới thẩm mỹ của Lục Chân Nghi.

Ngày 20, một người bạn của Tần Thảm bắt xe lửa đến.

Đây là lần đầu tiên Lục Chân Nghi gặp bạn của Tần Thảm. Trên đường tới nhà ga Tần Thảm đã giới thiệu với Lục Chân Nghi đó là hàng xóm lúc nhỏ của anh, hoàn cảnh giống anh. Năm Tần Thảm mười sáu tuổi cha mẹ đều mất, người kia bằng tuổi anh, chín tuổi mất mẹ, cha lấy vợ hai, mẹ kế không coi anh ta như con người, mà lão cha ruột lại là loại có mẹ kế thì có bố dượng.

Anh ta thuở nhỏ chịu không ít khổ, cũng không học đại học, bây giờ đang làm thợ lặn ở một viện bảo tàng hải dương rất lớn ven biển.

Anh ta tên Thẩm Hoành Hoan, Tần Thảm gọi anh là “Hoan Tử”.

Anh ta giống một người đàn ông hai mươi tuổi hơn Tần Thảm, mặc dù không phải người quá hướng ngoại nhưng nhìn thấy bạn cũ vẫn trêu đùa cợt nhả. Anh ta mặc một chiếc áo khoác to sụ giống áo khoác quân đội, giày thể thao, vừa nhìn đã biết không có khiếu thẩm mỹ.

Khuôn mặt bình thường, dáng người cao gầy, lúc cười còn có chút trẻ con.

Lúc nhìn thấy Tần Thảm, anh ta không nhận ra nên ngẩn người mất một lúc, sau đó lập tức xông lên nắm một phát lên vai Tần Thảm “Giỏi lắm, Quả dẫu, thằng nhóc cậu sống cũng không tệ nhì.” Anh ta lại nhìn Lục Chân Nghi, nụ cười dĩ dòm không giấu được chút ngại ngùng “Còn tìm được bạn gái xinh đẹp như vậy nữa.”

“Là vợ.” Tần Thảm chữa sai, trong giọng nói lạnh lùng bình tĩnh mang theo chút vui sướng, “Bọn tôi đăng ký rồi.”

“Òa.” Thẩm Hoành Hoan kêu lên. “Cậu được lắm.” Rồi quay sang nói với Lục Chân Nghi, “Chúc mừng chúc mừng.”

Lục Chân Nghi cười, đứng bên cạnh Tần Thảm, mặc áo khoác ngoài kiểu váy bằng len lông cừu trắng, tóc dài xinh đẹp, đoan trang hơn bình thường.

Đi ra ngoài nhìn thấy xe của Tần Thảm, Thẩm Hoành Hoan lại kinh ngạc, sau đó lên xe trở về “Biệt thự” ở Xương Bình của bọn họ.

Trên đường, Lục Chân Nghi rất nhanh đã có thể nói cười tự nhiên với Thẩm Hoành Hoan. Cô từ nhỏ đã thích động vật, đam mê nhất là cá heo, cá voi, mỗi lần tới viện hải dương đều vô cùng hâm mộ những người chăm sóc và huấn luyện ở đây.

Thẩm Hoành Hoan chính là huấn luyện viên biểu diễn với cá heo, anh ta tuy không yêu động vật đến vậy nhưng cũng không ghét, sờ sờ đầu cười nói: “Chúng nó rất đáng yêu, hơn nữa còn vô cùng thông minh, nhìn như một đứa con nít. Nhưng đã hư thì cũng cực kỳ hư.”

Tần Thảm lái xe nghe hai người bọn họ nói chuyện, trong lòng có sự an bình nhẹ nhàng.

Anh rất thích điểm này của Lục Chân Nghi, cô luôn nhìn theo chiều hướng khách quan, tư tưởng vững vàng, đôi lại là cô gái khác bằng tuổi cô, cùng bối cảnh và nghề nghiệp như cô khi gặp Thẩm Hoàn Hoan không khôn khéo thì sẽ tỏ ra kỳ thị, khôn khéo thì sẽ cố ý che giấu. Nhưng Lục Chân Nghi thì không.

Dù là hoàn toàn khác biệt giai cấp với cô, cô cũng sẽ tôn trọng thói quen của đối phương, vui lòng lắng nghe.

Nếu như không phải vậy thì sao lúc trước cô có thể ở bên anh?

Chỉ tiếc là người không phải thân, đã bị rất nhiều thứ ảnh hưởng khiến lòng con người cũng rắc rối như mê cung vậy.

Những lời này đến từ chính những cảm nhận chân thành nhất từ trong lòng Tần Thảm tiên sinh không giỏi văn chương, trình độ học vấn cũng không cao.

Khi đến nơi, Thẩm Hoàn Hoan đã khai hết chuyện hồi nhỏ của họ cho Lục Chân Nghi. Từ Tần Thảm có biệt danh ‘Quả dâu’ đến chuyện có người gọi anh là ‘A Từ’ cũng kể ra.

Đương nhiên, làm bạn bè nói khó sống chết có nhau, sau khi anh ta phát huy vô cùng tốt tinh thần ‘Bồi xấu bạn’ xong cũng không quên khen bạn lấy hai câu: “Cô Lục, cô đừng thấy Quả dâu không bằng cấp, thật ra cậu ấy từ nhỏ đã rất thông minh, nếu có cha mẹ khác thì cậu ấy không chỉ được có vậy thôi đâu... Cô xem, không có bằng cấp cậu ấy cũng sống rất tốt đấy thôi? Tuy bề ngoài lạnh lùng nhưng thật ra cậu ấy rất trọng nghĩa, nhất định có thể đối tốt với người, bề ngoài cũng ‘dạng chó hình người’...”

[Chú thích: Câu gốc là nhân mô cầu dạng, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng bên trong mưu mô.]

Tần Thảm nghe thế liền phì nhả anh ta, cười mắng: “Thằng oắt kia, cậu nói ai dạng chó hình người?”

Nhìn thấy lộ cốt của Tần Thảm Thẩm Hoàn Hoan cũng không quá kinh ngạc, dù sao nơi này xa như vậy, phong cách lại rất ‘Nông thôn’, không giống như giá đất đỏ. Nhưng anh ta vẫn phát biểu ý kiến với tường cao lưới sắt kia: “An ninh nơi này không tốt à? Hay cậu đắc tội với ai?” Sau đó lại khề nói: “Tiền kiếm được... Có phải đụng vào cái gì không nên đụng không?”

Tần Thảm cốc đầu anh ta: “Nghĩ linh tinh gì đấy? Năm đó khó khăn như vậy chúng ta còn không đụng vào, chẳng lẽ tôi lại càng lớn càng ngu à?”

Tối đó bọn họ đi ăn ở KKMall, trưa hôm sau Tần Thảm và Lục Chân Nghi cùng xuống bếp. Tần Thảm ở Pháp học nấu ăn, sau khi trở về cũng đã làm cho Lục Chân Nghi ăn nhiều lần. Nhưng cân nhắc đến khẩu vị của Thẩm Hoàn Hoan, hôm nay anh làm món ăn gia đình. Anh làm cũng không tồi, một đĩa thịt xào đậu, một đĩa tôm cay, Lục Chân Nghi thích uống súp anh liền làm ngó sen hầm xương, lại xào thêm một đĩa mướp. Lục Chân Nghi nghĩ đến sở thích của cánh đàn ông, liền làm thêm khoai tây nghiền và gà om... Cô khá là giỏi mấy món cho người lười.

Chuyến bay của bố mẹ Lục Chân Nghi sẽ đến vào tối nay, nhưng sau giờ cơm trưa Lục Chân Nghi gọi điện thoại cho bọn họ thì sắc mặt lập tức thay đổi rõ rệt.

Bọn họ không lên máy bay!

Ông Lục ập a ập ứng, xin lỗi mãi, nói hai ngày nữa nhất định sẽ tới tổ chức bù cho Lục Chân Nghi, nhưng cô nghĩ nguyện vọng được ở bên bố mẹ có lẽ không thể thực hiện được rồi.

Bà Lục cũng không lên máy bay, khi nghe điện thoại thì thờ phỉ phỉ: “Mụ vợ họ Hoàng chết tiết của bố con tới nhà chúng ta làm loạn, nói với dưỡng Trần cái gì mà con cũng sắp 30 rồi còn muốn bố mẹ mình quay lại... Dưỡng con rất không vui, đúng lúc em trai con lại ngã bệnh, hiện giờ lớp 11 đang đứng thời điểm căng thẳng, chờ nó hết bệnh mẹ sẽ qua. Chỉ mấy ngày thôi.”

Em trai đương nhiên không phải em ruột, thậm chí cũng không phải em cùng mẹ khác cha mà là con riêng của dưỡng Trần. Nhưng khi mẹ cô tái giá, nó mới ba tuổi, là do mẹ cô tự tay chăm sóc nuôi nấng, tình cảm không khác gì mẹ con ruột thịt.

Lục Chân Nghi quẳng điện thoại, tức giận đến cả người phát run.

***

p.s: Chương này đột nhiên dài lạ thường=v=

Ai thắc mắc vì sao anh có biệt danh (Tang Táo) Quả dâu không =)))) vì tên gọi khác của Tang Táo chính là Tang Thảm, chữ Thảm của anh chính là quả dâu. Quả dâu Quả dâu Quả dâu=)))) Đáng yêu với =)))))))))

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: La Veille

Tần Thâm nghe cô nói chuyện qua điện thoại cũng biết được đại khái tình hình. Anh đi tới ôm cô vào lòng, vỗ vỗ bả vai cô: “Đừng nóng giận, xảy ra chuyện gì vậy?”

Lục Chân Nghi kể lại cho anh nghe, tức giận đến mức không muốn nói chuyện.

Nhưng Tần Thâm lại biến sắc, chẳng quan tâm an ủi Lục Chân Nghi đã nhảy dựng lên mở laptop ra xem thời gian bay và tình hình đặt vé.

Nhanh chóng xem xong, anh lại mở bản đồ nhìn một lát liền quăng laptop, dùng giọng nói và vẻ mặt nghiêm túc nói với Lục Chân Nghi: “Mau gọi điện thoại cho bố mẹ em, bảo bọn họ thu dọn đồ đạc lập tức lái xe tới Lộc Minh.”

Lục Chân Nghi kinh ngạc nhìn anh.

Tần Thâm cắn răng: “Nhanh lên, anh nói thật đấy.”

Lục Chân Nghi nhìn Thâm Hoành Hoan tránh ngoài phòng khách cho bọn họ nói chuyện riêng, run giọng nói: “Rất cuộc anh luôn giấu em điều gì?”

Tần Thâm kiềm chế, hạ giọng an ủi: “Tôi về phòng anh sẽ từ từ kể cho em. Bây giờ không phải lúc tranh cãi, mau gọi điện thoại, nhanh lên.”

Lục Chân Nghi cảm di động, tay run rẩy: “Tôi Lộc Minh... Rồi sao nữa...”

Anh nhìn cô chăm chăm, sau đó nói rõ ràng: “Đừng ở khách sạn, ở trong xe qua đêm, lái xe đến quảng trường gần tòa thị chính, không nên tới gần nhà cao tầng.”

Lục Chân Nghi cũng nhìn anh một cái, sau đó bắt đầu gọi điện thoại.

“Mẹ.” Cô nén lệ và run rẩy nhưng rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức khiến cho người ta không thể coi thường quyết tâm của cô, “Mẹ hãy nghe con nói, con chỉ cầu xin mẹ một lần này thôi. . . Lúc nhỏ con chưa bao cầu xin mẹ, kể cả khi bố mẹ ly hôn cũng không. Nhưng lần này mẹ nhất định phải nghe con. . . Lập tức chuẩn bị thật nhiều thức ăn và nước, vật dụng cấp cứu và vũ khí hữu dụng, lái xe đưa cả nhà tới Lộc Minh. Đừng ở khách sạn, tới quảng trường gần tòa thị chính, cách xa nhà cao tầng. . .”

Khi cô dặn dò kỹ càng hơn cả những gì anh nói, con người Tần Thâm co lại, ngẩng đầu nhìn cô.

Đầu kia điện thoại hiển nhiên rất kinh ngạc.

“... Đúng, con có nguồn tin, rất đáng tin cậy, mẹ hãy nghe con một lần. . . Đúng, trung ương sợ loạn lòng dân nên vẫn giấu chưa thông báo, sẽ có động đất mạnh. . . Giả thì không sao nhưng nếu như là thật thì làm thế nào!”

Sau khi để điện thoại xuống, cô tựa như rất mệt mỏi, nhưng lập tức lại bấm điện thoại cho bố, nói dối y hệt một lần nữa.

Gọi xong, cô trầm ngâm, đột nhiên nói: “Em có cần gọi cho bạn bè không?”

Không đợi Tần Thâm trả lời, cô liền đăng lên wechat: “Tận thế trong truyền thuyết đến, hôm nay mọi người đừng lười ngủ ngoài trời để phòng động đất không? Hiếm khi được cảm trại dã ngoại tận thế! Đề lễ một lần tiếc nuối cả đời! Ai hưởng ứng thì chụp ảnh làm bằng chứng, sáng mai mình bao mọi người

”

Lát sau phía dưới có người cười đùa phản hồi:

“Cậu là Lục Chân Nghi sao? Không bị hack nick đấy chứ?”

“Ngất xỉu. . .”

“Được thôi, cậu nói đấy nhé, không được phép nuốt lời ~”

Tần Thâm tiếp tục im lặng.

Lục Chân Nghi xưa nay vẫn luôn thông minh như vậy, chỉ nghe được một câu cách xa nhà cao tầng đã đoán được sẽ có động đất.

Anh phải cố gắng không để cô tìm được sơ hở.

Tối đến, Ngô Tĩnh San và bạn trai Tiểu Vũ đến đây.

Đi chiếc Volkswagen CC phổ thông của cô ấy.

“Cái gì thế này?” Ngô Tĩnh San nói.”Lục Chân Nghi, rốt cuộc Tiểu Tần nhà cậu kiếm được bao nhiêu tiền mà các cậu đã rảnh đến mức tự xây lâu đài vậy? Đi thuê một trang trại còn hơn, ít nhất chúng ta không cần ăn rau dưa hoa quả phun đầy chất hóa học. . . Chắc chắn, nhìn cái cửa sổ này mà xem, hai người đúng là cực phẩm!”

Bạn trai cô ấy – Tiểu Vũ cao 1m85, là kiểu người trái ngược hoàn toàn với Ngô Tĩnh San, không hay nói chuyện, lại thích cười, nhìn rất đáng tin cậy.

Thẩm Hoàn Hoan nhìn thấy đôi Ngô Tĩnh San có chút ngại ngùng, cũng may Ngô Tĩnh San là người hướng ngoại, rất dễ nói chuyện.

Bữa tối nay hoàn toàn là kiểu pháp, gan ngỗng, súp bí đỏ kem tươi, sò hấp pho mát, bò bít tết nấm truffle, món điểm tâm ngọt chính là bánh sinh nhật. Tần Thẩm làm bánh opera, tí mĩ cân xứng cất mười tám tầng chocolate đan xen đánh, mỗi tầng đều phết bơ hazelnut ngọt ngào thơm phức.

Toàn là món Lục Chân Nghi thích ăn.

Trên đĩa phục cổ viền vàng lộng lẫy bằng sứ tro xương bày các món ăn trang trí khéo léo tinh xảo.

“Đây là thành quả du học của đầu bếp Tần sao?” Ngô Tĩnh San ăn hăng say, miệng cũng không ngừng: “Chuyên nghiệp thật, nấm truffle mua ở đâu vậy? Taobao hình như không có?”

“Là loại đóng hộp.” Tần Thẩm lễ phép mỉm cười, nói.”Hương vị kém hơn một chút, nhưng cũng dùng được.”

Lục Chân Nghi nhìn nụ cười của anh, cảm giác kì thực anh không hợp cười như vậy.

Tiểu Vũ tên thật là Vũ Tiêu, anh ta nhú mày nhìn Tần Thẩm.

Bọn họ trước kia chỉ mới gặp hai lần. Lần đầu, anh ta cho rằng Tần Thẩm là loại trai bao, có thể không nói thẳng ra mặt, nhưng anh và Lục Chân Nghi tuyệt đối không phải người yêu bình thường.

Sau đó nhìn anh tính tiền và xe của anh, anh ta cảm thấy Tần Thẩm là công tử nhà giàu chưa biết mùi đời.

Nhưng lần thứ hai gặp mặt, anh ta đã cảm thấy Tần Thẩm cả hai loại đều không phải.

Sau lưng Tần Thẩm ẩn giấu bí mật.

Làm một cảnh sát, Tiểu Vũ theo trực giác không thích, hoặc là nói cảnh giác với những người hoặc chuyện có bí mật.

Hôm nay loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt, anh ta cảm thấy Tần Thẩm vốn không giống loại đàn ông tồn hai năm để học những món tây đẹp mắt này về khoe khoang.

Chẳng lẽ chỉ vì muốn lấy lòng Lục Chân Nghi?

Anh ta không biết đàn ông có thể “Si tình” đến mức này đấy.

Nhưng anh ta đương nhiên cũng không nói gì, chỉ cười cười nói: “Rất ngon, đám thường dân chúng ta hôm nay được hưởng lộc rồi.”

Thẩm Hoàn Hoan dùng ánh mắt ‘tôi không quen cậu’ kinh ngạc nhìn Tần Thẩm, suốt hai ngày nay anh ta vẫn thường như vậy.

Anh ta hiển nhiên cũng cảm thấy người đàn ông trẻ tuổi trước mặt khác xa bạn tốt trong ký ức của anh ta.

Dù mỗi người đều có suy nghĩ riêng nhưng bữa tiệc sinh nhật sớm này của Lục Chân Nghi vẫn trôi qua suôn sẻ.

Ngoại trừ thức ăn ngon, bánh ngọt, sâm banh, pháo kim tuyến, cũng không thiếu tiếng cười nói rộn ràng.

Mười giờ, Ngô Tĩnh San do dự muốn về: “Các cậu tổ chức sớm là vì ngày mai có chuyện gì sao? Nếu không bọn mình về trước cũng được, dù sao vẫn chưa muộn.”

Lục Chân Nghi nói: “Đã hẹn cùng nhau đối mặt tận thế ngày mai rồi cơ mà?”

Tất cả mọi người cười rộ lên.

“Lô cốt nhà nông” của Tần Thẩm không nhỏ, ba tầng, mặc dù tầng ba là tầng gác mái, nhưng cũng không thấp, số lượng phòng không ít.

Tầng một là phòng khách rộng rãi, phòng bếp và hai phòng ngủ, có một phòng vệ sinh; Tầng hai có bốn phòng và hai phòng vệ sinh; Tầng ba gác mái cũng có hai phòng cùng một phòng vệ sinh.

Tần Thẩm để Thẩm Hoàn Hoan ở một gian phòng cho khách ở tầng một, vì sợ để hai bên không thân quen quá gần sẽ ngượng ngùng nên Ngô Tĩnh San và Tiểu Vũ ở phòng cho khách tầng ba.

Còn bọn họ đương nhiên ở phòng ngủ chính tầng hai.

Lục Chân Nghi về phòng, mặt nạ gương cười cả buổi tối lập tức biến mất. Cô đi đến trên giường, kiểm chế thân thể bất giác run rẩy, cố gắng bình tĩnh nói: “Tần Thâm, anh nói tất cả mọi chuyện cho rõ ràng đi.”

Tần Thâm đi đến bên cửa sổ cách giường không xa, nhìn ra bóng đêm đen kịt ngoài cửa sổ. Ánh trăng tối nay sáng lạ thường, nhưng không có vàng sáng vàng óng ánh, trong ánh sáng bàng bạc nhiễm một tia đỏ tươi như máu.

Bầu trời đêm rộng lớn, mặc dù bị vô số nhà cao tầng và núi nhỏ che mất một phần phía dưới, nhưng trên cao vẫn là vũ trụ không đáy mênh mông vô bờ.

Vũ trụ huyền bí và tạo hóa tự nhiên con người không thể lý giải, không thể khống chế, cũng không thể theo đuổi.

Con người nhỏ bé biết nhường nào...

“Tần Thâm...” Lục Chân Nghi ngồi xuống, thúc giục một lần nữa. Giọng cô mệt mỏi nhưng bình tĩnh.

Tần Thâm xoay người, mắt nhìn xuống cô.

“Không phải em cũng mơ thấy mấy lần sao?” Anh bình tĩnh nói.

Mắt Lục Chân Nghi rất đen, trong veo, chăm chú nhìn thẳng anh. Ánh mắt Tần Thâm chạm phải ánh mắt cô.

“... Những giấc mơ đó anh gặp không ít. So với em, anh mơ thấy càng nhiều, càng rõ ràng hơn.”

Tay Lục Chân Nghi khẽ run.

“Hơn nữa, những giấc mơ ấy đã được chứng thực.” Anh dời tầm mắt, thản nhiên nói: “Từ rất lâu trước đây anh đã có thể mơ tới một chút về những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai, rất rõ ràng, hơn nữa nhất định sẽ xảy ra.”

“Cho nên anh mới có thể cá độ bóng đá, bán nhà, bán vàng.” Lục Chân Nghi dùng giọng điệu khẳng định nói ra câu hỏi.

“Phải.”

“Anh tìm em là vì...”

“Trong mơ em là người phụ nữ của anh.”

“Ha.” Lục Chân Nghi cười, có chút tự giễu, “... Ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Động đất, sóng thần, đa phần vùng duyên hải bị nhấn chìm, đảo nhỏ, đồi núi đột ngột từ mặt đất trời lên, còn có... Quái thú... Ngày mai chính là tận thế.” Giọng anh bình tĩnh giống như tuyên án.

“Anh bảo bố mẹ em tới Lộc Minh...” Giọng Lục Chân Nghi run rẩy.

“Trong mơ, đó là một trong những nơi may mắn còn tồn tại... Nơi duy nhất còn lại gần quê em.”

“Ngủ đi.” Tần Thâm chậm chậm, nhẹ nhàng giữ bả vai cô, từ từ ấn cô nằm xuống giường. Khuôn mặt bình tĩnh ở trong màn đêm tuần tú lạ thường, thậm chí còn có cả dịu dàng hiếm có. Ánh mắt và giọng nói của anh đều dịu dàng thậm chí là thương yêu: “Yên tâm ngủ một giấc đi Lục Chân Nghi. Ít nhất tối nay có anh ở đây, sẽ không sao đâu.”

***

p.s: Chương sau tận thế bắt đầu nhé♥

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Động đất

Lục Chân Nghi cho là đêm nay mình nhất định sẽ không ngủ được, nhưng bất ngờ là cô lại ngủ thiếp đi trong lòng Tần Thâm.

Một đêm không ngủ là Tần Thâm.

Trong bóng tối, anh có quá nhiều điều phải suy nghĩ.

Động đất xảy ra lúc bốn giờ sáng.

Mùa đông bình minh tới muộn, lúc này trời vẫn còn tối đen như mực, hoàn toàn không có ánh sáng.

Nhưng ở phía đông giống như cả nửa bầu trời đều bắt lửa, thiêu đốt bầu trời đêm.

Núi lửa phun trào, động đất dữ dội, khắp nơi đều vang lên tiếng gầm thét như phát ra từ sâu trong lòng đất.

Từ khi động đất chưa bắt đầu Lục Chân Nghi đã tỉnh lại bởi vì cô nghe thấy tiếng kêu bất an của Đồng Đồng và Elsa.

Sau đó giường bắt đầu lắc lư.

Tần Thảm đưa tay bật đèn, đèn sáng. Cô không nhìn thấy bất kỳ cái đèn nào lung lay bởi trong phòng đều lắp loạn đèn sắt tường chắc chắn nhất, không có bất cứ thứ gì lơ lửng trên không.

Ngoại trừ chiếc cốc đựng sữa tươi trộn lòng trắng trứng cô uống trước lúc ngủ rơi từ trên bàn trang điểm đã được đóng đinh vào tường phát ra tiếng ‘xoảng’ và cái rương bỗng nhiên đổ xuống thì không còn thay đổi nào nữa.

Tầng trên tầng dưới phát ra tiếng ‘Lách ca lách cách’, xa hơn truyền đến âm thanh hỗn loạn. Cô gần như không đứng nổi, căn nhà đang rung, giường chiếu, sàn nhà, tất cả đều rung chuyển.

Tần Thảm bình tĩnh hơn cô nhiều. Anh đứng dậy đỡ cánh tay cô: “Không sao, anh đã xây chống rung, nhà chúng ta sẽ không sập.”

Đèn đột nhiên sáng tắt vài cái rồi tắt hẳn.

Có thể tiếp điểm bị hở, cũng có thể là mạch điện xảy ra vấn đề.

Lục Chân Nghi sờ đến điện thoại bên gối, mở đèn pin, ánh sáng mờ xé tan bóng tối bao phủ căn phòng.

Giường giống nhau bị bàn tay vô hình rung lắc.

Đồng Đồng sợ tới mức cào chân cô muốn cô ôm. Quả cầu lông đáng thương... Cô ôm nó.

Elsa dùng cảm hơn mẹ nó, vừa kêu vừa kéo ống quần Lục Chân Nghi dắt ra ngoài.

Tần Thảm cúi người ôm nó lên.

‘Tách’ một tiếng, đèn hành lang sáng. Ngô Tinh San được Tiểu Vũ vừa đỡ vừa ôm lao xuống tầng, hoảng hốt lo sợ, sắc mặt trắng bệch.

“Làm sao vậy? Động đất à?” Cô ấy run rẩy hỏi.

Tiểu Vũ xem ra vẫn khá bình tĩnh: “Chúng ta nhanh chóng ra ngoài sân đi.”

Thảm Hoàn Hoan đứng ở đầu cầu thang gọi: “Mọi người mau dậy đi, có động đất, chúng ta mau ra ngoài!”

Trong lòng Lục Chân Nghi cảm thấy ấm áp, anh ta ngủ ở tầng một nhưng không chạy trước mà còn quay lại cầu thang gọi mọi người.

Tất cả mọi người như đi trong một cái sàng khổng lồ không ngừng lắc lư. Chỉ đơn giản là chạy ra khỏi nhà cũng biến thành chuyện vô cùng khó khăn. Đèn liên tiếp tắt, tiếng ‘phụt phụt’ làm cho người ta cảm thấy tuyệt vọng.

Trong phòng khách, chiếc sofa chắc chắn cũng đang rung.

Cũng may căn nhà không có dấu hiệu sẽ sập.

Bên cạnh chiếc bàn trong phòng khách là lồng chim bằng sắt nhốt con chim đầu riu. Chú chim đáng thương không ngừng đập cánh bay tới bay lui.

Lục Chân Nghi vội vàng chạy tới nhưng cô không xách được lồng chim nặng như vậy.

“Mặc kệ nó đi!” Ngô Tinh San kêu to.

Tần Thảm quyết định tới giúp nhưng Lục Chân Nghi đã trực tiếp mở cửa lồng chim, “Mau chạy theo tao.” Cô nói với con chim đầu riu xinh đẹp sau đó xoay người lại chạy.

Con chim kia quả thật đập cánh bay trên đầu cô.

Bọn họ chạy ra cửa chính bằng thép nặng nề.

Một nửa bầu trời đã nhuộm đỏ, khắp nơi vang lên tiếng hỗn loạn ầm ĩ.

Năm người đều có chút chật vật.

Thảm Hoành Hoan trần nửa người trên, cũng may anh còn biết bọc một cái chăn bông.

Ngô Tĩnh San tóc tai rối bù, váy ngủ xốc xếch, đi chân đất, còn chưa hoàn hồn. Bạn trai cô ấy Tiểu Vũ hiển nhiên là mặc đồ trong hỗn loạn nên nút còn chưa kịp cài.

Tần Thảm và Lục Chân Nghi đã biết trước chuyện này nên chín chu hơn rất nhiều. Lục Chân Nghi mặc áo ngủ bằng vải bông xanh thẫm thêu hoa nhí, dưới chân là đôi dép lê bằng bông màu cà phê, rất ấm áp.

Tần Thảm mặc áo len lông cừu, quần ngủ bằng vải flannel màu đen, chân đi dép bông đôi với Lục Chân Nghi.

Trong tay mỗi người ôm một chú chó nhỏ, con chim đầu riu kia cũng không bay đi mà đậu lên người Lục Chân Nghi.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn nó.

Lúc này tất cả đèn xa gần, kể cả đèn đường đều đã tắt hết, xung quanh bị bao phủ bởi màu đen dày đặc, cây cối đứng đờ trong gió lạnh có vẻ quỷ dị vô cùng.

Hiển nhiên nguồn điện đã hỏng rồi.

Tần Thảm xây tường quá cao nên từ đây chỉ có thể nhìn thấy bầu trời và phía xa, trong con động đất cảnh vật càng không rõ ràng. Tiểu Vũ nói: “Chúng ta chạy mau, nếu căn nhà này mà sập...”

Tần Thảm ngăn anh ta: “Nhà không cao, lại mới xây nên cực kỳ chắc chắn, không sập lên chúng ta đâu. Không nên tùy tiện đi ra ngoài, sau thiên tai thường sẽ rất hỗn loạn.”

Tiểu Vũ và Thảm Hoành Hoan liếc nhau một cái đều gật đầu.

Một lát sau động đất ngừng, mọi người thở phào nhẹ nhõm. ‘Lô cốt’ của Tần Thảm mặc dù cũng có chỗ bị tróc gạch, đất đá rơi ra nhưng kết cấu cơ bản thì hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Tình huống vẫn khá khả quan.

Đột nhiên Ngô Tĩnh San chỉ về phía đông nam kêu ‘A’ một tiếng, vẻ mặt như nhìn thấy ma.

Mọi người quay đầu nhìn theo hướng cô ấy chỉ cũng đều khiếp sợ.

Thảm Hoành Hoan há hốc miệng.

Ngô Tĩnh San càng không cần phải nói.

Tiểu Vũ hình như khẽ chửi ‘Fuck’ một tiếng.

Lục Chân Nghi cảm thấy dường như mình kêu ‘Trời ạ!’

Chỉ có Tần Thảm bên cạnh cô là không nói gì.

Hướng đông nam phía xa vốn là thành phố xa hoa nay bỗng mọc lên một... Ngọn núi!

Là một ngọn núi thật.

Nhìn có vẻ rất cao, cao hơn rất nhiều những ngọn núi bình thường ở Hoài Nhu.

Chưa tới chọc trời nhưng cũng cắt đứt tầm mắt khi nhìn về phía đông nam.

Lục Chân Nghi ngửa đầu nhìn, giọng nói run run: “Ngọn núi ấy đột nhiên xuất hiện, vậy trung tâm thương mại quốc tế đâu? Cô cung đâu? Khu nhà của chúng ta đâu? Ở chân núi sao?”

“Thật vô lý!” Giọng Ngô Tĩnh San còn run hơn cô, răng va lập cập vào nhau: “... Bắc Kinh vốn không nằm trên vành đai động đất, ít nhất không phải khu vực vỏ trái đất hoạt động...”

Giống như bọn họ đột nhiên bị nhét vào trong khe núi.

Quả thật như đang nằm mơ vậy.

Lục Chân Nghi, Ngô Tĩnh San, Tiểu Vũ cùng Thẩm Hoành Hoan đều lấy di động ra gọi điện thoại cho người nhà nhưng hiển nhiên là không có tín hiệu.

“Có lẽ trạm phát bị động đất làm hỏng rồi, sửa gấp chắc hai ngày có thể hoạt động.” Tiểu Vũ an ủi mọi người.

“Trời ạ, Lục Chân Nghi, may mà cậu gọi bọn mình tới đây nếu không bọn mình chết chắc... Nhà trọ của mình ở tận tầng 28.” Ngô Tĩnh San hoàn hồn, vẫn còn chưa hết sợ.

Về phần bạn bè và đồng nghiệp... Mọi người không hện mà cùng lựa chọn im lặng.

Bầu không khí rất nặng nề.

Lát sau, chân trời dần xuất hiện tia sáng màu trắng bạc.

Tần Thẩm đi qua cửa ra vào thử bật đèn nhưng không sáng. Quả nhiên đã mất điện hoàn toàn rồi.

Lục Chân Nghi nhìn thấy Ngô Tĩnh San đi chân trần, lạnh đến tím tái. Vừa rồi còn khiếp sợ chưa nhận ra, hiện giờ Tiểu Vũ đang cởi áo ngủ bọc chân cho cô ấy.

Tiểu Vũ cũng chỉ còn lại chiếc áo mỏng mặc trong quần áo ngủ thôi.

Ngô Tĩnh San nhất quyết không chịu.

Thẩm Hoành Hoan cởi trần, chỉ bọc một cái chăn bông. Anh ta muốn nhường cho Ngô Tĩnh San nhưng như thế thì phải ở trần mất. Anh ta giờ cho cũng không phải mà không cho cũng không phải, về mặt ngượng ngùng.

Lục Chân Nghi vội vàng đi vòng qua mặt sườn nhà, thử dùng sức đẩy cửa sổ ở phòng khách tầng một ra, túm lấy tấm rèm che bên trong. Con chim đầu riu kia bay đến bên cạnh song cửa sổ nhìn cô.

Tấm rèm vừa dày vừa nặng, cô không xé được.

Tần Thẩm đi tới, nhẹ nhàng kéo một cái liền xé được một mảng to.

Tấm rèm này làm bằng sợi dây nên không có tác dụng giữ ấm, cho Ngô Tĩnh San quần tạm lên người.

Thẩm Hoành Hoan rút cục cũng nghĩ ra cách giải quyết. Anh ta bọc chăn bông đi tới lấy tấm rèm từ tay Tần Thẩm, gấp đôi, quấn lên người mình, sau đó đưa chăn bông của mình cho Tiểu Vũ, đỏ mặt nói, “Cho, cho cô Ngô quần tạm đi.”

Trong mắt Lục Chân Nghi tỏ vẻ khen ngợi.

Trong tình huống này anh ta vẫn ưu tiên nhường nhịn phụ nữ, không đưa thẳng cho Ngô Tĩnh San mà đưa cho bạn trai cho cô, đây là để tránh nghi ngờ không đáng có.

Thẩm Hoành Hoan này thật sự không tồi.

Năm người đứng hơn một giờ trong cái rét âm mui độ, ai cũng trĩu nặng tâm sự.

“Ba mẹ mình không liên lạc được với mình, lại thấy trên TV thành phố chúng ta gặp thiên tai thế này chẳng phải sẽ lo lắng sao?” Ngô Tĩnh San nói: “Làm sao bây giờ.”

Tất cả mọi người im lặng, ai cũng nghĩ như vậy nhưng trước mắt đâu còn cách nào.

“Đừng lo.” Tiểu Vũ an ủi cô ấy, “Có lẽ hai ba ngày nữa sẽ ổn thôi.”

Chỉ có trong lòng Lục Chân Nghi biết hiện giờ không chỉ riêng Bắc Kinh gặp nạn. Bọn họ ít nhất đều an toàn, nhưng cha mẹ họ không biết ra sao.

Cho dù bọn họ đã ly dị, cô bây giờ đối với bọn họ đã không còn là quan trọng nhất nhưng bọn họ vẫn là người đã sinh ra cô, bảo vệ cô, hi sinh cho cô, ngay cả ly hôn cũng chờ sau khi cô lên đại học. Vừa nghĩ tới tình cảnh bọn họ có lẽ đang gặp phải lúc này, tim cô lại đau như cắt.

Hơn nữa trong giấc mơ của cô và Tần Thẩm đều có quái thú.

Tận thế thật sự đã đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ngày đầu tiên sau thảm họa

Bảy tám giờ nắng chiều rực rỡ, sau khi thương lượng bọn họ quyết định tạm thời không phải lo lắng về dư chấn nên vào nhà rồi bàn bạc tiếp.

Mặc dù trong nhà không có tổn thất lớn nhưng cũng đã trở nên bừa bộn lộn xộn.

Rất nhiều mặt tường rạn nứt, bụi đất rơi đầy sàn, rất nhiều đồ dùng trong nhà bị đổ hoặc xê dịch.

“Thật đáng tiếc.” Tiểu Vũ xắn tay áo vừa giúp dọn dẹp vừa nói: “Nhà vừa mới trang hoàng xong.”

“So với nội thành đã tốt hơn nhiều rồi.” Lục Chân Nghi nặng nề nói. Cô nghĩ đến nhà của mình và Tàn Thảm ở nội thành, không biết ra sao rồi.

Có gì quan trọng quên mang đi không nhỉ?

Ngô Tĩnh San và Tiểu Vũ hiển nhiên cũng có mối lo y như vậy. Ngô Tĩnh San thuê nhà, Tiểu Vũ trước kia ở ký túc, gần đây mới tới ở chung với Ngô Tĩnh San. Dù vậy, bọn họ cũng có không ít đồ quan trọng.

“Bây giờ tiếc vật ngoài thân cũng vô ích, giải quyết vấn đề trước mắt mới là ưu tiên hàng đầu.” Tàn Thảm nói.

Tất cả mọi người gật đầu.

Hiện giờ mọi người đều hết sức hoang mang.

Ngô Tĩnh san cười cười: “Mấy ngày nay chắc không cần đi làm đâu nhỉ? Mọi người định thế nào? Chờ chính quyền cứu viện?”

“Bắc Kinh xảy ra thảm họa như vậy tình hình sẽ vô cùng nguy hiểm nhưng đồng thời cứu viện cũng được tăng cường.” Tiểu Vũ nói, “Hiện giờ vấn đề của chúng ta là không liên lạc được với bên ngoài.”

Anh ta nghĩ nghĩ, nói: “Nơi này dường như cách doanh trại quân đội không xa, tôi đề nghị cánh đàn ông đi ra ngoài điều tra tình hình, những người còn lại ở nhà dọn dẹp.”

Thảm Hoàn Hoan nói: “Còn phải nghĩ cách mua nước và thức ăn nữa. Không biết đến lúc nào mới có đồ cứu tế đâu.”

Quả là vấn đề thực tế.

Tất cả mọi người ngẫm đồng ý.

Tàn Thảm trầm ngâm một lát nói: “Nước và thức ăn tạm thời không cần lo, phía trên có bốn máy nước nóng chạy bằng năng lượng mặt trời, trừ không ít nước, dưới tầng hầm còn nước và thức ăn, cầm cự mười ngày nửa tháng cũng không sợ.”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Mười ngày nửa tháng chắc chắn không thể không có cứu viện.

“Nhưng chúng ta vẫn phải chuẩn bị đề phòng bất trắc, không chắc chắn khi nào mới có cứu viện, vậy nên nếu có thể mua được thức ăn thì không được bỏ qua.” Tàn Thảm lại bổ sung.

Cuối cùng kết quả là Tàn Thảm và Tiểu Vũ đi ra ngoài trước thăm dò tình hình, Thảm Hoàn Hoan và hai người phụ nữ ở nhà dọn dẹp, ít nhất cũng phải dọn hết tầng một đã.

Lục Chân Nghi có chút lo lắng nhìn Tàn Thảm, không biết bên ngoài hiện giờ có quái thú không? Anh có đối phó được không? Có nguy hiểm không?

Tàn Thảm cho cô một ánh mắt ‘Yên tâm’.

Hai người đàn ông ra ngoài được hơn một tiếng...

“Haiz, đã bao lâu rồi mình chưa lao động chân tay!” Quét đất một lúc Ngô Tĩnh San cười chống eo. Mặc dù nụ cười có chút miễn cưỡng nhưng dù sao cũng là bản tính lạc quan.

“Ý cậu là ‘Không có người giúp việc thật là đau khổ’ chứ gì?” Lục Chân Nghi đang hốt một đồng đất bụi vào thùng nhựa, còn Thảm Hoàn Hoan thì phụ trách bê ra bên ngoài

Anh ta nghe bọn họ nói chuyện, cười ngây ngô.

“Có hơi giống lúc đi lao động ở trường nhỉ.” Ngô Tĩnh San cười nói, “Không biết khi nào họ mới về, hay chúng ta làm cái gì ăn tạm trước đi.”

“Không có điện, cũng không có gas, nấu kiểu gì?” Lục Chân Nghi lo lắng.

Thẩm Hoàn Hoan xung phong nhận việc, “Tôi có cách.”

Thì ra bà nội Thẩm Hoàn Hoan lúc còn ở quê thường hay đốt lò bằng gỗ, giấy, lá khô, có gì đốt nấy. Thẩm Hoàn Hoan lúc nhỏ từng giúp bà nhặt gỗ, nhóm lửa.

“Nhưng không có lò.”

Lục Chân Nghi nhớ tới, cười nói: “Đúng rồi, Tàn Thẩm hình như có mang theo bếp nường. Còn có than củi và cồn.”

“Òa, anh đẹp trai nhà cậu thật quá tuyệt vời!” Ngô Tĩnh San huyết sáo.

Ba người mừng rỡ, Lục Chân Nghi và Thẩm Hoàn Hoan xuống ga ra tăng ngậm lấy bếp nường.

Bếp nường, khung nường, kim nường, một bao than củi khoảng 20 cân, một thùng cồn.

Họ mang những thứ này lên phòng khách, sau đó lại xuống bếp tìm đồ trong tủ lạnh. Trong tủ đầy ắp thức ăn nhưng đã tắt mấy tiếng rồi, cũng may mùa đông lạnh, hệ thống sưởi cũng đã ngừng.

Bọn họ lấy cá hộp, nấm hương, chân gà, đậu phụ, lại cắt thịt, khoai tây, bánh bao, ướp gia vị, thêm hành, gừng, rượu v.v...

Giờ đã không còn điện nên ba người quyết định mở luôn cửa tủ lạnh và cửa sổ phòng bếp.

Ngô Tĩnh San và Thẩm Hoàn Hoan đã sớm thay quần áo ấm nhưng lúc này vẫn cảm thấy lạnh không chịu nổi. Dù sao cũng đã quen với cuộc sống có máy sưởi rồi.

“Mùa đông nường thịt ngoài trời đúng là hành xác.” Lục Chân Nghi lẩm bẩm.

Thẩm Hoàn Hoan đương nhiên không thể để cho phụ nữ bị lạnh. Anh ta mặc áo lông thật dày, đi ủng, ngồi trong sân nường thịt, lại dùng một cái nồi nhỏ tiện thể đun chút nước uống.

Đến khoảng mười một giờ, Tàn Thẩm và Vũ Tiêu đã trở lại, hai người nhìn có vẻ mệt mỏi. Tiểu Vũ giậm chân cười nói: “Cha mẹ ơi, đúng là lâu lắm rồi chưa phải đi nhiều như vậy.”

Ngô Tĩnh San liền vội hỏi: “Sao rồi?”

Tàn Thẩm nói: “Chúng tôi đi tới doanh trại quân đội.”

Tiểu Vũ nói tiếp: “... Vừa đi vừa hỏi, thật không dễ dàng gì. Không ít người tụ tập trước cửa doanh trại.”

Hai người bọn họ vốn theo thói quen định cởi áo khoác ngoài, nhưng nhìn thấy trong nhà lạnh như vậy cũng dừng lại, ngồi xuống ghế sofa, bóp chân.

Lục Chân Nghi đưa cho họ mỗi người một đôi dép bông.

Tiểu Vũ luôn miệng cảm ơn.

Tàn Thẩm yên lặng thay giày, sau đó nói: “Tình hình của chúng ta coi như khá quan, xung quanh có rất nhiều nhà sập.”

“Xương Binh này là bị nhẹ rồi, có người nói trong thành phố chẳng còn mấy người sống sót.” Tiểu Vũ thở dài. “Sau đó có một chỉ huy trong doanh trại đi ra bảo mọi người về nhà, quân đội nhất định sẽ không quên mọi người, sẽ cố gắng tổ chức cứu viện nhanh nhất có thể.”

Tàn Thẩm mở ba lô ra, nói: “Không còn siêu thị cửa hàng nào mở cả. Trên đường chúng tôi gặp hai quầy hàng sập, rất nhiều người bới gạch tìm đồ, chúng tôi cũng lấy được một ít.” Lại nói: “Mấy ngày tới chúng ta hãy ở trong nhà, đừng ra ngoài. Đọc đường đi bọn tôi đã nhớ vị trí của mấy siêu thị và quầy hàng rồi, hai ngày nữa đi xem sao.”

Tiểu Vũ ‘Chặc’ một tiếng, nói: “Có một quầy hàng bà chủ đứng bên cạnh vừa khóc vừa mắng không cho mọi người cầm đồ. Đám nông dân này thật độc ác, còn khuyên bà ấy là vui ở dưới đất cũng vô ích không bằng để mọi người đào lên ăn. Một mình bà ấy cũng không dám chống lại cả đám người. Cũng may Tiểu Tàn đi tới lấy đồ còn cho bà ấy 500 tệ. Bà chủ cảm kích luôn miệng cảm ơn cậu ấy. Sau đó cũng có mấy người để lại tiền...” Vừa nói vừa lấy đồ từ ba lô ra.

Tàn Thẩm không tiếp lời, về mặt bình tĩnh.

Rất nhanh trước mặt đã có hơn mười bình nước khoáng, hai gói mì ăn liền, ba túi xúc xích, hai túi bánh mì, vài hộp sữa tươi, bốn hộp cơm thịt.

Lục Chân Nghi cười cười, nói: “Hỗn loạn thế này cũng không còn cách nào khác, chúng ta tạm thời chú ý an toàn của mình là được, ăn đi.”

Bữa ăn này mặc dù gian khổ nhưng vẫn tương đối phong phú, cánh gà nướng, thịt nướng, cá nướng, rau nướng, bánh bao nướng, mọi người uống chút nước ấm, đám đàn ông còn mở vài chai bia. Đáng tiếc đây là mùa đông, nếu là mùa hè thì đúng là một bữa tiệc nướng thịt hoàn mỹ.

Lục Chân Nghi cho hai chú chó ăn xúc xích, uống nước xong, lại cho chim đầu riu ăn sâu bột, vô cùng lo lắng nói: “Không mang nhiều sâu bột, không biết nó có ăn thịt không.” Cho nó một ít cơm thịt, kết quả con chim đầu riu kia nghiêng cái đầu nhỏ, ăn vô cùng vui vẻ.

“Nó ăn này!” Lục Chân Nghi mừng rỡ.

Ăn xong, Tần Thâm nói, khi xây nhà anh đã lo lắng đến vấn đề nơi này đôi khi mất điện, cho nên có chuẩn bị máy phát điện khẩn cấp. Nhưng năng lượng máy phát điện có hạn, chỉ có thể dùng để mở đèn, cái khác thì phải tiết kiệm tối đa.

Tất cả mọi người đều hiểu.

Buổi chiều Tần Thâm và Thâm Hoành Hoan ở tầng hầm loay hoay một lúc, cuối cùng cũng khởi động được máy phát điện.

Tối đến, mọi người nấu mì ăn liền, góp xúc xích ăn sống.

Buổi tối xung quanh có không ít nhà thấp nển, bọn họ thì bật đèn, lại là nơi duy nhất có đèn, kết quả có người đến gõ cửa.

Tần Thâm lạnh lùng nói: “Buổi tối nguy hiểm, đừng mở cửa.”

Tiểu Vũ nhìn anh một cái, hai người trao đổi ánh mắt. Tiểu Vũ ra khỏi nhà, đi qua sân nhỏ, tới cửa, cách cửa sắt nặng nề, lớn tiếng nói: “Ai đấy, ngủ rồi!”

Bên ngoài là giọng hai người đàn ông trung niên, khá lịch sự: “Chàng trai, sao nhà các cậu có điện?”

Tiểu Vũ hắng giọng nói: “Điện đâu ra! Có cái đèn cấp cứu thôi!”

Người bên ngoài rầm rầm rì rì không biết thương lượng cái gì, cuối cùng không nói một câu đã đi.

Sau khi vào nhà, Tiểu Vũ nói: “Chúng ta phải cẩn thận một chút, hiện giờ đang loạn, đừng để bị như bà chủ quầy bán hàng hôm nay. Buổi tối nhiều nhất cũng không được bật hơn hai cái đèn.”

Tất cả mọi người gật đầu đồng ý, dứt khoát đi ngủ sớm luôn.

Sợ có dư chấn, bọn họ cũng không dám ngủ tầng trên nữa mà chia nhau hai căn phòng cho khách ở tầng một. Lục Chân Nghi và Tần Thâm một phòng, Tiểu Vũ và Ngô Tĩnh San một phòng, Thâm Hoành Hoan một mình ngủ sô pha.

Buổi tối càng lạnh hơn, Tần Thâm vào phòng chứa đồ ôm một chồng chăn dày đi ra, chia cho mọi người.

Mọi người chặc chặc tán thưởng, Ngô Tĩnh San nói: “Tiểu Tần nhà cậu đúng là Doreamon.”

Lục Chân Nghi đặt chim đầu riu vào lồng, mang theo hai chú chó Yorkshire vào phòng, đặt một ly thủy tinh ở cuối giường, như vậy nếu có động đất thì tiếng ly vỡ có thể đánh thức mọi người.

Tần Thâm kéo Lục Chân Nghi vào chăn, để cô ngủ trong lòng mình. Mái tóc dài của cô xõa trên ngực anh.

Tần Thâm nhỏ giọng nói: “Có lạnh không?” Giọng nói mềm mại kỳ lạ.

Lục Chân Nghi vừa cởi quần áo thì lạnh đến run rẩy, lúc này đang rúc vào lồng ngực ấm áp của anh, run run một lúc mới trả lời, “Không sao.”

Sau đó hỏi: “Anh cũng mơ thấy quái thú sao?”

Tần Thâm chần chờ một chút, nói: “Ừ, nhưng hình như phải hai ba ngày sau động đất.”

Lục Chân Nghi thở phào.

Lại nhỏ giọng nói: “Không biết mẹ và bố em ra sao rồi.”

Tần Thâm im lặng một lát mới khẽ nói: “Đều tại anh, anh nên sớm nói với em, cũng nên sớm có kế hoạch đón bọn họ.”

Lục Chân Nghi không đến mức vô lý như vậy, cười cười nói: “Sao có thể trách anh, anh cũng chỉ nằm mơ chứ đâu phải tiên tri... Là bố mẹ em không muốn đến, không phải lỗi của anh.”

Hai người nhỏ giọng hàn huyên, Tần Thâm nói: “Có đói bụng không?”

Thật ra Lục Chân Nghi hơi đói, buổi tối cô chỉ ăn chút mì ăn liền. Mì ăn liền và xúc xích đều là thứ cô không thích, nhưng nghĩ tới tình cảnh bây giờ cũng đành cắn răng mà ăn.

Cô do dự một chút, lắc đầu.

Tần Thảm sờ sờ tóc này, nói: “Ngồi dậy nào.”

Lục Chân Nghi không biết tại sao, nhưng vẫn bị anh ôm ngồi dậy, dựa vào đầu giường. Anh lại phủ thêm áo ngủ của anh cho cô, sau đó, không biết anh làm thế nào, trong bóng tối, một bát thức ăn được đặt vào tay Lục Chân Nghi.

“A...” Cô kinh ngạc hô khẽ.

Tần Thảm “Suyt” một tiếng, “Đừng lên tiếng, là canh hạt sen táo đỏ Quế Viên.”

“Ồ đâu ra?” Lục Chân Nghi rất bội phục mình vì còn có thể hỏi một cách bình tĩnh như vậy, giống như đây chỉ là một bữa ăn khuya bình thường.

“... Em quên rồi sao, mấy năm trước chúng ta cùng nhau ăn cơm, anh gọi hai phần. Nhưng anh đã quên là mua ở đâu rồi... Hình như là ở miếu Thành Hoàng?”

Tay Lục Chân Nghi run lên, giọng nói lại bình tĩnh lạ thường: “... Mấy năm trước? ... Nóng? ...”

Khuôn mặt Tần Thảm ẩn trong bóng đêm, hơi phản chiếu chút ánh trắng, đường cong sườn mặt cực kỳ hoàn mỹ, “Ừ, anh có dị năng không gian... Một không gian nhỏ... Trong không gian thời gian là bất động.”

***

p.s: *Múa bụng* Trai đẹp có dị năng nè hý hý

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ngày thứ hai sau thảm họa

Khi Lục Chân Nghi tỉnh lại thì đầu óc vẫn choáng váng.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời vô cùng xán lạn, không khí cực kỳ trong lành, có lẽ bởi vì công nghiệp đã ngừng và không còn khí thải từ xe cộ... Tóm lại hôm nay là một ngày đẹp trời.

Bầu trời xanh trong vắt cao vợi vợi, chỉ có vài gợn mây trắng lững lờ trôi qua.

Thậm chí cô còn nhớ về thời thiếu nữ đã từng nằm trên bãi cỏ trong sân vận động của trường ngắm mây thay đổi hình dạng.

... Không biết đã bao nhiêu năm không có tâm trạng này rồi.

Một buổi sáng sớm như vậy khiến cô cảm thấy động đất ngày hôm qua chỉ là một giấc mơ.

Giống như trước đây, chỉ là mơ.

Nhưng sau khi ổn định tâm trạng, cô biết đây không phải mơ.

Thật sự đã xảy ra động đất. Bắc Kinh thật sự biến thành núi.

Thật ra những giấc mơ kỳ quái trước kia cô cũng mới chỉ thấy ba bốn lần. Cô vốn cho rằng tối hôm qua có thể sẽ nằm mơ, kết quả thì không.

Mà hiển nhiên trên phương diện này Tần Thảm hiểu rõ tình hình hơn cô. Anh chẳng những mơ thấy tương lai nhiều hơn mà anh còn có cả khả năng đặc biệt.

Không gian.

Đây là thứ chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết, phim ảnh.

Tối hôm qua Lục Chân Nghi lại hỏi Tần Thảm tình huống cụ thể. Anh nói anh phát hiện mình có dị năng không gian từ khi bắt đầu mơ thấy tương lai từ sáu bảy năm trước. Không gian này giống như một kho hàng, ban đầu chỉ có 100 mét vuông, trải qua nhiều năm rèn luyện hiện giờ đã lên tới tầm 10000 mét vuông, nhưng không thể cho con người, động vật, vật còn sống vào, hơn nữa thời gian trong không gian là bất động.

Anh cất rất nhiều đồ trong không gian, từ lương thực đến nước uống, thuốc, vật dụng hàng ngày, còn có máy phát điện, xăng, các loại ô tô, một chút súng ống đạn dược vũ khí và sản phẩm năng lượng mặt trời kiểu mới mua ở nước ngoài.

Vì che đầu những thứ này anh để trong tủ không ít đồ, nhưng vì không muốn khiến mọi người cảm thấy đầy đủ mà lười biếng hoặc lãng phí cho nên anh mới không nói thật số lượng.

Lục Chân Nghi lúc ấy vừa ‘tiêu hóa’ những tin tức này vừa khẽ hỏi anh: “Anh cảm thấy tận thế trong mơ chắc chắn sẽ đến sao? Ý em là, gần giống như trong mơ? Quái vật... Còn là... Trên lãnh thổ cả nước.”

“Là cả thế giới.” Tần Thâm nói: “Có nhiều nơi... Có vài quốc gia thậm chí đã biến mất.”

Cô ngẫm nghĩ một lát lại nói: “Vậy có nhiều người có dị năng không?”

“Không nhiều lắm.” Tần Thâm nói, “Nhưng dường như cũng không ít.”

“Còn em?” Cô hỏi.

Cô nhớ tới ‘giấc mộng xuân’ kia, trong lòng run lên nhẹ nhẹ.

Tần Thâm yên lặng nhìn cô chăm chú, một lúc sau mới nói: “Anh không rõ lắm.”

Sau đó Lục Chân Nghi ôm tâm trạng phức tạp đi ngủ, cô cho là mình sẽ nằm mơ, nhưng không.

Bên cạnh không có người, Tần Thâm hiển nhiên đã rời giường rồi.

Lục Chân Nghi cũng không lè mề, nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo.

Bởi vì hệ thống cung cấp nước uống đã ngừng, chỉ dựa vào hệ thống năng lượng mặt trời là không đủ, vậy nên nước nóng cũng đã bị Tần Thâm tắt từ chiều hôm qua.

Không thể rửa mặt... Nhưng Lục Chân Nghi nghĩ đến cảnh trong mơ trước kia thì lại cảm thấy đây chỉ là vấn đề nhỏ.

Mở cửa phòng, ba người đàn ông đã ngồi ở đó, trên mặt bàn có cháo cùng trứng.

“Oa, lại có điểm tâm sáng nóng hổi cơ à!” Lục Chân Nghi đi tới, cười nói: “Ai làm vậy?”

Thẩm Hoành Hoan có chút ngượng ngùng cười cười, nói: “Tôi dậy sớm nên làm luôn.”

Lục Chân Nghi nhìn Tần Thâm, ái ngại nói: “Thật là, còn phải để khách làm bữa sáng.”

“Không cần khách sáo.” Ngô Tĩnh San đi tới, có chút chưa tỉnh ngủ, lười biếng nói: “Thời kì khó khăn, chúng mình ở chùa tận hai người, chẳng lẽ còn muốn các cậu hầu hạ như khách.”

Mọi người ngồi xuống ăn sáng, vừa ăn vừa bàn bạc.

Thức ăn phải cố gắng tiết kiệm giảm bớt lãng phí, nước cũng vậy, ngoại trừ dùng để uống, yêu cầu mọi người tạm thời không tắm, rửa mặt tối đa một ngày nửa bình nước một người.

Về xá nước nhà cầu thì mỗi ngày cố định mọi người dùng một toilet, sau đó tập trung một ngày xả một lần...

Điểm này quả thật khiến hai cô gái đen mặt.

Nhưng Lục Chân Nghi và Ngô Tĩnh San chẳng những đều là kiểu phụ nữ mạnh mẽ mà còn rất biết phải trái, vậy nên cho dù đen mặt nhưng bọn họ vẫn không có ý kiến gì.

Sau khi ăn sáng xong lại không có chuyện gì để làm, trong lòng Lục Chân Nghi mặc dù lo lắng cho bố mẹ, nhưng Tần Thâm từng nói với cô hai ba ngày sau sẽ xuất hiện quái thú, hiện giờ tình hình còn chưa rõ, không phải thời điểm mạo hiểm. Mà ba người còn lại chỉ cho rằng Bắc Kinh xảy ra động đất mạnh, bất cứ lúc nào cũng có thể được cứu viện, mọi người sẽ quay về cuộc sống trước kia.

Ngô Tĩnh San nói: “Chúng ta có cần ra ngoài giúp cứu viện không? Bên này dù chỉ bị nhẹ nhưng chắc cũng có nhà sập đè người? Hay vào thành phố xem thế nào, bạn bè đồng nghiệp của chúng ta cũng không ít... Khi Văn Xuyên xảy ra động đất tôi còn đi tình nguyện, hiện giờ ngay gần như vậy đâu thể không làm gì.”

Tiểu Vũ nhìn di động của mình vẫn không có tín hiệu, thở dài nói: “Đơn vị cũng không liên lạc được... Tôi còn phải vào thành phố tìm mấy người anh em, không biết có tìm được hay không.”

Giờ này quả thực là lúc cảnh sát phát huy ánh sáng và nhiệt tình.

Lục Chân Nghi nếu như không biết nội tình chắc chắn cũng sẽ có cùng suy nghĩ với Ngô Tĩnh San, nhưng dù sao... Cô do dự nhìn Tần Thâm: “Hiện giờ an toàn sao?”

Tần Thảm biết ý cô là hỏi có quái thú hay không, anh gật đầu, nói: “Hắn là có thể, bây giờ còn chưa hỗn loạn lắm.”

“Chúng ta lái xe đi, nhưng mọi người nhất định phải chú ý an toàn.” Lục Chân Nghi đứng dậy.

Cuối cùng năm người đều ngồi chiếc Wrangler của Tần Thảm, dù sao hiện giờ còn chưa biết tình hình giao thông như thế nào. Ngày hôm qua Tần Thảm và Tiểu Vũ đi ra ngoài tìm doanh trại quân đội thì không dám lái xe, một là sợ hồng không đi được, cũng sợ gây chú ý, hai là vì doanh trại cũng không xa.

Ngày hôm qua đã thấy đường xá chưa hồng hóc nhiều, hôm nay lại đi xa, đương nhiên phải đi xe.

Khóa kỹ cửa nẻo, năm người lên xe. Nơi này xem ra quả thật bị nhẹ, nghe nói cách đây mười cây số lõm một cái hố to. Đường quốc lộ cơ bản coi như lành lặn, nhưng đi lên cao tốc Bát Đạt Lĩnh, còn chưa tới Hồi Long Quan đã gặp phải đất lở từ trên núi, đường hồng hoàn toàn.

Bọn họ dừng lại, trên đường còn có mấy chiếc xe, phía trước cũng có vài chiếc, trong đó có một chiếc xe ngừng ở ven đường, cửa xe mở ra, một người phụ nữ khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi mặc áo lông chồn đứng đó khóc, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi mặc tây trang ôm cô ấy an ủi.

“Mẹ, huhuhu, ba mẹ ông bà em đều ở trong thành phố...” Người phụ nữ khóc nói.

Về mặt người đàn ông cũng buồn rười rượi, “Ba mẹ anh cũng vậy, còn cửa hàng trong thành phố không biết ra sao rồi...” Lại đến hỏi mười mấy quân nhân phía trước đang dùng xẻng xử lý chướng ngại vật: “Đồng chí, rốt cuộc hiện giờ thế nào rồi?”

Những quân nhân kia không biết đã làm bao lâu, mỗi người đều dính đầy bụi bặm, tay đều xước xát chảy máu. Một người trong đó nóng nảy, đứng dậy cười nhạt nói: “Như thế nào rồi hả? Trong thành phố người chết đầy đất! Còn sống có lẽ chỉ được một phần mười! Nhà cửa sập hết... Không biết có bao nhiêu người bị vùi dưới đó, chúng tôi tại sao lại ở đây thông đường ấy à? Vì để xe tải có thể chuyển dụng cụ vào! Chúng tôi không biết có bao nhiêu người phải làm việc không ngủ không nghỉ, các người mẹ nó cũng chỉ biết đứng bên cạnh khóc lóc! Anh sốt ruột hả? Sốt ruột thì vào mà giúp một tay!”

Người lính nói chuyện vốn không phải đội trưởng, nhưng đội trưởng lại không trách móc anh ta, hiển nhiên bọn họ đều tức giận.

Mọi người xung quanh nhìn nhau, có người cầu nhau, cho rằng mình là người đóng thuế, nuôi binh nghìn ngày dùng trong một giờ, cũng có người lập tức xuống xe, vén tay áo lên giúp đỡ.

Thảm Hoành Hoan nhìn Tần Thảm nói: “Dầu tào, chúng ta có nên...” Tôi giúp?

Tần Thảm xuống xe nhìn cảnh vật xung quanh, nói: “Chúng ta quay lại, đi tìm xem còn đường khác không.”

Có mấy chiếc xe khác cũng nghĩ giống bọn họ, giải phân cách đường giữa đã gãy, bọn họ liền quay đầu lại đi tìm dưới đường cao tốc.

Đi vòng nửa ngày, bọn họ đến được gần Hồi Long Quan.

Hồi Long Quan xem như khu bị nặng. Mặc dù nơi này không có núi mọc lên, nhưng nhà cũng đã sập. Nơi này có rất nhiều cao tầng, cho nên số người chạy ra được cũng không nhiều, ven đường có vài nhóm tùm năm tùm ba ngơ ngác đứng hoặc khóc, có không ít binh lính và đàn ông trẻ tuổi đang cố gắng chuyển bê tông, sàn gác..., cũng có chó cứu hộ đang đánh hơi.

Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy được cần cẩu và dụng cụ cỡ lớn, nhưng số lượng quá ít, không mấy tác dụng.

Có chỗ đã được đào ra, đám lính lạnh lẽo nhìn những thi thể lạnh ngắt, thậm chí đã không còn trọn vẹn lên.

Trên đồng cỏ nát thỉnh thoảng có người gào khóc, có một đứa bé ba bốn tuổi ngơ ngác đứng nói: “Ba, mẹ... Bà nội, ba mẹ ở phía dưới sao?” Bà cụ bên cạnh khoảng hơn sáu mươi tuổi, trên đầu băng qua loa lợp gạch trắng, vẫn có máu đang rỉ ra, ôm đứa bé không trả lời chỉ khóc.

Có không ít chó, Poodle, Samoyed, phần lớn đều mất chủ, lông dơ dáy bẩn thỉu, có con vẫn dính máu, sủa ầm ĩ trước đồng cỏ nát, có con ra sức dùng móng vuốt đào bới, giống như làm vậy có thể đào được chủ nhân ra...

Năm người im lặng nhìn, Ngô Tĩnh San người đầu tiên không chịu nổi, khóc nói, “... Thế giới này, thế giới này làm sao vậy...”

Cô ấy khóc rất lớn, rất khó nghe, cũng không phải kiểu khóc nức nở bình thường mà là gào khóc như đứa trẻ con. Thế nhưng lúc này không ai chê trách cô ấy cả.

Vũ Tiêu than thở, ôm cô ấy vào trong lòng, vỗ lưng cô ấy.

Lục Chân Nghi cũng ướt hốc mắt, nhưng cô biết bây giờ còn chưa tới lúc khóc, thể thảm đau đớn còn đang ở phía trước.

Một chiến sĩ trẻ tuổi tới gõ cửa kính xe của bọn họ. Lục Chân Nghi nhìn anh ta, anh có vẻ rất trẻ, ước chừng chưa tới hai mươi tuổi, trên mặt không phải râu mà là lông tơ mềm mại, về mặt anh ta cực kỳ mệt mỏi, “Động cơ xe của các anh cũng không tệ? Có thể giúp chúng tôi kéo tám bê tông kia...”

Mọi người nhìn theo hướng anh ta chỉ, nơi đó đã được đào lên, có người bị kẹt dưới mấy tấm bê tông lớn, nhưng dường như chưa chết.

“Được.” Tần Thảm nói: “Trên xe chúng tôi có dây thừng và móc.”

Vì vậy năm người đều xuống xe giúp đỡ.

Đám đàn ông đi giúp đào đồng đổ nát, phụ nữ chăm sóc người bị thương và người già.

Bận rộn đến tận khi màn đêm buông xuống.

Giữa trưa chỉ lấy nước mang theo uống vài ngụm, lại ăn vài miếng bánh mì. Buổi tối bộ đội có đưa cơm hộp và chút mì ăn liền, bánh bao cho người bị nạn.

Những quân nhân cảm ơn những người tình nguyện cứu trợ, phát cơm hộp cho tất cả mọi người.

Lục Chân Nghi ngồi ở đầu xe ăn, trong cơm hộp có cơm và hai món ăn, một là cải trắng đậu phụ thịt băm cách thủy, một là trứng xào ớt xanh.

Lao động chân tay nặng nhọc cả một ngày, mọi người đều ăn thật ngon lành.

Ăn xong lại bận rộn giúp đỡ, bọn họ mang tâm trạng nặng nề trở về.

“Mấy ngày nữa có lẽ sẽ tốt hơn, đúng không?” Ngô Tĩnh San mệt mỏi nằm dựa vào ngực Tiểu Vũ, thì thào nói: “May mắn quân đội của chúng ta vẫn rất đáng tin, không phí công đóng thuế...”

Tiểu Vũ nhỏ giọng an ủi cô ấy.

Tần Thâm lái xe không nói một lời, chỉ có hai tay là siết chặt tay lái.

Lục Chân Nghi nhìn anh một cái, hiểu phức tạp và đau xót trong lòng anh.

Rõ ràng đã mơ thấy nhưng không thể nói với người khác, đâu thể phao tin khắp nơi là tận thế sắp đến? Có khi còn bị bắt ấy chứ? Ai sẽ tin giấc mơ sẽ thành sự thực chứ?

Cô nhẹ nhàng chạm vào cánh tay anh, lặng lẽ truyền đạt an ủi.

Đây không phải lỗi của anh, chúng ta chỉ có thể làm hết khả năng của mình... So với thế giới này, chúng ta quá nhỏ bé.

Về đến nhà tất cả mọi người quyết định đi ngủ sớm một chút, Lục Chân Nghi lại ngoài ý muốn phát hiện hai chú chó và con chim đầu riu đều uể oải giống như bị bệnh. Cho chúng nó đồ ăn thức uống cũng không ăn, chỉ có Elsa miễn cưỡng uống vài ngụm nước.

Lục Chân Nghi cẩn thận đặt chúng nó lên đệm bông giữ ấm, lại quan sát một lúc mới đi ngủ.

Nửa đêm, Ngô Tĩnh San và Thâm Hoành Hoan cùng phát sốt.

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Giấc mơ và biến dị

Nửa đêm Tiểu Vũ tới gõ cửa, hỏi nơi này có thuốc hay không, Ngô Tĩnh San ngã bệnh rồi.

Tần Thâm cùng Lục Chân Nghi mặc quần áo. Tần Thâm đi tìm thuốc, Lục Chân Nghi sang xem Ngô Tĩnh San.

Bật đèn phòng khách mới phát hiện ra Thâm Hoành Hoan luôn khách khí nhiệt tình lại chưa dậy. Tần Thâm cảm thấy lạ liền đi tới sờ trán anh ta. Anh ta cũng đang phát sốt. Anh vội vàng cho anh ta uống thuốc hạ sốt.

Lục Chân Nghi nhìn Ngô Tĩnh San sốt đỏ bừng cả mặt, vội đi lấy nước lạnh và khăn mặt, giữa đêm đông như thế này cũng có hiệu quả gần bằng túi chườm nước đá. Ra khỏi phòng nghe Tần Thâm nói Thâm Hoành hoan cũng sốt, vội vã chuẩn bị hai phần nước lạnh cùng khăn mặt.

Hai người đều sốt rất cao, Tiểu Vũ buồn rầu nói: “Không biết có phải do ban ngày quá mệt không.”

Lục Chân Nghi lại nghĩ đến, sau thảm họa tất phải có bệnh dịch, hiện giờ bên ngoài nhiều xác chết như vậy, liệu có phải...

Cô bỗng vô cùng lo lắng.

Tần Thâm không nói gì. Gần đây anh thường hay im lặng như vậy. Lục Chân Nghi bắt gặp ánh nhìn anh. Cô phát hiện mình càng ngày càng ý lại vào anh, không biết do thảm họa đột nhiên ập tới hay bởi vì Tần Thâm biết nhiều hơn, có sự chuẩn bị chu đáo hơn, còn có dĩ năng và sức mạnh.

Bận bịu một hồi, Tiểu Vũ tiếp tục chăm sóc Ngô Tĩnh San, Tần Thâm chăm sóc Thâm Hoành Hoan, còn Lục Chân Nghi trở về ngủ tiếp.

Lục Chân Nghi đi xem hai chú chó và con chim đầu riu, cũng đút cho chúng nó chút thuốc tiêu viêm.

Chim đầu riu có vẻ khá hơn một chút, ăn hết thuốc cô đút còn gõ nhẹ xuống ngón tay cô. Elsa uống nước trộn thuốc, ăn một miếng pho mát, còn Đồng Đồng lại ngủ mê man suốt không tỉnh. Lục Chân Lục Chân ôm nó vào trong lòng, nhẹ nhàng cạy mồm nó ra, khó khăn rót chút thuốc vào. Đồng Đồng mở mắt ra nhìn cô một cái, liếm liếm tay cô, đặt đầu trên bàn tay cô giống như đã không còn đủ sức nâng đầu dậy nữa.

Mắt Lục Chân Nghi ươn ướt.

Cô miên man suy nghĩ rồi chìm vào giấc ngủ tới khi trời sáng.

Cô nhanh chóng rời giường đi ra ngoài làm bữa sáng, sữa tươi nóng, còn có bánh mì, thịt hun khói và vài quả táo.

Tần Thâm cùng Vũ Tiêu đều một đêm không ngủ, rất mệt mỏi.

Lục Chân Nghi nói: “Hai người ăn xong rồi vào ngủ bù, để em trông bọn họ cho.”

Trong nhà có bệnh nhân đương nhiên không để ra ngoài giúp đỡ nữa.

Cô một mình chăm hai người bệnh cho tới trưa Tần Thâm và Vũ Tiêu đều dậy, Vũ Tiêu tiếp tục chăm sóc Ngô Tĩnh San đang mê man. Tần Thâm làm cơm trưa, dùng lò vi sóng hâm lại hai món ăn, nấu một nồi com. Ba người ăn đơn giản. Bệnh nhân đều mê man nên chỉ có thể đã uống vài ngụm sữa tươi.

Tần Thâm lại đuổi Lục Chân Nghi đi ngủ trưa.

Cô cảm thấy đau đầu, mệt mỏi, đành nghe lời đi ngủ. Kết quả là mới chợp mắt không lâu đã lại nằm mơ.

Cảnh trong mơ vẫn rất rõ ràng, rất bình yên, không tràn ngập nguy hiểm giống những giấc mơ trước mà là khi còn hòa bình, trước lúc thảm họa xảy ra.

Cô cùng Tần Thâm suốt ruột ngồi ở khu chờ của một bệnh viện thú y.

Tần Thâm khi ấy vẫn còn trẻ, hoặc nên nói là ngây ngô hơn.

Anh còn trẻ hơn lúc cô mới quen anh, có chút đứng ngồi không yên, Lục Chân Nghi cũng vậy.

Cô cảm giác được mình đang thấp thỏm chờ mong, đồng thời cũng vô cùng lo lắng.

Cô không chịu được, nói với Tần Thâm: “Đồng Đồng không có sao chứ, nó nhỏ như vậy...”

Tần Thâm nói, “Sẽ không, sinh mổ chỉ là tiểu phẫu thôi đúng không?”

Là Đồng Đồng đang sinh mổ.

Nhưng cô nhớ rõ Đồng Đồng mổ ở một bệnh viện thuộc đại học nông nghiệp, không phải bệnh viện thú y tư nhân nhỏ thế này.

Sau đó trên cầu thang vang lên tiếng bước chân. Một chàng trai trẻ tuổi mặc áo khoác trắng chạy xuống, trong tay ôm một chiếc chăn. Cô cùng Tần Thâm vội vàng đi tới, tìm đập thành thịch. Chàng trai kia đặt đàn chó con trên thảm sồi, bật máy sưởi, cho cô cùng Tần Thâm một cuộn giấy vệ sinh, bảo bọn họ cùng anh ta lau người cho chó con, đỡ cô chó con, nhẹ nhàng vuốt dọc xuống, ấn nước ối từ trong miệng mũi chúng nó ra.

Bọn họ vội vàng nhận lấy.

Thân thể chó con mềm nhũn khiến cho bọn họ không dám dùng sức, sợ không cẩn thận lỡ tay bóp chết nó.

Trong bốn chú chó con thì có ba con chỉ dài như ngón giữa, con còn lại thì rất lớn, lớn hơn những con khác một cái đầu. Chúng nó chen chúc vào với nhau, nhìn cực kỳ yếu ớt.

Cô biết con lớn nhất là Elsa.

“Là nó.” Bác sĩ thú y trẻ tuổi cười nói, “Nó là con ra đầu, một mình chiếm nửa tử cung, là do kẹt nó nên không sinh được, chứ không đã không cần phải mổ.” Lại nói: “Chó của hai người quá nhỏ, sản đạo chỉ bằng một ngón tay. Ai có thể ngờ nhỏ như vậy lại sinh tới tận bốn con.”

Cô nghe thấy mình vui sướng trả lời: “Đúng vậy. Yorkshire bình thường có thể sinh ba con cũng đã hiếm thấy rồi.”

“Có ba con là cái, hai người thật may mắn, bán được rất nhiều tiền đó.”

Tần Thâm chân tay vụng về hơn Tần Thâm mà cô biết rất nhiều. Đột nhiên anh bắt cần làm roi con bé nhất.

Lục Chân Nghi sợ hết hồn, hơn một mét, chó con vừa sinh ra nhỏ như vậy...

Nhất định sẽ chết!

Nhất định sẽ chết!

Cô bắt giấc hét lên một tiếng. Trước kia cô vốn không biết mình có thể hét chói tai như vậy.

Vội vàng nhặt chú chó con lên, thật kỳ diệu là nó hoàn toàn không sao.

Cô vỗ ngực. Tần Thảm oán trách cô làm quá. Cô tức giận nói: “Còn mặt mũi trách em, anh suýt chút nữa hại chết một con chó con đấy.”

Lúc này bác sĩ thú y mổ chính bé Đồng Đồng từ trên tầng đi xuống, là một người đàn ông trung niên, không nhiệt tình như trợ lý trẻ tuổi.

Ông cũng trách Lục Chân Nghi: “Chó của cô thật trung thành, đã gây mê toàn thân mà nghe thấy tiếng hét của cô còn vênh tai, đòi đứng lên.”

Lục Chân Nghi cực kỳ đau lòng.

Bọn họ đặt Đồng Đồng lên một cái đệm sùi khác để truyền dịch. Lục Chân Nghi nhìn nó, vuốt ve nó, phần dưới của nó vẫn rướm máu.

Cô nhìn nó chảy máu, đau lòng như cắt, phải hỏi đi hỏi lại bác sĩ xem thật sự không có chuyện gì sao?

Nó vền vền có ba cân, có thể có bao nhiêu máu chứ?

Cũng may máu dần ngừng chảy. Lục Chân Nghi không ngừng vuốt ve bộ lông đen mềm mượt của nó, khẽ an ủi.

Sau khi tình huống ổn định, Lục Chân Nghi và Tần Thảm lái xe đưa Đồng Đồng và bốn chú chó con về nhà, xe cũng không phải xe của bọn họ bây giờ, chỉ là một chiếc xe rẻ tiền, nhà cũng không phải nhà của cô hoặc Tần Thảm mà là một căn hộ nhỏ hai phòng.

Bọn họ đặt chó con vào lồng giữ ấm, điểm này thì gần giống với hiện thực.

Nhưng Lục Chân Nghi vẫn không quá chú ý đến đàn chó con. Cô đang bận trông nom Đồng Đồng: “Đáng thương quá. Em không bao giờ để nó sinh nữa đâu...”

Lục Chân Nghi tỉnh lại thì đầu đau muốn nứt ra, trời đã bắt đầu sẩm tối, chắc cũng phải bốn giờ rồi.

Giấc mơ này cũng rất chân thật. Nhưng trên thực tế cô không chờ Đồng Đồng sinh mà do một tay Tần Thảm lo liệu. Cô vẫn đi làm, sau khi đàn chó con sinh ra mới xin nghỉ.

Hơn nữa, khi đó cô cũng không yêu Đồng Đồng như trong mơ, sự chú ý đều đặt lên đàn chó con. Dù sao Đồng Đồng cũng là chó của Tần Thảm.

Nhưng trong mơ thì khác. Cô rất yêu Đồng Đồng, rất thương nó, có thể dễ dàng nhận thấy Đồng Đồng là chó cưng của cô.

Cô ngồi thẳng người dậy, đến ổ chó đặt đầu giường xem Đồng Đồng và Elsa. Đệm lông cừu ca-rô ấm áp cùng đèn sùi đều đặt sát cạnh ổ chó, xung quanh còn có ren và nơ con bướm xinh đẹp.

Elsa đã có thể đứng dậy bình thường, nhưng nó lại cảnh giác cách mẹ nó rất xa, nhìn chăm chăm coi chừng.

Lục Chân Nghi tay run rẩy vuốt ve Đồng Đồng. Đồng Đồng nằm nghiêng, cái bụng mềm mại phập phồng liên tục, khác hẳn lúc khỏe mạnh.

Lục Chân Nghi buồn bã.

Nhưng cô nhìn thấy cái gì?

Ở hai bên bụng Đồng Đồng giống như có thêm hai cái chân mọc ra, đã dài tới hai ba cm. Lưng Đồng Đồng màu đen còn bụng và chân màu vàng, hai cái chân mới mọc này cũng màu vàng.

Đồng Đồng có thêm hai chân!

Cảnh tượng này quá kỳ lạ. Lục Chân Nghi không chịu nổi hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chết

Tần Thảm nghe thấy tiếng hét của cô lập tức chạy vào, nhìn thấy dị trạng của chú chó nhỏ màu đen kia, con người co lại.

Anh đi tới nhấc Đồng Đồng lên, Đồng Đồng mềm nhũn trên tay anh giống như một món đồ chơi bằng bông.

“Anh làm gì vậy?” Lục Chân Nghi kinh ngạc nói.

Đôi mắt phượng của Tần Thảm liếc cô một dạng cái nhưng không trả lời, dường như đang cân nhắc, sau đó liền xách chú chó lên như xách xác chuột chết, cánh tay cũng phải duỗi ra xa, đi ra phòng khách.

Lục Chân Nghi vội vàng đi theo.

Thảm Hoàn Hoan dường như đã khá hơn, dựa vào sofa, quần chần ăn cháo.

Nhìn thấy Tần Thảm đi ra, anh ta cũng rất kinh ngạc, nhìn Tần Thảm không nói gì.

Tần Thảm đi đến trước lồng chim, mở cửa lồng thả con chim đầu riu, cũng lấy cả thức ăn và nước uống ra, sau đó gỡ cả thanh ngang, bỏ Đồng Đồng vào.

Lục Chân Nghi mím chặt môi, cô biết Tần Thảm hành động như vậy thì sợ là Đồng Đồng biến dị rồi, anh muốn nhốt nó vào trong lồng.

Cô lấy tấm đệm trên ổ chó nhét vào lồng chim cho Đồng Đồng nằm, đưa tay vào xoa cái đầu nhỏ của nó.

Đồng Đồng cố gắng mở mắt ra nhìn cô một cái, đôi mắt đen láy đã trở nên vẩn đục, nó nghiêng đầu nhẹ nhàng liếm liếm tay Lục Chân Nghi. Hành động tưởng như đơn giản ấy dường như đã tiêu hao hết sức lực của nó.

Nước mắt của Lục Chân Nghi chỉ chực rơi xuống.

Tần Thảm kéo cô ra, không nói lời nào, khóa lồng chim lại.

“Cạch” một tiếng, giống nhau cắt đứt hi vọng của Đồng Đồng.

Chim đầu riu bên cạnh khẽ kêu một tiếng du dương, Lục Chân Nghi phát hiện nó gần như đã hoàn toàn hồi phục, hơn nữa lại không có bất kỳ dị biến nào.

Tần Thảm xoay người đi ra ngoài kiểm tra tường rào, cửa chính, còn có cửa sổ, sau đó nhấn một cái nút. Mọi người liền nhìn thấy một tấm lưới thép gai nâng lên bao trọn toàn bộ nóc sân và nhà, ai cũng tròn mắt há hốc mồm ngẩn ra nhìn.

“Anh... Biện pháp phòng trộm này không phải quá trâu bò sao?” Tiểu Vũ đang chăm sóc Ngô Tĩnh San cũng từ cửa sổ thò đầu ra nói.

Lục Chân Nghi ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la bị lưới sắt bao trùm.

Giống như lồng nhốt chim dừ trong vườn thú.

Là để đề phòng quái vật biết bay sao?

Cô chỉ cảm thấy trong lòng càng thêm nặng nề.

Tần Thảm quay vào, nói với mọi người: “Nếu chó đã bắt đầu biến dị thì người cũng sẽ bắt đầu phát bệnh, chúng ta phải cẩn thận một chút, tận thế chắc chắn không đơn giản chỉ có động đất thôi đâu.”

Thảm Hoàn hoan khiếp sợ ngẩng đầu nhìn anh: “Lão đại, cậu sẽ không cho là còn có zombie đấy chứ?”

Tiểu Vũ cũng nhìn anh bằng ánh mắt ‘Anh xem quá nhiều phim tận thế à?’.

Tần Thảm chỉ lạnh nhạt nói: “Lo trước khỏi họa.”

Buổi tối tất cả mọi người đi ngủ, Ngô Tĩnh San đã hạ sốt một chút, nhưng vẫn mê man không tỉnh, Thảm Hoàn hoan đã khá hơn. Lục Chân Nghi từ sau bữa tối vẫn lo lắng ở bên Đồng Đồng, thử mớm nước và thức ăn cho nó.

Tận mắt thấy nó từ một chú chó nhỏ cỡ bàn tay biến thành một cục lông lớn như bây giờ, cùng nhau trải qua bao năm tháng... Những lần nó làm nũng, những lần nó chạy ra đón cô khi cô đi làm về, những lần nó khẽ liếm cô... Đều đã in sâu trong lòng cô.

Cô vui mặt vào lòng bàn tay.

Elsa từ phòng ngủ chạy đến, nhảy lên đùi cô, đôi mắt đen như thủy tinh bình tĩnh nhìn mẹ mình trong lồng.

Lục Chân Nghi nhẹ nhàng vuốt lưng nó.

“Đồng Đồng, kiên cường lên.” Cách lòng sắt cô khẽ nói.

Buổi tối không có máy vi tính và internet dù cho có người nói chuyện cùng vẫn sẽ buồn ngủ, nhưng hơn mười một giờ tiếng kêu chói tai từ trong lồng lập tức khiến Lục Chân Nghi bừng tỉnh.

Thân thể Đồng Đồng to lên nhanh chóng, chỉ chớp mắt đã to bằng một con Westie, căng đầy cả lồng chim. Hai mắt nó đỏ lừ, giữa, khuôn mặt nhỏ đáng yêu trở nên dữ tợn.

Hai cái chân mới mọc đã dài bằng bốn cái chân thường.

Nó hung dữ cào lồng sắt, muốn thoát ra, mồm phát ra tiếng sủa kỳ quái.

Đồng Đồng không những hình thể nhỏ mà tiếng sủa cũng nhỏ. Mỗi lần có người lạ tới nó luôn kêu ‘grù grù’. Lục Chân Nghi thường hay ôm nó, cười: “Cho dù mày màu đen cũng đừng cosplay quạ đen thế nhé.”

Giờ tiếng sủa hoàn toàn thay đổi, rất to, nhưng lại không giống chó sủa mà giống tiếng ‘Tồng tồng’.

Thật quý dị!

Lục Chân Nghi đứng dậy, khẽ gọi: “Đồng Đồng?”

Quái vật trong lồng hiển nhiên hoàn toàn không nhận ra cô. Trong đôi mắt đỏ chỉ còn khát máu độc ác.

Tần Thảm đứng bên cạnh cô, đột nhiên che mắt cô lại.

Sau đó cô chợt nghe thấy tiếng súng gần ngay bên cạnh, một tiếng rít chói tai.

Trong đầu cô như có tiếng nổ, gần như tức giận mà hất cánh tay đang che mắt mình ra.

“Không cần che mắt em!” Cô lạnh lùng nói: “Em không phải là trẻ con cũng không phải loại phụ nữ yếu ớt cái gì cũng phải dựa vào anh. Em có thể tự mình đối mặt!”

“Đây là chó của anh.” Tần Thảm bình tĩnh nói: “Không cần đau lòng vì nó, em đi nghỉ đi, để anh xử lý.”

Thảm Hoàn Hoan và Tiểu Vũ đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây ngời, thậm chí quên hỏi Tần Thảm tại sao lại có súng.

Lục Chân Nghi đứng cứng đờ, Elsa ở bên cạnh chân cô rên rỉ nghẹn ngào. Cô im lặng đợi cơn đau như nhệt thờ đi qua mới cười lạnh một tiếng, đi đến trước lồng sắt.

Bắn rất chuẩn, một phát trúng đầu, óc màu trắng cùng máu đỏ tươi từ vết thương chảy ra.

Đôi mắt đỏ như máu vẫn mở trừng trừng.

Thi thể trong lồng là quái vật, không phải Đồng Đồng của cô.

Dù cho chết cũng không biến trở về bộ dáng lạnh lợi đáng yêu khi xưa.

Hiện giờ cô không thể làm được gì.

Cô mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, cô muốn ngủ một giấc.

Chờ sáng mai, sáng mai cô sẽ giải quyết tất cả, cô sẽ chuẩn bị vải sạch, bọc lấy nó, thiêu nó, để nó an nghỉ...

Còn bây giờ cô không thể, không thể...

Nhưng sáng mai thân thể nhỏ nhắn của nó sẽ không còn mềm mại nữa mà trở nên cứng còng... Cô sẽ không chịu nổi.

Điều này làm đôi mắt cạn khô đã lâu nóng lên.

Lục Chân Nghi đột ngột xoay người, bước nhanh về phòng mới để cho nước mắt chảy xuống.

Cô ngã xuống giường, vùi mặt vào đệm.

Một lát sau Tần Thảm mới trở về phòng, anh bước đi bình tĩnh lại hơi mệt mỏi.

“Được rồi.” Anh khẽ vuốt lưng cô: “Anh đã xử lý xong rồi. Đó là chó của anh, chó của em là Elsa, bây giờ nó vẫn còn rất khỏe mạnh, nó rất cần em, chăm sóc tốt cho nó mới là chuyện quan trọng nhất.”

Lục Chân Nghi hất tay anh ra, từ trong chăn phát ra tiếng buồn bã: “Anh đã sớm biết đúng không?”

Tần Thâm không đáp.

Lục Chân Nghi ngồi dậy ngẩng đầu nhìn anh: “Anh đã sớm biết sẽ có một ngày Đồng Đồng biến thành quái thú? Cho nên anh không để cho em nuôi?”

Tần Thâm tiếp tục im lặng một lát mới nói: “Lúc ra nước ngoài anh vốn định tặng nó cho người khác nhưng em không chịu.”

Lục Chân Nghi nhìn anh chằm chằm, chậm rãi nói: “Vậy anh vì Elsa mới mua Đồng Đồng? Anh cũng biết tương lai nó sẽ trở nên lợi hại?”

Tần Thâm không nói gì.

Lục Chân Nghi cười cay đắng: “Còn gì mà em không biết không? Kế tiếp là ai? Ngô Tĩnh San? Người ngã bệnh cũng sẽ biến dị đúng không?” Cô khóc.

Tần Thâm giờ tay tát cô một cái, lạnh lùng nói: “Em thế này là sao hả? Em có biết bây giờ là lúc nào rồi không? Chỉ một con chó em đã thành ra thế này, tương lai phải làm sao?”

Anh không đánh mạnh, chỉ lướt qua gò má cô, nhưng Lục Chân Nghi cả đời chưa bị ai đánh bao giờ. Cô sững sờ nhìn anh, nhưng lại không tức giận, chỉ vừa khóc vừa cười, nói: “Đây là tận thế, anh cần gì phải như thế? ... Anh có biết hay không em vốn không thích ứng được với tận thế như thế này... Chỉ bằng giống những người đã chết ngay từ đầu, bọn họ còn hạnh phúc một chút...”

Tần Thâm gần như nổi khùng nắm cổ áo cô, “Dựa vào cái gì mà em dám nói như vậy? Em chỉ có một mình sao? Em có biết mình có thể sống sót là may mắn đến mức nào không? Nếu em chết bố mẹ em phải làm sao? Anh... Phải làm sao?” Anh mím chặt môi, trong mắt tràn ngập tức giận nhìn cô chằm chằm.

“... Không phải em tự xưng tự mình thông minh dũng cảm lắm sao? Nghe đây, Lục Chân Nghi, tốt nhất em hãy kiên cường lên, đừng để anh nhìn thấy em vô dụng như thế này!”

Lục Chân Nghi sững sờ nhìn anh, cuối cùng lau khô nước mắt. Đi ra ngoài nhìn thấy thi thể Đồng Đồng đã được dọn sạch. Cô nhìn chằm chằm vào lòng sắt một lúc lâu sau đó yên lặng đi cho chim đầu riu và Elsa ăn, rồi lại đi thăm Ngô Tĩnh San đang mê man.

Tiểu Vũ an ủi cô: “Đừng quá đau lòng.” Nhưng anh ta cũng không biết nói gì hơn, bởi vì anh ta còn đang buồn rầu hơn cả Lục Chân Nghi. Ngô Tĩnh San sốt càng ngày càng cao, còn mê man mãi không tỉnh.

“Không biết có thể tìm được bệnh viện còn mở không...” Tiểu Vũ lo lắng nói.

Đêm đó Tần Thâm ôm Lục Chân Nghi vào lòng, vuốt ve mái tóc dài của cô, “Mặt đau không? Anh xin lỗi, anh biết em vẫn luôn coi Đồng Đồng là người thân...”

Lục Chân Nghi nằm trong lòng anh nức nở.

Tần Thâm thờ dài, khẽ nói: “Khóc đi, khóc xong ngày mai chúng ta phải đối mặt với hiện thực đáng sợ... Anh xin lỗi, anh cũng muốn bảo vệ em, để em không phải lo nghĩ gì. Đáng tiếc hiện giờ anh chưa thể làm được, anh cần người kiên cường, cùng anh kề vai chiến đấu... Anh xin lỗi” Mỗi anh nhẹ nhàng hôn lên tóc cô.

Lục Chân Nghi nhớ tới trong giấc mộng xuân kia, anh đặc chí nói: “Từ nay về sau em chỉ có thể dựa vào sự bảo vệ của anh, làm người phụ nữ của anh, ý lại anh...”

Không giống trong hiện thực.

Sau đó cô túm chặt vật áo của anh chìm vào giấc ngủ. Đáng tiếc giấc ngủ mệt mỏi bi thương tràn ngập bất an cũng không kéo dài lâu. Tất cả mọi người trong nhà đều bị tiếng động âm ỉ kinh khủng bên ngoài đánh thức.

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Tòng Tòng

Tiểu Vũ và Ngô Tĩnh San ở phòng gần với sân nhất, vậy nên cũng nghe được tiếng động lạ sớm nhất.

Tiểu Vũ ở bên chăm sóc Ngô Tinh San suốt hai ngày không hề chớp mắt, cho nên vừa rồi khi nghe thấy tiếng động anh ta còn tưởng là ảo giác.

Nhưng tiếng động vô cùng rõ ràng tiếp tục truyền đến, anh ta không thể tự thuyết phục mình là ảo giác nữa rồi. Anh ta mặc thêm áo, mở cửa phòng, định ra ngoài xem thế nào.

Lúc mở cửa ra anh ta nhìn thấy Tần Thảm cũng lao tới, Thảm Hoành Hoan cũng từ trên ghế salon đứng dậy.

Lục Chân Nghi đi theo sau Tần Thảm.

“Em về phòng trước đi.” Anh ta nghe thấy Tần Thảm nói với Lục Chân Nghi, sau đó trong tay anh ta và Thảm Hoành Hoan đã bị dúi một khẩu súng.

Vũ Tiêu ngăn người.

Tần Thảm nói: “Đi theo tôi.”

Hai người bọn họ bắt giặc theo sau.

Về mặt Tần Thảm rất bình tĩnh, thậm chí tư thế cầm súng chạy ra cửa còn rất chuyên nghiệp. Vũ Tiêu nhận ra anh mặc quần áo bằng da màu đen, bó sát người nên eo rất nhỏ, bả vai lại rộng, cánh tay và đùi đều săn chắc đầy mạnh mẽ.

Làm đàn ông, nhất là một người đàn ông tốt nghiệp đại học thể dục, trước mắt còn làm cảnh sát, Vũ Tiêu không thể không thừa nhận đáng người Tần Thảm rất đẹp, sức chiến đấu chắc chắn cũng không tồi.

Ngoài tường có tiếng đập, cách đó không xa vang lên tiếng ‘Tồng Tồng’ chói tai, giống tiếng con chó nhỏ bị biến dị tới nay nhưng vang dội hơn rất nhiều, nghe có vẻ số lượng cũng không ít.

Vũ Tiêu nghe được tiếng hít thở dồn dập của anh chàng họ Thảm phía sau mình, anh ta cảm thấy đầu óc mình lúc này cũng có chút choáng váng. Anh ta muốn mở cửa chính lại bị một bàn tay túm cổ tay.

Là Tần Thảm.

Trên khuôn mặt lạnh lùng bình tĩnh của anh là vẻ không đồng ý, lắc đầu với anh ta, sau đó đem cái thang thép bên cạnh tới.

Vũ Tiêu thấy có ba cái thang nên cũng vội vã mang một cái dựng ở đầu tường.

Thảm Hoành Hoan nhìn thấy cũng làm theo.

Ba người đàn ông trèo lên tường.

Lúc này họ nghe được tiếng kêu thảm thiết và tiếng mắng chửi tức giận.

“Cứu mạng. Con mẹ nó, có ai không? Á...”

“Bóp...”

“Phụt...”

“Tồng tồng, tồng tồng...”

“Ông liều mạng với chúng mày, Lão Nhi, thằng khốn!”

Còn có tiếng kêu thảm thiết của con gái. “Bố... A... Chú hai, ông sẽ không được chết từ tể...”

“Tiểu Huyền!!!” Tiếng kêu đau xé cõi lòng.

Những âm thanh này gần như chỉ xảy ra trong mấy chục giây.

Tường cao tám ba mét, ba người leo được lên đầu tường cũng trong mấy chục giây ngắn ngủi đó.

Vũ Tiêu cầm đèn pin chiếu lên, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy ngoài tường không biết có bao nhiêu đôi mắt màu đỏ, đủ mọi loại chó, đều giống Đồng Đồng có sáu cái chân. Kích cỡ lớn nhỏ không đều, không khác chó bình thường nhiều lắm nhưng có con còn lớn hơn cả trâu. Từ màu lông và hình dáng có thể thấy được ban đầu là chó Bắc Kinh, Pomeranian, Poodle, Samoyed, Golden Retriever v...v... nhưng hình thể lớn hơn rất nhiều. Có một con vốn là Golden Retriever giờ còn cao bằng ngựa.

Khắp nơi đều là những đôi mắt đỏ như máu, vẻ hung ác, chảy nước dãi, há to miệng, sủa ‘Tồng Tồng’.

Những con chó biến dị này đã xông tới dưới bờ tường, đang điên cuồng tấn công ba người bị vây ở giữa.

Hai người đàn ông trung niên và một cô gái trẻ.

Một người đàn ông trung niên trong đó cầm gậy tập tay chiến đấu với lũ chó biến dị, trên người loang lổ vết máu, nhưng miệng vẫn tức giận gào lên. “Lão Nhị, mày có còn là người không!”

Người đàn ông còn lại trẻ hơn một chút, sợ hãi đứng gần cửa chính, hai tay nắm lấy một cô gái trẻ tuổi, dùng cơ thể cô gái kia như lá chắn, ngăn cản đám chó biến dị. Cô gái kia gục đầu xuống, không biết là đã chết hay ngất. Mấy con chó biến dị đang cắn xé người cô ấy, cánh tay bị xé mất rất nhiều thịt, thấy cả xương trắng, bụng cũng bị cắn nát, ruột chảy ra, máu đọng thành vũng dưới mặt đất kích thích bọn quái vật càng thêm hung ác.

Người đàn ông trung niên cầm gậy tập tay liều mạng vùng vẫy đập lũ chó biến dị xung quanh cô gái. Lũ quái vật này vô cùng hung dữ, động tác nhanh nhẹn, răng nanh trắng hếu, cắn sẽ không thả, hơn nữa bị gậy tập tay nặng trĩu đập trúng đầu cũng không lùi bước.

Người đàn ông trung niên trốn sau cô gái vừa né vừa dùng cơ thể xô cửa kêu cứu. Nhưng những quái vật kia đương nhiên không thỏa mãn với mỗi cô gái, con Golden Retriever khổng lồ kia cắn tay hắn ta, kéo hắn ta ra.

Người đàn ông đó hét thảm như giết heo.

“Fuck!” Vũ Tiêu trợn mắt há hốc mồm mà mắng: “Gã này đúng là không phải người nữa... Những thứ này rốt cuộc là quái vật gì vậy?”

“Tồng Tồng.” Tần Thảm lạnh nhạt nói, đồng thời lên đạn nhắm vào con Golden Retriever biến dị kia.

“Gi cơ?” Tiểu Vũ chỉ phát tiết sợ hãi và bàng hoàng chứ không chủ hỏi. Ai ngờ lại thực sự nghe được câu trả lời nên không kịp phản ứng.

“Độc Sơn Hải Kinh chưa? Trong Đông Sơn Kinh có nhắc tới, ‘Có loài thú, bề ngoài giống chó, sáu chân, tên Tồng Tồng, tiếng kêu cũng chính là tên nó.’” Tần Thảm lạnh lùng bình tĩnh nhắm, nổ súng, trong bóng tối tiếng súng qua ống ngắm thanh vang lên.

“Ôi mẹ ơi, lão đại...” Thảm Hoành Hoan bàng hoàng, cũng tỏ vẻ hoàn toàn không hiểu.

Vũ Tiêu cảm thấy súng nhắm bắn, cũng tỏ vẻ không hiểu.

Tùng con Tồng Tồng kêu thảm thiết, bị bắn nổ đầu.

Kỹ thuật bắn của Tần Thảm chính xác lạ kỳ, một phát một con, phần lớn đều chọn con to, nếu một phát không chết thì lại bắn thêm một phát nữa.

Vũ Tiêu mặc dù trải qua huấn luyện chuyên nghiệp nhưng cũng không chuẩn bằng.

Không biết anh phải luyện tập bao lâu rồi.

Tay Thảm Hoành Hoan run bần bật. Anh ta chưa bao giờ dùng súng, miễn cưỡng bắn hai phát cũng không biết bắn đi đâu.

Lục Chân Nghi cũng đi ra, đứng bên cạnh thang của họ, nghe động tĩnh bên ngoài và bọn họ nói chuyện với nhau. Nghe được Thảm Hoành Hoan run rẩy nói: “Không được, tôi không ngắm được...” Lục Chân Nghi tiếp lời, “Hoan Tử, anh xuống đi, lúc học quân sự điểm bắn súng của tôi rất cao đấy.”

Vũ Tiêu vội vàng nói: “Đừng... Phụ nữ thì đừng xem...” Bên ngoài quá bí thảm.

Tần Thảm lại vừa bắn vừa nói: “Hoan Tử xuống đi, đổi Lục Chân Nghi lên.”

Thảm Hoành Hoan nghe lời, leo xuống đưa súng cho Lục Chân Nghi.

Lục Chân Nghi trước đây từng bị Tần Thảm kéo theo rèn luyện thân thể quanh năm, thân thủ cũng coi như nhanh nhẹn. Cô trèo thoăn thoắt lên thang, cầm súng bắt đầu ngắm bắn.

Nhìn tình cảnh thê thảm máu me cùng vô số chó biến dị giống Đồng Đồng bên ngoài, cô cắn chặt răng, ngay cả lông mày cũng không nhíu, chỉ lo bắn.

Cô bắn thật sự không tệ.

Tần Thảm đeo không ít đạn, ba người cũng bắn được không ít.

Tần Thảm bắn con to, vũ Tiêu và Lục Chân Nghi phần lớn bắn những con dưới tường, gần nơi chúng bao vây ba người kia.

Kết quả của cuộc giết chóc đơn phương là chọc giận con Tồng Tồng thủ lĩnh.

Một con vốn là chó Ngao Tây Tạng dùng tốc độ cực kỳ đáng sợ xông tới tường, nhảy lên...

Mặc dù có lưới sắt rất dày chắc chắn vây quanh cũng bị nó cắn rung lên ầm ầm. Họng súng tiểu Vũ lộ ở bên ngoài suýt bị nó cắn đứt, khiến anh ta hốt hoảng tụt khỏi thang.

“Fuck!” Anh ta mắng.

Cuối cùng cũng biết tại sao Tần Thảm chọn con to giải quyết trước rồi.

“Pằng pằng!” Tần Thảm cùng Lục Chân Nghi đều bắn về phía con Tồng Tồng biến dị từ ngao tạng kia.

Tần Thảm bắn trúng hai phát, đều trúng đầu. Lục Chân Nghi một phát trúng cổ nó.

Con Tồng Tồng kia gầm lên, bên ngoài bộ lông đen bóng có máu chảy ra nhưng không chết, lại gầm to một tiếng rồi xoay người chạy trốn.

Bọn Tồng Tồng nhỏ cũng bỏ lại con mồi, theo nó chạy vào rừng phía xa.

Rút hết.

Những quái vật này không ngờ còn có tổ chức có kỷ luật.

Nhìn thấy quái vật quả thật đã chạy xa, Tần Thảm mới cho phép Tiểu Vũ mở cửa, xem người bị thương.

Người đàn ông cầm gậy tập tay đỏ mắt, thở phì phò, nhìn chăm chăm ‘Chú hai’ quỳ rạp trên mặt đất, chân phải bị cắn đứt từ dưới đầu gối, tay trái cũng vụn vụn kỳ dị...

“Lão Nhị...” Ông ấy nghiêng răng nghiêng lợi, cắn hận nhìn chăm chăm người đàn ông kia.

Cô gái bên cạnh hiển nhiên đã chết rồi, thân thể bị xé thành mấy phần, cực kỳ thê thảm.

Người đàn ông nằm bò trên mặt đất vừa đau vừa sợ hãi, gào lên: “Anh cả, anh cả, em không cố ý... Cháu đã chết rồi em mới dùng nó chặn... Tất cả đều tại bọn họ!” Hắn dùng bên tay còn lành chỉ vào đám Tần Thảm, “Nếu bọn họ mở cửa sớm thì cháu nó đã không chết.”

Vũ Tiêu cười lạnh một tiếng, nói lại: “Lão nhát chết! Tôi nhỏ vào, bọn tôi cứu nhầm các người à? Từ trước lúc chúng tôi ra thì ông đã dùng cháu mình làm lá chắn rồi!”

Lục Chân Nghi cũng nói: “Chúng tôi nghe được tiếng động liền lập tức mặc quần áo chạy ra, lúc ấy đã không kịp nữa rồi. Ông là đàn ông, nếu liều mạng chống trả thì cháu ông đã không phải chết.”

“Nếu các người mở cửa sớm thì chân tao cũng không... Chân của tao...” Người đàn ông kia gào khóc như phát điên, “Anh cả, em sợ lắm... Em không cố ý...”

“ĐMM! Thằng súc sinh lòng lang dạ sói, tao không giết mày thì thật có lỗi với con gái tao!” Người đàn ông trung niên hét lớn một tiếng, xông tới giờ gậy tập tay lên.

Người đàn ông nằm dưới đất cũng sợ hãi hét lên: “Anh cả, nhà chỉ còn hai chúng ta...” Một tiếng bóp cứt đứt tiếng hét.

Người đàn ông trung niên giống như phát điên cầm gậy tập tay đập lia lịa vào đầu em trai, giống như khi đập những con Tồng Tồng biến dị.

Chỉ có điều xương sọ ông ta hiển nhiên không cứng như đám quái vật. Vài cái đã bị đánh vỡ nát, óc màu trắng chảy ra, trên mặt máu tươi hòa với sợ hãi, miệng há hốc.

Người đàn ông kia vẫn dồn sức đánh, giống như muốn đánh nát bét mới bằng lòng bỏ qua.

Tiểu Vũ không chịu được muốn tiến lên ngăn cản thì người đàn ông kia bỗng ngã xuống.

“Ngát rồi.” Tần Thảm lạnh lùng nói, “Chúng ta đưa ông ấy vào nhà đi.”

***

p.s: Bắt đầu máu me bạo lực hay ho rồi nhé *múa bụng* Đứng gu nên làm sướng cả tay, từ nó cứ tuôn ra ào ào chứ không kệt như trĩ giống mọi lần nữa. Haiz. Chế đúng là ko hợp edit ngôn tình hường phần mà, thể loại này mới là tình yêu đích thực của chế =3=

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tì Thử

Tiểu Vũ và Thẩm Hoành Hoan cùng đưa người đàn ông trung niên này vào phòng khách, đặt trên ghế sofa.

Trời đã sáng nhưng không ai có tâm trạng ăn sáng.

Tần Thẩm nói: “Chưa biết chừng sẽ có động đất, buổi tối tôi cùng Lục Chân Nghi đi ngủ để người này ngủ sofa, Tiểu Vũ ngủ phòng cho khách.”

Tiểu Vũ do dự một chút, nói: “Những vỏ đạn kia... Không cần lấy ra à?”

“Là sao?”

“Viên đạn bắn ở trên người quái thú phải xử lý sao? Nếu có quân nhân cảnh sát điều tra đến nơi này thì phải giải thích thế nào?”

“À.” Tần Thẩm nói: “Không cần lo, bọn họ không rành như vậy đâu. Hiện giờ tình hình đã loạn lắm rồi, qua tối qua số lượng người sống sót sẽ giảm rất nhiều.”

Trong lòng mọi người nặng nề.

Thẩm Hoành Hoan lúng ta lúng túng: “Dâu, làm sao cậu biết?”

“Làm sao tôi biết thứ đó là Tồng Tồng? Còn có súng? Căn nhà này? Có phải tôi đã đoán trước được hay không chứ gì?” Tần Thẩm nói nốt thay anh ta.

Điều này hiển nhiên là những gì mọi người muốn hỏi, vậy nên họ liếc nhìn nhau tỏ vẻ đúng vậy.

Tần Thẩm cảm cổ tay Lục Chân Nghi, nhẹ nhàng kéo cô đến bên cạnh, bình tĩnh nói: “Đã đến nước này tôi cũng không nói dối nữa. Tôi và Chân Nghi ở bên nhau bởi hai chúng tôi cùng nằm mơ, kiểu giấc mơ tiên đoán.”

Tiểu Vũ cùng Thẩm Hoành Hoan nhìn nhau.

Lục Chân Nghi nhìn Tần Thẩm, thở dài, nói tiếp: “Chúng tôi thỉnh thoảng sẽ mơ thấy chút chuyện sẽ xảy ra trong tương lai, hơn nữa đã xác nhận là có xảy ra. Tôi mơ thấy ít nhưng anh ấy mơ nhiều hơn.”

“Tần Thẩm mơ thấy Bắc Kinh sẽ có động đất, sẽ có núi mọc lên, sẽ có quái thú. Sau khi tỉnh lại chúng tôi tra được miêu tả về quái thú giống như vậy trong Sơn Hải kinh. Những giấc mơ này khá chính xác, nhưng chúng tôi không thể nói cho người khác, mọi người sẽ cảm thấy đây là chuyện hão huyền, cho nên chúng tôi chỉ có thể tự chuẩn bị một chút, gọi những người bạn thân thiết nhất tới. Như vậy, nếu không xảy ra thì coi như tiệc gặp mặt, nếu như xảy ra thật thì tránh được tai họa.”

Thẩm Hoành Hoan đầu tiên là cảm động bởi câu ‘bạn thân thiết nhất’ sau đó đột nhiên nhảy dựng lên nói với Tần Thẩm: “Vậy cậu gọi tôi đến đây có nghĩa là ở chỗ tôi cũng xảy ra thảm họa sao?”

Tần Thẩm nhăn mày, nói: “Ở trong mơ tôi chỉ nghe thấy có người nói vài nơi vùng duyên hải bị nhấn chìm, không dám khẳng định là chỗ nào.”

Tiểu Vũ vẫn luôn nhíu mày, nói: “Chỉ là vùng duyên hải có chuyện thôi sao? Những nơi khác thì sao?”

Tần Thẩm nhìn liếc qua anh ta, nói: “Tôi không mơ thấy.”

Tiểu Vũ có chút yên tâm nhưng vẫn rầu rĩ.

Tần Thẩm nói: “Sau này tình hình sẽ khó khăn hơn. Tôi mơ thấy vài loại quái thú, có nhớ có không. Hơn nữa trong mơ tất cả mọi người đều thiếu cơm thiếu áo, bất cứ lúc nào cũng gặp nguy hiểm... Cho nên chúng ta không thể chỉ trông chờ vào chính phủ. Bọn họ trong thời gian tới không đủ sức quan tâm tới chúng ta đâu. Lương thực đủ trong thời gian ngắn nhưng về lâu về dài thì phải cố gắng thu thập nhiều hơn, quan trọng nhất là phải chú ý an toàn.”

Thẩm Hoành Hoan nói: “Loại chó biến dị này... Ý tôi là Tồng Tồng, nếu như bị chúng nó cắn bị thương sẽ biến dị sao?” Anh ta liếc mắt nhìn người đàn ông trung niên trên ghế sofa.

Tần Thẩm lắc đầu: “Không, chúng nó không có độc, có thể ăn được.”

Tiểu Vũ nói: “Vậy mang những thi thể bên ngoài vào làm lương thực.”

Thẩm Hoành Hoan nói: “Tù lạnh sợ là không đủ? Cũng may hiện giờ trời lạnh, thịt này có thể ướp mỗi khô...”

Lục Chân Nghi mặc dù mới vừa rồi còn bị cảnh tượng máu quái thú và người văng khắp nơi làm cho buồn nôn, nhưng nhìn hai người bọn họ thích ứng nhanh như vậy cũng không nhịn được bật cười.

Tần Thẩm cân nhắc, nói: “Được.” Lại bổ sung: “Thi thể người thì thiêu đi, nếu không sẽ dẫn quái vật tới.”

Sau đó Tần Thẩm liền kéo Tiểu Vũ cùng Thẩm Hoành Hoan đi xử lý thi thể, để Lục Chân Nghi ở trong nhà băng bó vết thương cho người đàn ông trung niên kia, nhân tiện chăm sóc Ngô Tĩnh San.

Người đàn ông trung niên cao lớn vạm vỡ, trong hoàn cảnh này Tần Thâm tuy không để ý nam nữ khác biệt nhưng trước khi đi ra ngoài vẫn dặn dò: “Chỗ không thích hợp cứ để đấy chờ anh về.”

Cũng may người nọ cũng không bị thương ở ‘chỗ không thích hợp’. Lục Chân Nghi mang nửa chậu nước sạch, cắt một mảnh vải trắng, dùng một cái kéo cắt áo xung quanh vết thương trên cánh tay. Nơi này bị thương nặng nhất, lộ cả xương trắng. Theo lý, vết thương nghiêm trọng như vậy phải khâu lại nhưng Lục Chân Nghi cũng không phải bác sĩ, cho nên chỉ có thể tạm dùng cồn i-ốt khử trùng.

Khi còn chạm vào vết thương, người đàn ông tuy vẫn hôn mê bất tỉnh nhưng thịt xung quanh vết thương vẫn run bần bật, nhìn vừa đáng sợ vừa buồn nôn.

Nhưng Lục Chân Nghi vẫn cắn răng làm tiếp.

Trên bờ vai có một vết thương khá nặng, bị xé mất một miếng thịt.

Còn lại là vài vết thương nhỏ.

Chờ Lục Chân Nghi xử lý xong xuôi thì trên trán đã đầm mồ hôi lạnh, mà ba người đàn ông cũng đã thiêu xong hai thi thể người, mang xác một vài con Tồng Tồng vào trong sân, số còn lại gom đi thiêu hủy.

Sau đó là lột da róc thịt.

Thật khó tưởng tượng rằng mấy ngày hôm trước bọn họ vẫn còn áo mũ chỉnh tề, giờ lại đi đốt thi thể, lột da... Mặc dù động tác không thuần thục nhưng thực sự nghiêm túc chăm chỉ.

Tần Thâm thậm chí còn có chút thuần thục.

Lục Chân Nghi biết tình hình hiện giờ đã khác, mình tốt nhất cũng phải học làm, bằng không sau này để đám đàn ông liều mạng bên ngoài một mồi về nhà còn phải làm việc sao?

Nhưng khi nhìn thấy da lông vốn là những chú chó, trong dạ dày cô lại nhộn nhạo.

Cô cố nén, đi tới giúp một tay.

Tần Thâm ngăn cô, “Em đi chăm sóc người bệnh đi. Nơi này tạm thời chưa cần đến em. Một lát nữa em phụ trách làm cơm trưa.”

Tiểu Vũ cũng nói: “Đúng vậy, việc này vẫn nên để đàn ông làm, phụ nữ không chịu được đâu.”

Tần Thâm liếc nhìn Tiểu Vũ.

Trước tận thế, nếu có người nói như vậy thì chẳng sao, bây giờ nghe lại thấy thật... Lạ lẫm.

Sắc mặt Thâm Hoành Hoan tái nhợt, ngẩng đầu lên cười cười với Lục Chân Nghi, vừa định nói gì đó nhưng lại không nhận được che miệng chạy qua một bên nôn thốc nôn tháo.

Tiểu Vũ thờ dãi: “May mà chúng tôi trước kia cũng từng xử lý thi thể, phanh thây gì đó cũng gặp rồi. Nhưng chuyện này thật đúng là con mẹ nó khiến người ta không chịu được mà.”

Mọi người dễ dàng bị ảnh hưởng. Lục Chân Vốn là đã buồn nôn, nhìn thấy Thâm Hoành Hoan nôn liền cảm thấy mình cũng không chịu nổi, đành vội vàng chạy vào nhà, đỡ xấu mặt.

Ngô Tinh San cùng người đàn ông trung niên kia đều chưa tỉnh. Lục Chân Nghi thử đút chút nước cho họ. Đương nhiên Ngô Tinh San là chủ yếu, người đàn ông kia chỉ là tiện công mà thôi.

Cơm trưa là khoai tây xào thịt, cải trắng xào thịt. Bọn họ bây giờ đã không nấu canh nữa bởi trong canh có muối, giải khát ít mà lại lãng phí nước. Xào rau cũng không thể cho nhiều muối, giảm bớt nhu cầu sử dụng nước.

Cô đã làm xong, chuẩn bị ra sân gọi đám đàn ông.

Đáng tiếc ba người đàn ông kia còn chưa làm xong đã phải nghehnh đón đợt tấn công mới.

Lần này là chim, bề ngoài nhìn như gà nhưng có đuôi chuột, bay đầy trời.

Có lẽ là gà biến dị.

Đôi mắt cũng màu đỏ, thấy bất cứ vật sống nào cũng muốn xông vào mổ, móng vuốt như cái móc sắt, suýt thì cào rách lưới sắt phía trên đầu bọn họ.

Cũng may hình thể không lớn, chỉ to hơn gà bình thường một chút. Sức chiến đấu cũng không quá mạnh, chỉ là số lượng quá nhiều, bay rợp cả trời. Sợ là phải có tới mấy chục ngàn con.

Tiểu Vũ cùng Thẩm Hoành Hoan lập tức cầm súng bắn, Tần Thảm lại đi ấn một cái nút. Thì ra lưới sắt này có điện, chớp mắt đã giết chết tất cả số gà bám vào lưới. Trong không khí ngập mùi gà nướng.

Tần Thảm lại đưa cho Lục Chân Nghi một khẩu súng, bốn người cùng bắn lên trời, gà nướng trên lưới tăng thêm không ít.

Không biết Thẩm Hoành Hoan đã nôn hết hay là gà nướng uy hiếp không bằng Tòng Tòng. Lần này tay anh ta cũng không run nữa, tuy bắn chưa được tốt lắm nhưng cũng trúng không ít.

Có con không nhìn được mùi thơm của gà nướng trên lưới, lao xuống mỏ, kết quả cũng bị điện giật thành gà nướng. Số còn lại cũng biết sợ, liền bay tới nơi khác. Số gà tấn công bọn họ ít dần.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm nhưng tâm trạng lại rất nặng nề.

Tần Thảm nói: “May mà chúng nó rút sớm. Máy phát điện này không cầm cự được lâu.”

Tiểu Vũ thờ hồn hèn: “Đây là loài gì vậy? Trong Sơn Hải Kinh có không?”

Tần Thảm nói: “Không biết, trong mơ của tôi không có. Tôi chuẩn bị lưới điện là vì một loài chim khác lợi hại hơn.”

Kết quả, ăn xong cơm trưa trở về phòng, anh lên nói cho cô biết: “Đây là Tỉ Thử, xuất hiện là đại hạn, xung quanh đây năm tới đừng mong trông được hoa màu, tưới bao nhiêu nước cũng vô dụng, nơi này sẽ khô hạn rất lâu.”

Lục Chân Nghi vào thư phòng lấy Sơn Hải Kinh ra, nói: “Tòng Tòng, Tỉ Thử... Ngọn núi mới mọc lên này chính là núi Tuân Trạng sao? Chẳng lẽ đất rung núi chuyển chính là biến nơi này thành bán đảo trong Sơn Hải Kinh?”

Tần Thảm gật đầu.

Lục Chân Nghi máng một tiếng, nói: “Thật phi lý!”

Lại nói: “Quái vật ở vùng này cũng không quá lợi hại, thật may.”

Tần Thảm nói: “Ban đầu là vậy, về sau sẽ di chuyển, cũng sẽ có quái vật khác tới.”

Lục Chân Nghi khép sách lại, nói: “Em không tin quân đội không làm gì được những thứ này, nhiều vũ khí công nghệ cao như vậy cơ mà. Thật sự không được thì dụ chúng lại một chỗ ném bom nguyên tử.”

Tần Thảm cười nhạo cô: “Hai loại em gặp là lũ cấp thấp nhất, loại lợi hại sợ rằng bom nguyên tử cũng không đối phó được... Hơn nữa số lượng những quái vật này cũng cực kỳ nhiều, gom lại cùng một chỗ? Sao có thể?”

“Vũ khí quy mô lớn cũng vô ích à?”

“Ừ.”

Hai người hàn huyền tới giữa trưa, vừa mới quyết định ngủ trưa bổ sung thể lực thì Thẩm Hoành Hoan tới gõ cửa.

“Làm sao vậy? Người kia tỉnh à?”

Thẩm Hoành Hoan lắc đầu, cau mày nói: “Không phải, ngoài cửa có không ít người, đều là thôn dân quanh đây. Bọn tôi đứng trên thang nhìn, ước chừng có ba bốn mươi người, nam nữ già trẻ đều có. Bọn họ nói chết rất nhiều người rồi, nhà họ cũng không đủ chắc chắn nên muốn xin vào tránh nạn.”

Tần Thảm cùng Lục Chân Nghi đành phải xuống tầng.

Quả nhiên vừa tới sân đã nghe thấy tiếng gõ cửa ầm ầm, bên ngoài rất ầm ĩ.

Bên ngoài còn có người kêu gào: “Vì sao không cho chúng tôi vào? Lỡ như có quái vật đến đây thì sao?”

Cũng có người khách khí hỏi: “Chủ nhà, nhà chúng tôi không chắc chắn, giúp đỡ chúng tôi một chút đi, nếu không đêm nay chúng tôi cũng sẽ bị quái vật ăn tươi nuốt sống mất.”

Cũng có người khóc cầu xin: “Van xin các người, làm ơn làm phúc, chồng tôi vừa chết hôm qua, nếu tôi còn ở lại nhà chắc không chịu nổi qua đêm nay, huhu...”

Cũng có giọng nữ sắc bén: “Sao ích kỷ vậy, thấy chết mà không cứu à!”

Tiểu Vũ khoanh tay dựa lưng vào cánh cửa, lớn tiếng đáp: “Đừng vội, chúng tôi cũng chỉ là khách thôi, phải hỏi ý kiến chủ nhà, chờ một chút.”

Tần Thảm nhíu mày đứng lại. Cuối cùng nói: “Chúng ta bỏ phiếu quyết định để họ vào hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Tị nạn

Thẩm Hoành Hoan hơi do dự, nói: “Không cho bọn họ vào, có quái thú đến thì làm sao?”

Tất cả mọi người im lặng.

Tiểu Vũ nói: “Cho vào hết sao đủ chỗ? Ăn uống vệ sinh giải quyết thế nào?”

Mọi người lặng lẽ nhìn nhau, cân nhắc tất cả khả năng có thể xảy ra.

Họ không ngốc, tình thế tiến thoái lưỡng nan trong lòng mỗi người đều hiểu.

Cho vào có thể sẽ rất hỗn loạn, cũng không thực tế; không cho vào lại khó nói, hơn nữa cũng có thể sẽ gây ra tranh chấp.

Lục Chân Nghi cúi đầu suy nghĩ, sau đó đi tới cửa, cao giọng nói với bên ngoài: “Các... Bà con. Nhà chúng tôi hiện giờ đang có chút vấn đề, trong nhà có hai người bị bệnh lạ, có lẽ là bệnh dịch. Chúng tôi không dám tùy tiện mở cửa. Chính các vị tự quyết định đi. Quân doanh cách nơi này không xa, có quái thú xuất hiện nên quân đội hiện giờ đã bắt đầu thu nhận dân chúng. Nếu mọi người lái xe tới đó chắc chắn sẽ an toàn hơn. Nếu như thật sự có khó khăn cũng có thể tránh tạm ở trong sân nhà chúng tôi, ngày mai nghĩ cách tới quân doanh. Nhưng mọi người phải tự chuẩn bị chăn đệm, tốt nhất là có lều, đêm rất lạnh. Mang theo cả dịch tiêu độc. Tôi sợ bệnh sẽ lây.”

Cô nói từ tốn, giọng nói trong trẻo thành khẩn, có độ tin cậy rất cao.

Người ở phía ngoài nghe xong lập tức ào ào: “Bệnh dịch, cô ấy nói bệnh dịch... Lây bệnh...”

“Giống Mẩn Mẩn nhà lão Lưu...”

“Vợ Tiểu Đào chẳng phải cũng thế sao?”

“Còn có hai vợ chồng lão Lộ...”

“Tôi về nhà lấy xe, quân đội có thể thu nhận đương nhiên an toàn hơn.”

“Lão Trần, nhà ông ngồi xe nhà tôi, chật một chút cũng được.”

“Được, chúng ta hẹn ở phía tây thôn, cùng đi. Trên đường gặp phải quái vật cũng không sợ.”

“Lái xe an toàn hơn.”

...

Nghe thấy người ngoài cửa thương lượng một lát rồi đi không ít, Lục Chân Nghi mới ra hiệu cho Tiểu Vũ mở cửa.

Cửa sắt lớn ‘kéo kẹt’ một tiếng. Bên ngoài còn có mười mấy người, có người ngó đầu nhìn vào cửa sổ, thấy trong phòng thực sự có người nằm liên tục đầu về.

Cuối cùng còn lại sáu bảy người.

Trong sáu bảy người này có ba người bị bệnh.

Chỉ có một người trẻ tuổi là một cậu sinh viên đang học đại học. Nhà chỉ có cậu ta và bà ngoại, bà ngoại lớn tuổi, nhà lại không có xe, cũng không mượn được xe hàng xóm.

Lục Chân Nghi xác nhận bọn họ thực sự muốn ở lại tá túc, rồi mới để họ đi thu dọn đồ đạc.

Thật ra trong thôn vẫn còn người, những người này chẳng qua chỉ đến để thăm dò tình huống mà thôi. Hiện giờ trong thôn đều đang thương lượng chuyển quân đội thu nhận người, muốn nhanh chóng xuất phát tới quân doanh. Sau một hồi náo loạn, người đi thì đều đã đi hết, người ở lại cũng bao lớn bao nhỏ dúi dúi nhau tới đây; ai mà bị bệnh thì dùng xe kéo kéo tới.

Thật ra người bị bệnh cũng không ít, nhưng phần lớn đã được người nhà lái xe đưa đi. Ở lại chỉ có ai bị bệnh nhưng không có xe mà thôi. Nếu là người khỏe mạnh thì chen chúc với xe người khác còn được. Bệnh nhân thứ nhất là không chen được, thứ hai là người ta sợ lây bệnh.

Cuối cùng có tất cả mười người tới, trong đó có ba bệnh nhân, một người già, một đứa bé, tổng cộng ba nhà.

Anh chàng sinh viên và bà ngoại hơn 70 tuổi; Một đôi cha mẹ trung niên cùng đưa con gái cấp ba của họ, trong đó đứa con gái đang bị bệnh. Còn lại là một nhà gồm năm người, ông bà, bố mẹ cùng một đứa con trai sáu tuổi, người bị bệnh lại là đôi cha mẹ trẻ.

Trong số mười người có năm người vẫn còn sức lao động. Họ mang bát trái lên mặt đất chống ẩm, bên trên đặt lớp chăn bông thật dày. Đôi vợ chồng trung niên yêu cầu “Đề con gái chúng tôi vào đi. Cùng bị bệnh không sợ lây đâu. Trời lạnh như vậy để con bé ở ngoài sẽ bệnh thêm mất.”

Tần Thâm không đợi người khác trả lời đã lạnh lùng từ chối: “Không được, sẽ lây chéo, nếu như sợ lạnh thì mấy người có thể về nhà.”

Ông chồng tròn mắt nhìn.

Lục Chân Nghi cân nhắc, xuống tầng hầm tìm hai chiếc chăn mới tinh đưa cho người bên ngoài, mỉm cười nói: “Thời kì khó khăn, mọi người chịu khó một đêm, ngày mai chúng tôi sẽ nghĩ cách lái xe đưa mọi người tới quán doanh. Hai chiếc chăn này là chăn mới, không bị bệnh nhân chạm vào, không sợ lây chéo.”

Mặc dù người phụ nữ kia vẫn cúi đầu cau mày, không quá cao hứng, nhưng cũng không nói gì. Những người còn lại đều tỏ ra cảm kích.

Thẩm Hoàn Hoan tới giúp, Tiểu Vũ do dự một lát, cũng giúp một tay.

Tần Thâm không nhúc nhích, hỏi cậu sinh viên kia: “Trong làng cậu có ai bị bệnh rồi tự khỏi không?”

Cậu sinh viên kia do dự một lát mới xấu hổ nói: “Em hôm trước cũng phát sốt nhưng từ hôm qua đã hết rồi.” Lại nói: “Trong thôn cũng có mấy người như vậy.”

Tần Thâm gật đầu, dăm chiêu.

Anh đi kiểm tra mấy bệnh nhân, trong đó có cô con gái của hai vợ chồng kia bị nặng nhất, cánh tay lộ ở bên ngoài tay đã hơi biến thành màu đen.

Những người này sắp xếp chỗ xong còn căng bạt làm thành mái che, hai bên đặt hai bếp than tổ ong.

Lúc này trong phòng lại vang lên tiếng khóc, người đàn ông mất con, tự tay giết em trai đã tỉnh.

Hỏi ra mới biết ông ta là thôn dân thôn bên cạnh, cũng rất gần nơi này, trước từng thấy Tần Thâm sửa nhà, biết nhà anh chắc chắn nên gấp nguy mới chạy tới nơi này.

Thôn bên cạnh bị quái vật tấn công nghiêm trọng hơn, không biết còn được mấy người sống sót.

Người đàn ông này làm thợ cơ khí, họ Quách, tên Quách Đại Phú, vợ chết, sau đó con gái cũng chết, hôm nay thù đã báo, ông cũng không biết nên làm gì nữa.

Nghe Lục Chân Nghi nói ngày mai muốn đưa thôn dân bên ngoài tới quán doanh, lão Quách cúi đầu một lát, nói: “Tôi hiện giờ chỉ còn một mình, có thể đi đâu được? Mà đi để làm gì? Các cô cậu đồng ý cho tôi gia nhập thì tôi sẽ ở lại đây với mọi người, liều mạng với đám quái vật kia!”

Tần Thâm cùng đám Tiểu Vũ lại nhìn nhau. Tiểu Vũ nói: “Chú, chú hãy suy nghĩ thật kỹ, ngày mai hãy quyết định.” Lâm cảnh sát, Tiểu Vũ thường hay phải xử lý mấy vụ tranh chấp, vậy nên anh ta rất có kinh nghiệm.

Lão Quách gật đầu, không nói.

Trong thôn thật ra có không ít hộ ra đình cất trữ thức ăn, còn tích nhiều hơn người thành phố xuống tầng mua ở cửa hàng giá rẻ. Thế nên dù đã qua động đất được hơn ba ngày, ba gia đình tới trú chân đều mang theo không ít đồ ăn.

Nhưng Lục Chân Nghi vẫn cảm thấy tài sản thì tốt nhất không nên để lộ ra, buổi tối chỉ cầm một chút bánh mì chia cho mọi người ăn, còn không có nhân, ngay cả xúc xích đều không có. Cô lấy thêm một bao sữa bột, pha cho mọi người mỗi người một ly, Tiểu Vũ đút Ngô Tĩnh San uống một chút.

Nhìn trẻ con và người già bên ngoài bất an sợ hãi, Lục Chân Nghi nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn cầm năm chiếc cốc giấy, pha thêm năm ly sữa bột nóng hổi, mang qua cho người già, trẻ nhỏ và bệnh nhân.

“Mọi người thông cảm.” Lục Chân Nghi mỉm cười, bung sữa, “Trong nhà cũng không còn gì để ăn, tuy không phải khách, nhưng trời lạnh thế này, người lớn tuổi, trẻ nhỏ và bệnh nhân nên uống chút sữa cho ấm người. Mong mọi người đừng chê... Mọi người yên tâm, tôi rửa tay khử độc rồi, cốc cũng là loại dùng một lần.”

Người khỏe mạnh tới lấy sữa cho người bệnh nhà mình, đều tỏ vẻ biết ơn Lục Chân Nghi. Cậu sinh viên ái ngại, nói: “Chị Lục, chị cũng vất vả rồi. Vốn là mọi người quá rầy các anh chị mà. Mọi người bây giờ cũng không lạnh, phòng bạt chắn gió, chăn cũng dày.”

Lục Chân Nghi nói: “Vậy tôi vào đây, mọi người chú ý buổi tối đừng phát tiếng động để quái vật chú ý. Sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ nghĩ cách lái xe đưa mọi người đi.”

Buổi tối vào phòng, cô dứt thức ăn cho Elsa cùng con chim đầu riu, Tần Thảm cứ nhìn cô nhăm nhăm.

Lục Chân Nghi liếc anh: “Làm sao vậy? Cảm thấy em làm vậy là không được à?”

Tần Thảm uể uải, nói: “Cũng không phải. Mặc dù anh chắc chắn sẽ dùng cách khác để giải quyết, nhưng hôm nay em làm vậy cũng không có gì đáng chê trách. Vừa có thể trấn an mọi người, vừa có thể giải quyết vấn đề, cẩn thận, không tốn quá nhiều công sức, còn khiến người ta cảm kích em. . . Lục Chân Nghi, EQ người quả thật rất cao đấy.”

Lục Chân Nghi khi được nghe anh khen ngợi, cười cười, tỏ vẻ đắc ý.

“Nhưng” Tần Thảm nói tiếp, “Nếu như nhất định phải nói cách xử lý của em có vấn đề gì thì chính là quá lãng phí, lãng phí sức lực, tâm lực, trí lực của em cũng lãng phí một phần tài nguyên.”

Lục Chân Nghi ghét nhất loại đánh giá trước khen sau chê này, nhìn anh chăm chăm, tức giận nói: “Vậy nếu là anh, anh sẽ giải quyết như thế nào?”

Tần Thảm nhíu mày, lạnh lùng nói: “Anh sẽ không mở cửa, trừ phi bên ngoài là người vừa có nhân phẩm vừa có sức mạnh, anh có thể chấp nhận có thêm đồng đội.”

Lục Chân Nghi cười nhạt, “Chọc giận nhiều người, xảy ra hỗn loạn thì sao?”

Tần Thảm thờ ơ: “Giờ là lúc nào rồi? Không biết điều, giết là được.”

Lục Chân Nghi rợn người: “Loại người đã đi đến bước đường này rồi, hiện giờ còn lại được bao nhiêu? Em đương nhiên hi vọng dưới tình huống không gây nguy hiểm cho người nhà và bạn bè mình, cố gắng giúp càng nhiều người sống sót càng tốt.”

Tần Thảm cười lạnh một tiếng: “Em còn chưa gặp phải tình hình xấu nhất đâu, ví dụ như, qua hai năm nữa, khi có người phải dựa vào ăn thịt người để sống sót. . . Khả năng của chúng ta có hạn, chỉ có thể tự bảo vệ mình trước. Không nên giao tính mạng mình vào tay kẻ khác, cá lớn nuốt cá bé, vật dựa trời dựa đất vốn là quy luật tự nhiên. . .”

Lục Chân Nghi cảm thấy máu trong cơ thể mình bị sự lạnh lẽo trong lời nói của Tần Thảm đóng băng, thậm chí cảm nhận được Tần Thảm trải qua tình cảnh người ăn thịt người đáng sợ kia.

Cho nên cô cũng không biết phải trả lời thế nào.

Thế giới đáng sợ như vậy. . . Cầu mong sao loài người không bị đẩy đến bước đường cùng kia. . .

Ban đêm quả nhiên nhà bọn họ lại bị tấn công một lần, người trong sân sợ tới mức cầm như hến. Tần Thảm không cho mọi người ra nghênh chiến, càng không được rút súng, dù sao đám Tông Tông cũng không vào được.

Sáng hôm sau, người trong sân gần như cả đêm không ngủ, sắc mặt xanh trắng, bữa sáng cũng không ăn, đã vội vàng năn nỉ Tần Thảm đưa bọn họ tới quân doanh.

Lục Chân Nghi đồng ý.

Nhưng tâm trạng Tiểu Vũ lại không tốt, trên người Ngô Tĩnh San cũng bắt đầu xuất hiện từng mảng đen giống cô bé kia, xem ra đây là chuyển biến xấu.

Bọn họ có chiếc Wrangler của Tần Thảm và chiếc CC của Ngô Tĩnh San. Cuối cùng quyết định để Tần Thảm và Lục Chân Nghi lái xe đưa mọi người đi. Cậu sinh viên, bà của cậu ta cùng với nhà ba người ngồi Wrangler, Lục Chân Nghi lái CC chở những người còn lại.

Quân doanh cũng không xa, trước cửa ra vào cũng đông đúc như họp chợ. Rất nhiều quân nhân súng vác vai, đạn lên nòng duy trì trật tự, về mặt mỗi người đều mệt mỏi.

Rất nhiều thôn dân từ các thôn làng gần đó chen chúc ở cửa ra vào. Xung quanh đây mặc dù cũng bị ảnh hưởng của động đất, quái vật tấn công cũng chết không ít, nhưng người sống sót vẫn còn rất nhiều.

Trong số đó có không ít bệnh nhân.

Trước cửa đặt một bảng thông báo lớn, phía trên dán quy định đưa người bị bệnh vào khu cách ly, người khỏe mạnh vừa gia nhập cũng phải ở khu cách ly quan sát ba ngày. Có rất nhiều người không chịu tách người thân bị bệnh, khóc suốt suốt âm ỉ.

Có sĩ quan không chịu nổi, quát: “Đừng than vãn nữa! Mọi người đã rất may mắn rồi! Có biết trong thành phố động đất vừa rồi chết bao nhiêu người không? Quái vật xuất hiện khắp nơi, rất chó lang thang ngoài đường và gia cầm đều biến dị thành quái vật! Lính của chúng tôi vì cứu người sống sót, đã hy sinh rất nhiều! Dù sống sót cũng rất lâu rồi không được nghỉ ngơi!”

Một sĩ quan khác cũng cầm một loa kêu gọi: “Mọi người chú ý, nghe theo sự điều khiển, quý trọng thời gian! Nếu như lúc này có quái vật đột kích, mọi người kẹt ở đây chính là thức ăn cho quái vật!”

Quả nhiên có rất nhiều người không dám kêu la nữa, nhưng vẫn có người gào khóc: “Chẳng lẽ chính phủ muốn bỏ rơi những bệnh nhân này sao? Bọn họ không có người chăm sóc, ở khu cách ly chờ chết sao?”

Lục Chân Nghi nghe được xung quanh có người hỏi: “Bệnh này rốt cuộc là bệnh gì? Lây nhanh không? Sẽ chết sao? Có biến thành zombie không?”

Bên cạnh có người khinh thường nói: “Chơi nhiều Resident Evil quá hả? Zombie ở đâu ra? Nhưng bệnh này quả thật có thể người chết, những người bị nặng nhất đã chết rồi. Nhưng cũng có không ít người tự khỏi. Có thuốc đặc trị hay không hoàn toàn phải xem thể chất của từng người.”

Sĩ quan cầm loa lại lớn tiếng nói: “Chính phủ sẽ không bỏ rơi bất cứ ai, đây chỉ là cách ly là tạm thời, sau khi mọi người vào cũng sẽ được trừ độc đi chăm sóc bệnh nhân.”

Vừa dứt lời, mọi người lập tức không nhón nháo nữa, tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Lục Chân Nghi và Tần Thảm giúp đưa bệnh nhân trên xe xuống, để bọn họ đi xếp hàng, còn mình tiếp tục ở lại nghe ngóng một chút.

Có vài người gặp được người quen, đang trao đổi tin tức.

“Bộ đội có cung cấp đồ ăn không?”

“Không nhiều lắm, một người một ngày chỉ có một bao bánh bích quy hoặc một gói mì tôm, hai ngày một bình nước. Nhưng bên trong nhiều người, chỗ ở không đủ, đang xây dựng thêm công sự ở bên ngoài. Đang thiếu công binh nên ai tự nguyện đi làm sẽ được ăn no.”

“Hoặc tham gia tình nguyện cứu viện cũng được.”

“Nghe nói quái vật không có độc, có thể ăn... Những con gà đuôi chuột kia ăn rất ngon.”

“Ai, thành phố cũng phải xây dựng lại đúng không? Không biết tới khi nào mới được an toàn...”

“Đám quái vật này không biết sao lại biến dị, có phải do quốc gia nào ném bom nguyên tử không?”

“Nếu ném bom nguyên tử thì giờ chúng ta còn ở đây chắc?”

“Chưa biết chừng là vũ khí hóa học kiểu mới...”

“... Không nhà sập do động đất thế này về sau chính phủ có đền bù cho chúng ta không...”

“... Ai...”

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Dị năng nước

Sau khi đưa mọi người đi đồng thời nghe ngóng được thêm thông tin, Tần Thảm và Lục Chân Nghi liền lái xe về ‘lò cốt’ của họ.

Kết quả về đến nơi lại gặp được niềm vui bất ngờ.

Thật sự là vừa bất ngờ mà lại vừa vui.

Thảm Hoành Hoan xưa nay an phận khiêm tốn, được lòng mọi người, thường xuyên đóng vai ‘người qua đường’ hiện giờ đang ngồi trên ghế sa lon, toét miệng cười ngây ngô, tay run rẩy như bị Parkinson.

Vũ Tiêu và lão Quách ánh mắt phức tạp: Kinh ngạc, hâm mộ, khó có thể chấp nhận, lại có chút buồn cười.

Buồn cười có lẽ vì Thảm Hoành Hoan lúc này thật sự rất buồn cười.

Nhìn thấy Tần Thảm đẩy cửa vào, Thảm Hoành Hoan liền bật lên như lò xo, chạy tới trước mặt Tần Thảm: “Dị, dị... Dị năng...” Anh ta lắp bắp, mặt đỏ bừng.

Tần Thảm vẫn bình tĩnh như thường. Lục Chân Nghi ngạc nhiên, hỏi: “Anh làm sao vậy, Hoan Tử?”

Thảm Hoành Hoan rốt cục cũng bộc phát, giải thích được đầy đủ: “Tôi có dị năng!” Nói xong vẫn đỏ mặt thở hồng hộc, giống như vừa chạy mấy ngàn mét.

Tần Thảm không nói gì. Lục Chân Nghi bởi vì từng bị dị năng không gian của Tần Thảm làm bất ngờ cho nên cũng rất dễ dàng chấp nhận, hỏi: “Dị năng gì?”

Thảm Hoành Hoan không trả lời mà duỗi một ngón tay ra.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào ngón tay của anh ta.

Ngón tay này không được đẹp lắm, hơi ngắn, móng tay cụt lùn, ưu điểm duy nhất là không bị thuốc lá nhuộm thành màu ố vàng.

Trước mắt bao người, từ đầu ngón tay bắt đầu tuôn ra một cột nước mỏng manh.

Lục Chân Nghi nhìn đầy thần phục.

Thật sự là một cột nước, mặc dù rất nhỏ nhưng kéo dài không dứt.

Tần Thảm cầm luôn cốc ra hứng, nói: “Đừng lãng phí.”

Thảm Hoành Hoan đổ đầy một cốc nước.

Đầy cốc xong, sắc mặt vốn đỏ của anh ta trở nên trắng bệch.

Lục Chân Nghi quan sát anh ta nhưng cũng không biết cơ thể anh ta mất nước chỗ nào... Lượng nước này là lấy từ trong không khí sao? Phân tử nước? Nguyên tử nước? Hay là hút nước từ con sông nào gần đây?

“Rất tốt.” Tần Thảm cầm cốc nước kia, vẻ mặt ôn hòa nói: “Từ nay về sau chúng ta sẽ không lo không có nước uống rồi.”

Nói đến vấn đề nước uống, hôm nay bọn họ cũng thăm dò được tin tức gần đây vốn có con sông không bị ô nhiễm nhưng sau động đất nước dần cạn, ngay cả dùng tiết kiệm cũng sắp không còn nước nữa.

Lục Chân Nghi nghĩ, xem ra Thử Thử xuất hiện quả nhiên sẽ đại hạn.

“Ha ha, tôi trước kia đọc tiểu thuyết tận thế ở trên mạng mặc dù hiện thực không có zombie giống trong truyện nhưng lại có dị năng. Ha ha, hóa ra thật sự có dị năng.” Thảm Hoành Hoan hoàn toàn đánh mất đáng vẻ nghiêm túc trước kia.

“Luyện tập nhiều một chút.” Tần Thảm nói, “Mặc dù hiện giờ chỉ là một cột nước nhỏ, nhưng chưa biết chừng về sau có thể biến thành cột nước khổng lồ.”

Mắt Thảm Hoành Hoan sáng lên, “Cột nước khổng lồ liệu có thể dùng để đánh quái thú không?”

Lục Chân Nghi cân nhắc, tỏ vẻ không tán thành, “Súng bắn nước cao áp cũng không dễ sử dụng như súng đạn.”

Thảm Hoành Hoan nghe vậy niềm vui có được dị năng bỗng sụt mất một ít.

Nhưng rất nhanh anh ta lại vui vẻ trở lại.

Dị năng, dị năng, dù sao có dị năng cũng hơn không có dị năng.

Chuyện thần kỳ như vậy cơ mà.

Tiểu Vũ khó nén vẻ hâm mộ: “Thảm họa xảy đến, lại còn có dị năng! Không biết làm thế nào mới có thể có dị năng nhỉ. Là sau khi bị bệnh à? Nếu như vậy thì chờ Tinh San khỏi chẳng lẽ cũng sẽ có dị năng sao? Hay là bởi vì Hoan Tử đọc tiểu thuyết tận thế dị năng? Tôi cũng đi tìm hai quyển đọc thử xem?” Về sau giọng điệu thì có trêu ghẹo.

Lục Chân Nghi cũng cười, “Sai rồi, là vì Hoan Tử của chúng ta là nam chính trong tiểu thuyết.”

Thảm Hoành Hoan đỏ mặt, “Đầu có, aiz. Tôi đột nhiên nghĩ đến chuyện, làm gì có nam chính nào thuộc hệ Thủy, không có sức chiến đấu, chỉ vẩy nước sao có thể trở thành nam chính?”

Dù nói thế nhưng trong lòng anh ta vẫn hết sức vui vẻ.

Thảm Hoành Hoan xuất thân không cao, phải nói là gần áp chót. Từ nhỏ đã mất mẹ, nói cha không thương mẹ không yêu cũng không sai. Anh ta cũng không phải người thông minh, thành tích xuất sắc gì cho cam, ngay cả thể dục cũng chỉ trên trung bình. Mặt mũi tạm được, ăn mặc chỉnh tề thì còn có thể coi như tuấn tú, lời thời thì chẳng khác nào người qua đường.

Thảm Hoành Hoan chưa bao giờ tự tin, hơn hai mươi năm cuộc đời luôn sống cẩn thận dè dặt.

Ngoại trừ Tần Thảm anh ta cũng không có bất cứ người bạn tốt nào khác.

Tất cả mọi người không ghét anh ta, đồng nghiệp ông chủ cũng sẽ nói anh ta chịu khó hiểu chuyện, nhưng nếu như hôm sau anh ta chết thì cũng sẽ không khóc thương cho anh ta.

Tần Thâm có thể trở thành bạn tốt với anh ta là vì một trận đánh nhau thời trung học. Bọn họ bị lưu manh trong trường đánh, Tần Thâm nổi tiếng cứng đầu, cho dù đánh chết cũng không chịu thua. Có một lần anh bị mười mấy tên chặn trên đường đi học về, chỉ sợ sắp bị đánh thừa sống thiếu chết. Tần Thâm cho rằng Thâm Hoành Hoan nhất gan sợ phiền phức nhưng Thâm Hoành Hoan lại không vứt bỏ anh chạy trốn mà ở lại đánh cùng anh, cuối cùng cũng bị đánh cho thâm tím mình mẩy.

Đó là một câu chuyện không thể bình thường hơn, trong đời mỗi thiếu niên ai cũng có thể trải qua.

Thâm Hoành Hoan cảm thấy mình vốn không có bất kỳ ưu điểm nào, ở trên thế giới này cũng nhỏ bé như hạt bụi. Nếu như ngay cả tâm huyết tối thiểu và giới hạn cũng đánh mất thì cả đời chỉ có thể làm một kẻ hèn nhất mà thôi.

Sau khi bị bạn thân gọi tới nơi này thật ra trong lòng anh ta vẫn có chút tự ti và bất an. Bạn thân ngày xưa thay đổi quá nhiều, vừa có tiền vừa có tài, còn cưới được người vợ xinh đẹp giỏi giang. Quả thật không phải người cùng một thế giới với mình nữa.

Cặp Ngô Tĩnh San cũng vậy. Ngô Tĩnh San cũng giống Lục Chân Nghi, còn Tiểu Vũ tuy chỉ là một cảnh sát nhỏ ở Bắc Kinh nhưng dù sao vẫn có học thức, mạnh hơn anh ta.

Cho nên mặc dù mọi người đều rất thân thiện, sau động đất còn cùng đồng tâm hiệp lực nhưng anh ta vẫn không thể không cảm thấy xấu hổ.

Nhưng bây giờ tất cả đã thay đổi.

Anh ta có dị năng!

Có lẽ dị năng này không mạnh, không lợi hại, nhưng anh ta đã không còn là người thường.

Anh ta hãnh diện, không đến mức kiêu ngạo nhưng ít nhất ở trước mặt Lục Chân Nghi, Ngô Tĩnh San, Tiểu Vũ... Anh ta có thể nở mày nở mặt.

Kết quả, khi trở về phòng Lục Chân Nghi lại bắt đầu hỏi Tần Thâm: “Dị năng này là sao? Vì bị bệnh ư?”

Tần Thâm nhún mày: “Không biết, người bị bệnh tự lành cũng không nhất định sẽ có dị năng, nhưng xác suất cao hơn. Không bị bệnh thỉnh thoảng cũng có người tự có dị năng.”

“Vậy anh có biết đại khái xác suất là bao nhiêu không?”

“Không chắc, ước chừng những người bị bệnh tự lành là một phần mười, không bị bệnh thì không biết, một phần ngàn chăng?”

Lục Chân Nghi có hơi thất vọng. Cô cũng hi vọng mình có thể có dị năng, xem ra hi vọng cũng không lớn.

“Theo tình hình trong thôn, số người bị bệnh chiếm khoảng 10%, trong số đó có một phần mười đến một phần tám là tự lành. Nếu có một phần mười có dị năng... Vậy xác suất vẫn là khoảng một phần một nghìn...”

“Giả sử số người may mắn còn sống sót là 20% tương đương mười triệu người. Xác suất một phần một nghìn sinh ra người có dị năng, vậy thế giới sẽ có trăm vạn người có dị năng. Cứ coi như một phần năm nghìn thì cũng là hai mươi vạn. Tính ra thực sự cũng không ít. Trung Quốc mười ba triệu dân, giả sử còn sống hai triệu vậy thì có từ bốn đến hai mươi vạn người có dị năng.”

Tần Thâm sớm đã phát hiện Lục Chân Nghi đặc biệt thích loại số liệu tính toán này nên không lên tiếng để kị cô.

“Ài, nếu như không thể trở thành một trong số đó thì em đúng là quá xui xẻo...” Cuối cùng cô tiu nghỉu tổng kết.

Người có dị năng sẽ dần xuất hiện, sức mạnh của người có dị năng cũng sẽ tăng. Rào cản giữa người có và không có dị năng sẽ càng ngày càng lớn...

Tần Thâm nhớ rõ kiếp trước. Khi đó anh còn rất vô dụng, Lục Chân Nghi đã bị áp lực cuộc sống mài mòn sự hài hước, vừa bắt đầu tận thế đã chán nản. Cô hoàn toàn không linh hoạt như bây giờ. Cô chỉ yên lặng nhìn mình và những người có dị năng khác, chỉ khi không có người ở trong mắt mới lóe lên khát vọng, không giống như bây giờ, có thể cười đùa nói ra mong ước của bản thân.

Anh yên lặng nhìn cô, kéo cô vào lòng. Cởi bùa trừ ma họ tìm được trong cuộc du lịch, đeo lên cổ Lục Chân Nghi.

“Hứa với anh, không được cởi ra. Tắm cũng không được cởi.” Anh nói.

“Sao vậy?” Lục Chân Nghi giật mình, cười, “Thứ này màu xanh gì đồng lại còn to, đàn ông đeo hợp hơn. Em đeo không hợp tẹo nào cả.”

“Anh cảm thấy nó rất linh, hi vọng khi không có anh bên cạnh nó có thể bảo vệ em. Cho nên không được cởi ra.” Tần Thâm nói rất nghiêm túc.

Lục Chân Nghi đột nhiên có chút ngượng ngùng. Cô sờ sờ mặt ngoài thô ráp của bùa trừ ma, nói: “Được rồi...”

Sau đó mắt cô lại đột nhiên sáng lên: “Đúng rồi, em có một phỏng đoán...”

Tần Thảm thấy cô đột nhiên nói sang chuyện khác chỉ cảm thấy bó tay. Lườm cô một cái, nói: “Nói đi.”

Lục Chân Nghi mở Sơn Hải kinh, chỉ một đoạn cho anh xem. “Nước bắt nguồn từ đây. Dòng chảy về phía Bắc thành một hồ nước. Trong hồ có nhiều Châm Ngư. Bên ngoài có vây, miệng như kim, ăn vào chữa bệnh tật.”

“Em nghĩ, nếu ngọn núi mọc lên ở trong thành phố chính là núi Tuân Trạng thì chúng ta đi về hướng Bắc chẳng phải sẽ thấy một cái hồ? Trong hồ có Châm Ngư? Ăn vào có thể chữa bệnh tật. Bệnh của Ngô Tĩnh San và mọi người có phải chính là ‘bệnh tật’ này không?”

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Đường đi

Tần Thảm và Lục Chân Nghi bàn với mọi người chuyện này, tất cả mọi người có chút bàng hoàng.

Ánh mắt họ như thể muốn nói “Điều đó thật sự không thể nào tin được” và “Hai người có phải điên rồi không”. Nhưng nghĩ lại, thế giới cũng đã thành ra thế này rồi, còn gì mà không thể?

Chỉ có Thảm Hoành Hoan đột nhiên có dị năng khiến khả năng thích nghi của anh ta tăng vọt, cảm thấy tất cả mọi thứ đều có thể xảy ra. Anh ta gật đầu nói: “Tôi cảm thấy chị dâu nói rất có lý.”

Ngày đầu tiên tới anh ta còn chưa quen, luôn gọi Lục Chân Nghi là ‘Cô Lục’, sau khi đã quen thuộc liền đổi thành “Chị dâu”.

Lục Chân Nghi mỗi lần nghe cách xưng hô ấy đều cảm thấy kỳ kỳ.

Cuối cùng mọi người quyết định để Tần Thảm, Lục Chân Nghi và Thảm Hoành Hoan cùng đi xem có thể tìm được Châm Ngư hay không. Tiểu Vũ ở lại chăm sóc Ngô Tĩnh San, lão Quách cũng ở lại.

Sáng hôm sau xuất phát, Tần Thảm bảo Lục Chân Nghi mang Elsa và chim đầu riu đi cùng. Tất cả mọi người bó tay, sợ thú cưng ở nhà không có ai chăm sóc mà... Đúng là trẻ con? Vì vậy lại càng thêm không hi vọng với cái bọn họ gọi là ‘đi tìm cách chữa bệnh’.

Lục Chân Nghi đương nhiên biết tại sao, trong mơ Elsa có thể phun tia chớp, biến thành khổng lồ, hiện thực chắc cũng sẽ vậy.

Tần Thảm bảo cô mang theo đương nhiên là vì gia tăng sức chiến đấu.

Nhưng về mặt lý trí biết là có thể, thì mặt tình cảm vẫn cảm thấy một chú cún nhỏ hai ba cân biến thành một con thú khổng lồ vẫn rất khó chấp nhận.

Chuyện như vậy thật sự sẽ xảy ra sao?

Ngoài ra còn một thắc mắc: “Tại sao phải mang theo con chim đầu riu này?” Lục Chân Nghi không hỏi.

Ngay cả lông chim cũng không cảm, để chim đầu riu đậu thẳng trên vai cô...

Mặc dù sau khi ngày xảy ra đại nạn chim đầu riu trở nên rất thông minh, mờ lông cũng sẽ không bay đi, luôn ở bên Lục Chân Nghi, nhưng... Cảm giác rất kỳ quái.

Chim đầu riu gần đây sống rất sung sướng, mào càng xinh đẹp, lông bóng mượt, cái cổ quay tới quay lui, thỉnh thoảng còn “Triu mến” cúi đầu dùng mỏ nhẹ nhàng chải tóc Lục Chân Nghi.

Lục Chân Nghi mỗi lần đều tức giận giật lại tóc mình: “Tóc tao là uốn xoắn, nó phải xoắn như thế! Không cần chải thẳng! Không cần mảy giúp!”

Elsa cũng vẫn xinh đẹp như xưa. Sau khi mẹ mất nó có chút buồn bã, nhất là buổi tối chỉ có một mình nó trong ổ, khuyết đi cơ thể ấm áp ở bên nó từ nhỏ, nó rên “ư ư” như khóc. Thế cho nên Lục Chân Nghi thường hay bế nó lên giường, cho nó ngủ cùng.

Lúc này nó nhẹ nhàng nhảy lên xe, lên ghế lái phụ ngoan ngoãn ngồi trên đùi Lục Chân Nghi.

Lục Chân Nghi xoa cái đầu nhỏ của nó, hôn một cái.

Thảm Hoành Hoan ngồi phía sau, sau đó ba người liền xuất phát chuẩn bị.

Thức ăn mang theo là Tần Thảm chuẩn bị, cũng đủ ba người bọn họ ăn hai tuần. Bởi vì Thảm Hoành Hoan có dị năng nước, cho nên nước chỉ mang theo

một bình, ngoài ra có chút sữa tươi và đồ uống.

Mà vũ khí ngoại trừ súng, còn mang theo đao kiếm.

Những thứ này đương nhiên cũng là do Tần Thẩm tích trữ.

Muốn tìm được cái hồ kia, phải tìm được một cái con sông lớn chảy về hướng Bắc. Con sông lớn này hiển nhiên không ở tây bắc bộ, vì vậy bọn họ vượt qua Hồi Long Quan, đi về phía Thiên Thông Uyển.

Đôi khi đường rất tốt, đôi khi lại hoàn toàn bị chặn đánh phải nghĩ cách đi đường vòng. May xe họ là xe việt dã, xóc nảy một chút là qua được. Tuy không có nhiều đường, nhưng bây giờ không có GPS, tình hình giao thông lại không rõ nên có vẻ rất khó khăn.

Thiên Thông Uyển cũng giống như Hồi Long Quan, nhà sập vô số, đồ nát thê lương, vết máu loang lổ.

Có một vài quân nhân mặc quân phục còn đang tổ chức cứu viện, nhưng người sống sót bị vùi phía dưới chắc đã không còn nhiều lắm, cho nên cứu viện chủ yếu nhằm vào người sống sót trên mặt đất. Tất cả quân nhân đều súng vác vai, đạn lên nòng, phòng bị quái thú có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Có vài xác của Từ Từ và Thử Thử biến dị nằm trên mặt đất, cũng có người sống sót đang chuẩn bị nướng ăn. Quân đội không cấm hành vi này, dù sao lương thực dự trữ có hạn, quái thú lại có thể ăn được.

Khắp nơi đều có mùi tanh giống như rỉ sắt, khiến người ta thấy khó chịu.

Cũng may hiện giờ là mùa đông, nếu hư thối, mùi sẽ càng đáng sợ hơn.

Ven đường có người còn đang khóc, có người hoá vàng mã, còn phần lớn đều chết lặng.

Có binh sĩ tập trung xác người lại một chỗ thiêu hủy, có một đứa bé ba bốn tuổi ôm chặt một thi thể phụ nữ chỉ còn nửa người trên khóc lớn, không cho binh lính kéo ra, khóc gọi: “Mẹ, mẹ!”

Rất nhiều binh lính và người sống sót mặc dù vì thấy quá nhiều tử vong đã chết lặng, lúc này cũng đều im lặng hoặc rơi lệ.

Tần Thẩm ngừng xe, cũng yên lặng nhìn.

Lục Chân Nghi ngoại trừ đau lòng còn có thể cảm nhận được khô sở trong lòng anh.

Điều này rất hiếm thấy, bởi anh luôn biểu hiện ra vẻ lạnh lùng.

Đứa bé còn nhỏ, mỗi một tiếng “Mẹ” đều như cắt từng khúc ruột.

Lục Chân Nghi cảm thấy mũi mình cũng xon xớt.

Chỉ xem phim còn không chịu được, huống chi là thảm kịch thực sự ngay trước mặt.

Một người phụ nữ trung niên bên cạnh khóc nói: “Buổi sáng hôm nay, chúng tôi đều trốn ở trong hốc tường bên kia, cô gái này nhét con vào trong khe, còn mình dùng thân thể ngăn trước khe hở... Bị quái vật xé nửa người mà cô ấy vẫn giữ chặt, không cho quái vật bắt được con mình...”

Một ông lão khác thở dài: “Họ là hàng xóm ngay trên nhà tôi, không dễ gì một nhà ba người mới sống sót qua động đất, ngày hôm qua chồng cô ấy chết bệnh, hôm nay lại...”

Một người lính nhẹ nhàng ôm lấy đứa bé, mắt đầm lệ. Đứa bé giãy dụa, thậm chí đánh anh ta, anh ta cũng chỉ vỗ nhẹ lưng thẳng bé, an ủi nó.

Một anh lính trẻ khác quăng cái khoan sắt trong tay đi, ngồi xổm xuống khóc lớn: “Chúng ta tới nơi này từ sáng thì tốt rồi! Liều mạng với lũ quái vật kia!”

“Im miệng!” Một người lính lớn tuổi bên cạnh đá anh ta một phát, “Vậy những người trong thôn thì sao? Chẳng lẽ bọn họ đáng bị quái vật ăn tươi nuốt sống?”

Bọn họ ngồi trong xe, yên lặng nhìn các quân nhân trước mặt lấy đi thi thể, cuối cùng ôm đứa bé đi.

Lục Chân Nghi che mắt, không để ai thấy vẻ mặt mình, lại nghe thấy Thẩm Hoàn Hoan ngồi phía sau ghen ngào.

“Chúng ta cố gắng tìm nhiều cá một chút, nếu có tác dụng thì nói cho quân đội.” Lục Chân Nghi nói.

Thẩm Hoàn Hoan lớn tiếng nói “Được.”

Tần Thẩm nhìn cô, ánh mắt phức tạp, Lục Chân Nghi trước mặt thật sự vẫn quá ngây thơ. Cô còn chưa nhìn thấy những điều khủng khiếp.

Buổi sáng quái thú tấn công nơi này, có bao nhiêu người chống lại? Có bao nhiêu người giúp người khác? Lại có bao nhiêu người đang tranh đoạt chỗ trốn an toàn?

Nhưng lời cô nói cũng không phải không có lý.

Giúp càng nhiều là người sống sót, càng nhiều người mạnh lên, mới có đủ sức mạnh chống lại quái vật.

Cuối cùng Tần Thảm cũng gật đầu nói: “Được.”

Bọn họ tiếp tục đi về phía trước một đoạn, lại đỗ xe xuống hỏi thăm binh lính có nghe nói ở đâu xuất hiện một con sông hay không. Có mấy binh lính tuổi trẻ đang dùng dầu thiêu thi thể, nghe xong có một người trong đó nói: “Có, đi về phía đông. Tôi nghe một đội khác ngay nói tiếp tục đi về phía đông, gần Bắc Kinh có một con sông lớn. Nhưng sau động đất, bọn họ đều đi rồi, cũng không biết trong sông có quái vật không nên không dám xuống nước.”

Hỏi đường xong, bọn họ cứ tiếp tục lên đường.

Tối giữa trưa, bọn họ quả nhiên gặp được con sông này.

Mặt sông rộng lớn, ít nhất cũng phải hơn 200 mét.

Lục Chân Nghi cố gắng nhớ lại xem nơi này trước kia là gì, nghĩ nhớ ra nhưng có thể chắc chắn trước kia không phải sông.

Bờ sông còn lác đác vài người sống sót đang mức nước, bọn họ đều rất cảnh giác nhìn mặt nước.

Lần này Thảm Hoành Hoan xuống nghe ngóng.

Biết được nước này có thể uống, mặc dù không biết có sạch sẽ không nhưng thực sự không bán.

Nhưng tất cả mọi người đều nói dưới nước có quái vật.

Cụ thể là quái vật gì thì không ai biết.

Ba người thương lượng một phen, quyết định đi dọc theo con sông, tìm hồ nước trước.

Đi đến gần chạng vạng vẫn chưa thấy được hồ, mà con sông vẫn chảy dài về phương bắc.

Gần như không gặp người sống sót và quân nhân cứu trợ nữa, không khí xung quanh lạnh ngắt, thỉnh thoảng gặp chung cư và nhà dân nhưng đều không có một bóng người.

Để tránh cho buổi tối bị quái thú tấn công, Tần Thảm nói đi tìm một căn nhà chắc chắn, giăng lưới chống trộm, ở lại một đêm. Sáng mai ra xuất phát.

Thật ra những quái thú này còn không sợ ánh sáng, chỉ là buổi tối cảm giác sẽ càng nguy hiểm hơn mà thôi.

Bọn họ cuối cùng chọn một chung cư, mang theo lưới chống trộm đi lên tầng hai.

Trong chung cư có không ít vết máu, hiển nhiên là cũng bị tấn công, không còn một ai, có lẽ là đã được cứu đến quân doanh rồi.

Động đất không mấy ảnh hưởng tới nơi này. Nhà cửa cũng tương đối chắc chắn.

Đi vào hàng hiên, phần lớn cửa chống trộm đều khóa, Tần Thảm thử gõ cửa, không nhà nào đáp lại.

Chỉ có tiếng đập cửa vọng lại.

Đi trong một tòa nhà trống rỗng, không một bóng người, chỉ có đồ đạc lộn xộn và vết máu loang lổ thật sự rất kinh khủng.

Lục Chân Nghi nhìn mình một cái, đi sát vào Tần Thảm, Thảm Hoành Hoan tự giác đi ở bên kia cô.

Ba người đều cảm sung và dao.

Đeo trên lưng một ít đồ ăn và đồ dùng.

Cuối cùng cũng tìm được một nhà cửa không khóa. Đi vào phát hiện đồ đạc gọn gàng may mà không có vết máu.

Lưới chống trộm có vẻ rất rắn chắc.

Cửa chống trộm cũng còn lành lặn.

Bọn họ khóa cửa. Đó là một căn nhà hai phòng ngủ, bài trí tương đối đơn giản, giường ghế sofa đầy đủ, nhưng không có thức ăn và nước uống, hiển nhiên là chủ nhân đã mang theo rồi.

Một ít quần áo bị để lại trong tủ quần áo.

Trên tường còn vài tấm ảnh.

Buổi tối Tần Thẩm và Lục Chân Nghi một phòng, Thẩm Hoành Hoan một phòng.

Bữa tối ăn cá ngừ và thịt hộp, đốt quần áo ga giường nấu mì ăn liền, thế là đủ đủ. Không có điện, bọn họ đành dùng đèn pin.

Lục Chân Nghi vẫn cảm thấy không quen khi tự tiện dùng đồ của người khác, Tần Thẩm lại thản nhiên, nói: “Dù sao bọn họ cũng sẽ không quay về. Người bình thường cho dù được cứu trợ rồi đi cũng sẽ khóa cửa, càng sẽ không lục tung đồ đạc như ăn trộm. Em xem, cánh cửa kia là bị đập, đồ bị mở ra. Có lẽ không phải chủ nhân không ở nhà mà là ban ngày ra ngoài gặp nạn. Trong nhà là bị người khác lục lọi.”

Anh đứng dậy, nói: “Đi ngủ sớm một chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tập kích lúc bình minh

Có lẽ do phải ngủ ở bên ngoài nên Lục Chân Nghi lại nằm mơ.

Cô mơ thấy mình và Tần Thẩm đang ở trong căn nhà nhỏ giống giấc mơ lần trước, chơi trò chơi.

Cô mơ thấy mình mặc đồ ngủ thật dày, phàn nàn nói: “Hệ thống sưởi không ấm gì cả, mua nhà sang tay có khác. Hay chúng ta thay hệ thống sưởi mới đi.”

Tần Thẩm có vẻ rất chán chường, ngáp một cái, thản nhiên nói: “Được.”

Lục Chân Nghi bị ảnh hưởng, cũng ngáp một cái, nói: “Muộn quá rồi, đi ngủ thôi.”

“Đừng.” Tần Thẩm nói, “Ngày mai em không phải đi làm, chúng ta chơi đến năm giờ đi. Anh đi mua đồ ăn sáng...”

Lục Chân Nghi liếc anh một cái: “Con cũng đã ba tuổi rồi, anh tưởng vẫn như lúc chưa kết hôn chắc? Em cũng không thức xuyên đêm được nữa.”

Lúc này đột nhiên mặt đất bắt đầu chấn động.

Hai người sợ hãi, nhìn nhau, không hẹn mà cùng nói: “Động đất!”

Lục Chân Nghi kéo Tần Thẩm một cái, nói, “Ôm con đi!”

Tần Thẩm chạy vào phòng ngủ, ôm con trai. Lục Chân Nghi chạy tới mở lồng chim, thả chim đầu riu ra, lại lớn tiếng gọi: “Đồng Đồng, Elsa, đi theo chị!”

Hai ‘quả cầu lông’ bất an lao ra theo bước chân cô.

Sau đó là cảnh hỗn loạn, sàn gác kêu kẹt, bọn họ vội vàng chạy xuống tầng, ầm ầm, ầm ầm.

Hai chú chó nhỏ lặng lẽ chạy theo, tiếng cánh chim đập trên đỉnh đầu, tiếng con khóc...

Cuối cùng bọn họ may mắn xuống được tới sân trống dưới tầng, khom người thở gấp.

Bọn họ ngày đó không ngủ, thật may mắn. Phần lớn hàng xóm đều an nghỉ ở trên giường. Dưới tầng đa phần là hàng xóm từ tầng ba đổ xuống, cộng lại cũng không đến 100 người, khóc sụt sùi.

Sau đó là những đoạn ngắn đứt quãng.

Tần Thẩm cắn răng muốn vào tòa nhà đã sập một nửa tìm đồ ăn. Lục Chân Nghi kéo anh lại: “Không được, nhờ có dư chấn thì làm sao?”

Tần Thẩm giẫy, “Nếu không tìm được đồ ăn con trai sẽ chết đói! Anh nhất định phải đi, sập chết coi như anh xui xẻo, em hãy cố gắng che chở con!”

Lục Chân Nghi kéo không được, trơ mắt nhìn bóng lưng anh biến mất bên nửa tòa nhà đổ nát.

Một bàn tay nhỏ bé mềm mại sờ mặt cô: “Mẹ, sao mẹ lại khóc?”

Cô cúi đầu nhìn, lần đầu tiên nhìn thấy mặt đứa bé đã từng xuất hiện trong mơ nhưng vẫn không rõ mặt: Khuôn mặt nhỏ trắng như tuyết, mắt đen láy to

tròn xinh đẹp, là một đôi mắt phượng còn tiêu chuẩn hơn cả Tần Thâm, to hơn, hơn nữa còn là hai mí.

Nhìn đôi mắt là biết đứa bé này rất thông minh.

Trên mái tóc đen bóng dính bụi, khuôn mặt nhỏ tiều tụy, nhưng vẫn rất đẹp.

***

“Tỷ Tỷ, sao con không ăn?” Lục Chân Nghi hỏi.

Một hộp bánh quế cuộn, bé cưng mới ăn một nửa, hẳn là chưa no.

“Con để dành cho mẹ ăn, con sợ mẹ đói.” Giọng nói non nớt nhưng rất nghiêm túc.

***

Lục Chân Nghi kim chế không hét lên, cùng Tần Thâm nhét Tỷ Tỷ vào trong góc, tay cầm một cái chân ghế bằng sắt, bên kia Tần Thâm cũng cầm một cái, bọn họ cùng ra sức đánh bốn năm con chó biến dị giống như sói trước mặt.

Răng nanh sắc nhọn cắn trúng cánh tay cô, nhưng cô lại có thể đánh trả. Chuyển chân ghế sang tay trái, dùng cạnh sắc ở chỗ gãy chọc vào mắt con chó biến dị...

Xung quanh có mười mấy người vây quanh.

Elsa được cô ôm chặt vào lòng.

“Con kia chó cũng sẽ biến dị, bây giờ quật chết là tốt nhất!”

“Đúng đây, giữ lại biến dị cần chúng ta thì sao?”

“Nó sẽ không biến dị.” Lục Chân Nghi nghe thấy mình nói, “Đã mấy ngày rồi, nó không có chút dấu hiệu biến dị nào. Hơn nữa nó nhỏ như vậy, biến dị cũng sẽ không lớn, thật sự biến dị tôi có thể đánh chết.”

Tần Thâm vung thanh sắt, hét lớn: “Cút đi!”

***

Tần Thâm chất kết sắt chắc chắn lại cùng một chỗ, chỉ chừa một khe hở nghiêng người mới có thể chen vào, nói với cô, “Đêm nay chúng ta trốn ở đây. Cho dù có quái thú cũng không chen lọt ngay được.”

Bọn họ mệt mỏi xách nước mang theo con trai trở về, phát hiện phòng của bọn họ đã bị chiếm rồi. Bên trong có hai nam một nữ, một đôi vợ chồng trung niên cùng đứa con trai tầm hai mươi tuổi của bọn họ.

“Cút ra ngoài!” Tần Thâm nổi giận.

Gã đàn ông trẻ tuổi đáng vẻ lưu manh: “Người anh em, sao nào? Được nê mặt mà không muốn?”

“Chính các người không biết tự tìm chỗ sao?” Lục Chân Nghi lạnh lùng nói.

“Đây rõ ràng là chỗ của nhà tôi! Đám người trẻ tuổi các cô cậu sao lại không biết xấu hổ như vậy?” Người phụ nữ trung niên kia vô liêm sỉ cố làm ra vẻ nói.

Sau đó Lục Chân Nghi sợ ngây người.

Tần Thâm không nói không rằng, không biết tìm ở đâu một con dao tuýp, đâm thẳng vào ngực gã đàn ông trẻ tuổi.

“A, giết người rồi...” Người phụ nữ trung niên hét chói tai.

Tần Thâm đã xông về phía người đàn ông trung niên vung dao chém tới.

Lục Chân Nghi liếc mắt nhìn người phụ nữ trung niên đang la hét cũng muốn xông lên, giờ ống tuýp trong tay quất thẳng vào đầu người đàn bà đáng ghét ấy...

Lục Chân Nghi bị cánh cửa chim đầu riu vô tình thì phát hiện mặt mình đầm nước mắt.

Cô thật hy vọng giống như trước đây, tỉnh lại phát hiện mình vẫn đang ở trong căn nhà ấm áp của mình, thế giới vẫn an toàn.

Đáng tiếc, cô đang ở trong nhà người khác, rét lạnh, lạ lẫm, nguy hiểm, tối đen như mực.

Cái chân nhỏ của Elsa giẫm lên mặt Tần Thâm, khẽ rên “Ư ừ”.

Tần Thâm cũng ngồi dậy.

Ngoài cửa sổ có rất nhiều tiếng động lạ, còn tiếng vật nhọn cào lên kính.

“Tối rồi.” Tần Thâm khẽ nói, tay cầm súng và đao dưới gối đầu.

Lục Chân Nghi cũng cầm lấy vũ khí, căng thẳng đến mức tim đập thành thịch.

Trước đều có tường cao an toàn, tối nay mặc dù coi như an toàn, nhưng dù cũng sao chỉ là lưới chống trộm, vòng bảo vệ này yếu hơn bình thường rất nhiều.

“Đi gọi Hoan Từ đây.” Tần Thâm nhỏ giọng nói với cô.

Lục Chân Nghi lập tức đi.

Thâm Hoành Hoan cũng bị đánh thức, nhà này có tổng cộng bốn cửa sổ, phòng khách, hai phòng ngủ cùng phòng bếp.

Hiện giờ cửa sổ nào cũng có móng vuốt đang thò vào cào kính, khác nhau số lượng nhiều ít mà thôi.

Tần Thâm để hai người chia ra đi bảo vệ hai cửa sổ phòng ngủ. Phòng bếp ở phòng sau khách mặt, một mình anh bảo vệ hai cái.

Anh to gan nhất, dứt khoát mở cửa kính phòng bếp ra.

Cửa sổ phòng bếp rất hẹp, không đầy một mét. Cửa sổ thủy tinh vừa mở, có thể thấy rõ bên ngoài lưới chống trộm là một đồng lông, lỗ tai, răng nanh, móng vuốt.

Tần Thâm cũng chẳng quan tâm, nổ súng một con một phát, nhắm mắt mà bắn.

Cự ly này rất gần, cơ bản đạn sẽ qua mắt bắn thẳng vào não bộ. Theo tiếng súng vang lên, đám Tòng Tòng cũng rơi khỏi cửa sổ như lá rụng.

Lục Chân Nghi và Thâm Hoành Hoan nghe được tiếng anh đôi đạn liên tục.

Đám Tòng Tòng thì không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết vang dội.

Có rất con không phí sức vào việc nhét đầu, miệng, móng vuốt vào mà dùng sức cắn lưới chống trộm.

Lưới chống trộm vốn cũng không cũ, nhưng ốc vít bên cạnh không chặt, bị một con chó đốm to như bò cắn một phát, một góc lập tức lìa khỏi tường bê tông.

Tần Thâm cho con chó khổng lồ này một phát súng, không chết, lại thêm phát nữa nó mới ngã xuống.

Nhưng lưới chống trộm đã lung lay sắp long ra rồi.

Tần Thâm lập tức gọi Lục Chân Nghi và Thâm Hoành Hoan: “Không giữ được rồi, rút vào nhà vệ sinh đi.”

Anh và Thâm Hoành Hoan chọn một chiếc tủ hộp kim nhôm, chờ Lục Chân Nghi Hòa, Elsa và chim đầu riu vào nhà vệ sinh xong, anh lập tức kéo tủ tới chặn cửa, sau đó đóng cửa lại.

Bên ngoài đã nghe được tiếng móng vuốt chạm đất.

Ngăn tủ ở bên ngoài bị húc phát ra tiếng vang liên tục.

“Fuck.” Thâm Hoành Hoan nói: “Đám súc sinh này thông minh thật!”

Đám Tòng Tòng phát hiện đâm chính diện không được, bắt đầu đẩy từ bên cạnh.

“Uỳnh” một tiếng thật lớn, tủ đổ xuống đất.

Ngay sau đó cửa bị phá một cái lỗ lớn, có móng vuốt thò vào.

Lục Chân Nghi nổ súng, trong ánh sáng bình minh có thể nhìn thấy móng vuốt bị bắn trúng chảy máu, vì vậy móng vuốt bỗng rút về.

Ngay sau đó một cái đầu to đầy lông thò vào.

Tần Thâm một phát bắn chết.

Thi thể kia kẹt ở lỗ hồng, lại trở thành vật cản cho đồng loại săn thức ăn.

Bên ngoài truyền đến tiếng xé rách, cuối cùng thi thể kia bị kéo ra, cửa nhà vệ sinh lại bị đủ loại móng vuốt cuồng loạn oanh tạc. Tiếng móng sắc cào lên cửa làm người ta nổi da gà.

Ba người bọn họ cùng nổ súng về phía cửa, không biết đã bắn chết bao nhiêu con, nhưng vẫn có Tồng Tồng không ngừng xông vào.

Lục Chân Nghi chưa bao giờ thật sự đối mặt với quái thú, nhưng cô còn nhớ rõ chiến đấu trong mơ.

Tay cô đang run rẩy, nhưng tinh thần cô tỉnh táo lạ thường.

Cô dùng sức vung đao chiến đấu.

Bên cạnh còn có thể nghe được tiếng Thẩm Hoành Hoan thở hổn hển mắng: “Mẹ kiếp, dị năng nước kia có thể làm được cái gì! Tôi mà có dị năng lửa thì tốt biết bao!”

Tiếng đám Tồng Tồng sủa điên cuồng khiến người ta váng đầu.

Tần Thẩm từ đầu đến cuối luôn chắn ở chính diện. Bên chân anh có nhiều máu và tàn chi nhất.

Chim đầu riu chim trên đầu cô không ngừng bay vòng mô vào mắt đám Tồng Tồng. Nhưng sức chiến đấu của nó thật sự gần như bằng không, động tác nhanh nhẹn không đề mình bị thương đã là tốt lắm rồi.

Cô nghe được Elsa ở bên chân cô phát ra tiếng gầm gừ đặc trưng của loài chó khi chuẩn bị đánh nhau, nhưng cũng không biến thành quái thú dũng mãnh miện bắn ra tia chớp như trong mơ.

Tay cô càng ngày càng nặng nề, không biết có phải đã bị cắn hay không, chỉ thấy ướt sũng, có thể là máu.

Cô dần không nâng nổi tay nữa.

Khi có một thân thể xấu xí to lớn kỳ lạ xông tới, hàm răng tóa ra mùi tanh tươi cách cổ cô chưa đầy nửa mét thì cô đã không tài nào tránh nổi nữa rồi.

Cô gần như nhìn thấy răng nanh và móng vuốt đã xé toạc da thịt cô.

Cô nhắm mắt chờ chết.

Đột nhiên, đầu và thân quái vật kia lặng lẽ đứt lìa.

Không có ánh đao.

Giống như tự nhiên đứt vật.

“Phụt”, máu như súng phun nước phun ra khắp nơi, cô bị máu tanh hôi phun đầy mặt, mắt cũng không mở ra nổi.

Tiếng “Phụt” này trong nhà vệ sinh chưa đầy bốn mét vuông đồng thời vang lên ở ít nhất năm sáu chỗ.

Khắp nơi đều là máu phun ra.

Mấy con Tồng Tồng còn sót lại nằm rạp xuống, khẽ gầm gừ, rút lui.

Trong đôi mắt màu đỏ khát máu cũng có thể nhìn ra sợ hãi.

Đám Tồng Tồng cuối cùng cũng bỏ chạy.

Sau khi ba người xác định không còn nguy hiểm, cùng ngồi sụp xuống đất.

Trong phòng vệ sinh cùng cửa ra vào, khắp nơi đều có thi thể Tồng Tồng.

Tần Thẩm chỉ có tay bị xước xước. Lục Chân Nghi quả nhiên bị cắn vào tay, là vết răng nanh cửa qua, nứt ra mấy rãnh máu, trên quần áo dính đầy máu.

Cũng không biết là của Tồng Tồng hay của mình.

Bị thương nặng nhất chính là Thẩm Hoành Hoan.

Bả vai anh ta bị xé mất một miếng thịt.

Vết thương rất dữ tợn đáng sợ.

Anh ta đau đón rên hừ hừ.

Tần Thảm lấy thuốc mang theo tiêu độc băng bó cho anh ta.

Sắc mặt Thảm Hoành Hoan lại rất kỳ lạ, anh ta chăm chú nhìn vết thương của mình từ từ ngừng chảy máu, cũng chậm chậm khép lại một chút, nhìn bề ngoài có vẻ tốt hơn nhiều rồi.

“Ồi trời.” Lục Chân Nghi kinh ngạc: “Dị năng nước có thể chữa thương sao?”

Thảm Hoành Hoan ngẩng đầu nhếch miệng cười: “Tôi cảm thấy trong cơ thể có sức mạnh vô hình, giống như nội lực trong tiểu thuyết võ hiệp vậy. Vừa rồi tôi đẩy nó tới gần vết thương thì thành ra thế này đây.”

“Đây là kỹ năng vú em đấy [1]!” Lục Chân Nghi lại tiếp tục thần phục.

[1] Kỹ năng vú em: Hay dùng trong game, chỉ những phái có khả năng buff, tăng máu cho mình.

“Chờ tôi nghỉ một lát xem có thể truyền nội lực sang cho cô, chữa cả vết thương của cô không.” Thảm Hoành Hoan cười nói.

“Chắc không được đâu.” Tần Thảm nói, “Nhìn kiểu gì vú em cũng là hệ Mộc mới đúng, hệ Thủy có thể tự chữa cho mình đã là không tồi rồi.”

Ba người tranh luận một lát về quan hệ giữa dị năng và vú em. Cuối cùng vẫn nhanh chóng quay về xe.

Xung quanh đã không còn bóng dáng Tông Tông nữa rồi, nhưng phía dưới cửa sổ phòng bọn họ có không ít thi thể Tông Tông.

Có không ít bị găm cán. Tông Tông không ăn đồng loại, nhưng chết rồi không tính là đồng loại nữa. Hẳn là chúng nó cũng đói bụng lắm rồi...

Bọn họ đang chuẩn bị rời khỏi khu chung cư thì trong tòa nhà phía ngoài cùng đột nhiên có người mở cửa sổ hô to.

Là một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, tương đối gầy, đeo kính, khẩu âm là vùng Giang Chiết Thượng Hải.

“Đồng chí, người anh em... Đưa tôi theo với...”

Ba người trao đổi ánh mắt, Thảm Hoành Hoan ngoắc ngoắc anh ta: “Anh xuống đây đi.”

Người đàn ông kia vui vẻ chạy xuống, thờ hồng hộc.

Nhìn thấy người bọn họ đầy máu, người đàn ông kia hết hồn, nhưng vẫn nín nọt cười cười: “Xem ra mấy người rất lợi hại, ngại quá, có thể đưa tôi đi cùng không...”

“Anh là...” Lục Chân Nghi hỏi.

Giọng của cô dịu dàng điềm tĩnh hiển nhiên khiến người đàn ông kia cảm thấy an tâm.

“Tôi, ài, tôi tên Hứa Quang Nguyệt, là Quang Nguyệt trong ‘Quang phong tể nguyệt’ (trời quang trăng sáng)... Tôi làm ở viện nghiên cứu, ài, không ngờ gặp phải chuyện này...”

Người đàn ông vừa đi theo bọn họ vừa lải nhải về lai lịch của mình.

Thì ra anh ta vốn được điều tạm tới nên cũng không muốn mua nhà. Nhưng hai năm trước vừa khéo có cơ hội mua rẻ được một căn ở đây, anh ta đón mẹ và vợ con tới, định khi nào rồi đi lại bán lại.

Bọn họ hôm kia đã tới một doanh trại tị nạn, nhưng mà lương thực cứu trợ không đủ, không có thuốc, vợ anh ta lại ngã bệnh, anh ta để mẹ trông vợ con, một mình chạy về nhà xem có tìm được cái gì ăn không. Kết quả là do trời tối nên phải ở lại nhà tạm một đêm, không ngờ lại bị quái thú vây.

May mắn phần lớn quái thú bị tiếng súng của đám Tần Thảm hấp dẫn, lưới chống trộm nhà anh ta lại chắc chắn, cho nên mới cầm cự được tới lúc này. Anh ta không dám đi một mình, cho nên mới xin đi nhờ với bọn họ.

Hứa Nguyệt Quang này thật ra là kiểu trí thức tương đối truyền thống.

Cũng là người Giang Chiết điển hình.

Lên xe, nghe nói bọn họ muốn đi tìm một cái hồ, trong hồ có cá có thể chữa bệnh, lại nghe Lục Chân Nghi giải thích về ‘Son Hải Kinh – Đông Sơn Kinh’, đối chiếu chỗ biến bị và gà biến dị thực sự là Tông Tông và Thử Thử, anh chàng này không ngờ lại đồng ý, hơn nữa còn vô cùng hưng phấn.

“Cô Lục, không, Lục nữ sĩ, tôi cảm thấy cô thật có tầm mắt, cô nói quá có lý, tôi nhất định phải đi cùng mọi người!”

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Xuống nước

Lục Chân Nghi ngồi vào ghế phụ, cảm giác cánh tay mình thật sự không ổn.

Gần 30 năm cuộc đời cô chưa bao giờ bị thương nặng như vậy.

Đau đớn này không thể diễn tả thành lời. Cảm giác đau đến mức thần kinh giật giật làm cho cô cảm thấy mình thật yếu ớt.

Vào thời điểm này, cô lại không hề khóc.

Vừa rồi bọn họ lại bị tấn công một lần nữa, cũng may chỉ là đám Thử Thử kích thước không lớn, ước chừng mấy trăm con. Bọn họ hạ cửa sổ kính xuống, dùng súng bắn.

Hứa Quang Nguyệt sợ tới mức run rẩy, chui xuống dưới ghế. Sau khi Tần Thảm vứt cho anh ta một khẩu súng, anh ta tuy vẫn run tay một lúc nhưng cũng giúp mọi người bắn.

Tuy độ chính xác không cao nhưng cũng coi như giúp đỡ.

Xong chuyện, anh ta trả súng cho Tần Thảm, đáng kinh ngạc là anh ta hoàn toàn không bị thương...

Miệng còn nói: “Ồi chào, mọi người lấy súng ở đâu vậy?”

Tần Thảm cười cười: “Tình hình này không có súng sao dám ra ngoài?”

Lục Chân Nghi đã không còn sức nói chuyện nữa rồi, vừa rồi chiến đấu khiến vết thương của cô lại nặng hơn, cho nên chỉ có thể ngồi dựa vào ghế.

Trong cuộc tập kích lúc sáng, mấy con Tông Tông cuối cùng hẳn là do sức mạnh không gian của Tần Thảm?

Cô không hỏi, vốn định chờ tới khi chỉ có hai người, nhưng vì sao Thảm Hoành Hoan cũng không hỏi?

Là do lúc ấy bị thương mất máu quá nhiều nên không để ý sao?

Tần Thảm rất mạnh lại có không gian khổng lồ, hơn nữa dùng trong chiến đấu lại lợi hại như vậy...

Lục Chân Nghi cúi đầu nhìn ngón tay thon dài, trắng nõn lại dính vết máu của mình.

Không biết đến khi nào cô mới có dịp nghỉ...

Khi bọn họ tới bờ hồ thì đã khoảng một giờ chiều. Bọn họ ăn ở trên xe, Tần Thảm mang không ít đồ, dù sao cũng chỉ có mình Hứa Quang Nguyệt nên mọi người cũng chia cho anh ta một phần.

Mỗi người một túi bánh ngọt thêm hai cái xúc xích nướng, một hộp sữa hoặc một lọ chai nước, điểm tâm có bánh đậu xanh, có bánh mì, có bánh hạt dẻ nướng.

Hứa Quang Nguyệt vui vẻ cầm bánh mì và xúc xích nướng Tần Thảm cho, nói: “Ai nha, nhiều thịt vẫn tốt hơn...”

Lục Chân Nghi vốn bị thương đang mệt mỏi nghe anh ta sung sướng nói vậy cũng không nhịn được bật cười.

Hứa Quang Nguyệt xấu hổ vì bị cười, ngượng ngùng nói: “Khụ Khụ, trước đây chút đồ ăn đương nhiên không là gì, có điều hai ngày rồi tôi chưa được ăn no... Thức ăn phát cứu trợ thiên tai cũng không đủ, tôi đều nhường cho con gái ăn.”

Tần Thảm chỉ chỉ phía sau xe: “Thật ra mấy thứ chúng ta vừa giết kia đều có thể ăn.”

Hứa Quang Nguyệt sờ mũi một cái: “Tuy nhìn thấy có người ăn, nhưng dù sao cũng là biến dị... Nhỡ ăn vào xảy ra vấn đề gì... Trước đây ngay cả thực phẩm biến đổi gen cũng không dám ăn, huống chi là động vật biến dị thế này.”

Thảm Hoành Hoan này giờ luôn tập trung dùng dị năng nước của anh ta từ từ chữa thương, nghe Hứa Quang Nguyệt nói xong liền cười trừ: “Anh Hứa, bây giờ đã sắp sống không nổi nữa rồi, còn lo gì tương lai? Có thể ăn no bụng là được rồi.”

Từ lúc có dị năng, anh ta đã dần bắt đầu không ít nói như trước nữa, thay vào đó là thường xuyên phát biểu ý kiến của bản thân.

Kỳ thật điều ấy dễ khiến những người quen với sự im lặng khiêm tốn của anh ta không thoải mái. Giống như bạn có một người thân nghèo khó, người đó luôn lấy bạn làm trung tâm, răm rắp nghe theo của bạn, nhưng đột nhiên có một ngày người ta phát tài, bắt đầu ý kiến đề nghị thậm chí vênh mặt hát hăm sai khiến, dù là ai đều sẽ không thoải mái trong lòng.

Nhưng Tần Thâm và anh ta là bạn bè cùng chung hoạn nạn, cho nên anh có thể dễ dàng điều chỉnh tâm trạng, hơn nữa còn có chút vui mừng.

Về phần Lục Chân Nghi, khả năng thích nghi của cô luôn cao hơn người bình thường.

Cái hồ trước mặt không nhỏ, ít nhất phải hơn 1000 mẫu, sóng nước dập dờn lại có vẻ dễ chịu.

Xung quanh là đá lởm chởm, hiển nhiên là do động đất khiến địa lý thay đổi, cho nên không có cây cối, trơ trọi một vùng.

Hứa Quang Nguyệt lấy từ trong ba lô một tấm bản đồ Bắc Kinh, nhìn kỹ một lúc, kinh ngạc nói: “Hồ này quả nhiên là vừa mới xuất hiện... Trên bản đồ không có!”

Họ đi quanh hồ một vòng, cẩn thận xem xét: “Chẳng lẽ nơi này vốn có mạch nước ngầm, bị động đất phun trào lên mới hình thành hồ sao?”

“Aiz, hồ lớn như vậy tự nhiên sinh ra... Thiên nhiên thật là kỳ diệu.”

Lục Chân Nghi lại bật cười.

Mẫu chốt là chính Hứa Quang Nguyệt lại không cảm thấy, nghiêm trang cảm khái xong thấy Lục Chân Nghi cười còn không hiểu.

Tần Thâm lấy từ cốp xe hai cái cần câu gấp, cùng Thâm Hoành Hoan bắt đầu lắp ráp.

Lục Chân Nghi kinh ngạc: “Anh muốn câu cá?”

Tần Thâm nhú mày: “Đúng, cũng không thể lập tức nhảy xuống, ai biết trong nước có quái vật gì, hơn nữa kỹ năng bơi của bọn anh cũng không tốt đến vậy.”

Hai người bọn họ lấy hai cái xúc xích nướng móc vào lưỡi câu, ném lưỡi câu xuống.

Sau đó kiên nhẫn chờ đợi.

Lục Chân Nghi lại thấy không đáng tin: “Nếu lại có quái vật đến...”

Tần Thâm đỗ xe ở bên cạnh, nói: “Vậy hai người tạm thời chờ trên xe, một khi có động tĩnh, bọn anh lập tức lên xe.” Sau đó lại cầm súng theo người.

Lục Chân Nghi không còn cách nào khác, đành phải nghe anh.

Kết quả gần bốn giờ, Hứa Quang Nguyệt cũng đã chạy ra sau tảng đá giải quyết nỗi buồn hai lần rồi mà mặt hồ vẫn không có một chút động tĩnh.

Lục Chân Nghi sốt ruột: “Như vậy không được, trời sắp tối rồi. Nhỡ lại có quái thú tập kích...”

Thâm Hoành Hoan đứng dậy: “Để tôi xuống nước, tôi vốn là thợ lặn, hơn nữa lại có...” Anh ta nhìn thoáng qua Hứa Quang Nguyệt, không nói ra chuyện có dị năng.

Tần Thâm cũng đứng dậy: “Tôi với cậu cùng xuống, tôi bơi cũng tạm được. Một mình cậu xuống quá nguy hiểm.”

Lục Chân Nghi nhú mày: “Còn không biết Châm Ngư này to đến mức nào, trong Sơn Hải Kinh chỉ nói miệng nó giống cái kim, liệu có khi nào quá nhỏ nên không bắt được không?”

Tần Thâm nói: “Không đến mức ấy đâu.”

Lục Chân Nghi nghĩ nghĩ, lại lấy từ cốp xe ra hai đoạn dây thừng bọn họ chuẩn bị sẵn, buộc vào eo hai người.

“Đừng bơi quá xa cũng đừng lặn quá sâu, thà rằng bắt không được, cũng đừng mạo hiểm.” Cô khẽ dặn.

Tần Thâm gật đầu, nói: “Yên tâm.”

Hai người buộc dây thừng nhảy xuống nước, đầu còn lại của dây thừng do Lục Chân Nghi và Hứa Quang Nguyệt nắm.

Bọn họ càng tiến vào hồ, dây thừng trong tay hai người càng trượt dần.

Lục Chân Nghi căng thẳng.

Chuyện này thật sự quá mạo hiểm.

Tuy rằng cô biết Tần Thảm rất mạnh, nhưng lúc này dù sao cũng là rất nguy hiểm. . . Chẳng may, chẳng may có chuyện gì không hay xảy ra... Cô biết phải làm sao?

Dây thừng đã căng khoảng bảy tám mươi mét, cách đoạn cuối không xa.

Lúc này đột nhiên dây thừng bắt động. Sau đó dây thừng trong tay Lục Chân Nghi từ từ di chuyển qua bên trái, trong tay Hứa Quang Nguyệt thì ngược lại.

“Bọn họ có phải phát hiện ra con cá kia nên định đánh bọc không?” Hứa Quang Nguyệt dùng tiếng phổ thông mang theo khẩu âm nói, nghe vô cùng đáng yêu.

Lục Chân Nghi gật đầu: “Rất có khả năng.”

Sau đó dây thừng run lên bần bật.

Lục Chân Nghi cực kỳ căng thẳng.

Bọn họ đã giao hẹn nếu muốn kéo lên thì giật nhẹ ba cái, bây giờ chắc chắn chưa được.

Sau đó dây thừng lại lắc lư, vừa nhanh vừa mạnh.

Lục Chân Nghi hận không thể nhìn xuyên xuống nước.

Đột nhiên dây thừng bị giật nhẹ ba cái, sau đó dây trong tay Hứa Quang Nguyệt cũng động đậy.

Lục Chân Nghi và Hứa Quang Nguyệt vội vàng ra sức kéo, không nặng, hẳn là người phía dưới cũng đang cố gắng bơi lên bờ.

Bọn họ vội vàng kéo nhanh hơn.

Không bao lâu mặt nước liền gọn sóng.

Hai người trên bờ kinh hãi, dùng hết sức kéo dây.

Thảm Hoành Hoan nổi lên mặt nước trước, không đến vài giây Tần Thảm cũng trôi lên, trong ngực ôm một thứ rất lớn.

Hứa Quang Nguyệt vui vẻ chỉ vào: “Bắt được rồi! Bắt được rồi! Cái kia phải không?”

Lục Chân Nghi quát khê: “Mau kéo, mau kéo đi! Đằng sau có cái gì đó đang đuổi theo bọn họ!”

Lúc này Tần Thảm và Thảm Hoành Hoan cách bờ không đến ba mươi mét.

Bọn họ bơi không chậm, còn có người ở trên bờ kéo, tốc độ càng nhanh, nhưng thứ đang đuổi theo đằng sau bọn họ lại nhanh hơn.

Sắc trời đã sẫm tối, không thấy rõ là thứ gì.

Lục Chân Nghi vốn bị thương ở tay, dùng sức kéo như vậy vết thương lại vỡ ra, máu chậm rãi thấm ướt áo len của cô.

Tần Thảm đột nhiên xoay người, vung tay với thứ phía sau, tay chấp lại giống như thế vung chưởng.

Đằng sau tóe ra máu.

Nhưng thứ đó cũng không chết.

Bị thương cản trở nó một chút, nhưng vẫn kiên quyết đuổi theo.

Lợi dụng thời cơ này, người trong nước cùng trên bờ dốc hết toàn lực kéo gần khoảng cách lại còn mười mét.

Mà lúc này thứ đang đuổi theo kia cũng tăng tốc độ.

Mười mét, chuyện xảy ra có lẽ không đến một phút nhưng lại vô cùng chấn động lòng người. Khi Tần Thảm một tay ôm cá nhảy lên bờ, Thảm Hoành Hoan cũng lên theo, một cái miệng khổng lồ đầy răng nanh sắc nhọn, cắn vào chân Thảm Hoành Hoan.

Lục Chân Nghi gần như hét lên.

Mà Thảm Hoành Hoan cũng đau đớn kêu thành tiếng.

Một cột nước từ trong tay anh ta tuôn ra, bắn thẳng vào họng cái miệng khổng lồ.

Cái miệng vội nhả ra.

Tần Thảm trèo lên bờ, cả trong tay đã biến đầu mất. Anh xoay người dùng sức kéo Thảm Hoành Hoan lên, Thảm Hoành Hoan cuối cùng cũng thoát ra khỏi cái miệng khổng lồ kia, nhưng chân đầm đìa máu.

“Nhanh! Lên xe!” Tần Thảm hét lên với Lục Chân Nghi và Hứa Quang Nguyệt.

Hai người vội vàng ném dây thừng trong tay, chạy về phía xe. Mà Tần Thảm cũng kéo Thảm Hoành Hoan khập khễnh lao tới xe, mở cửa lên xe.

Sát đằng sau vang lên tiếng nước ào ào, cùng với tiếng như chém gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Toàn Quy và Châm Ngư

Tần Thảm vốn định để Lục Chân Nghi lái xe, mình ở ghế sau yểm trợ.

Nhưng nhìn cánh tay đầm đìa máu của Lục Chân Nghi anh biết cô không chịu được.

Thảm Hoành Hoan không biết lái xe, Tần Thảm đành phải gấp hỏi: “Anh Hứa, anh biết lái xe không?”

Hứa Quang Nguyệt sửng sốt: “À? Biết... Biết...” Sau đó lao đảo bò lên ghế điều khiển.

Tần Thảm ngồi ở ghế sau, mở cửa kính, Lục Chân Nghi ngồi bên cạnh anh, cũng quay đầu ra sau xem. Elsa nhảy lên đùi cô, nhìn đằng sau sủa ầm ĩ.

Hứa Quang Nguyệt ban đầu chưa quen xe Tần Thảm, làm tắt máy xe.

Càng khẩn trương càng lái xiêu xiêu vẹo vẹo, may là không có xe khác.

“Đừng sợ! Cứ cô như phía sau không có gì cả!” Tần Thảm quát.

Mùa đông lạnh lẽo, trán Hứa Quang Nguyệt lại chảy mồ hôi đầm đìa, lớn tiếng nói: “Được!”

Lục Chân Nghi khiếp sợ nhìn phía sau một con rùa màu đỏ sậm từ trong nước chậm chạp leo ra, từng bước đuổi tới, cảm giác như mình đang ở trong một bộ phim thần thoại.

Con rùa khổng lồ cao bằng hai tầng nhà, chắc chắn phải hơn hai mươi mét. Hình dáng đầu rất kỳ quái, miệng nhọn nhọn như mỏ chim, nhưng trong miệng là răng nanh chứ không phải không có răng như loài chim. Hai mươi mét là chưa bao gồm cái đuôi của nó, sau lưng nó còn một cái đuôi rắn phải dài tới bảy tám mét.

Tiếng như chặt gỗ, chính là tiếng kêu của nó.

Tuy rằng động tác của loài rùa chậm chạp, nhưng bởi vì hình thể quá lớn nên một bước của nó đi được hai ba mét, tốc độ cũng không tính chậm.

Nếu để nó đuổi kịp, một chân có thể đạp nát xe.

Lục Chân Nghi căng thẳng, Tần Thảm nhẹ nhàng nắm tay cô, nói: “Đừng sợ.”

Lục Chân Nghi nghĩ, dù sao vừa rồi Tần Thảm đã cắt cá vào trong không gian ngay trước mắt mọi người, đã lộ rồi thì không cần giấu diếm nữa. Cô liền khẽ hỏi anh: “Anh cái kia... Còn có thể sử dụng không?”

Tần Thảm biết cô hỏi là... đã giết Tồng Tồng lúc rạng sáng và ngăn cản con rùa khổng lồ vừa rồi, cũng khẽ trả lời: “Còn có thể sử dụng khoảng hai đến ba lần.”

Con rùa khổng lồ vừa rồi bị Tần Thảm cắt mất một miếng thịt, bên phải miệng chảy máu, điều ấy dường như kích thích nó khiến nó đuổi theo không bỏ.

Cũng may Hứa Quang Nguyệt càng chạy càng nhanh, đường phía trước cũng bằng phẳng, không có đá vụn xóc nảy, chiếc xe cứ thế lao ra ngoài.

Con rùa đuổi theo một lát rồi thôi, quay đầu chậm chạp bò về trong hồ.

Bốn người trên xe đều thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Hoành Hoan luôn yên lặng chữa thương cho chân mình, bây giờ đã thấy hiệu quả, không còn chảy máu nữa. Anh ta quay đầu nói với Tần Thẩm: “Đầu, dị năng của cậu là gì?”

Tần Thẩm im lặng một lát mới nói: “Sáng sớm hôm nay trong phòng vệ sinh bị ép tới đường cùng liền bạo phát, hình như là... Không gian.”

“Không gian?” Thẩm Hoành Hoan ngạc nhiên: “Không gian có thể chứa đồ, trồng cây ấy hả?”

Tần Thẩm đen mặt: “Chỉ có thể chứa đồ, không thể trồng cây...”

“Ồ...” Thẩm Hoành Hoan có hơi thất vọng.

Anh ta yên lặng kiểm kê số tiểu thuyết tận thế từng đọc, dị năng không gian dường như chỉ có thể làm kho hàng di động, thuộc về nhóm ‘nhân vật quần chúng’... Không có nhân vật chính nào dựa vào làm kho hàng di động xưng vương xưng bá cả...

“Vậy buổi sáng... Với vừa rồi là tấn công kiểu gì?”

Tần Thẩm nghĩ nghĩ, nói: “Là cắt không gian.”

Thẩm Hoành Hoan lại hưng phấn: “Cắt không gian? Nghe rất lợi hại, đúng, chính là lưỡi dao không gian đúng không?” Có quyển sách nào đó từng nhắc tới.

Tấn công lặng lẽ, khó lành, rất lợi hại.

Hứa Quang Nguyệt luôn tập trung lái xe, lúc này cũng không nhận được, giảm tốc độ: “Mọi người đang nói gì vậy?”

Ba người nhìn nhau.

Vết thương của Lục Chân Nghi đang đau nên cô không muốn giải thích, hơn nữa cô cho rằng nếu Tần Thẩm và Thẩm Hoành Hoan bị lộ là có dị năng liệu có thể khi nào bị bắt đi thí nghiệm không?

Chẳng lẽ phải diệt khẩu Hứa Quang Nguyệt?

Cuối cùng vẫn là Tần Thẩm giải thích: “Dị năng, một vài người bị bệnh giống vợ anh sau khi khỏi sẽ có năng lực đặc biệt.”

Hứa Quang Nguyệt há hốc miệng.

“Hiện giờ số lượng còn chưa nhiều, lão Hứa, làm phiền anh đừng nói cho ai.” Lục Chân Nghi không nhận được nói chen vào.

Tần Thẩm nói: “Những người như vậy cũng không ít, chờ anh trở lại quân doanh sẽ biết.”

Hứa Quang Nguyệt gật đầu: “Đi, tôi trở về xem thế nào, nếu không có ai khác có năng lực đặc biệt thì tôi sẽ không nói, nếu người khác cũng có, vậy tôi...”

Thẩm Hoành Hoan không nhận được cười được: “Vậy anh cũng đừng nói trước nhé.”

“Được!” Hứa Quang Nguyệt gật đầu lia lịa.

Lục Chân Nghi kinh ngạc Tần Thẩm lại dễ dàng nói ra chuyện đó như vậy, nhưng ấn tượng của anh trong cô là có thể giải quyết mọi chuyện, cho nên cô cũng không nói xen vào.

Tần Thẩm nói: “Lão Hứa, cần tôi lái hộ không?”

Hứa Quang Nguyệt không quay đầu, nói: “Không cần, Tiểu Tần, để tôi lái cho, cậu vừa xuống nước mệt mỏi như vậy, cứ nghỉ ngơi đi.”

Kỹ thuật lái xe của Lão Hứa không tốt lắm, có điều Tần Thẩm quả thật rất mệt, đành nói: “Được rồi, làm phiền anh.” Nói xong ôm Chân Nghi tới, tìm ra kéo cắt ống tay áo ướt đầm máu của cô.

Lục Chân Nghi nhìn anh bôi thuốc, băng bó cho mình, ngón tay không quá linh hoạt, nhưng không làm đau cô.

Hứa Quang Nguyệt nhìn kính chiếu hậu, thấy vậy liền cảm thán: “Mọi người chuẩn bị đầy đủ thật đấy.”

Thẩm Hoành Hoan xoay người nói: “Hay để tôi thử xem?”

Tần Thẩm đồng ý.

Thẩm Hoành Hoan cầm tay Lục Chân Nghi, nhắm mắt tập trung.

Lục Chân Nghi cũng nhắm mắt lại.

Dần dần cô cảm thấy như có dòng nước mát rất nhỏ rất nhẹ truyền vào vết thương trên tay cô.

Đau đớn cũng giảm bớt, không còn giật giật liên hồi nữa.

Qua hơn mười phút, Thẩm Hoành Hoan dừng lại, sắc mặt trắng bệch: “Ai, thật sự không được .”

Tần Thẩm cười băng vải, ngẩng đầu nói: “Không thấy khác gì, vú em như cậu thật không tận tâm với nghề.”

Lục Chân Nghi cười cười nói: “Ít nhất em cũng không thấy đau như trước nữa.”

Tối đến bọn họ quay lại khu nhà lần trước, ở nhà lão Hứa. Lưỡi phòng trộm nhà anh ta dường như thật sự rất rắn chắc, nhưng cũng không được nghiệm chứng, bởi vì tối nay không có cuộc tấn công nào.

Vào trong phòng, Tần Thẩm lấy từ trong không gian ra Châm Ngư bọn họ liều chết bắt được.

Con cá dài gần tám mươi cm, màu bạc trắng, miệng vừa nhọn vừa dài gần hai mươi cm.

Chim đầu riu nhàn lúc mọi người không chú ý, bay đến mỏ trộm Châm Ngư một miếng... Kết quả bị Lục Chân Nghi túm cánh.

Elsa vội vàng sửa con chim đầu riu, có lẽ là đang tỏ vẻ trách móc hành vi của nó...

Nhìn con cá lớn đột nhiên xuất hiện Hứa Quang Nguyệt kinh ngạc tới mức không thốt nên lời.

Thẩm Hoành Hoan mặc dù đã quen với dị năng nhưng cũng rất hưng phấn, đồng thời cũng khiếp sợ.

Tần Thẩm nói: “Tôi tạm giữ, khi về sẽ đưa cho lão Hứa một phần cứu người yêu anh.”

Ở Trung Quốc xưng hô dành cho nửa kia quá nhiều, gần như mỗi loại xưng hô đều dành cho một nhóm người khác nhau. Ví dụ như có người gọi “người yêu”, có người gọi “nàng dâu”, có người gọi “bà xã”, có người gọi “đồng ý” có người gọi “nhà tôi”, cũng có người gọi “phu nhân”... Bên trong bao hàm thời đại, văn hóa, giáo dục thậm chí là khác biệt về địa lý, nếu quả thật muốn trình bày rõ ràng thì cũng đủ để viết luận văn.

Hứa Quang Nguyệt truyền thống, thể hiện ở việc anh ta gọi vợ là “Người yêu”.

Tần Thẩm tuyệt đối sẽ không gọi Lục Chân Nghi là người yêu. Nhưng anh rất tự giác, hoặc là nói bất giác tuân thủ thói quen của Hứa Quang Nguyệt, cũng nghe lời gọi là “người yêu của lão Hứa”.

Cho nên mới nói, văn hóa xã giao Trung Quốc thật sự rất kỳ diệu.

Không biết sau thẩm họa, văn hóa này sẽ biến thành cái gì.

Sau khi Hứa Quang Nguyệt hưng phấn tỏ vẻ cảm kích xong, bọn họ ăn bữa tối đơn giản. Tần Thẩm nghĩ cách nấu nước, pha sữa cho Lục Chân Nghi.

Phòng ngủ cho vợ chồng bọn họ một gian, Thẩm Hoành Hoan và Hứa Quang Nguyệt một gian.

Tuy rằng hai người đàn ông ngủ chung có chút kỳ lạ, nhưng thời điểm này cũng đành chấp nhận.

Buổi tối Lục Chân Nghi ngủ trong lòng Tần Thẩm, Tần Thẩm ôm cô hôn mãi, có chút xúc động, không biết có phải do sau khi chiến đấu sau thận phần bố quá nhiều hoóc-môn hay không.

Nhưng cánh tay cô đang bị thương, Tần Thẩm sợ chạm vào vết thương nên cũng chỉ qua loa cho đỡ ngứa mà thôi.

Hai người nằm nói chuyện phiếm, Lục Chân Nghi hỏi đến dị năng của anh.

Anh khẽ nói: “Kỳ thật cảm giác giống như trải qua hai lần thăng cấp. Ban đầu anh chỉ có không gian 100 mét khối, hơn nữa ngoại trừ để chứa đồ thì không có tác dụng khác. Anh luyện tập bằng cách cho đồ vào rồi lấy ra, sau hai năm, đột nhiên một ngày không gian liền biến thành 1000 mét khối, sau đó còn có thể sử dụng lưỡi dao không gian như Hoan Tử đã nói. Cảm giác giống như một lưỡi dao vô hình, có thể cắt với chiều dài tầm 10 cm, chiều sâu cũng khoảng đó, cũng chính là một mặt cắt 10 nhân 10 cm. Tinh thần sung mãn có thể sử dụng 3 lần, sau 3 lần phải nghỉ ngơi một thời gian rất dài. Sau khi thẩm họa xảy ra, không gian lập tức biến thành một 10000 mét khối, hơn nữa có thể cắt không gian một nhân một mét...”

Lục Chân Nghi vui mừng: “Cũng đủ để đối phó với quái vật lớn rồi... Hôm nay con rùa khổng lồ kia...” Cô chỉ chỉ Sơn Hải Kinh bên gối, “Hắn là Toàn Quy.”

“Bề ngoài như rùa lại có đầu chim đuôi hũy (hủy: một loại rắn độc), tên Toàn Quy, tiếng kêu như bả cùi, mang theo Toàn Quy trên người, có thể ngăn cản ù tai, tăng cường thánh lực, còn có thể trị vết chai chân.”

“Toàn Quy hóa lớn như vậy... Anh nói nó ở trong Nam Sơn Kinh, nếu căn cứ phân bố địa lý của Sơn Hải Kinh thì hệ thống núi Nam Sơn cũng nên ở gần Đông Nam Á mới phải? Sao lại xuất hiện ở Bắc Kinh?”

Tần Thảm khẽ nói: “Mặc dù nói đa phần vẫn phân bố theo địa vực, nhưng mấy thứ này đều không phải đột nhiên xuất hiện mà là động vật biến dị thành. Cho nên thỉnh thoảng cũng vài con biến dị thành quái vật không thuộc khu vực...”

Lục Chân Nghi không nói gì, “Ồ...”

Tần Thảm còn nói: “Có lẽ con ở gần đây vốn chỉ là một con rùa có linh tính hoặc khá lớn mà thôi.”

“Mang theo Toàn Quy tăng cường thánh lực, cắt không gian của anh không biết cắt được chỗ nào? Nếu có một miếng thịt có thể thử xem, nhưng chúng ta cũng không có ai điếc.”

Tần Thảm nói: “Anh cắt ném vào trong không gian rồi, chỉ là một miếng thịt mà nhỏ, 2-3 cân mà thôi...”

Lục Chân Nghi không còn gì để nói.

Tần Thảm do dự một chút, nói: “Thịt có thể mang theo sao? Có vẻ không đáng tin nhỉ? Anh nghĩ có khi là đeo mai rùa...”

“Ừm, có thể...”

Hai người nói chuyện tới khi thiếp đi... Đêm nay, yên tĩnh đến kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Trên đường đi gặp lại bạn cũ

Buổi sáng thức dậy, ánh nắng chiếu lên khuôn mặt cô mang đến sự ấm áp, sạch sẽ, sáng khoái, thậm chí có một chút lười biếng.

Dường như đã rất lâu không được ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh thế này rồi.

Nhưng thật cũng chỉ mới vài ngày mà thôi.

Mùa đông ngày ngắn, bình minh tới muộn, nếu đã nắng thế này chứng tỏ đã không còn sớm nữa.

Tần Thảm lại vẫn chưa tỉnh.

Cô yên lặng quay đầu nhìn dáng vẻ lúc ngủ của anh.

Quả thật hiếm thấy, bởi bình thường Tần Thảm dậy sớm hơn cô.

Tần Thảm khi ngủ không lạnh lùng sắc bén, vẻ mặt ôn hòa, nhìn qua chỉ giống một người đàn ông đẹp trai bình thường, thậm chí còn có chút đáng yêu.

Lục Chân Nghi thở dài, không nhìn anh nữa.

Cánh tay của cô chỉ hơi đau, xem ra Thảm Hoàn Hoan và thuốc đều có tác dụng.

Cô chậm rãi đứng dậy, hai tay chống phía sau, ngẩng mặt, từ má đến mái tóc dài đến nửa người đều đắm chìm trong nắng sớm, ườn ngực, hít vào thật sâu.

Giống như toàn bộ cơ thể đều đang hấp thu năng lượng ánh mặt trời. Rửa sạch chết chóc, sợ hãi, u ám...

Những chuyện kia, những thi thể đầy đất kia, người mẹ kia, tiếng khóc của đứa bé kia... Là người không ai có thể thờ ơ trước những điều đó, chỉ vì bọn họ đang sốt ruột giải quyết nhiều chuyện khác nên chưa kịp phản ứng mà thôi.

Nếu là lúc bình thường, tất cả mọi người đều phải điều trị tâm lý.

Nhớ lại người phụ nữ chỉ còn một nửa, đứa bé khóc gọi mẹ, không phải chỉ rơi vài giọt nước mắt là có thể quên.

Cô càng hít sâu hơn.

Đột nhiên nghe thấy Tần Thảm nói: “Em đang tập yoga à?”

Trong anh còn có chút mơ màng, hiển nhiên là vừa tỉnh, nhưng ánh mắt đang từ từ tỉnh táo.

Lục Chân Nghi cười, thu hồi tư thế.

Tần Thảm vừa mặc quần áo, vừa nói: “Tay còn đau không, hôm qua chỉ uống chút thuốc hạ sốt, không biết có nhiễm trùng không?”

Chính anh cũng bị thương, nhưng chỉ là mấy vết thương ngoài da, không cần để ý.

“Không sao.” Cô nhìn tay mình.

Tần Thảm nói: “Vậy chiều về đến nhà thì thay thuốc.” Còn nói: “Em thuận tiện cắt ngắn tóc đi, cho đỡ vướng.”

Lục Chân Nghi giật mình, lập tức hiểu ra, liền gật đầu.

Tần Thảm thấy cô ngoan ngoãn liền kéo cô tới, hôn lên môi cô, anh ngậm môi cô mút vào, thử dùng đầu lưỡi tiến tới. Lục Chân Nghi bị anh ôm chặt vào lòng, bị động đốn lấy nụ hôn này.

Tần Thảm dần động tình, nhưng anh cũng biết bây giờ không phải lúc, cuối cùng chỉ xoa nhẹ ngực cô hai cái rồi buông cô ra.

Từ sau động đất bọn họ đã không quan hệ, cũng không có ý định này, bây giờ có hứng thì đáng tiếc thời gian và điểm lại không thích hợp...

Hai người đứng dậy, Thảm Hoành Hoan cùng Hứa Quang Nguyệt dậy sớm hơn bọn họ một chút, tâm trạng cũng không tệ. Ngủ đủ, ăn no, thực vật, không gặp nguy hiểm, trước đây chỉ là yêu cầu cơ bản nhất, hiện giờ lại đủ khiến mọi người thỏa mãn.

Họ lái xe đến thẳng cửa quân doanh thu nhận gia đình Hứa Quang Nguyệt. Hứa Quang Nguyệt nói, khi anh ta ở trong quân doanh có nghe nói vùng ngoại thành xây dựng tổng cộng sáu căn cứ quân sự làm thời thu nhận dân chúng như thế này. Coi như đáp ứng nhu cầu cấp thiết.

Thành phố vốn có hai mươi triệu người, hiện giờ nghe nói chỉ còn không đến hai triệu.

Nhưng ngay cả như vậy, đối với những quân doanh này mà nói, muốn thu nhận bằng nấy người, cung cấp đủ lương thực thực phẩm mỗi ngày đều vô cùng khó khăn.

Tần Thảm lấy một miếng thịt cá chừng hai cân cho Hứa Quang Nguyệt, “Lão Hứa, thể này hẳn là đủ rồi, mọi người ăn vào sẽ khó nhiễm bệnh.” Chỉ có điều có lẽ không có cơ hội có dịp nếm.

“Nếu có tác dụng thì phần còn lại hãy giao cho quân đội, nói cho bọn họ biết chuyện về Châm Ngư.”

Hứa Quang Nguyệt cảm ơn rất rít, không ngừng nói “Được, được, được.”

Cửa quân doanh có binh lính cầm súng đứng gác, thỉnh thoảng có người dân ra vào, nhưng bình thường đều đi theo đội.

Đây là tổ chức tình nguyện viên.

Trên nguyên tắc, doanh thu nhận xuất phát từ lý do an toàn, trước mắt không cho phép cá nhân tùy tiện rời doanh. Nhưng cũng không thể lãng phí quá nhiều nhân lực để quản lý mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Cho nên, số người về nhà tìm thức ăn như lão Hứa cũng không ít.

Lão Hứa rất muốn mời bọn họ đi vào cùng, nhưng bọn họ không có thể đăng ký, nếu như xin từ thì phải vào khu cách ly ba ngày, cho nên đành thôi.

Hứa Quang Nguyệt vẫy tay mãi, không nỡ chia tay.

Ở cửa cũng không ít người đang nói chuyện phiếm, bọn họ lại xuống xe nghe ngóng.

“Nghe nói phát hiện có mối quái vật, hôm qua có một vài đội gặp nạn, đều là võ trang đầy đủ...”

“Vậy đừng đi làm tình nguyện nữa, quá nguy hiểm.”

“Ông trời có muốn để cho người ta sống nữa không đây!”

“Không làm tình nguyện viên thì làm cái gì, chỉ có thể đói chết, chút thức ăn kia... Có thể cầm cự bao lâu?”

“Aiz...”

“Đi làm xây dựng cũng được, coi như nửa cu ly, cũng không nguy hiểm tới mạng sống...”

“Suyt, mọi người có nghe nói không? Hiện giờ có vài người có năng lực đặc biệt.”

“Hả?”

“Thật sao?”

“Không giả được, thằng nhóc họ Trương ở lều phía tây, có mẹ bán thuốc lá đấy, nhớ không? Chính nó, đêm qua đột nhiên có sức mạnh đặc biệt, hình như là có thể gọi gió...”

“Ồa! Trâu bò vậy sao!”

“Tôi cũng nghe được tin ấy, nghe nói quân đội muốn thành lập một tổ năng lực đặc biệt.”

“...”

Ba người yên lặng nghe một lúc, trao đổi ánh mắt, cảm thấy nghe ngóng được chút thông tin liền đi về.

Kết quả đi tới cửa lại đột nhiên nhìn thấy một đội tình nguyện viên đi ra, hình như là tổ điều trị, trong đó lại có một người quen, là Lý Lạc Ngọc.

Tuy rằng cô ấy mặc một cái áo lông khá lớn, mái tóc vốn được chăm sóc cẩn thận búi lên, không còn đáng vẻ khoác lên mình hàng hiệu lộng lẫy, mặt cũng gầy tiêu tụy không ít, nhưng Lục Chân Nghi vẫn liếc mắt một cái là nhận ra.

Lục Chân Nghi nhìn thấy cô ấy liền có chút sững sờ.

Tuy Tần Thảm quả thật không nói cho cô biết chuyện sau khi xảy ra động đất và tận thế, nhưng dù sao cô vẫn biết trước được tình hình. Đứng ra với mối quan hệ của cô và Lý Lạc Ngọc, cô nên gọi điện thoại cảnh báo cô ấy trước, cho dù cô ấy không tin, có lẽ sẽ châm chọc...

Nhưng lúc ấy Lục Chân Nghi vì chuyện của cha mẹ và rối loạn khi biết sự thật nên chỉ đăng một dòng status như nói đùa lên wechat.

Cô thừa nhận, lúc ấy cô không quá quan tâm tới Lý Lạc Ngọc.

Không biết từ lúc nào, cô đã không coi cô ấy là bạn tốt.

Đương nhiên Lý Lạc Ngọc không biết cô biết trước tương lai, cô ấy nhiều nhất chỉ có thể trách Lục Chân Nghi gọi Ngô Tĩnh San mà không gọi cô ấy.

Lý Lạc Ngọc cũng thấy Lục Chân Nghi, mắt lập tức đỏ lên, ôm lấy Lục Chân Nghi: “Chân Nghi, đừng là cậu rồi, thật tốt quá, cậu không sao là tốt rồi.”

Lại nhìn thấy Tần Thảm bên cạnh Lục Chân Nghi, liền gật đầu với anh, vừa khóc vừa cười nói: “Thật tốt quá, Tần Thảm cũng không sao.”

“Còn cậu thì sao?” Lục Chân Nghi hỏi cô.

Lý Lạc Ngọc lại khóc, vùi đầu vào trong ngực Lục Chân Nghi khóc òa lên: “Vương Uẩn anh ấy... Anh ấy vì cứu mẹ mình... Hu hu hu...”

Lý Lạc Ngọc kết hôn không lâu liền đón cha mẹ tới ở biệt thự của bọn họ, may sao chồng cô ấy – Vương Uẩn cũng không ngại, ở chung rất hòa hợp.

Trong lòng Lục Chân Nghi nặng trĩu: “Vương Uẩn...”

Vương Uẩn có chút vụ lợi, nhưng không nghiêm trọng, còn có chút hóm hỉnh, nhân cách cũng cũng không tệ, Lục Chân Nghi cũng không ghét anh ta.

Nhưng Ngô Tĩnh San cảm thấy anh ta vô lễ ngạo mạn.

Lý Lạc Ngọc khóc lớn.

Lục Chân Nghi có không biết nói gì, chỉ có thể vỗ vai cô ấy khẽ an ủi. An ủi cũng không biết nên nói sao, người ta mất chồng, một câu “Nén bi thương” là xong sao?

“Bác trai, bác gái...”

“Mẹ mình còn đang bệnh nặng! Huhu. Bố mình ăn không đủ no, ông đã 70 tuổi rồi, mình rất sợ...” Cuộc sống mấy ngày qua đã khiến Lý Lạc Ngọc suy sụp.

Lục Chân Nghi nháy mắt với Tần Thảm, ý bảo anh lấy một miếng cá ra.

Tần Thảm nhú mồm, rõ ràng là không muốn.

Lục Chân Nghi tiếp tục ra dấu.

Tần Thảm đành không tình nguyện lấy ra một miếng nhỏ.

Thật sự là một miếng nhỏ, còn không tới ba lạng.

Lục Chân Nghi thở dài, ý bảo anh đưa cho Lý Lạc Ngọc: “Lạc Ngọc, thứ này có lẽ có thể chữa khỏi bệnh cho mẹ cậu, cậu mang về nấu chín rồi ăn đi.”

Lý Lạc Ngọc kinh ngạc tròn tròn mắt: “Đây là cái gì?”

“Hai ba câu không nói rõ được, cậu đừng để ý. Dù sao cứ ăn là được.”

Lục Chân Nghi đưa cho cô ấy, Lý Lạc Ngọc chưa bao giờ đụng vào thứ thịt cá sống trắng ớn này, lúng túng dùng ba ngón tay cầm lấy.

“À, được...”

Lục Chân Nghi nghĩ lại, lại mở nắp sau, lấy hai túi sữa bột, hai túi xúc xích nướng, hai hộp cá ngừ calì, một túi mì Ý, một túi bánh mì và một hộp trứng bơ cuộn. Đựng đầy một túi nilon, đưa cho Lý Lạc Ngọc: “Lạc Ngọc, chứng minh cũng không có nhiều, đừng chê nhé, cậu cầm đi.”

Lý Lạc Ngọc vừa cảm khái vừa cảm kích: “...Trước đây, những thứ này quả thật không là gì, hiện giờ... Chân Nghi, mình chỉ có thể nói rất cảm ơn cậu.”

Lý Lạc Ngọc lại hỏi tình huống của bọn họ, Lục Chân Nghi nói: “Bọn mình ở Xương Bình.”

Cô ấy hiển nhiên biết Xương Bình cũng có doanh thu nhận của quân đội, gật đầu, vỗ mu bàn tay Lục Chân Nghi: “Phải tự bảo trọng.”

Mắt Lục Chân Nghi cũng đỏ.

Lý Lạc Ngọc cảm động, cũng không cùng đội tình nguyện đi làm nhiệm vụ nữa mà xin phép cảm động ăn trở về.

Bọn họ lại lên đường, vốn dự tính hai giờ chiều có thể thuận lợi về gia, nhưng mới đi được một tiếng đồng hồ liền gặp phải tắc trở.

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tinh Tinh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Nếu không phải lúc trước đã gặp Toàn Quy to bằng hai tầng nhà thì cảnh tượng trước mặt lúc này chắc đã khiến ba người họ không tài nào tin được. Lục Chân Nghi còn tưởng rằng mình đang xem King Kong.

Con khi... Không, con tinh tinh trước mắt phải cao hơn mười mét, vô cùng cường tráng, hai tay buông thõng dài đến hết đầu gối, nắm tay to gần bằng một người. Cả người nó đen sì, chỉ có hai lỗ tai là màu trắng.

Nó đang dùng hai tay cầm lấy một chiếc xe ô tô, đưa đến trước mặt mình, nhìn vào trong cửa kính xe giống như một đứa trẻ tò mò. Nó dùng ngón tay muốn mở cửa xe, nhưng cửa xe trơn nhẵn, lại có thủy tinh, không dễ kéo ra.

Từ xa nhìn, chỉ thấy đó giống như một con khi kích cỡ bình thường đang chơi với xe ô tô đồ chơi.

Lục Chân Nghi không biết Tần Thẩm và Thẩm Hoành Hoan thế nào, nhưng cô cảm thấy không tài nào thờ nổi, căng thẳng đến mức cả người cứng đờ.

Tuy con King Kong này không to bằng Toàn Quy nhưng sức chiến đấu nhất định hơn hẳn. Chưa kể tốc độ, sự linh hoạt, sức mạnh, chỉ số thông minh... Chắc hẳn sẽ không thấp hơn Toàn Quy đâu?

Làm thế nào bây giờ? Bỏ chạy?

Xe di chuyển chưa biết chừng sẽ bị phát hiện? Có lẽ sẽ ném chiếc xe kia mà lao về phía xe bọn họ.

Có lẽ bây giờ cũng đã bị phát hiện rồi...

Lục Chân Nghi muốn hỏi Tần Thẩm làm thế nào, nhưng cô phát hiện cổ họng mình căng lên, không nói ra lời.

Hóa ra con người thật sự có lúc sợ tới mức không thể động đậy nổi.

Tần Thẩm đột nhiên khẽ nói: “Trong xe có người...”

Lục Chân Nghi muốn hỏi anh làm sao mà biết, nhưng cô lập tức biết đáp án mà không cần hỏi.

Trong xe bỗng mọc ra một dây leo xanh biếc, trong mùa đông khắc nghiệt nhìn đặc biệt tươi non thích mắt, quán lấy bàn tay King Kong.

Đáng tiếc dây leo không đủ chắc, King Kong tò mò buông một tay ra, ô tô bị nó cầm bằng một tay, tay không bị dây quán chi bứt nhẹ liền dễ dàng kéo đứt dây leo trên tay kia. Thậm chí nó còn đưa tới trước mặt nhìn, cho vào miệng nhai, có lẽ hương vị không tốt nên nó phun phì phì, tiếp tục cố mở chiếc xe kia.

Loay hoay một lúc còn chưa mở cửa xe, King Kong nổi giận, rống lên vài tiếng, định tách xe ra.

Tần Thâm lúc này lái xe lao về phía King Kong.

Xe nổ máy, phi thẳng về phía trước.

Sắc mặt Thâm Hoành Hoan tái nhợt, giọng nói run run: “Lão Đại, cậu...”

Tần Thâm nói: “Cách được quá xa, tôi không đánh tới nó, phải tới gần một chút.”

Lục Chân Nghi lần đầu tiên cảm thấy Tần Thâm quả nhiên là đàn ông, còn cô là phụ nữ.

Cô vẫn cảm thấy đàn ông nhiều nhất cũng chỉ là khỏe hơn phụ nữ một chút mà thôi, không còn có bất kỳ ưu thế nào khác.

Nói đàn ông kiên cường dũng cảm hơn phụ nữ? Buồn cười, sống hai mươi chín năm cô chưa bao giờ cảm thấy mình có chỗ nào không kiên cường bằng đàn ông, không dũng cảm bằng đàn ông.

Nhưng giờ phút này cô thừa nhận Tần Thâm quả thật dũng cảm hơn cô, trong tình huống này cũng dám lao về phía trước.

Tần Thâm cũng rất buồn bực.

Cắt không gian của anh quả thật rất mạnh, nhưng cách quá xa là không phát huy được. Hơn nữa, đòn tấn công của anh hiện giờ là tiết diện một mét vuông, bình thường thì cảm thấy như vậy là rất lớn, nhưng đường kính cổ con King Kong này hiển nhiên không chỉ có một mét.

Chặt đứt đầu không đủ...

Anh nghiêm túc nghĩ xem còn nơi nào trí mạng nữa: Tim?

Anh không có năng lực nhìn xuyên thấu, rất khó tìm được vị trí chính xác.

Khí quản cổ họng trên cổ, cắt cổ cũng có thể mất mạng.

Tính toán xong, anh quyết định tiếp tục đi về phía trước, thậm chí còn ấn còn để thu hút sự chú ý của King Kong.

King Kong quả nhiên bị hấp dẫn sự chú ý, vứt bỏ ô tô còn chưa bị bẻ gãy trong tay, rơi từ độ cao sáu bảy mét xuống, may không lật, chỉ rơi thẳng ‘rũnh’ một tiếng xuống đất.

Lục Chân Nghi không nhịn được run rẩy theo.

Mặc niệm cho người trong xe.

Con King Kong kia dùng cả tay lẫn chân chạy về phía bọn họ, động tác rất giống khi đầu chó trên thảo nguyên châu Phi trong thế giới động vật.

Đi đến trước mặt bọn họ, nó dùng mũi ngửi ngửi, có lẽ ngửi thấy mùi người nên hưng phấn, thò tay khom lưng bắt xe bọn họ.

Chính là lúc này!

Tần Thâm cũng không muốn chờ tới khi nó bắt được bọn họ, nếu không khi nó ngã xuống bọn họ cũng sẽ rơi từ không trung xuống hoặc đè lên xe bọn họ, nếu vậy có lẽ cũng không sống nổi.

Anh cắn răng, phát động sức mạnh, ngay sau đó đạp kịch chân ga, vọt về phía bên phải đằng trước...

Lục Chân Nghi nhìn thấy King Kong thò tay tới bắt xe bọn họ đã căng thẳng đến mức suýt hét lên. Ngoài cửa sổ xe là cánh tay to lớn đen sì, ngay cả móng tay sắc nhọn to như thanh đao cũng gần trong gang tấc có thể nhìn thấy rõ ràng.

Sau đó, giống như cảnh quay chậm trên phim, đột nhiên một cột máu phun lên kính xe, giống như mỗi lần rửa xe miễn phí cạnh trạm xăng trước đây, lái xe vào trong lầu rửa xe, máy phun nước cao áp phun nước lên cửa kính.

Luôn cảm thấy một giây sau sẽ phun lên người mình.

Chẳng qua lần này nước phun tới đã nhuộm thành màu đỏ...

Không đợi cô cố gắng xuyên qua lớp máu trên thủy tinh nhìn tình hình bên ngoài, xe đã xóc mạnh về phía trước. Cô và Thẩm Hoành Hoan đều sợ tới mức hét, mà xe sau ầm một tiếng...

Quả thực là chấn động mặt đất.

Tần Thẩm dừng xe, lại không làm gì cả. Hai tay anh nắm tay lái, ngực phập phồng.

Lục Chân Nghi nhìn thấy sắc mặt anh trắng bệch, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi.

Lục Chân Nghi lúc này đã có thể cử động. Cô quay đầu nhìn phía sau bên trái, ngay sát xe bọn họ chính cái đầu khổng lồ của tinh tinh. Mặt áp xuống đất, vẻ kinh ngạc rất giống người, đôi mắt to hơn chậu rửa mặt còn đang tròn trĩnh.

Y hệt cảnh tượng kỳ quái trong ác mộng!

Ba người bọn họ mở cửa xuống xe.

Con King Kong kia quả thật đã chết, cổ bị cắt, máu chảy như sông, bọn họ phải rất cẩn thận mới không giẫm phải vũng máu trên đất.

Lục Chân Nghi đi đến trước thi thể đã nằm xuống mà vẫn còn cao hơn mình, nhìn lỗ tai màu trắng to lớn, nghi hoặc nói: “Đây là Tinh Tinh?”

“Bề ngoài như thú, giống khi nhưng tai trắng, mai phục người đi đường, tên là Tinh Tinh, ăn được thịt nó có thể đi rất nhanh.”

Gần đây Lục Chân Nghi quả thực không có việc gì liền đọc một lượt ‘Sơn Hải Kinh’, hương chi mở đầu liền giới thiệu quái thú.

Cô có chút kích động, nếu là thật thì bọn họ gặp may rồi.

Người ăn được thịt nó có thể đi rất nhanh!

Nâng cao tốc độ chạy trốn!

Đương nhiên, còn có tốc độ tấn công...

Nó lớn thế này thì không khác gì núi thịt, đủ cho bao nhiêu người tăng tốc độ!

Lần đầu tiên, cô cảm thấy tận thể cũng có cái thú của nó.

Tần Thẩm khẽ cười: “Hắn là vậy.”

Thẩm Hoành Hoan còn chưa hoàn hồn, nghe được Lục Chân Nghi nói “Tinh Tinh”, liền nói: “Hắn là vậy? Tinh tinh trong vườn thú biến dị thành lớn như vậy! Mẹ nó!” Sau đó lại nhìn miệng vết thương, kích động nói với Tần Thẩm: “Dâu lão đại, xin nhận của em một lạy! Cậu thật con mẹ nó quá trâu bò, quái vật như vậy cũng có thể làm thịt được, chúng ta còn sợ gì!”

Tần Thẩm nói: “Có lẽ về sau quái vật như vậy chỉ là tiểu tốt mà thôi...” Sau đó đặt tay lên người con Tinh Tinh...

Chỉ chớp mắt, Tinh Tinh đã biến mất.

Tuy rằng đã thấy tiết mục cá biến mất vài lần nhưng Lục Chân Nghi và Thẩm Hoành Hoan vẫn bị cảnh tượng này kích thích.

Thẩm Hoành Hoan lại “Mẹ nó” mấy tiếng, nói: “Không gian của cậu rút cuộc rộng đến mức nào!”

Lúc này ba người mới đi xem chiếc xe xui xẻo kia.

Ba người đều nhìn thấy dây leo, nói cách khác trong xe có ít nhất một người mang dị năng Mộc.

Hi vọng lúc này người đó còn sống.

Ba người đi đến trước xe, cũng may xe chỉ rơi thẳng, gần như không biến dạng, còn có thể mở cửa xe.

Lái xe là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, đầu đập vào tay lái, đã ngất. May mắn anh ta thắt dây an toàn nên không chết.

Băng ghế sau là một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi và một bé trai tám tuổi.

Người phụ nữ trong lúc nguy cấp đã dùng hai tay ôm lấy đứa bé, lại không thắt dây an toàn, đầu không được bảo vệ nên bị thương rất nặng, trên mặt đầy máu.

Đứa bé trong lòng không sao, nhưng sợ hãi, nước mắt đầy mặt, muốn khóc cũng không khóc được.

Lục Chân Nghi đưa tay dò hô hấp của người phụ nữ, may sao vẫn còn thở.

Vội vàng đưa bọn họ ra ngoài, rịt thuốc băng bó cho người phụ nữ, ấn huyết nhân trung cho người đàn ông, đứa bé kia vẫn đang im lặng khóc, nhìn vô cùng đáng thương. Lục Chân Nghi nhớ tới đứa bé ba tuổi ngày hôm qua, trong lòng đau xót, ôm thẳng bé, nhẹ nhàng vỗ lưng nó: “Không sao, không sao, quái thú bị tiêu diệt, ba mẹ đều bình an...”

Qua một lúc lâu, đứa bé kia mới khóc thành tiếng.

May mắn sao người đàn ông kia cũng tỉnh.

Anh ta mở miệng muốn nói cái gì đó, Tần Thảm lại nói: “Nơi này không thích hợp ở lâu, chúng ta lên xe đã, anh có gì muốn mang theo không?”

Người đàn ông lão đảo đứng dậy, đi mở cốp xe.

Tần Thảm cảm giúp anh ta, đặt lên xe mình, sau đó cùng Thảm Hoành Hoan đưa người phụ nữ hôn mê bất tỉnh lên xe.

Tần Thảm vẫn lái xe, Lục Chân Nghi ôm đứa bé ngồi ở vị trí phó lái, người đàn ông kia ngồi đằng sau, vợ anh ta nằm gối lên đùi anh ta, Thảm Hoành Hoan ngồi bên còn lại dùng sức mạnh chữa thương của hệ Thủy tạm thời cầm máu, ổn định vết thương cho người phụ nữ kia.

Trên đường đi, người đàn ông này giới thiệu mình tên Đồng Văn Triết, ba mươi bảy tuổi, là quản lý cấp cao của một ngân hàng, vợ tên Giả Vân Ảnh, là giáo sư đại học, ba mươi lăm tuổi. Hôm động đất bọn họ dựng lều ngắm sao, cho nên thoát được, trốn tránh quái vật mấy ngày coi như may mắn, nhưng đồ ăn dần cạn kiệt. Sau này tình cờ nghe nói quân đội có doanh thu nhận, định tới đó nương tựa, nhưng bất hạnh gặp phải con quái vật này, có thể thấy may mắn lúc trước đều dùng hết rồi.

“Chắc chắn.” Thảm Hoành Hoan cười nói, “Gặp chúng tôi chứng tỏ mấy người vẫn may mắn lắm.”

Đồng Văn Triết không ngừng cảm ơn.

Mặc dù là quản lý cấp cao của ngân hàng nhưng anh ta vẫn tạo cho người ta cảm giác nhỏ nhẽ, tuy còn đang lo lắng cho vợ nhưng vẫn vô cùng khách khí chân thành, làm người ta rất dễ sinh hảo cảm.

=====

Tinh Tinh – 狴狴

Hệ thống dãy núi đầu tiên ở phía nam gọi là Thước Sơn 隄山, ngọn núi đầu tiên của dãy núi đó gọi là núi Chiêu Diêu 招搖, sừng sừng ở bên bờ Tây Hải, nhiều cây quý sinh trưởng ở trên núi, trong núi còn chứa đựng rất nhiều khoáng vật kim loại và ngọc thạch phong phú. Trong núi có loài cỏ, hình dạng rất giống rau hẹ, nở những đóa hoa màu xanh, tên nó là Chúc Dư, người ăn nó sẽ không cảm thấy đói bụng. Trong núi có loài cây, hình dạng giống cây dó nhưng lại có hoa văn màu đen, đồng thời chiếu rọi ánh sáng khắp bốn phương, tên nó là Mê Cốc, mang nó ở trên người thì sẽ không bị lạc đường. Trong núi còn có loài dã thú, hình dạng như Mĩ Hâu, trên đầu mọc một đôi tai màu trắng, không những có thể nằm bò mà còn có thể đi đứng như con người, tên nó là Tinh Tinh 狴狴, người ăn được thịt nó có thể đi rất nhanh. Dòng nước Lệ Lệ bắt nguồn từ ngọn núi này, sau đó chảy về hướng tây trút vào biển, trong nước gần đó có rất nhiều thực vật gọi là Dục Bái, đeo nó ở trên người thì sẽ không bị bệnh cỏ trướng.

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Về nhà

‘Lô cốt’ đã ở ngay trước mắt, sau mấy ngày bôn ba lại có thể an toàn trở về nhà, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Đồng Văn Triết nhìn thấy ‘Lô cốt’ liền sừng sốt, nói: “Thật hoành tráng!”

Thấy hô hấp của vợ đang gồng đầu trên chân mình dần trở nên đều đặn, anh ta cũng yên tâm phần nào.

Lục Chân Nghi cho bé trai một thanh chocolate. Thằng bé tên Đồng Tu, nếu bình thường một thanh chocolate nó nhất định sẽ không để ý. Nhưng lúc này thằng bé đã đói bụng hai ba ngày rồi, mắt sáng lên, còn không quên nói: “Cảm ơn cô.” Rồi nhận lấy bóc giấy gói, cho vào miệng.

Đồng Văn Triết thấy con trai như vậy, mắt cũng cay cay, nghẹn ngào nói: “Tiểu Tu nặng lắm, để tôi ôm nó cho.”

Lục Chân Nghi quay đầu mỉm cười: “Không nặng. Anh Đồng cứ lo cho vợ trước đi.”

Đồng Văn Triết nói: “Cô ấy dường như đã khá hơn rồi, cảm ơn cậu Thảm.”

Thảm Hoành Hoan cười: “Anh Đồng đừng khách khí.”

Tần Thảm đang lái xe bỗng nói: “Vừa rồi đây leo kia, là ai trong số mấy người có dị năng hệ Mộc?”

Trong xe đột nhiên lặng ngắt.

Lục Chân Nghi cảm thấy đứa bé trong lòng bỗng cứng đờ, cười cười nói: “Đừng sợ, Tiểu Tu, là cháu đúng không? Không sao đâu... Cháu nhìn đi, chú đang lái xe là dị năng Không Gian, chú ngồi ghế sau là dị năng hệ Thủy...”

Bé trai tò mò ngẩng đầu nhìn cô: “Vậy còn cô ạ?”

Lục Chân Nghi cứng đờ: “Cô không có dị năng... Không phải ai cũng có dị năng, cho nên, Tiểu Tu và hai chú đều rất lợi hại...”

Trẻ con bảy tám tuổi đều thích người khác khen mình lợi hại, thằng bé nghe xong mắt sáng lên, liền thoắt cười nói: “Đúng đó, cháu rất lợi hại đấy nhé.” Nói xong xòe bàn tay nhỏ ra, trong bàn tay bắt đầu mọc ra dây leo đến, nhỏ nhắn, xanh rờn.

Đồng Văn Triết muốn ngăn cản thằng bé, lại nhớ Lục Chân Nghi nói hai chàng trai này cũng đều là người có dị năng liền thôi, thờ dài, nói: “Hai ngày chúng tôi gặp phải mấy con chó dữ biến dị, Tiểu Tu quá sợ hãi, đột nhiên mọc ra dây leo quấn lấy chó dữ chúng tôi mới lên xe chạy thoát được. Tôi với mẹ nó lo nó sẽ bị bắt vào phòng thí nghiệm nghiên cứu cho nên không cho nó nói, không ngờ hai người trong số các bạn cũng có khả năng đặc biệt.”

Lục Chân Nghi cười nói với Đồng Tư: “Tiểu Tu thật lợi hại.”

Tần Thảm nói: “Hiện giờ số người có dị năng cũng không ít.”

Lục Chân Nghi yên lặng tính, thành phố có hai triệu người còn sống, dù tỷ lệ là một phần nghìn cũng có hai ngàn người có dị năng. Tiểu Tu không phải loại khỏi bệnh mới có dị năng mà là tự mình sinh ra, thằng bé coi như khá may mắn.

Chiếc xe dừng ở sân nhỏ trước cửa, lão Quách đã vội vàng đi ra mở cửa, nhìn đến bọn họ trở về đủ lại còn mang thêm người về, trên khuôn mặt ngăm đen liền hiện lên vẻ vui mừng, còn cùng chào hỏi từng người.

Chuyện này đối với ông ấy thật chẳng dễ dàng, từ sau khi con gái chết thảm, ông ấy gần như không có biểu cảm gì.

Tiểu Võ cũng ra sân đón. Khác với lão Quách, khuôn mặt anh ta tiêu tụy, mắt đỏ ngầu, từ một chàng trai kiên cường trở nên tang thương...

Trong lòng Lục Chân Nghi nặng trĩu, hỏi: “Tình San...?”

Tiểu Võ lắc đầu: “Cô ấy không ổn lắm, hai ngày nay chưa hề tỉnh lại lần nào, cả người đều... Biến thành màu đen...” Âm cuối đã có chút nghẹn ngào.

Lục Chân Nghi quay đầu nhìn Tần Thảm, “Anh mau lấy thịt Châm Ngư ra.”

Tần Thảm cầm một miếng ra, tầm ba lạng. Bởi vì thời gian trong không gian trong của anh dừng lại, cho nên thịt cá nhìn vẫn rất tươi, còn rất đẹp mắt.

Lục Chân Nghi nói với Tiểu Võ: “Mau cho Tình San ăn!”

Tiểu Võ sững sốt, lập tức cầm thịt cá chạy vào phòng bếp.

Tần Thảm và Thảm Hoành Hoan giúp Đồng Văn Triết đưa vợ anh ta vào nhà.

Bởi vì người bị thương không nên di chuyển nhiều nên lão Quách nhường căn phòng Thảm Hoành Hoan dành cho ông ấy cho gia đình họ Đồng, còn mình thì chuyển lên tầng ba ở cạnh Thảm Hoành Hoan.

Thảm Hoành Hoan và lão Quách ở chung không tệ. Lôi kéo lão Quách hỏi đủ thứ chuyện, lại kể cho ông ấy biết những chuyện đã xảy ra trên đường.

Lão Quách nghe nói Tần Thảm thức tỉnh dị năng Không Gian, mắt liền tròn tròn, đồng thời nói: “Không có, ở đây gần như không xảy ra chuyện gì cả, có mấy người đến muốn ở nhờ, tôi và Tiểu Võ giả vờ như không có ai là bọn họ liền đi. À, có một tin tức tốt...” Nói tới đây, ông ấy lại đỏ mặt, có chút ngượng ngùng, nói: “Tôi dường như khỏe hơn rất nhiều...”

Nói xong ông ấy đi ra sân tìm hòn đá không lớn, bóp một cái, trong lòng bàn tay liền rơi xuống một đồng bụi phấn.

“Oà.” Thảm Hoành Hoan kinh ngạc: “Dị năng sức mạnh!”

Sau đó trong lòng lại yên lặng đối chiếu với dị năng trong mấy bộ tạp thế từng đọc. Dị năng sức mạnh hay tốc độ thường là vai phụ, còn không giống nhân vật chính bằng mình...

Chẳng lẽ, trong nhóm mình không ai có số làm nhân vật chính?

Liếc mắt nhìn Tần Thảm, nghĩ rằng Dâu rất lợi hại, đáng tiếc không so được với loại nhân vật chính nhật được ngọc bội hay gì đó có không gian có thể trồng trọt, còn có linh tuyến. Dị năng không gian mà không trồng trọt được chính là vật hi sinh đó...

Tiểu Tu thì lại vô cùng hâm mộ, quần lấy lão Quách: “Bác lợi hại quá, đây là đá thật sao?”

Lúc này Tiểu Võ bụng . . . Lát cá sống đã cắt thành miếng chạy vội đến.

Lục Chân Nghi bó tay: “Cá... Cá này có thể ăn sống sao?”

Tiểu Võ chạy vào phòng Ngô Tĩnh San, Lục Chân Nghi vội vàng đi theo, Thẩm Hoành Hoan và Tần Thâm cũng đứng trước cửa.

Ngô Tĩnh San nằm ở trên giường, ngay cả mặt cũng đã biến thành màu đen.

Nghe nói, chờ đến khi cả người biến thành màu đen cũng là lúc không cứu được nữa.

Ngô Tĩnh San vốn không gầy, nhưng bây giờ hai má cũng hõm vào rồi.

Tiểu Võ đưa một lát cá vào trong miệng cô ấy, cũng may Ngô Tĩnh San còn biết nuốt, chậm rãi nhai vài cái, nuốt xuống, không ngờ còn mở mắt ra được.

“Tiểu Võ...” Cô ấy khẽ nói, “Vô Tiêu, đừng lãng phí thức ăn vì em...”

Đột nhiên nhìn thấy Lục Chân Nghi đứng ở bên cạnh, cô ấy khẽ cười, cố hết sức nói: “Chân Nghi, mọi người đã về rồi... Đừng mạo hiểm vì tớ nữa, có cậu và Vô Tiêu ở bên tớ những giây phút cuối cùng... Tớ đã mãn nguyện rồi...”

Lục Chân Nghi đỏ mắt, miệng lại mấp: “Nói bấy cái gì đấy? Chúng tớ vất vả lắm mới mang được Châm Ngư về cho cậu, vào sinh ra tử mới lấy được đây. Bớt sến đi, không thích hợp với cậu chút nào!”

Tiểu Võ lại đút cho cô ấy một miếng.

Ngô Tĩnh San vừa nhai vừa cười, lại lặng lẽ rơi lệ.

Cuối cùng cô ấy cũng ăn hết cá.

Sau đó cô ấy ngồi dậy, kéo tay Lục Chân Nghi để cô ngồi ở mép giường: “Các cậu vào sinh ra tử như thế nào? Kể cho tớ nghe đi.”

Tiểu Võ hoàn toàn ngây dại.

Vừa rồi còn nằm trên giường bất tỉnh, gần chết, lúc này sao đã có thể ngồi dậy rồi?

Màu đen trên mặt cũng tan dần.

Châm Ngư thần kỳ thế sao?

Tâm trạng mọi người đều tốt lên. Cười cười nói nói.

Lục Chân Nghi nhìn thấy Tiểu Tu ngóng trông nhìn, đột nhiên nhớ tới ba người nhà họ Đồng có lẽ đều đang đói, liền nói: “Tôi đi nấu cơm nhé?”

Lão Quách nhảy dựng lên: “Không cần, cô Lục, cô ngồi nghỉ đi, để tôi đi nấu cơm, tôi nấu cũng không tệ đâu.”

Tần Thâm liền cắt một miếng thịt Tinh Tinh máu còn chảy đầm đìa từ trong không gian ra đưa cho anh ta: “Đây là thứ tốt, anh nấu cái này đi.”

Lục Chân Nghi tìm chút thức ăn cho cha con Đồng Văn Triết ăn tạm trước. Đồng Văn Triết ăn mấy miếng thịt hộp liền vào bếp hầm cháo cho vợ, định lấy chút nước com cho cô ấy. Không bao lâu sau chợt nghe thấy lão Quách kêu: “Không đúng, không đúng, anh Đồng, cháo này không phải nấu như vậy!”

“Thiếu nước mà!”

...

Tiểu Tu ăn hai cây xúc xích nướng một bao mì ăn liền còn muốn ăn nữa, Lục Chân Nghi vội vàng ngăn cản thẳng bẻ: “Không nên, ăn quá nhiều, lát nữa còn ăn com! Bụng sẽ không chịu nổi mất!”

Đổi lấy ánh nhìn ai oán của cậu bé ‘đẹp trai’ nào đó.

Lại đi xem Già Vân Ảnh, vết thương của cô ấy đã được bôi thuốc và băng bó. Sau khi được Thẩm Hoành Hoan chữa trị đã không còn đáng sợ như ban đầu, Lục Chân Nghi nói: “Nay không có bệnh viện, biện pháp duy nhất chính là ngày mai tới doanh trại xem có quân y không...”

Thẩm Hoành Hoan nhìn Đồng Tu, đột nhiên nhanh trí: “Lão Đại không phải đã nói hệ Mộc mới chuyên về chữa trị sao? Tiểu Tu thử xem có thể chữa cho mẹ cháu được không?”

Đồng Tu giật mình, mở to mắt nhìn anh ta.

Thẩm Hoàn Hoan nắm bàn tay nhỏ bé của thằng bé, đặt trên đầu Giả Vân Ảnh, nói: “Cháu nhắm mắt lại, tưởng tượng trong thân thể của mình có một cỗ luồng sức mạnh, từ từ đưa sức mạnh này vào cơ thể mẹ cháu, tới miệng vết thương...”

Đồng Tu nghi ngờ nhìn anh ta một cái, sau đó nghiêm túc nhắm mắt lại, tay lặng lẽ đặt trên đầu mẹ mình.

Kết quả, vết thương của Giả Vân Ảnh quả thật từ từ khép lại.

Mọi người đều im lặng nhìn, bị cảnh tượng thần kỳ trước mặt làm cho kinh ngạc.

Tần Thẩm nói: “Hệ Thủy đa phần là tinh lọc, khử độc, cũng có thể cầm máu, nhưng không thể giúp khép miệng vết thương. Còn hệ Mộc mới là chứa sức sống, có thể thúc đẩy sinh trưởng và chữa lành.”

Khuôn mặt nhỏ của Đồng Tu trắng bệch, lúc cậu bé thu tay về Giả Vân Ảnh cũng tỉnh. Tuy rằng vẫn khá yếu, nhưng tình trạng đã tốt hơn nhiều.

Quả thực là một ngày tốt lành...

Chẳng mấy chốc trời đã tối, ai có thể rời giường đều ngồi quây quần quanh bàn ăn, ăn một bữa đại tiệc Tinh Tinh.

Lão Quách nói: “Tiểu Tần, đây thịt gì vậy? Tanh ngòm! Tôi thêm một đồng gừng cũng không hết mùi.”

Thẩm Hoàn Hoan hô to: “Lão Quách, gừng cũng không nhiều, ông đừng lãng phí!”

Lục Chân Nghi gấp đầu tiên, hương vị quả thật không được ngon lắm, lão Quách cho rất nhiều gia vị cũng không hết được mùi tanh của thịt. Cô miễn cưỡng nuốt, cười nói: “Mọi người đều phải ăn, nhất định phải ăn!”

Kết quả mọi người ăn rất nhiệt tình. Thứ nhất là do khẩu vị của Lục Chân Nghi còn kén hơn mọi người, cô ăn được mọi người đương nhiên cũng ăn được; Thứ hai là trong thời kỳ khó khăn không có cái mà ăn, ai lại không biết xấu hổ kén chọn cơ chứ?

Ngay cả Đồng Tu cũng ăn hai, ba miếng.

Com nước xong lại ngồi nói chuyện; Lục Chân Nghi vẫn luôn chú ý xem mình có nhanh hơn không.

Bước chân dường như nhẹ nhàng hơn một chút?

Lên tầng về phòng ngủ, Tần Thẩm đi vào liền đẩy cô lên giường, hôn tới tấp. Lục Chân Nghi đẩy anh ra: “Đánh răng, đánh răng!”

Hai người đi đánh răng tắm rửa.

Chẳng mấy chốc sau lại quay cuồng trên giường.

Xong chuyện Tần Thẩm ôm cô vào lòng, vuốt ve lưng cô, Lục Chân Nghi còn đang thờ đốc.

“Ngày mai chúng ta sẽ ‘người nhẹ như yến’ sao?”

Tần Thẩm khẽ cười, “Không dễ vậy đâu, chỉ nhanh hơn một chút, phải ăn thường xuyên mới dần có hiệu quả.”

“Người nhiều lên rồi,” Lục Chân Nghi nói, “Nơi này còn an toàn không? Đã có Tinh Tinh cao gần mười mét rồi.”

Tần Thẩm im lặng một lát mới nói: “Em nói đúng, đến lúc rời khỏi đây rồi. Chờ bạn em khỏe lên, chúng ta liền tới doanh cứu nạn.”

Elsa trong lúc bọn họ thân thiết không biết đã trốn đi đâu, lúc này thấy bọn họ xong chuyện lại nhẹ nhàng nhảy lên giường, nhảy lên ngực Lục Chân Nghi.

Lục Chân Nghi ôm lấy nó, “Elsa bảo bối, lúc nào chị mới có thể có dị năng nhỉ, lão Quách cũng đã có rồi. Còn em nữa, bảo bối, chừng nào thì em mới có thể biến hình?”

Tinh thần của cô tập trung vào Elsa, lại đột nhiên phát hiện chút khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Giao tiếp

Lục Chân Nghi lần đầu tiên chăm chú trao đổi với Elsa.

Từ khi tận thế tới nay, cô vẫn luôn lo âu, sợ hãi, bận rộn, suy tư, không có thời gian quan tâm tới thú cưng của mình, hàng ngày chỉ cho nó ăn, khi nó làm nũng muốn ôm hoặc không nửa đêm rên rỉ nhớ mẹ thì ôm nó.

Kỳ thật chó và con người có thể giao tiếp nhiều hơn.

Chúng nó dùng ánh mắt để nói chuyện, cũng có thể nghe hiểu không ít khẩu lệnh, biết biểu đạt cả tâm trạng.

Nhưng khi Lục Chân Nghi tập trung trao đổi cùng Elsa thì đột nhiên cảm thấy có chút lạ.

Cô cảm thấy tinh thần mình giống như một luồng sức mạnh chậm rãi kéo dài vuron về phía Elsa.

Đây đương nhiên chỉ là một cách nói so sánh.

Giống như khi còn nhỏ cô đọc sách luôn nhớ rất nhanh, nói là chỉ cần đọc qua sẽ không quên cũng không quá đáng. Vì thế có người nói cô thiên phú dị bẩm, trời sinh trí nhớ siêu tốt, cũng có người hỏi cô kinh nghiệm làm thế nào để nhớ được.

Lúc ấy cô nói: Phải cảm giác từng chữ từng câu giống như in vào trong lòng.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ chỉ là trạng thái tập trung cao độ mà thôi.

Trạng thái này nói thần kỳ thì chưa tới, nhưng quả thật có chút khó giải thích.

Hiện giờ Lục Chân Nghi nghĩ, có lẽ sức mạnh tinh thần của cô khá mạnh.

Đây là lần đầu tiên cô có thể cảm nhận sức mạnh tinh thần của mình vuron ra.

Vì thế cô càng tập trung hơn, giống như dùng sức mạnh tinh thần bao bọc lấy Elsa.

Xung quanh Elsa như có một lớp vỏ hoặc là màng vô hình, chặn tinh thần của cô ở bên ngoài.

Lục Chân Nghi càng thêm hiếu kỳ.

Cô chậm rãi cọ sát, chậm rãi thăm thấu.

Có lẽ vì Elsa là thú cưng của cô, toàn tâm toàn ý với cô nên không phản kích.

Cô dần dần cọ sát lớp màng kia càng ngày càng mỏng, cuối cùng cũng thấm vào, tiếp xúc đến một thứ ấm áp, nho nhỏ.

Cảm giác này rất khó diễn tả bằng lời.

Giống như một viên khí thể ấm áp, có điều lại dày hơn khí thể, nhưng không phải chất lỏng hay cái gì khác.

Nói là ấm áp thì kỳ thực tinh thần không có xúc giác, nhưng cô lại cảm nhận được thứ kia vô cùng ấm.

Tinh thần cũng không có màu sắc, nhưng cô cảm thấy nó là màu cam ấm áp, lóe sáng, tràn đầy sức sống. Trong đó lại trộn lẫn màu tím xinh đẹp. Có lẽ không phải nhiều màu mà chỉ là điểm tô, không, là trộn lẫn trong đó, tràn ngập sức mạnh, nhưng số lượng không nhiều.

Lóe sáng, mạnh mẽ, vô cùng xinh đẹp.

Tần Thảm đột nhiên khẽ đẩy vai cô một cái: “Chân Nghi, em làm sao vậy? Sao cứ ngẩn ra thế?”

Tinh thần vuron ra của Lục Chân Nghi đột nhiên rút về.

Tất cả trạng thái đều biến mất.

Cô vô cùng tức giận, nhưng lại không thể với nổi giận Tần Thảm, dù sao Tần Thảm cũng chỉ lo lắng cho cô chứ không biết đang xảy ra chuyện gì.

Cô muốn nói cho anh nhưng chính bản thân cô cũng không rõ đây là ảo giác hay là thứ gì khác.

Đột nhiên cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Không chỉ là thân thể đau nhức sau khi ân ái mà còn có tinh thần, giống như liên tục thức trắng mấy đêm.

Cô nhắm mắt lại, gần như lập tức ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ màng hình như còn nghe được Tần Thảm cười khẽ, lại bị anh nhéo mũi một cái.

Sau đó cô liền chìm vào mộng đẹp ngọt ngào, không biết trời đất gì nữa.

Ngày hôm sau Lục Chân Nghi tỉnh lại thì đã là mười một giờ trưa.

Cô thế mà lại ngủ cả một buổi sáng!

Hon nữa cô lại vẫn mệt mỏi, cả người rã rời.

Tần Thâm đã sớm rời giường, không ở bên cạnh.

Cô thay quần áo, lười biếng xuống tầng, mọi người đều ở trong phòng khách, có nói chuyện, có chơi (đương nhiên là bạn nhỏ Đồng Tu), có tự làm chuyện của mình.

Thần kỳ nhất là Ngô Tĩnh San đã khôi hoàn toàn, ăn mặc nghiêm chỉnh ngồi trên trên ghế tám chuyện với Thâm Hoành Hoan.

Nhìn cô từ trên tầng đi xuống mọi người đều ngẩng đầu nhìn một cái, sau đó cùng không hện mà liếc Tần Thâm, nở nụ cười hoặc mập mờ hoặc chột hiểu.

Ánh mắt Thâm Hoành Hoan là sáng nhất, lộ liễu tỏ vẻ: lão Đại, thật lợi hại!

Tần Thâm trả lại cho anh ta một ánh mắt đặc ý khó phát hiện.

Lục Chân Nghi xấu hổ muốn chết!

Hiển nhiên, tất cả mọi người trong phòng này, bao gồm cả Tần Thâm đều cảm thấy cô ngủ dậy muộn, đáng về còn mệt mỏi như vậy là bởi vì tối qua bị Tần Thâm giày vò...

Chết tiệt!

Lục Chân Nghi cũng không thể nói: Không phải do bị giày vò trên giường. Là do trao đổi tinh thần với Elsa quá mệt thôi!

Cô đành phải đen mặt, xuống tầng ngồi bên cạnh Ngô Tĩnh San, chuẩn bị ăn cơm.

“Thế nào rồi, San San?” Lục Chân Nghi cười trêu ghẹo Ngô Tĩnh San, “Ngày hôm qua không phải còn bịn rịn như trăng trời, hôm nay đã lại vui vẻ rồi?”

Ngô Tĩnh San đánh vào vai cô một cái, “Dám cười nhạo bệnh nhân bệnh nặng mới khỏi, lương tâm của cậu đâu rồi hả?”

“Đánh ân nhân vào sinh ra từ vì cậu, lương tâm của cậu đâu rồi?”

Vợ Đồng Văn Triết – Giả Vân Ảnh đã có thể uống chút nước cơm, sữa bột, còn ăn chút bánh mì, vẫn đang nằm trong phòng cho khách. Lục Chân Nghi vào thăm cô ấy, Đồng Tu đang dính lấy mẹ kể công, chắc cũng đã kể suốt cả buổi sáng. Mẹ thẳng bẻ mệt mỏi nhưng vẫn khen ngợi:

.....

“Đúng, Tiểu Nhất Hưu thật lợi hại.”

.....

“Đúng thế, lúc ấy mẹ thật sự thoải mái, một tẹo đã hết đau rồi.”

.....

“Đúng, dây leo của con rất đẹp, còn đẹp hơn cả tường vi!”

.....

“Đúng, mẹ cũng thấy con có thể cứu thế giới...”

.....

Đồng Tu càng nghe mẹ khen càng cảm thấy hứng khởi.

Giả Vân Ảnh nhìn thấy Lục Chân Nghi vội vàng nói cảm ơn. Lục Chân Nghi cười nói không khách khí, lại hỏi cô ấy có cần gì hay không, hai người khách khí một lát, Lục Chân Nghi bị gọi vào phòng khách ăn cơm.

Đương nhiên là cơm trưa.

Cơm trưa lại vẫn có thịt Tinh Tinh.

Già Vân Ảnh cũng nhận được com bệnh nhân của mình: Canh thịt Tinh Tinh.

“Mau ăn chút thịt Tinh Tinh bồi bổ.” Lục Chân Nghi cười gắp cho Ngô Tinh San một miếng. “Đồ hiếm đấy.”

Lại trêu chọc cô ấy: “Ngày hôm qua là thịt Châm Ngư, hôm nay có thịt Tinh Tinh, bạn Ngô Tinh San, ngay cả Thuận Phong cũng không có ưu đãi này đâu...”

[Chú thích: Thuận Phong là tên 1 nhà hàng]

Ngô Tinh San ăn một miếng, cau mày.

Vũ Tiêu hỏi cô: “Ăn ngon không?” Về mặt dịu dàng chân.

Com trưa hôm nay là anh ta làm.

Ngô Tinh San trái lươn tâm nói: “Ăn... Ngon lắm.”

Lục Chân Nghi phì cười: “Từ nay về sau, mơ ước của cậu là ăn thịt tất cả quái thú trong Sơn Hải Kinh.”

Ngô Tinh San lườm cô: “Vậy mơ ước của cậu thì sao? Chẳng lẽ là về lại toàn bộ bản đồ Sơn Hải Kinh?”

Lục Chân Nghi bị gọi lên sự lo lắng cho cha mẹ, hiện giờ địa hình phức tạp, hoàn toàn thay đổi, không thể nào tới thành phố Lộc Minh vốn chỉ cần mười tiếng đi ô tô là tới như trước nữa, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể đi tìm cha mẹ?

Nụ cười của cô tắt dần.

Đám Vũ Tiêu gần đây cũng thường tới doanh cứu trợ trao đổi, đã biết đợt thiên tai lần này có tính toàn quốc, thậm chí là toàn cầu, trong thành phố tuyệt đối không phải nơi có tình huống tệ nhất, cho nên, không thể trông cậy vào bất kỳ viện trợ từ bên ngoài nào.

Trừ bỏ những trường hợp như lão Quách, gần như không ai không lo lắng cho người thân ở xa.

Không khí vốn thoải mái chợt trở nên nặng nề.

Tần Thâm nói: “Chúng ta thu xếp tới doanh cứu trợ đi. Một là tin tức trao đổi nhanh chóng, hai là an toàn cao hơn.”

Lục Chân Nghi liếc nhìn lồng chim trong phòng khách, chim đầu riu đang ở bên trong nhảy lên nhảy xuống: “Elsa và chim đầu riu làm thế nào?”

Đây cũng là vấn đề.

Doanh cứu trợ không cho phép mang thú cưng.

Vấn đề này không ai trả lời được.

Ngô Tinh San cân nhắc: “Chúng ta xem có thể thử vận dụng quan hệ không?”

Đồng Văn Triết nói: “Bộ đội Xương Bình tôi có quen biết mấy người, hay là buổi chiều để tôi đi xem thử xem có thể liên hệ được không.”

Tần Thâm nói: “Được, anh có thể nói cho bọn họ biết chúng ta có bốn người có dị năng, hiện giờ bộ đội rất cần những người có dị năng.” Lại đưa thêm một miếng Châm Ngư lớn: “Cái này cũng có thể mang cho bọn họ.”

Nay và trước đây không giống nhau, trước đây ít người mới là tốt.

Buổi chiều, Đồng Văn Triết tới doanh cứu trợ, lão Quách cũng đi cùng, một là để khỏi lạc đường, hai là đề phòng trên đường gặp nguy hiểm.

Trời gần tối bọn họ mới trở về, mang đến một tin tốt: “Tôi tìm được một người bạn, hiện giờ vẫn có chút quyền lực, bọn họ rất hoan nghênh người có dị năng gia nhập, về phần thú cưng có thể coi như phúc lợi dành cho người có dị năng, châm chúc cho vào.”

Còn nói: “Bọn họ nghe về tác dụng của Châm Ngư, ban đầu còn không tin, nhưng vẫn cho đi thử nghiệm. Kết quả đương nhiên là thành công, nói vô cùng cảm ơn chúng ta, phải khen thưởng cho nhóm chúng ta.”

Thâm Hoành Hoan đột nhiên có chút do dự, nói: “Chúng ta... Chúng ta sẽ không bị đưa đi giải phẫu chứ?”

Đồng Văn Triết nghe xong liền bật cười, anh ta tháo kính xuống, dùng khăn lau kính lau sạch hơi nước trên mắt kính, sau đó nói: “Kỳ thật ban đầu tôi cũng rất lo lắng, từ lúc Tiểu Tu có sức mạnh tôi chỉ lo chuyện này. Nhưng Tiểu Tần nói không sai, hiện giờ người có khả năng đặc biệt cũng không ít.”

Anh ta nói tiếp: “Người bạn đó của tôi cũng nói, doanh cứu trợ Xương Bình có sáu trăm ngàn người, là doanh đông nhất thành phố, số lượng người có dị năng cũng là nhiều nhất, hiện giờ có hơn hai trăm.”

Lục Chân Nghi tính, sáu trăm ngàn người mới hai trăm người có dị năng, thì tức là một phần ba nghìn, quả thực không quá nhiều.

Tần Thảm hỏi: “Các doanh khác thì sao?”

“Các doanh khác tổng cộng có hơn một triệu ba trăm người, nhưng cộng lại lại chỉ có chưa tới hai trăm người có dị năng.”

Lục Chân Nghi kinh ngạc, vậy thì cộng hết lại chia đều, tỷ lệ này chỉ còn một phần năm nghìn.

Tần Thảm gật đầu: “Về sau có thể sẽ nhiều hơn.”

Thảm Hoàn Hoan tỏ vẻ đồng ý, trong tiểu thuyết tận thế, người có dị năng cũng dần dần mới xuất hiện.

Đồng Văn Triết tổng kết: “Tôi đã bắt anh ta hứa. Anh ta nói, người có dị năng phối hợp nghiên cứu, nhiều nhất chỉ là kiểm tra thân thể định kỳ, khi cần thì hiến chút tóc với máu, giải phẫu gì đó toàn là lời đồn linh tinh, tuyệt đối sẽ không xảy ra.”

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Dị năng

Buổi tối Lục Chân Nghi cảm thấy mình đã khá hơn nhiều, cô quyết định thử trao đổi tinh thần với Elsa một lần nữa.

Đồng thời cô cũng nói rõ với Tần Thảm chuyện ngày hôm qua cô bị anh làm gián đoạn nửa chừng, bây giờ muốn thử lại lần nữa, anh trông cửa, đừng để ai quấy rầy cô.

Kỳ thật ngoại trừ anh ra thì cũng chẳng có ai tới làm gián đoạn cô nữa. Ai lại rảnh rỗi đêm khuya đi gõ cửa một đôi vợ chồng ân ái cơ chứ, đây không phải ganh tỵ thì là gì?

Cho nên, sau khi trong mắt Tần Thảm lóe qua một tia kinh ngạc rồi ngoan ngoãn đi trông cửa cho cô thì Lục Chân Nghi lại ôm Elsa đến trước mặt. Elsa thật ra không cần cô ôm cũng được, nhẹ nhàng gọi một tiếng sẽ tự nhảy lên, vô cùng nghe lời.

Nó từ khi sinh ra đã do Lục Chân Nghi chăm sóc, hai tháng liền mẹ đến ở cùng Lục Chân Nghi. Nó hiểu biết từ rất sớm, chưa đến một tháng đã biết đòi ăn, chớ bình thường hai ba tháng vẫn còn chưa biết gì. Hơn nữa nó vô cùng linh hoạt, cao chưa tới hai mươi cm mà chỉ cần nhảy nhẹ cũng có thể lên tới tận giường hơn sáu mươi cm, thậm chí còn không cần chạy lấy đà, quả thực có thể sánh với mèo. Mà mẹ nó Đồng Đồng – đáng người cũng xấp xỉ mà trước giờ chưa bao giờ nhảy lên được giường, thậm chí có một lần ngã từ sofa cao bốn mươi cm xuống còn ngất xỉu. . .

Tóm lại, Elsa vẫn cho rằng mình là chú chó vô cùng thông minh, vô cùng xinh đẹp, vô cùng dũng mãnh, vô cùng linh hoạt. Nó lúc nào cũng tự tin, dũng cảm, ở trong ổ thì làm trùm, ra ngoài cũng không sợ bất kỳ ai kể cả chó lớn mà bản thân chỉ to bằng đầu nó. Lông nó rất đẹp, tư thế luôn ngẩng đầu ưỡn ngực, bước đi tao nhã. . . Ngày trước mỗi lần Lục Chân Nghi dắt nó đi dạo đều khiến người ta trầm trồ ca ngợi và hâm mộ.

Lục Chân Nghi thích Đồng Đồng, đối với Elsa lại là yêu thương từ tận đáy lòng.

Cô tập trung tinh thần, lại chậm rãi thả ra, từ từ bọc lấy Elsa.

Lúc này cô không gặp bất kỳ trở ngại nào, có lẽ lần trước đã đột phá một lần nên trung tâm tinh thần Elsa rất thân thiết với cô, chủ động rộng mở cho cô tới gần.

Elsa cũng phát ra tiếng ô ô sung sướng nũng nịu khe khẽ, giống như những khi cô vuốt ve lưng nó vậy.

Vẫn là một viên màu cam, bên trong trộn lẫn màu tím điện quang, tinh thần Lục Chân Nghi thử chạm vào. Viên tinh thần dường như nhận ra cô là ai, vui sướng đáp lại.

Không thể trực tiếp trao đổi bằng ngôn ngữ nhưng có thể truyền đạt suy nghĩ.

Cô nghĩ: nằm xuống, Elsa.

Elsa quả nhiên nằm xuống.

Lục Chân Nghi vui sướng, sức mạnh tinh thần liền dao động, cô vội vã bình tĩnh lại.

Vì đề phòng chỉ là ngẫu nhiên, cô lại ra lệnh: Elsa, đi ra cửa.

Elsa quả nhiên đứng dậy, nhảy từ trên giường xuống, đi tới cửa.

Nhìn nó nghe lời chạy đến cạnh cửa còn xoay người nhìn cô, đúng là đáng yêu chết mất.

Cô vui mừng, đứng dậy đi mở cửa phòng.

Tần Thâm đang đứng ngoài cửa, dựa tường, hút thuốc.

Anh mặc một chiếc áo da màu đen, vẻ mặt lạnh lùng, không biết đang suy nghĩ cái gì, sừng mặt tuần tú đến mức khiến tim người ta như bị néo một cái.

Nhìn anh chính diện cũng rất đẹp trai, nhưng dáng sừng mặt đặc biệt hoàn mỹ, mắt phượng sâu đen láy, mũi cao vừa phải, đôi môi mỏng, viền cằm vừa cương nghị lại vừa xinh đẹp...

Dù vô tình nhưng vẫn khiến người ta rung động.

Lục Chân Nghi đột nhiên nghĩ tới giấc mộng xuân mình mơ nhiều năm trước.

Tần Thâm trong mơ cũng như thế này, lạnh lùng mà tràn ngập sức mạnh cùng uy hiếp...

Trong lòng cô run lên.

Bề ngoài và phong cách của Tần Thâm quả thực rất phù hợp với tiêu chuẩn cô thích.

Còn Tần Thâm rốt cuộc có thích cô hay không kỳ thật cô cũng đã nghĩ tới rất nhiều lần.

Khi cô cảm thấy anh không yêu cô thì mỗi một hành động mỗi một ánh mắt của anh lại khiến cô thấy không phải vậy.

Mà khi cô cảm thấy thật ra anh yêu cô thì lại sẽ có một chuyện nào đó khiến cô tự nhủ rằng mình đã nhầm rồi...

Bởi vì không nghĩ ra lại không muốn từ bỏ cho nên cô lựa chọn không nghĩ nữa, cứ thuận theo tự nhiên ở bên anh.

Có lẽ bởi vì không có cảm giác an toàn cho nên cô cũng quản chặt trái tim mình, không để mình đắm chìm quá sâu.

Điều này rất khó, dù Lục Chân Nghi là người giỏi không chế và điều chỉnh.

Đương nhiên, làm được cũng có thể là bởi vì thật ra cô không thật sự thích anh.

Giờ phút này, Lục Chân Nghi đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Thế này là sao?

Tuổi xuân tươi đẹp của cô hao phí hết trên người đàn ông này, kết hôn ba năm, ngay cả anh có thích mình hay không cũng không biết.

Thậm chí ngay cả chính mình có thích anh hay không cũng không chắc.

Ở thời điểm tận thế như thế này mà ngay cả âm áp bên cạnh cũng không biết là thật hay giả quả thật khiến người ta khó chịu...

Cho nên Lục Chân Nghi vốn đang vô cùng vui vẻ muốn đi tới liền đứng lại, ở trong bóng tối yên lặng nhìn anh.

Tần Thâm nhìn thấy cô liền dập thuốc, quay sang mỉm cười, nói: “Bé quan kết thúc rồi à?”

Lục Chân Nghi lại tức giận không nổi, hừ một tiếng, xoay người về phòng.

Tần Thâm cũng theo vào, vào phòng đóng cửa liền ôm lấy eo Lục Chân Nghi, cúi đầu nói bên tai cô: “Thế nào? Thành công không?”

Tuy là câu hỏi đúng đắn nhưng giọng nói trầm thấp, hơi thở phả vào tai nóng nóng, vô cùng mập mờ, nhộn nhạo rõ ràng...

Lục Chân Nghi đẩy anh ra, nói: “Thành công, em mệt rồi, em đi ngủ đây.”

Tần Thâm gạt mình, dường như nhận ra tâm trạng cô không tốt. Lại nói: “Sao vậy? Thấy dị năng của mình không đủ lợi hại à?”

Lục Chân Nghi không nói gì, chỉ cảm thấy suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ quả thật không tồn tại trong cùng một thế giới.

Cô vốn mệt mỏi, muốn ngủ luôn, cuối cùng lại nghĩ: Tội gì chứ, cứ hỏi thẳng anh đi xem nào?

“Tần Thâm, em hỏi anh.” Cô nghiêm túc nói: “Rốt cuộc vì sao anh lại muốn lấy em? Chỉ bởi vì trong mơ chúng ta ở bên nhau thôi sao?”

Tần Thâm mặc dù là đàn ông, suy nghĩ đương nhiên không giống Lục Chân Nghi, nhưng EQ cũng không thấp. Anh vừa nghe vậy liền biết Lục Chân

Nghi đang muốn hỏi cái gì. Anh suy tư một lúc, mới nghiêm túc nói: “Đương nhiên không chỉ vì thế, đời này anh chưa từng yêu ai, đối với em tuy rằng anh không biết có phải là yêu hay không... Nhưng anh chỉ muốn ở bên em. Em khác với những người khác... Giống như có một tầng ngăn cách giữa ‘Anh’ và mọi người, ‘Anh’ là anh, người khác là người khác, mà em là người duy nhất ở trong phạm vi này, tách riêng với mọi người, chỉ ở cùng với ‘Anh’... Bên trong phạm vi cách ly này tạm thời chỉ có anh và em thôi...”

Lục Chân Nghi nhướng mày: “Tạm thời...?”

“Về sau còn có thể có... Con của chúng ta.”

Lục Chân Nghi nghĩ tới đứa bé tên Tỷ Tỷ xinh đẹp trong giấc mơ.

Tần Thâm có phải cũng mơ thấy thằng bé không?

Cô cảm thấy muốn phân tích và lý giải những điều Tần Thâm vừa nói nhưng tinh thần đã mệt mỏi quá rồi, thôi, vẫn nên đi ngủ thì hơn.

Ít nhất, Tần Thâm là người có thể tin cậy và phó thác đúng không?

Lục Chân Nghi không nói gì thêm, lên giường ngủ.

Tần Thâm lại nằm bên cạnh cô, cả đêm không ngủ được.

Lục Chân Nghi ngày hôm sau vẫn có chút uể oải, thiếu sức sống. Nhưng không hoàn toàn bởi vì đối giao tiếp tinh thần với Elsa, so với tối hôm trước cô đã thoải mái hơn nhiều, dù sao cũng không cần phá lớp bảo vệ tinh thần Elsa nữa.

Có lẽ là Tần Thâm ảnh hưởng tới cô.

Bởi vậy, khi mọi người đều đang thu dọn đồ đạc, Tần Thâm là bận rộn nhất. Anh muốn đi cất tất cả những thứ hữu dụng vào không gian mang theo. Lục Chân Nghi lại không xuống giúp anh, cô có chút không muốn gặp anh, dứt khoát mang chim đầu riu vào phòng, tiếp tục bế quan thủ lần nữa.

Về ngoài con chim đầu riu này vô cùng rực rỡ, tuy không phải loại quý hiếm, nhưng màu cực kỳ rực rỡ, giống như vương miện vậy.

Kỳ thật Lục Chân Nghi không quá quan tâm tới các loài chim nhưng là lúc Tần Thâm về nước nhất quyết muốn đi du lịch, nhất được nó lại mang về, nuôi lâu cũng có tình cảm.

Đương nhiên so với chó thì trao đổi nhất định sẽ ít hơn.

Cho nên khi cô đột phá lớp bảo vệ tinh thần của chim đầu riu g thì phiền toái hơn một chút.

Lớp bảo vệ của nó không tình nguyện mở ra, không giống Elsa không chút chống cự giống.

Lục Chân Nghi tiếp tục.

Cũng may nó chỉ né tránh chứ không phản kháng, lớp bảo vệ tinh thần của nó dày và kiên cố hơn Elsa nhưng cũng không phải dạng dẻo.

Lục Chân Nghi không dám dùng quá sức, sợ làm tổn thương tinh thần nó.

Nước chảy đá mòn, cuối cùng cũng mở một lỗ hổng.

Cô chạm đến trung tâm tinh thần của chim đầu riu.

Cảm giác tốt hơn màu cam, lại có chút đỏ, nóng nóng... Cô nhẹ nhàng chạm vào, không có cảm giác nhẹ nhàng và vui sướng như Elsa, mà lại nóng hằm hập, có chút khó tới gần.

Nhưng tóm lại vẫn không có địch.

‘Đậu lên vai chị đi.’

Cô nói thầm.

Chim đầu riu nghiêng đầu nhìn cô, không động đậy.

‘Đậu lên vai chị đi.’

Chim đầu riu vỗ cánh, sửa sang lại lông vũ, cuối cùng vẫn nghe theo, bay đến vai cô.

Xem ra, tuy mình có thể tiếp xúc được trung tâm tinh thần đối phương nhưng không thể khống chế đối phương. Elsa là bởi vì phục tùng và tin cậy cô... Lệnh đưa ra, có làm hay không còn phải xem tâm trạng đối phương...

Lục Chân Nghi đột nhiên chán nản, cái này cũng gọi dị năng sao?

Loại dị năng này có ích lợi gì?

***

p.s: Tóm lại là phải kiểm tra không chảnh mèo nó mới nghe =)))))))))

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Gia nhập doanh cứu nạn

Lục Chân Nghi buồn bã mất một lúc. Không biết dị năng này có tác dụng với con người không, phải mang Tần Thâm ra thử xem. Nếu được thì ít nhất có thể dùng như “Mật ngữ” “Truyền âm”, cũng coi như mèo mó có hơn không.

Nhưng lúc này thật sự quá mệt mỏi, cô muốn đi xuống tầng giúp Tần Thâm một chút, nhưng ngay cả đề ý chìm đầu riu cũng không kịp liền ngã xuống giường ngủ mất.

Tinh thần mệt mỏi là một loại cảm giác rất khó chịu.

Cô ngủ li bì, mơ hồ thấy Tần Thâm lên đây hai, ba lần, cũng thử nhẹ nhàng vỗ mặt cô khẽ gọi, hỏi cô có muốn ăn cơm không.

Cô cảm thấy cơ thể nặng nề như chìm vào đầm lầy, tay cũng không nâng lên nổi, chỉ có lần thứ hai anh gọi mới mấp máy nói: “Không cần... Em muốn ngủ...”

Tần Thâm yên tâm. Sau đó anh lại tới một lần để đút nước cho cô, trên người mang theo mùi lưu huỳnh thuốc súng, ôm cô cùng ngủ.

Lúc Lục Chân Nghi tỉnh lại trời đã tối đen, đầu cô vẫn hơi đau, dụi mắt, hỏi: “... Máy giờ rồi?”

Tần Thâm cũng tỉnh, giọng khàn khàn: “...Em tỉnh rồi à? Khoảng hai giờ hơn rồi, cơm trưa với cơm tối em đều không ăn. Giữa chừng có quái vật tập kích, ồn như vậy mà em vẫn không tỉnh.”

Lục Chân Nghi căng thẳng: “Quái vật tập kích? Không sao chứ?”

Tần Thâm ngồi dậy không mặc áo: “Anh lấy gì cho em ăn nhé?... Muốn ăn cái gì?... Không có việc gì, không ai bị thương, có một con rất to nhưng chưa tới gần tường đã bị anh giải quyết rồi, còn lại vẫn là chó với gà...”

Lục Chân Nghi nghe giọng anh mệt mỏi, chứng tỏ trận chiến này cũng không nhẹ nhàng như anh nói.

Lục Chân Nghi dựa vào đầu giường, “Gì cũng được, nếu không thì cháo thịt nạc trứng muối đi?”

Tần Thâm thật sự mang ra một bát cháo thịt nạc trứng muối còn tỏa hơi nóng nghi ngút, cũng tựa vào đầu giường nhìn cô ăn.

Lục Chân Nghi cảm thán: “Dị năng của anh thật lợi hại, có thể chiến đấu có thể cắt đồ, rất hữu dụng... Anh nằm đi, trời lạnh lắm không cần ngồi cùng em đâu.”

Tần Thâm nghe cô vừa buồn vừa hâm mộ dị năng của anh thì thân thể hơi cứng lại, cho đến khi thấy cô quan tâm mình mới thả lỏng, ra vẻ thản nhiên nói: “Dị năng của em là thế nào?”

Lục Chân Nghi ưỡn oải đến mức ngay cả cháo nóng hầm hập thơm ngào ngạt cũng không muốn ăn, nói: “Không được tốt lắm, chỉ có thể tiếp xúc tinh thần, ra lệnh mà thôi.”

Tần Thâm trầm tư: “Là dị năng tinh thần, về sau sẽ dần dần thăng cấp. Dị năng không gian của anh chẳng phải cũng phải thăng cấp sao? Ban đầu anh chỉ có không gian một trăm mét vuông, cũng không thể tấn công.”

Lục Chân Nghi phản chấn hơn một chút: “Cũng đúng, đáng tiếc em quá mệt mỏi, bằng không có thể lấy anh ra thử xem có tác dụng với con người không.”

Tần Thâm nói: “Ừ, còn có thể thử xem có tác dụng với vật thể không có sự sống không.”

Lục Chân Nghi liền nghĩ tới trò dùng suy nghĩ bẻ cong thìa, nói: “Được, bây giờ em thử luôn.”

Cô tập trung tinh thần lực ở xung quanh thìa nhưng không có tác dụng. Trong tinh thần lực của cô cái thìa kia không tồn tại.

Bởi vì vật không có sự sống không có tinh thần cho nên tinh thần lực của cô hiển nhiên chỉ có thể tác động lên vật thể có tinh thần.

Lục Chân Nghi lại một lần nữa bị đá kích, thở dài: “Không được rồi.”

Tần Thâm lại cô an ủi: “Không sao, cứ từ từ, biết đâu chẳng cấp một hai lần có thể dùng để tấn công tinh thần, đến lúc ấy em sẽ rất lợi hại.”

Lục Chân Nghi thở dài nói: “Chỉ mong vậy.” Rồi uống sạch bát cháo.

Dù sao cũng hơn là không có.

Ngày hôm sau, tất cả bọn họ thu dọn xong xuôi, chuẩn bị tới doanh cứu nạn Xương Bình.

Bọn họ hiện giờ tính cả trẻ con tổng cộng có chín người, vừa đủ hai chiếc xe. Đồ của Tần Thâm đều để không gian, mà hành lý của những người còn lại đều cực ít, cho nên hoàn toàn có thể bỏ lại.

Đồng Văn Triết khi được cứu đã bỏ lại xe, cho nên cả nhà bọn họ đi cùng xe với Tần Thâm và Lục Chân Nghi. Lão Quách cùng Thâm Hoành Hoan đi xe của Tiểu Võ và Ngô Tĩnh San.

Ngô Tĩnh San hiện giờ đã hoàn toàn bình phục, có thể chạy có thể nhảy, buổi sáng còn giễu cợt Tần Thâm: “Tiểu Tần, anh đừng cảm thú đến vậy được không? Hôm kia chỉ khiến cô ấy ngủ đến giữa trưa mới tỉnh, hôm qua thì ngay cả cơm cũng không ăn... Đã là lúc nào rồi, anh còn làm cho người ta không xuống giường được?”

Lục Chân Nghi lườm cô ấy một cái: “Im miệng đi, đồ xấu xa!”

Ngô Tĩnh San cười rộ lên: “Được rồi, là mình xen vào việc của người khác, hai người vốn chính là một người muốn đánh một người muốn bị đánh.”

Lục Chân Nghi còn không muốn nói ra dị năng vô dụng của mình cho nên cũng không cãi lại.

Tường mới xây quanh doanh cứu nạn Xương Bình đã gần xong, gấp năm lần quân doanh cũ, nhưng phòng ốc bên trong còn đang trong quá trình xây dựng.

Người bạn Đồng Văn Triết tìm được họ Tô, cấp bậc đại tá, ở trong đây cũng coi như có thực quyền. Ông ta tầm hơn bốn mươi tuổi, diện mạo bình thường, tính cách hào sảng.

Bởi vì nhờ quan hệ cho nên bọn họ cũng không cần cách ly ba ngày kiểm tra.

Tô đại tá đã nghe nói là Tần Thâm tìm được Châm Ngư, cứu cả nhà Đồng Văn Triết, lại là dị năng mạnh nhất cả đoàn, còn là dị năng hệ không gian có ích, cho nên vô cùng khách khí và nể trọng anh.

Hai người vừa bắt tay, Tô đại tá vừa nói: “Tiểu Tần, xin chào, tôi lớn tuổi hơn cậu liền không khách khí gọi cậu Tiểu Tần nhé. Tôi đã nghe Văn Triết nói về chuyện của cậu, về tư tôi vô cùng cảm ơn cậu đã cứu bạn thân tôi, về công hai ngày nay thịt Châm Ngư cậu cung cấp đã cứu rất nhiều người. Chúng tôi đều vô cùng cảm kích, quốc gia sẽ ghi nhớ công hiến của mọi người.”

Lục Chân Nghi nghe vậy liền biết người này có thể leo lên chức vị tuyệt đối không chỉ hào sảng mà thôi.

Tần Thâm tuy lạnh lùng nhưng cũng biết phải tạo quan hệ tốt với quân đội, cũng ôn hòa nói: “Tô đại tá quá khách khí đây đều là việc chúng tôi phải làm. Hiện giờ tình thế gian nan, có thể công hiến một phần sức lực, chúng tôi cũng rất hân hạnh.”

Tô đại tá vừa nói chuyện phiếm vừa dẫn bọn họ về chỗ nghỉ.

Trong doanh cứu nạn, rất nhiều đàn ông đang hùng hục lấy bùn đắp ngói, xây phòng ở. Trong số những người này có người có kinh nghiệm, nhưng đa phần vẫn là chưa xây dựng bao giờ.

Tô đại tá giới thiệu cho bọn họ: “Hiện giờ doanh chia làm doanh lính và doanh cứu nạn. Doanh cứu nạn gấp bốn doanh lính. Binh lính và gia đình quân nhân ở trong doanh lính, người sống sót ở doanh cứu nạn, nhưng trong doanh cứu nạn vẫn có rất nhiều binh lính canh giữ. Chức trách của quân nhân chúng tôi chính là bảo vệ dân chúng, điểm này cho dù là lúc quốc gia nguy nan cũng sẽ không thay đổi.”

Ông ta day trán, có chút mệt mỏi cười một cái nói: “Có điều khả năng của chúng tôi cũng có hạn, cho nên trong doanh cứu nạn không phải lúc nào cũng yên bình, nhưng đa số người dân đều rất hợp tác. Hiện giờ vấn đề chủ yếu là thiếu nhà ở và khan hiếm lương thực. Trong doanh cứu nạn vốn có một khu nhà nhưng đã ở đầy người, còn lại thì vẫn đang xây. Chúng tôi đã dùng tất cả lều quân dụng nhưng vẫn không đủ, vài ngày trước chúng tôi đột kích tìm được một kho hàng lều và chăn bông, còn mang về rất nhiều container, tạm thời vẫn có thể để mọi người ở tạm, điều kiện vô cùng gian khổ. Hiện giờ các doanh cứu nạn cơ bản đều là tình trạng này.”

Lục Chân Nghi và Ngô Tĩnh San nhìn lều cùng container đơn sơ bên đường đều nhú mảy, không ít người đi lại trên đường mặt mũi vàng vọt xanh xao, có người còn không có áo ấm, lạnh đến run lấy bầy... Trong lều và container đều chen chúc chật chội.

Tô đại tá thở dài, nói: “Gần như tất cả áo khoác quân dụng đều phát ròi, chúng tôi đã cố hết sức. Bởi vì không thể cung ứng đầy đủ thức ăn nên không ít người muốn tham gia làm tình nguyện viên, ví dụ như đi ra ngoài tìm kiếm thức ăn, tham gia cứu viện, chữa bệnh, tổ chức, còn có xây dựng công trình... Làm nhiều có nhiều.”

“Bắt đầu từ mấy hôm trước, trong doanh chúng tôi có người có dị năng, đến bây giờ đã có hơn hai trăm người. Chúng tôi tập trung người có dị năng lại, ở tại quân doanh, cho vào biên chế, hiện giờ đang tập trung huấn luyện, về sau có lẽ sẽ có chỗ dùng. Dị năng của mọi người đều rất lợi hại, tôi hi vọng mọi người cũng có thể gia nhập, góp một phần sức lực. Đương nhiên, đãi ngộ giành cho người có dị năng rất tốt, người nhà cũng được quan tâm nhiều hơn.”

Cuối cùng, bọn họ được xếp vào một căn nhà nhỏ hai tầng trong trại lính, nơi này là chỗ ở của các sĩ quan trẻ tuổi cấp thấp, là kiểu nhà ngang cũ, một phòng tắm hơn hai mươi mét vuông, bọn họ được chia bốn phòng.

Tiểu Võ và Ngô Tinh San trước mắt còn chưa có dị năng, bọn họ được tính là người nhà lão Quách và Thẩm Hoành Hoan, bằng không sẽ phải ở lều trong doanh cứu nạn, hai người vì vậy cũng có chút mất tự nhiên.

Lục Chân Nghi đương nhiên cũng biết. Cô âm thầm thở dài, Ngô Tinh San rõ ràng đã cảm nhận được áp lực tâm lý giống cô trước kia.

Vào thời điểm hiện tại, có dị năng hay không đã tự động chia con người thành ba bảy loại.

Dù thông minh đến mức nào, từng được giáo dục tốt đến mức nào, ưu tú đến mức nào, đều không thay đổi được sự thật vận mệnh đã không đặt bạn vào trong số những người được lựa chọn.

So với chế độ cha truyền con nối điều này còn không công bằng hơn.

Nhưng không ai làm được gì, cũng không ai giúp được ai.

Tần Thẩm và Lục Chân Nghi một phòng, Tiểu Võ và Ngô Tinh San một phòng, lão Quách và Thẩm Hoành Hoan một phòng, ba người nhà họ Đồng một phòng.

Dàn xếp xong, đi vào mới thấy bên trong chỉ có một cái giường, một cái bàn, mấy cái ghế dựa, một cái tủ sắt.

Rất giống trong phim xưa, cũng giống lúc học đại học.

Lục Chân Nghi ngồi trên giường, thở dài: “Đây chính là ‘đãi ngộ rất tốt’ à.”

Tần Thẩm cởi áo khoác: “Anh thấy còn có nước và điện, chỉ tắt hệ thống sưởi hơi. Lát nữa em có thể qua doanh cứu nạn đi một vòng sẽ thấy điều kiện chỗ này tốt đến mức nào. Anh từng thấy một cái lều mười người chen chúc, một container hơn ba mươi người ở, chính là nhét mọi người chung một chỗ có chỗ che gió che mưa không chết rét mà thôi.”

Lục Chân Nghi ngậm miệng, ngay cả định thở dài cũng không phát ra nữa.

Tình hình thế này, một cái thở dài quá mức thoải mái.

“Trong quân doanh hóa ra thật cố gắng, xây dựng chăm chỉ, như vậy qua một hai tháng nữa chắc hẳn mọi người sẽ có chỗ để ở đúng không?” Cô cố gắng nghĩ tích cực.

“Nếu đủ vật liệu xây dựng.”

Đây cũng là một vấn đề.

Loài người đã đến mức này rồi sao?

Tần Thẩm bảo cô đứng lên, lấy tất cả đệm chăn trên giường xuống, nói: “Cái này lát nữa đưa cho nhà họ Đồng, nhà anh ta sợ là không đủ. Hỏi mọi người thiếu cái gì, đồ trong không gian của anh cũng không ít. Chỉ cần đừng khiến người ta chú ý.” Nói xong anh lấy đệm cao su, gối lông, chăn tơ tằm trong không gian ra, lại hỏi Lục Chân Nghi: “Trời lạnh, không có hệ thống sưởi hơi, chúng ta không dùng đệm tơ tằm nhé? Dùng bộ san hô nhưng được không?”

Lục Chân Nghi thích đệm gấm tơ tằm hoặc bông tơ tằm.

Lục Chân Nghi không nói gì nhìn anh, đây mà là không gây chú ý sao? Nhưng ngoài miệng nói: “Được...”

Tần Thẩm bắt đầu trải giường chiếu, xong lại nhìn bàn, nói: “Khăn trải bàn bằng ren của em cũng ở trong không gian, muốn trải không?”

Lục Chân Nghi càng không còn gì để nói: “Thích hợp không?”

Tần Thẩm thở dài một cái: “Đơn sơ như vậy anh sợ em tủi thân, nếu nhà chúng ta có thể mang vào doanh cứu nạn thì tốt rồi...”

“Thế cũng không đến lượt chúng ta ở.” Lục Chân Nghi nói.

Tần Thắm nghe vậy cười cười: “Cũng đúng.”

Lục Chân Nghi nhìn Tần Thắm bận rộn, mình lại không nhìn thấy trong không gian của anh có cái gì, cũng không giúp được một tay, liền ôm đệm chặn đi đưa cho nhà họ Đồng. Còn cho Đồng Tu một túi đồ ăn vặt, một túi đưa cho Ngô Tĩnh San.

Mẹ Đồng Tu – Giả Vân Ảnh có chút ngượng ngùng, lôi kéo Lục Chân Nghi nói chuyện. Tuy rằng cô ấy lớn tuổi hơn Lục Chân Nghi nhưng công tác và gia đình đều vô cùng đơn giản, tính cách cũng đơn thuần, làm người lạc quan, rất dễ nói chuyện. Cô ấy đỏ mặt nói với Lục Chân Nghi: “Tiểu Lục, bọn chị thật sự nợ mọi người quá nhiều, đều không biết nói cái gì cho phải... Đúng rồi, trước đây chị thích tự mình làm đồ trang điểm, xà phòng thủ công. Hiện giờ đồ trang điểm không dễ tìm, sau này chúng ta tự mình làm một chút.”

Lục Chân Nghi giật mình, Tần Thắm nghĩ rất chu đáo, đồ trang điểm của cô đủ để dùng, nhưng đối với đồ trang điểm và xà phòng handmade cô cũng thấy hứng thú, liền cười nói: “Được, sau khi ổn định, lúc rảnh rồi chúng ta cùng làm.”

Ngô Tĩnh San nhận được đồ ăn vặt cũng vui vẻ, nhưng vẫn có chút ỉu xiu. Lục Chân Nghi biết cô ấy khúc mắc cái gì liền an ủi cô ấy: “Tần Thắm nói bây giờ người có dị năng chỉ mới một phần, về sau sẽ còn nữa, đừng nản chí, dù thật sự không có dị năng thì cũng phải sống chứ.”

Ngô Tĩnh San thờ dài nói: “Đúng vậy.”

Lục Chân Nghi không thấy Tiểu Võ, hỏi anh ta đi đâu. Ngô Tĩnh San nói: “Anh ấy là cảnh sát, lúc này phải tới Quân bộ đưa tin, nhận lệnh.”

***

P.s: huhu. Kiểm đầu ra 1 cọng cỏ non mơn mơn vừa dùng vừa ngắm đc như tiểu tần :(

P.s2: hóa ra đây cáp thật sự làm bằng bún các á phi ạ. Post bài ko nổi phải post bằng app điện thoại (- -)

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Cơm tập thể

Tối tận xế chiều, Tiểu Võ vẫn chưa trở lại. Tần Thắm, Thắm Hoàn Hoan, lão Quách và Đồng Tu, bốn người có dị năng đã bị triệu tập đi họp.

Đồng Văn Triết không yên lòng con nhỏ, liền xin Tô đại tá đi cùng con.

Lục Chân Nghi, Ngô Tĩnh San và Giả Vân Ảnh, ba người không có chuyện gì làm liền quyết định ra ngoài đi dạo.

Đi dạo này đương nhiên không phải đi dạo phố mà là đi xem xét tình hình xung quanh. Dù sao, trong khoảng thời gian sắp tới bọn họ cũng sẽ sống ở đây, nên hiểu rõ nơi này thì hơn.

Đàn ông có dị năng hay không dị năng đều phải cố gắng làm việc, đám phụ nữ tạm thời không có việc gì làm, vậy ít nhất phải quản lý tốt việc nhà.

Ngô Tĩnh San thờ dài nói: “Mình giống như lập tức biến thành quân tẩu vậy.”

Lục Chân Nghi cười nhạo cô ấy: “Cậu vốn là quân tẩu rồi còn gì, mình mới tai bay vạ gió đây này... Ai, ở nhà làm việc nhà thật đúng là không thích hợp với mình, mà người có dị năng bắt buộc phải nhập ngũ sao?”

Giả Vân Ảnh nói: “Hai cô đừng kể khổ, chị phải nhờ vào con trai mới tám tuổi mới là đáng buồn đây này.” Tâm trạng Giả Vân Ảnh phức tạp nhất. Con trai ưu tú, đương nhiên rất tự hào, nhưng nghĩ đến chuyện mình là người lớn mà về sau lại phải dựa vào con nhỏ, liền cảm thấy hết sức xấu hổ: “Bộ đội sẽ không để cho như trẻ con nhỏ như vậy đi ra ngoài làm nhiệm vụ nguy hiểm đúng không?”

Lục Chân Nghi cùng Ngô Tĩnh San đều an ủi cô ấy.

Bọn họ ở khu quân doanh, xung quanh rất giống hội đại học đến doanh trại học quân sự, đi đâu cũng thấy binh lính mặc quân trang qua lại. Chỉ khác là không có huấn luyện, tinh thần cũng không vui vẻ, trái lại đều tiêu tụy nhếch nhác, về mặt sức khỏe, có thể thấy là đều có nhiệm vụ. Cho dù là nhân viên hậu cần cũng đi rất vội vàng.

Mấy ngày nay, quái thú đã phân đều tập trung tấn công các quân doanh, cũng may vũ khí đạn dược trước mắt còn đủ, số lượng quái thú cũng giảm bớt chứ không tăng.

Phiên toái là thiếu thức ăn, thuốc men, vật liệu, mọi người đa phần còn tương đối lạc quan. Nhưng theo như Lục Chân Nghi thấy, bây giờ là mùa đông, không có khả năng trồng trọt, cho dù là đầu xuân sang năm có lẽ cũng khó. Chưa nói tới an toàn, hiện giờ khắp nơi khô hạn, bởi vì Thử Thử, rất có khả

năng sẽ tiếp tục hạn hán.

Các cô đi tới đi lui, liền ra khỏi khu quân doanh, đến doanh cứu nạn. Nơi này hỗn loạn hơn nhiều, cũng có không ít người về mặt vội vàng do được nhận làm tình nguyện viên.

Các cô nghe thấy không ít lời oán giận:

“Một ngày một cái bánh bao, một túi bánh quy ăn sao đủ no... Nghe nói hiện giờ tình nguyện viên cũng không có cơm hộp nữa, một ngày ba bữa chỉ không đói bụng mà thôi.”

“Tiểu Bân nhà tôi hôm qua tình nguyện đi tìm kiếm vật liệu, nhưng nghe nói có một đội của bọn họ gặp phải quái thú vô cùng lớn, chỉ hai người thoát được.”

“Vẫn đi xây dựng thì hơn.”

“Một mồi như vậy, ăn vào cũng vẫn sẽ đói...”

“Còn hơn không có gì ăn.”

“Nếu có thể làm tình nguyện viên hậu cần không cần ra khỏi doanh thì tốt rồi.”

“Đừng có nằm mơ, đó đều là có quan hệ, gia đình quân nhân hoặc người nhà dị năng...”

Tuy hỗn loạn nhưng trị an trong doanh cứu nạn coi như không tệ, thỉnh thoảng có tranh chấp cãi cọ, chứ rất ít khi đánh nhau.

Lục Chân Nghi đi vài vòng, lúc định trở về, đột nhiên Ngô Tĩnh San kêu lên: “Thầy Tổng!”

Lục Chân Nghi và Giả Vân Ảnh quay lại nhìn, liền thấy một người công nhân đang chuyển gạch...

Người đàn ông kia cũng tầm hơn ba mươi tuổi, ngẩng đầu lau mồ hôi và tro bụi trên mặt, nụ cười rất nhã nhặn. Nhìn thấy Ngô Tĩnh San anh ta liền vẫy tay với cô ấy, sau đó nói gì đó một công nhân cao lớn thô kệch khác rồi mới đi tới.

Ngô Tĩnh San giới thiệu: “Đây là giáo viên ngoại ngữ của mình, thầy Tổng.”

Lục Chân Nghi và Giả Vân Ảnh đều kinh ngạc.

Thật sự là quá đối lập.

Người đàn ông nhã nhặn này mặc một chiếc áo len màu xanh, trên người bẩn thỉu, giống hệt công nhân, ai có thể ngờ anh ta lại là giáo viên ngoại ngữ.

Thầy Tổng dường như cũng nhìn ra sự nghi ngờ của họ, cười khò một tiếng, nói: “Các cô vừa tới đúng không? Qua vài ngày sẽ biết, người giống tôi cũng rất nhiều.”

“Ổ chỗ này có làm mới có ăn, tôi rất muốn đi cứu viện, nhưng lúc trước tôi bị chó biến dị cắn bị thương, bây giờ để lại ám ảnh tâm lý, gặp phải nguy hiểm có khi sẽ sợ đến nhũn chân chạy không nổi rồi bị thịt...” Nói xong anh ta cười một cái tự giễu.

“Không có can đảm đánh phải làm cu ly.” Anh ta đẩy kính mắt, “Thật hối hận lúc trước học ngoại ngữ, nếu là máy tính, nông học, hóa chất, thì bây giờ còn hữu dụng. Ngoại ngữ có tác dụng gì đâu!” Sau đó anh cười nói: “Hiện giờ tôi chỉ mong đừng sinh bệnh, đừng bị thương, đừng hỏng kính...”

Ba người đều im lặng, tuy rằng thầy Tổng nói rất nhẹ nhàng, nhưng đề tài này thật sự quá nặng nề.

Thầy Tổng vẫy tay tạm biệt các cô: “Tôi đi làm việc tiếp đây, see you!”

Suốt dọc đường về ba người đều không nói gì.

Đám đàn ông không bao lâu sau cũng về đến.

Tiểu Võ là người về đầu tiên, anh ta nói cho Ngô Tĩnh San hiện giờ anh ta được bố trí vào quân đội, làm Đại đội phó, ngày mai bắt đầu ra ngoài làm nhiệm vụ. “Thật là kỳ lạ, ta cảm thấy bây giờ bộ rất thoải mái, chạy siêu nhanh, xem ra thịt Tinh Tinh thật sự rất hữu dụng.”

Ba người các cô vừa rồi đi dạo nửa ngày cũng không cảm thấy mệt, nhưng không thấy tốc độ tăng nhanh.

Tiểu Võ nói: “Có lẽ tại tôi ăn nhiều thịt.”

Sau đó những người có dị năng cũng trở về.

Bọn họ quả nhiên bị chiêu mộ nhập ngũ, hơn nữa cũng đã tới đội dị năng hỏi thăm tình huống. Hiện giờ trong doanh Xương Bình này tổng cộng có hơn hai trăm người có dị năng, trong đó hơn một trăm người là biến dị sức mạnh và tốc độ, thậm chí còn có người song biến dị. Đội này được gọi là “Đội

Siêu Thường”, lão Quách được phân vào đội này.

Mà gần một trăm người còn lại là biến dị theo các loại nguyên tố: kim mộc thủy hỏa thổ, trong đó lại có hai ba người biến dị khác biệt như hệ lôi, hệ băng; hai người là dị năng không gian, một người dị năng tinh thần, và vài loại khác. Đội này được gọi là “Đội Dị Thường”. Tần Thảm, Thảm Hoành Hoan và Đồng Tu sắp sửa gia nhập đội này.

“Nghe nói còn có một người là dị năng tàng hình.” Thảm Hoành Hoan nói.

Lục Chân Nghi hỏi: “Có ai biết bay không?”

Mọi người sùng sốt, nói: “Không có.”

Thằng nhóc Đồng Tu là người hưng phấn nhất. “Vui lắm ạ, bác dẫn bọn cháu đi biến ra một cây đao từ trong tay hoặc biến một phần thân thể thành áo giáp! Nếu cháu cũng lợi hại như vậy thì tốt rồi.” Ba thằng nhóc ở bên cạnh cười khỏ.

Tần Thảm nói: “Về sau mỗi ngày đều phải tập luyện theo đúng giờ giấc, lúc cần thiết cũng phải đi làm nhiệm vụ. Hiện giờ thực lực của những người có dị năng đều không mạnh, chỉ có thể biến ra quả cầu lửa nhỏ...”

Thảm Hoành Hoan nói: “Đãi ngộ quả thật không tồi, ngoại trừ suất ăn được chia thì còn được kèm theo một người thân nhận đãi ngộ tương tự. Hoặc nếu không có người thân thì có thể nhận mười lăm câu gạo, năm cân thịt, nửa cân dầu...”

Đây là tiêu chuẩn đủ cho không chỉ một người.

Sau đó Thảm Hoành Hoan lại hưng phấn nói: “Tôi còn hỏi thăm được, nơi này cũng cho phép buôn bán, ba ngày một lần. Dưới sự giám sát và cho phép của quân đội, mọi người tự do mua bán, nhưng nếu tình huống khẩn thì phải hủy bỏ. Còn nữa, trị an nơi này không tệ, bên doanh cứu trợ tuy hỗn loạn, thỉnh thoảng có trộm cắp vặt nhưng không hề có giết người, cưỡng bức; cũng không có chuyện phụ nữ vì miếng bánh quy mà bán thân như trong truyện đâu... Nơi này không cho phép bán dâm!”

Tần Thảm cười lạnh, nói: “Chỉ vì tình huống còn chưa chuyển biến xấu đến mức đó mà thôi. Nếu có một ngày không còn thức ăn để phân phát, đều sắp chết đói, dù không cho phép cũng sẽ có người bán thân.”

Bọn họ đều nhận được thẻ đăng ký, ba người Tần Thảm là màu tím, phía trên có một chữ “Dị”, lão Quách là màu đỏ, có một chữ “Siêu”, Tiểu Vô là chứng nhận sĩ quan, mà những người còn lại là chứng nhận thân nhân. Gia đình quân nhân và người nhà dị năng đều như nhau.

Những thứ này là bằng chứng để bọn họ nhận thức ăn và đồ dùng.

Sau đó mọi người quyết định xuống nhà ăn xem thử.

Thảm Hoành Hoan có chút vui sướng, một người ăn no cả nhà không lo, anh ta luôn vô ưu vô tư lự như vậy.

Ngoại trừ Thảm Hoành Hoan còn có lão Quách. Ông ấy không có người nhà, hai người đều vừa có một phần của mình, vừa được nhận đồ dùng và thức ăn, đồ dùng không cần thì có thể mang ra trao đổi.

Có điều lão Quách nhất định là mong con gái có thể sống sót để hưởng thụ đãi ngộ này.

Mọi người tới nhà ăn khu sĩ quan, chỉ cần là quan quân, mọi người đều được chia như nhau, người có dị năng cũng vậy, một món chính thêm hai món ăn.

Món chính có thể chọn cơm hoặc bánh bao, thức ăn hôm nay là cải thảo hầm đậu phụ và đậu đũa xào thịt.

Nhìn cũng khá được.

Nhà họ Đồng vốn định mang đồ ăn về ăn, bọn họ còn muốn đi nhận dầu gạo thịt. Nhưng mọi người khuyên bọn họ hôm nay cứ nhận hai phần, tất cả cùng nhau ăn. Chờ sau khi ăn xong lại cùng Thảm Hoành Hoan và lão Quách đi nhận sau.

Vì thế mọi người vô cùng vui vẻ ăn một bữa cơm tập thể.

Sau bữa cơm chiều trở về, trên đường nhìn lên sao sáng trên trời cao, Ngô Tĩnh San cảm thán nói: “Bây giờ không có khói bụi, sao thật đẹp.”

Đồng Văn Triết thờ dài: “Dù con người gặp phải bao nhiêu tai ương thì vũ trụ này, bầu trời này cũng sẽ không thay đổi. Chúng ta đều coi như may mắn, tối hôm nay lại có thêm bao nhiêu người bệnh chết, đói chết hoặc bị cán chết dưới trời sao đẹp thế này chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Phì Di cùng bạn gái

Lục Chân Nghi không báo cáo mình có dị năng, Tần Thâm thậm chí còn dặn cô không được nói với người khác.

Chính Lục Chân Nghi cũng nghĩ như vậy, cô cảm thấy dị năng gà mờ của cô nói ra cũng vô dụng, còn tốn công giải thích, dù vào đội Dị Thường, cũng chỉ xếp bét.

Hơn nữa, Tần Thâm nói, trong đội dị năng có một người mang dị năng tinh thần, tác động chủ yếu lên vật không có sự sống, ví dụ như khiến thìa bay... Còn dị năng của cô có chút kỳ lạ, tốt nhất là không nên để lộ

Thậm chí ngay cả Ngô Tinh San, cô cũng không nói.

Đồng Văn Triết vô cùng áy náy với chuyện để con trai kiếm tiền nuôi hai vợ chồng, nên đã tìm Tô đại tá, xin một phần công tác hậu cần phân phối vật tư. Ngô Tinh San và Tiểu Võ cũng nhờ quan hệ xin được cho Ngô Tinh San việc tài vụ.

Lục Chân Nghi biết chuyện còn trên cô ấy: “Không tồi, cậu đúng là thiết thực, nhanh như vậy đã quen với tình hình rồi.”

Kết quả, đến khi Tần Thâm trở về lại mang cho cô một tin tức, quân đội cũng đồng ý sắp xếp cho Lục Chân Nghi một vị trí.

Đương nhiên là bởi vì dị năng của Tần Thâm quá mạnh.

Trước mắt còn chưa có dị năng nào thăng cấp, cho nên dị năng của mọi người đều hạn chế ở giai đoạn cầu lửa, cầu nước, lưỡi dao gió nhỏ, mà hai người dị năng không gian đều mới chỉ có không gian nhỏ mấy chục mét vuông, so với Tần Thâm lúc đầu còn không bằng.

Tần Thâm cũng chưa hoàn toàn để lộ năng lực của anh, anh tuyên bố không gian là 1000 mét vuông, mà cất không gian cũng chỉ khai là lưỡi dao không gian.

Ngay cả như vậy cũng khiến cho quân đội cực kỳ coi trọng.

Cho nên, Lục Chân Nghi được quyền lựa chọn rất nhiều chức vụ: “... Em muốn làm đón tiếp người gia nhập, hay quản lý kho gạo, hoặc làm thống kê công hiến?”

Lục Chân Nghi lau mồ hôi.

“Đón tiếp thì thôi đi, anh cảm thấy...” Tần Thâm nói, “Giao tiếp với nhiều loại người không thích hợp với em.”

Lục Chân Nghi lại lau mồ hôi.

“Quản lý kho thóc rất nhàn, cũng không phải nghĩ nhiều, có thời gian rảnh có thể tập luyện dị năng, nhưng lại gò bó. Trong giờ làm không thể rời nơi công tác, tan tầm có việc cũng sẽ bị gọi đi...”

“Thống kê công hiến là làm việc theo nhóm, đa phần là người nhà cũng những người có ô dù, giao tiếp quan hệ hơi phiền phức...”

“Em chọn việc đó.” Lục Chân Nghi nói.

“Hả?”

“Em nói em chọn việc này...”

Tần Thâm còn chưa thực sự đồng ý, nói: “Hay thôi em đừng làm gì cả, trong không gian của anh có rất nhiều đồ, đủ cho hai chúng ta dùng cả đời, cần gì phải vất vả?”

“Em ở một mình cũng rất chán.”

“Hiện tại trong quân doanh đã khôi phục tín hiệu nội bộ, nhân viên công tác có quyền sử dụng. Chờ anh tích góp đủ điểm công hiến sẽ mua cho em một cái di động... Còn nữa, nghe nói mạng nội bộ trong doanh cũng sắp sửa xong.”

“Cho dù có mạng nội bộ cũng không có chuyện với trò chơi.”

“... Được rồi, tùy em vậy.”

Vì thế Lục Chân Nghi cùng Ngô Tinh San lại một lần nữa trở thành dân đi làm.

Thật ra cô cảm thấy ở đây điều kiện kém, không tự do, còn không bằng ở lại lô cốt trước kia. Tuy nói lô cốt không chắc đã an toàn, nhưng ở đây đám đàn ông ra ngoài làm nhiệm vụ còn mạo hiểm hơn, hơn nữa còn phải nghe lệnh cấp trên, không phải không muốn đi là có thể không đi.

Nhưng con người hay là động vật quần cư, trong tình thế nguy hiểm như lúc này, sống cùng nhau sẽ cảm thấy an toàn và an tâm hơn.

Đặc biệt là đám người Ngô Tinh San, họ nhất định càng muốn ở đây tay làm hàm nhai hơn là ở “Lô cốt” cái gì cũng dựa vào Tần Thâm và cô.

Cho nên, Lục Chân Nghi cảm thấy sự lựa chọn của bọn họ là chính xác.

Mỗi sáng sớm, Tần Thâm và cô cùng thức dậy đánh răng rửa mặt, sau đó cùng mọi người tới nhà ăn ăn sáng. Tần Thâm và Thâm Hoành Hoan cùng tới đội Dị Thường, Lục Chân Nghi và Ngô Tinh San đi làm cùng một tòa nhà nên sẽ đi cùng nhau, cùng ăn cơm luôn. Có khi còn có thể gặp được đội Tần Thâm ở nhà ăn. Chiều bốn năm giờ có thể tan tầm, cùng đi ăn cơm tối... Buổi tối không có gì giải trí, ngựa trừ nuôi chó và chim, có khi tu luyện dị năng, có khi mọi người quây quần đánh bài...

Đội Tần Thâm trong một tháng đã làm nhiệm vụ bảy tám lần. Tần Thâm chẳng những mạnh hơn nhảy bén hơn, không bị thương lần nào, mà còn được không ít điểm công hiến, đôi được cho Lục Chân Nghi một chiếc di động nội bộ. Thâm Hoành Hoan bị thương nhẹ hai lần, có thể tự chữa. Đồng Tu còn nhỏ nên chỉ ở trong doanh, đợi mọi người trở về thì dùng dị năng mộc hệ chữa trị cho người bị thương.

Thằng bé không thích mình là hệ trị liệu, nhưng mọi người cũng không thể để một đứa bé tám tuổi ra ngoài dùng dây leo quắt quái vật, vì thế thằng bé đành ở trong doanh giúp thực vật sinh trưởng...

Lão Quách thê thảm hơn, lần thứ ba làm nhiệm vụ bị trọng thương, phải nằm viện.

Trong một tháng, doanh bị vây công mười lăm lần, có hai lần ban đêm Tần Thâm còn bị dựng dậy đi đánh địch, còn lại thì vào ban ngày hoặc quân đội có thể tự giải quyết.

Lần kinh khủng nhất là lần đầu tiên quái vật khổng lồ bay tới, cả căn cứ đều náo loạn, có người kêu “Rồng, rồng...”, còn có người đập đầu quỳ lạy.

Quái vật kia dài tới năm sáu mươi mét, bề ngoài giống rắn, có sáu vuốt và hai đôi cánh, uốn lượn bay giữa không trung, cực kỳ khủng bố.

Lúc ấy Tần Thâm gọi điện thoại cho cô, giọng hoảng loạn: “Là Phi Di, thứ này rất khó đối phó, em tìm nơi có tầng hầm trốn đi, mang theo Elsa và chim đầu riu. Đừng trốn cùng mọi người, cũng đừng quan tâm người khác.”

Lục Chân Nghi nghe những lời sinh ly tử biệt này, nước mắt rơi xuống, nhưng vẫn giữ lý trí, nói: “Còn anh thì sao?”

Tần Thâm im lặng một lát, nói: “Phải xem tình huống, nếu quả thật không còn cách nào khác, anh sẽ đi tìm em, hai chúng ta chạy trốn. Bây giờ còn phải xem xem có thể tiêu diệt nó hay không.”

Lục Chân Nghi chạy thẳng về nhà, ôm Elsa, dùng tinh thần ra lệnh cho chim đầu riu đi theo. Nhìn quái vật khổng lồ như rồng trên bầu trời ngoài cửa sổ, cuộn cuộn bay lên lao xuống, mỗi lần có thể ăn mấy người, cô cảm thấy như mình vừa xuyên không vào phim thần thoại.

Một mình cô chạy trong hành lang, mọi người sợ hãi toán loạn tìm chỗ trốn như ruồi, cho dù Phi Di còn cách rất xa.

Cuối cùng cô tìm một tòa nhà có tầng hầm, nhưng không vào tầng hầm mà đứng ở cửa sổ tầng một nhìn. Dưới tầng hầm di động không có tín hiệu, cô sợ Tần Thâm không tìm được cô.

Lúc ấy cô cảm thấy trong đầu mình trống rỗng, cũng không la hét, về mặt bình tĩnh.

Cô thậm chí còn bình tĩnh nghĩ: Liệu có khi nào lát nữa cô sẽ nghe tin Tần Thâm chết? Hoặc doanh bị hủy diệt? Nếu anh chết, liệu cô còn muốn đấu tranh để sống sót hay không?

Điều duy nhất khiến cô phân vân là cha mẹ của cô có khả năng vẫn còn sống, ở Lộc Minh chờ cô tới cứu.

Elsa dùng cái lưỡi nhỏ liếm má cô, dường như đang an ủi cô đừng sợ.

Cắt không gian của Tần Thâm không dễ chắn, rất lợi hại, nhưng đối phó với một quái vật khổng lồ biết bay lại vô dụng.

Một là khoảng cách của cắt không gian chỉ tầm mười mét, muốn tấn công được Phi Di đang bay cách duy nhất là để nó bắt lấy anh, hoặc nuốt vào trong miệng. Cách này quá nguy hiểm, anh không phải kim cương bất hoại, lại không có dị năng phòng ngự.

Còn có cắt không gian tuy rằng không thể chắn, nhưng chưa chắc đã không tránh được. Mà độ nhạy bén của Phi Di lại tương đối cao.

Dù anh thật sự liều chết bị bắt để tấn công nó thì khi Phi Di chết rơi xuống, anh cũng không sống được.

Tần Thâm trước giờ đều không muốn hi sinh vì tương lai nhân loại, đây không phải là mục đích của anh.

Cho nên lần này anh gần như không có bất cứ tác dụng gì.

Quân đội dùng súng pháo đấu cùng Phi Di khoảng nửa tiếng, hy sinh mấy ngàn, cuối cùng một quả đạn đạo đối không bắn trúng Phi Di, nổ chết nó, giải quyết nguy cơ.

Tần Thâm lập tức đi tìm Lục Chân Nghi, ôm cô vào lòng.

Chuyện này đã đá kích rất lớn vào lòng dân, khiến lạc quan mù quáng biến thành bi quan:

Quái thú loại nhỏ tuy bị tiêu diệt không ít, nhưng quái thú loại lớn đang không ngừng xuất hiện, chúng ta thật sự có thể sống được sao?

Thậm chí còn có giáo phái tự phát âm thầm tuyên truyền “Nhân loại đã đến tận thế, đây là cái giá phải trả vì phá hoại thiên nhiên. Bây giờ cần nhanh chóng thờ phụng thần tự nhiên, chuộc tội cho nhân loại.” Tôn giáo bắt đầu lan tràn.

Bởi vì hiện thực tàn khốc, lòng người tuyệt vọng, thế nên người tin rất nhiều.

Chín người bọn họ may mắn không có ai bị thương, bao gồm cả lão Quách còn đang ở bệnh viện dưỡng thương.

Khi Lão Quách xuất viện lại xảy ra một chuyện nhỏ. Ông ở bệnh viện quen một người bạn gái, chuẩn bị tái hôn.

Kỳ thật mọi người không phản đối việc lão Quách có thể thoát khỏi ám ảnh quá khứ để tái hôn. Nhưng đối tượng tái hôn của ông mới chỉ 25 tuổi, chính là y tá đã chăm sóc ông.

Lão Quách vóc người bình thường, không có bằng cấp, tính cách cũng không hấp dẫn, nói trắng ra chính là công nhân sửa chữa trung niên bẽ ngoài cường tráng bình thường. Đối phương tuy cũng chỉ là một y tá, nhưng lại trẻ đẹp, bộ ngực đầy đặn, có thể để ý ông đương nhiên là bởi vì ông có dị năng.

Người đẹp y tá họ Hồ, nói chuyện hay cười, hơn nữa còn rất biết chăm sóc, thật sự khiến người ta có hảo cảm.

Cô ta nói cha mẹ đều ở nước ngoài, mình cô ở lại đây làm y tá, may mắn thoát được, vào doanh lại tiếp tục công việc cũ.

Tuy cô ta vô cùng ân cần, Lục Chân Nghi lại không thích lắm.

Loại phụ nữ như vậy, Lục Chân Nghi cũng từng gặp.

Cô từng có một đồng nghiệp nam, ba mươi hai tuổi chưa lập gia đình, tướng mạo bình thường, có nhà có xe, thu nhập một năm cũng tầm 30 vạn, không giàu có, nhưng cũng coi như đủ ăn đủ tiêu, đi xem mắt vô cùng được hoan nghênh.

Có một lần anh ta cùng bạn tới bar uống rượu, quen một cô gái bán rượu.

Đa số những cô gái bán rượu thực tế làm gì trong lòng mọi người đều rõ.

Cô bé kia có phong cách vô cùng giống y tá Hồ này. Bình thường không bao giờ trang điểm đậm, săn sóc, ân cần với mọi người, đối với đàn ông thì tri kỷ, không kiêng dè xuất thân không tốt của mình, bày ra thân thể bi thảm để người ta thương hại.

Khiến mọi người cảm thấy mình vừa xinh đẹp vừa có chút thành thật chất phác.

Đồng nghiệp của Lục Chân Nghi lúc ấy cũng không quá nghiêm túc, chỉ chơi đùa với cô ta nhưng sau đó lại dần thật lòng. Bắt đầu nói với bạn bè thân thiết là cô ta vẫn còn trinh, ngoại trừ xuất thân cùng giáo dục thì cô ta là cô gái hoàn mỹ thế nào, cuộc sống không công bằng với cô ta biết nhường nào v...v... Cuối cùng, vì để cho cha mẹ có thể chấp nhận cô con dâu xuất thân không tốt này, anh ta bỏ tiền đưa cô gái kia ra nước ngoài học ở một trường đại học hạng ba có tiền là vào được. Như vậy cô ta trở về cũng coi như “Du học sinh”, sẽ không bị phản đối.

Mọi người khuyên anh ta, anh ta không nghe, dùng hết mấy chục vạn tích góp đưa người yêu ra nước ngoài. Trước khi đi, cô gái kia thề non hẹn biển, nói hai năm sau nhất định sẽ trở về kết hôn, kết quả, không tới nửa năm liền bật vô âm tín, theo trai nước ngoài lấy quốc tịch.

Lục Chân Nghi không muốn dùng đạo đức để phán xét ai, nhưng trong lòng cô không quá thích những người âm mưu như vậy, mà y tá Hồ hiển nhiên cũng một trong số đó. Xuất thân giáo dục không được tốt lắm, nhưng EQ cao, giỏi nắm bắt cơ hội, biết sử dụng khéo léo tất cả ưu thế, có thể lấy lòng đàn ông, không do dự hạ mình, biết rõ mình nên trở thành kiểu phụ nữ thế nào.

Đương nhiên, cô không nói gì, người ta đã quyết thì người ngoài đâu thể xen vào?

Huống chi lão Quách và bọn họ cũng chỉ là bè nước gặp nhau.

Lão Quách kết hôn, vấn đề cũng tới. Vốn Ngô Tinh San và Tiểu Vũ được chia một phòng là bởi vì lão Quách ở cùng Thẩm Hoành Hoan. Hiện giờ lão Quách cần phòng, bọn họ đương nhiên phải chuyển đi.

Điều này cũng hợp lý, vốn chính là phòng người khác.

Nhưng hiện giờ ký túc xá rất thiếu thốn. Tiểu Vũ cấp bậc thấp, chỉ có thể ở ký túc xá tập thể tám người một phòng dành cho sĩ quan độc thân, mà người nhà của anh ta cũng chỉ có thể được xếp vào ký túc xá tám người một phòng.

Ngô Tinh San phải ở cùng bảy người phụ nữ khác mà không thể ở cùng Tiểu Vũ!

Hai người bọn họ đương nhiên không thể phản nản, đành thu dọn đồ đạc.

Lục Chân Nghi thật khó xử, Ngô Tĩnh San là bạn tốt nhất của cô, là chị em của cô, cô đương nhiên không muốn cô ấy chịu khổ, nhưng cô không tìm được cách nào khác.

Cuối cùng may mắn là Thẩm Hoành Hoan nói, anh ta có một mình, để anh ta ở ký túc xá tập thể.

Không ngờ chưa được ba ngày, còn chưa dọn vào, Thẩm Hoành Hoan đã áp a áp ứng nói với Tần Thẩm: Anh ta cũng có bạn gái.

Đồng thời một tin tức xấu khác truyền đến đó là: Doanh cứu nạn Thuận Nghĩa bị quái thú công phá, hiện giờ những quân nhân và dân chúng may mắn còn sống sót sẽ được phân chia đến các doanh còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Thất vọng cùng hủy diệt

Lúc Thẩm Hoành Hoan áp a áp ứng nói anh ta có bạn gái, Tần Thẩm và Lục Chân Nghi đều im lặng.

Lục Chân Nghi thật phiền não, Thẩm Hoành Hoan vốn thay thế Tiểu Võ và Ngô Tĩnh San ở ký túc xá là vì tình nghĩa, chứ không phải nghĩa vụ. Hiện giờ Thẩm Hoành Hoan có bạn gái, đương nhiên không thể bắt anh ta hi sinh bản thân vì Tiểu Võ và Ngô Tĩnh San.

Đúng là hết cách.

Tần Thẩm không nói nhiều, chỉ hỏi một câu: “Nghiêm túc không?”

Thẩm Hoành Hoan hơi do dự, mặt đỏ dần: “Dù sao tôi cũng rất thích cô ấy, tôi đưa cô ấy về ăn cơm ra mắt mọi người nhé.”

Là bạn, đương nhiên phải đồng ý.

Cô gái Thẩm Hoành Hoan đưa về cũng là một mỹ nữ, khuôn mặt xinh xắn, là sinh viên năm tư chuyên ngành tiếng Anh, họ Thư, tên Thư Thiên.

Thư Thiên vô cùng lễ phép, gọi Tần Thẩm là anh, Lục Chân Nghi là chị, luôn mỉm cười, thái độ đối với bọn họ đều rất khách khí.

Lục Chân Nghi cảm thấy cô ấy giống các đàn em lớp dưới khi còn đi học.

Lúc ấy tính tình cô nghĩa khí, thái độ hòa đồng, sẵn sàng hi sinh thời gian và sức lực giúp các đàn em, cho nên rất nhiều cô bé lớp dưới đều thân thiết với cô. Về phần Thư Thiên luôn miệng gọi chị Lục cô đương nhiên cũng không để ý, dù sao cô cũng lớn hơn cô bé tới bảy tám tuổi.

Tần Thẩm lại không hài lòng khi bị gọi là anh Tần, nề mặt Thẩm Hoành Hoan nên không tỏ thái độ, nhưng vẻ mặt rất lạnh lùng, Thư Thiên nói chuyện với anh anh cũng không đáp.

Lục Chân Nghi không biết làm sao, đành phải ra mặt hòa giải, nhưng cô cũng có chút do dự, bởi vì cô nhìn thấy một điểm:

Ánh mắt Thẩm Hoành Hoan vui vẻ luôn nhìn Thư Thiên, nhưng Thư Thiên rất ít khi để ý đến anh ta, ngược lại phần đa phần đều tập trung vào Tần Thẩm và cô.

Sau khi thấy Tần Thẩm không để ý đến mình, cô ấy liền chuyển mục tiêu sang Lục Chân Nghi.

Điều này cũng chứng tỏ Thẩm Hoành Hoan thật sự thích cô ấy, cô ấy lại chẳng thực lòng thích Thẩm Hoành Hoan.

Cô bé này rất gầy, có lẽ mấy tháng qua cũng phải chịu không ít cực khổ. Lục Chân Nghi làm lẩu, lúc ăn cơm gọi cả đám Ngô Tĩnh San tới. Đồ ăn rất phong phú, có thịt quái thú cắt miếng cũng có thịt bò đông lạnh, có cá, có đậu phụ, có miến, cũng có rất nhiều rau.

Đối với Ngô Tĩnh San, Tiểu Võ, lão Quách và cả nhà họ Đồng mỗi ngày ăn cơm nhà ăn mà nói, đây là đổi món.

Đối với y tá Hồ và Thư Thiên mà nói, bữa ăn này chẳng khác gì nằm mơ.

Y tá Hồ cười nói: “Mọi người thật sướng quá, hôm nay đúng là được thom lây.”

Thư Thiên lựa chọn cố ý thờ ơ.

Lúc ăn cơm hai bọn họ đều kìm chế, không ăn nhiều.

Lục Chân Nghi nhìn Thư Thiên vốn được mình thiên vị bởi vì rất giống các đàn em lớp dưới, âm thầm thờ dài, cảm thấy cô ấy còn không bằng thằn lằn.

y tá Hồ.

Chung quy vẫn còn trẻ.

Có đôi khi đọc bao nhiêu sách cũng không thể nào sánh bằng kinh nghiệm thực tế vài năm.

Mọi người luôn dễ dàng thiên vị những người có điểm chung với bản thân, đây không phải là thói quen tốt bởi vì sẽ làm mất sự công bằng, nhưng là người gần như không ai tránh khỏi.

Sau bữa cơm lão Quách đưa y tá Hồ đi, Thẩm Hoàn Hoan đưa Thư Thiển, Giả Vân Ảnh ở lại giúp rửa bát. Ngô Tĩnh San nói: “Chân Nghi nấu cơm rồi thì dọn xong cứ để bát đĩa mình và chị Giả rửa cho.”

Tiểu Võ cũng đi giúp một tay, Đồng Văn Triết đứng dậy định giúp lại bị vợ ngăn lại, “Thôi đi, anh có giúp được gì đâu chỉ tốn thêm phiền, giờ đánh vỡ mấy cái bát thì không còn là mấy chục đồng tiền nữa đâu.”

Lục Chân Nghi không muốn ngồi cùng đám đàn ông nên đuổi Tiểu Võ ra ngoài, tự mình cùng Ngô Tĩnh San và Giả Vân Ảnh thu dọn.

Ngô Tĩnh khê nói: “Thẩm Hoàn Hoan nếu cần phòng thì cứ nói, bọn mình sẽ dọn đi ngay.”

Lục Chân Nghi cũng không biết nói gì, đành phải “Ừ” một tiếng.

Giả Vân Ảnh cười nói: “Thật ra vẫn có cách đây. Lão Đồng nhà chị nói, chỉ cần Tiểu Tàn lên làm đội trưởng đội Dị Thường, thì muốn thêm một phòng nữa cũng không thành vấn đề. Cậu ấy vốn là người lợi hại nhất trong đội, lên làm đội trưởng cũng không khó.”

Ngô Tĩnh San cười nói: “Đề Tàn Thẩm vất vả vì bọn em như vậy bọn em ngại chết, đương nhiên nếu cậu ấy có thể lên làm đội trưởng thì rất tốt!”

Lục Chân Nghi không biết Tàn Thẩm dự định thế nào, nên cũng không biết phải tiếp lời ra sao, đành phải cười cho qua.

Ba phụ nữ nói cười, Giả Vân Ảnh khê nói: “Hai đứa thấy hai cô bé kia thế nào? Chị thấy Thư Thiển cũng được đó.”

Ngô Tĩnh San nhún vai: “Em cảm thấy đều không tệ.”

Lại hỏi ý kiến Lục Chân Nghi, Lục Chân Nghi đầu đầu: “Bây giờ còn chưa biết, để xem sau này thế nào.”

Đây cũng là lời thật lòng của cô. Cô gái bán rượu kia bội bạc, không có nghĩa là y tá Hồ nhất định cũng sẽ làm như vậy.

Cùng một loại người đối mặt với cùng một hoàn cảnh cũng chưa chắc sẽ lựa chọn giống nhau.

Ngô Tĩnh San khinh bỉ cô: “Nói cũng như không, chờ sau này thì muộn rồi.”

“Cũng đâu thể vô căn cứ đánh giá người ta, tình thế bây giờ ăn bữa hôm lo bữa mai. Hơn nữa, dù bọn họ có ý đồ thì chưa chắc đã có khả năng thực hiện.” Chung quy, người có dị năng, người mạnh cũng không nhiều, mà các cô gái xinh đẹp lại không ít.

Ngô Tĩnh San tỏ vẻ cũng có lý. Giả Vân Ảnh nhìn Lục Chân Nghi, cười nói: “Tiểu Tàn nhà em cũng phải giữ cho chặt vào đấy, chị thấy các cô gái đề ý cậu ta chắc cũng không ít đâu.”

Nếu là lúc trước, Lục Chân Nghi có thể tỏ vẻ, nếu anh bị người nhìn ta đề ý liền thay lòng đổi dạ, vậy cô cũng chẳng tiếc gì loại đàn ông như thế.

Nhưng vào lúc này, cô có còn nói được như vậy hay không?

Cô dựa vào anh bảo vệ, dựa vào anh nuôi sống.

Không có Tàn Thẩm, cô giống như y tá Hồ và Thư Thiển, nhiều lắm thì cô có thể kiêu ngạo tuyên bố mình tuyệt đối sẽ không bởi vậy mà tìm cách bám lấy đàn ông. Nhưng cô có thể kiếm được đủ thức ăn không? Có sức mạnh đối mặt với quái thú không? Sẽ phải giẫy dụa trong nguy hiểm một nhọc đói khát rét lạnh. Một khi gặp phải nguy hiểm, cô không có bất kỳ khả năng tự vệ nào. Có lẽ sẽ bị giết chết, cũng có khả năng bị đánh cướp nhục nhã và chà đạp.

Ý thức được điều này khiến cô khó chịu như bị đâm vào tim.

Lúc này, Lục Chân Nghi quyết định về sau sẽ dùng tất cả thời gian để rèn luyện dị năng, cho dù dị năng của cô vô dụng đến thế nào đi nữa.

Buổi tối, cô quyết định yêu cầu Tàn Thẩm làm vật thí nghiệm cho cô thử dị năng.

Yêu cầu này rất quá đáng, chẳng ai muốn bị người khác dò xét thế giới tinh thần của mình cả. Thế nên cô cũng chỉ có thể xin Tàn Thẩm, ngay cả Ngô Tĩnh San cô cũng không tiện mở miệng.

“Anh nói với Hoan Tử là con bé kia chỉ lợi dụng cậu ta mà thôi.” Tàn Thẩm lại có vẻ như muốn nói chuyện.

“Nói như vậy có được không, Hoan Tử sẽ buồn.”

“Cậu ta quả thực có buồn, nhưng cậu ta sẽ biết là anh nói đúng.” Tần Thảm rất tự tin.

“Con người ta khi yêu đương thì làm gì có lý trí, bao nhiêu bạn bè cũng vì thế mà trở mặt, anh vẫn nên âm thầm giúp anh ta để ý một chút thì hơn.” Lục Chân Nghi nói xong liền đưa ra yêu cầu: “Có thể để em sử dụng dị năng với anh được không?”

Lúc trước cô đã từng ám chỉ, Tần Thảm chưa đồng ý, hôm nay cô liền hỏi trực tiếp, sau đó nhìn thẳng Tần Thảm.

Tần Thảm cũng nhìn cô, đôi mắt đen sâu thẳm.

Lục Chân Nghi không bỏ cuộc, tiếp tục nhìn anh.

Tần Thảm đưa tay sờ một lọn tóc mai của cô, khuôn mặt cô vẫn trắng nõn xinh đẹp như trước, đôi mắt hạnh hoàn toàn phù hợp với của thắm mỹ anh. Cô nhìn anh như thế khiến anh không tài nào cự tuyệt bất kỳ yêu cầu gì của cô...

Những điều đó thực ra đều không quan trọng, quan trọng là vì cô là Lục Chân Nghi.

Người từng hiểu anh nhất, cũng là người anh hiểu nhất trên đời, người quan trọng nhất, gần gũi nhất của anh.

Bọn họ từng cùng nhau sinh con, huyết mạch của bọn họ từng kết hợp với nhau...

Bọn họ từng bên nhau trải qua sinh tử tồn vong, bản cùng phú quý.

Anh đã từng cho rằng tình yêu đã sớm phai mờ, anh thậm chí từng hận cô... Thậm chí, đến bây giờ anh cũng không biết mình còn thích hay không.

Nhưng chỉ với một cái nhìn, trái tim và tình dục đồng thời bị tác động.

Anh muốn vuốt ve tóc cô, thổ lộ: Năm đó gặp lại em, anh phát hiện hóa ra em cũng chỉ là một cô bé, có thể khiến anh yêu chiều mà không phải là kính trọng. Thật ra anh rất thích nhìn em ý lại vào anh.

Anh muốn trêu đùa cô: Muốn dùng anh làm vật thí nghiệm, đến đây, chỉ cần em ngoan ngoãn để anh...

Thậm chí anh muốn ôm cô, thẳng thắn nói ra tất cả, nói cho cô biết tất cả đau khổ và bi thương anh đã phải chịu đựng bao năm qua, cùng cô khóc.

Nhưng cuối cùng anh vẫn không nói gì, chỉ cười nhẹ, nâng cằm cô hôn một cái, dịu dàng nói: “Được, anh không làm vật thí nghiệm cho em thì ai làm?”

Vì thế Lục Chân Nghi bắt đầu thử.

Nhưng là vô ngoài tinh thần Tần Thảm vô cùng chắc chắn, tuy anh hoàn toàn không phản kháng, mặc cho cô làm, cô dùng hết sức mạnh tinh thần cũng không thể thâm vào được.

Lục Chân Nghi càng buồn rầu: “Chẳng lẽ sức mạnh của em không có tác dụng với con người à?”

Tần Thảm nói: “Chưa chắc, cũng có thể là do lớp bảo vệ tinh thần của anh mạnh, có lẽ chờ dị năng của em thăng cấp là có thể sử dụng được.”

Bọn họ cuộc sống đang tiếp tục, doanh địa đại ngày lại đến, trước đó truyền đến tin tức doanh cứu nạn Thuận Nghĩa đã thất thủ. Binh lính và dân chúng còn sót lại của doanh Thuận Nghĩa sẽ phân phát đến năm doanh còn lại.

Mà đến doanh Xương Bình là nhiều nhất, có tầm sáu bảy mươi nghìn người, trong đó có bốn mươi nghìn lính, dân chỉ có 2, 3 vạn.

Bọn họ tại tin tức truyền tới ngày hôm sau chạng vạng đạt tới.

Bởi vì không đủ nhân lực, Lục Chân Nghi cũng bị điều động phụ trách quản lý dân đăng ký vào doanh, những người này gần như đều phải ở lại khu cách ly đủ ba ngày.

Người vây xem không ít.

Khi mọi người nhìn thấy những người đến thì gần như đều sợ ngây người.

Im lặng, tất cả đều im lặng.

Gần như trên người mỗi quân nhân đều dính đầy máu, vết thương ngoài da chất chồng, gãy chân gãy tay vô số.

Quần áo tả tơi, vẻ mặt chết lặng.

Trong đội ngũ dân thường lúc nào cũng có tiếng khóc, người già trẻ con trốn được cũng không nhiều.

Rất nhiều người hỏi, đã xảy ra chuyện gì?

Có người kể.

Hóa ra sau khi doanh Thuận Nghĩa biết được Châm Ngư, liền bắt đầu phái bộ đội và đi nãng tới cái hồ ở phương Bắc kia săn bắt Châm Ngư, đương không thể tránh khỏi xảy ra xung đột với Toàn Quy. Bởi vậy bọn họ phái ra đa phần bộ đội tinh anh, mang theo hoá tiễn vũ khí đến, cuối cùng cũng bắt được Toàn Quy.

Nhưng doanh Thuận Nghĩa mất đi phòng thủ lại trở thành mục tiêu cho quái vật tấn công. Đám quái vật ấy không chỉ gồm Thử Thử và Từ Từ, mà còn có loài mới.

“Có một loại heo mặt người màu vàng đuôi đỏ rất lớn, số lượng rất nhiều, rất độc ác... Chúng nó kêu giống tiếng khóc của trẻ con... Ăn người... Đớp được liền nhai...” Giọng người miêu tả run rẩy.

Lục Chân Nghi đọc ‘Sơn Hải Kinh’ nên biết.

“Về ngoài giống heo, mặt người. Toàn thân màu vàng, đuôi đỏ, tên Hợp Dữ, tiếng kêu như tiếng trẻ con khóc. Là thú, ăn thịt người, cũng ăn côn trùng rắn rết, xuất hiện ở đâu thì nơi đó lũ lụt.”

Đây là Hợp Dữ Thú.

Khi đón tiếp cô gặp được Hứa Quang Nguyệt. Hứa Quang Nguyệt cũng không bị thương gì, nhìn thấy cô còn rất nhiệt tình: “Ai nha, tôi còn tưởng rằng sẽ không bao giờ được gặp lại mọi người cơ.”

Đi cùng anh ta còn có vợ con và mẹ già, quả thực là kỳ tích, không thiếu ai cả.

Anh ta chỉ vào vợ mình, giới thiệu: “Đây là người yêu tôi.”

“Đây ân nhân cứu mạng cho anh thịt Châm Ngư về cứu em.”

Người bên cạnh đều nhìn sang, Lục Chân Nghi lúng túng.

Ân nhân cứu mạng gì chứ...

Hứa Quang Nguyệt còn thao thao bất tuyệt: “Ai nha, chúng ta đúng là nhân họa đắc phúc, người yêu tôi còn có dị năng đấy. Cho nên cả nhà chúng tôi mới trốn ra được...”

Người đằng sau chơ sốt ruột, “Có thể đề lát nữa rồi nói chuyện được không, chúng tôi còn đang xếp hàng, đằng sau còn có bệnh nhân đấy.”

Hứa Quang Nguyệt vội vàng xin lỗi: “À à, xin lỗi xin lỗi.”

Rồi cười nói với Lục Chân Nghi: “Chúng tôi tới khu cách ly trước, chờ ba ngày sau gặp lại nhé? Cùng nhau ăn bữa cơm...”

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Lý Lạc Ngọc và thân thích

Doanh Thuận Nghĩa thất thủ cùng tình trạng thảm khốc ở nơi đó khiến người ở doanh Xương Bình cũng suy sụp theo. Môi hở răng lạnh, sự tuyệt vọng càng lan tỏa.

Nhưng dần dần cũng có ý kiến trái chiều, nói rằng doanh Thuận Nghĩa thất thủ là vì bọn họ quá yếu, số lượng binh lính còn chưa bằng một nửa Xương Bình, cũng thiếu vũ khí công nghệ cao. Trong khi đó doanh Xương Bình là lực lượng quân sự quan trọng nhất của thủ đô, có bao nhiêu lính bao nhiêu vũ khí, chỉ cần nhìn số liệu cũng biết.

Kết quả rất nhiều người lại bị ý kiến này thuyết phục, hệ lụy là người của Xương Bình không khinh thường tàn binh và nạn dân từ Thuận Nghĩa chạy tới thì cũng nhìn bọn họ bằng ánh mắt thương hại...

Hứa Quang Nguyệt vừa được rời khỏi khu cách ly liền tới gặp Tàn Thảm cùng Lục Chân Nghi, kể lại những chuyện đã xảy ra sau khi bọn họ chia tay.

Anh ta trở về cho vợ ăn thịt Châm Ngư, quả nhiên khỏi bệnh.

Không những thế vợ anh ta còn có được dị năng.

Có điều chờ sau khi vợ anh ta khỏi, anh ta định nộp thịt Châm Ngư cho quân đội, nói ra chuyện Tần Thẩm dặn thì đã có người khác đưa thịt Châm Ngư lên mất rồi.

Ngoài ra cả nhà Hứa Quang Nguyệt có thể bình an trốn ra cũng không phải vì bọn họ là người nhà người có dị năng, mà bởi vì dị năng của vợ Hứa Quang Nguyệt.

Vợ anh ta tên Lâm Đồng, là một phụ nữ Giang Chiết hơn ba mươi tuổi, vốn là cô giáo mầm non, sau này thôi việc mang con gái đến ở cùng chồng rồi không đi làm nữa. So với Giả Vân Anh có một chút ngây thơ, thì càng giống bà nội trợ hơn.

Lúc mới quen cô ấy không nói nhiều, đến khi thân rồi lại rất dài dòng, toàn đề ý mấy chuyện lông gà vò tỏi dầu muối củi gạo nhỏ nhỏ.

Tuy không ghét nhưng Lục Chân Nghi cảm thấy rất khó có chủ đề chung.

Nhưng dị năng của cô ấy lại vô cùng hữu dụng, là một vòng bảo vệ tàng hình.

Doanh Xương Bình có một người có dị năng ẩn thân, nhưng vợ Hứa Quang Nguyệt không giống thế. Vòng bảo vệ của cô ấy kỳ thật không thật sự tàng hình, con người có thể nhìn thấy nhưng bọn quái vật lại không nhìn thấy, không ngửi thấy, hơn nữa kích cỡ có thể chứa vừa một chiếc xe.

Dị năng này quả thực quá hữu dụng, cho nên ngay cả Tần Thẩm cũng có ý muốn Lục Chân Nghi làm thân với Lâm Đồng.

Lục Chân Nghi cảm thấy nhiệm vụ này có chút đau đầu, cũng may cả nhà Hứa Quang Nguyệt đều vô cùng cảm kích bọn họ, có sự thân thiện tự nhiên này, cô cũng không cần quá tốn công.

Nhưng Lâm Đồng có dị năng này đúng là vô cùng may mắn. Lục Chân Nghi cũng phải hăm mộ ghen tỵ.

Đáng tiếc dị năng cũng không phải hăm mộ ghen tỵ là có thể có được, cô liền bỏ hẳn việc, ở nhà tập trung rèn luyện dị năng. Đương nhiên phương pháp rèn luyện chủ yếu là nói chuyện cùng Elsa và chim đầu riu. Tình cảm và sự phối hợp của hai thú cưng đối với cô càng tăng mạnh, ngay cả chim đầu riu cũng cực kỳ ngoan ngoãn.

Lý Lạc Ngọc ở căn cứ Thuận Nghĩa cũng trốn ra được, nhưng lại không xen lẫn trong nhóm bình dân, mà ngồi trong xe cấp cao. Cô ấy đi theo sau một người đàn ông ba mươi tuổi. Người đàn ông kia vẻ ngoài không tệ, khí chất cao quý, thái độ kiêu căng, vừa nhìn là biết loại cao phú soái điển hình.

Ngô Tĩnh San vừa nhìn thấy thế liền phì nhò: “Mẹ nó, Lý Lạc Ngọc đúng là giỏi câu trai? Trước đây không nhìn ra. Không phải nói chồng cô ta mới...”

Lục Chân Nghi biết Ngô Tĩnh San không thích Lý Lạc Ngọc.

Nhưng là cô vẫn là cảm thấy nói xấu sau lưng người khác là không tốt.

Nói xấu người lạ thì thôi, nhưng tuy cô và Lý Lạc Ngọc lâu rồi không gặp nhưng hai người dù sao vẫn là bạn...

Cho nên cô không thể đáp lại, miễn cưỡng giả vờ không nghe thấy.

Cảm thấy kệp giữa hai người bạn có quan hệ đối địch nhau thật gian nan.

Lý Lạc Ngọc nhìn thấy Lục Chân Nghi đương nhiên rất vui mừng, nhưng Lục Chân Nghi lại thấy cô ấy mặc đồ trắng từ đầu đến chân, khuôn mặt chứa đầy vẻ bi thương. Hối ra mới biết, khi cô ấy mang được thịt Châm Ngư về thì mẹ cô ấy đã không qua khỏi, cô ấy liền giao nộp cho quân đội.

Hơn nữa ngoài ý muốn gặp Viên Lạc Duy, chính là cao phú soái kiêu ngạo kia.

Mà Viên Lạc Duy cũng là con trai của dì chồng cô, vì thế nhận thân thích.

Gia đình Viên Lạc Duy cũng có chút thế lực, chính anh ta cũng rất lợi hại, lại nằm trong nhóm những người thức tỉnh dị năng sớm nhất, cho nên trở thành một trong số những người có tiếng nói ở doanh Thuận Nghĩa.

Lý Lạc Ngọc khóc nói: “Kết quả lúc phá vây thì cha mình lại...”

Cô ấy bây giờ đã không còn ai nữa rồi.

May mắn Viên Lạc Duy nể tình thân thích nên vẫn có chút thiên vị, sắp xếp công tác cùng chỗ ở cho cô ấy.

Tâm trạng Lục Chân Nghi lúc này thật nặng nề. Lý Lạc Ngọc khóc liền dựa vào cô, Lục Chân Nghi ôm cô ấy vỗ vỗ, khẽ nói: “Thời buổi này, sống cũng chỉ chịu khổ, bác ấy lớn tuổi còn phải chịu khổ như vậy, đi cũng là giải thoát...” Nói xong nhớ tới cha mẹ mình, mũi cô cũng cay cay, cuối cùng không nói nổi nữa.

Lý Lạc Ngọc ôm lấy cô khóc lớn khiến mọi người xung quanh đều nhìn.

Nhưng những người ở đây có mấy ai không từng mất người thân đâu? Đều đã nhìn quen rồi.

Hai người bọn họ ngồi nói chuyện trên ghế đá bên thao trường của quân doanh, bên kia chính là doanh thu nhận dân chúng bình thường. Dù sao trong doanh cũng không rảnh xây chỗ để người ta ngồi uống nước.

Gió lạnh hiu hiu, mùa đông phương Bắc lúc nào cũng lạnh lẽo tiêu điều.

Lục Chân Nghi cầm khăn tay cho cô ấy lau mặt.

Lý Lạc Ngọc dần ngừng lại khóc, miễn cưỡng cười cười: “Chân Nghi, xem ra cậu sống rất tốt, còn có khăn tay để dùng.” Nghĩ tới những điều này, lại cảm thấy bị thương vô cùng.

Lục Chân Nghi an ủi cô ấy xong lại đưa cô ấy về, kết quả là trên đường trở về còn gặp Viên Lục Duy. Viên Lục Duy mặc một bộ quân trang sát người, áo khoác màu đen, nhìn rất có dáng vẻ nam chính trong phim thần tượng, có vẻ đang chờ dưới ký túc của Lý Lạc Ngọc có việc. Nhìn thấy Lý Lạc Ngọc liền nói: “Chị đi theo tôi một chút.” Sau đó gạt đầu bỏ thí với Lục Chân Nghi một cái.

Lục Chân Nghi đương nhiên sẽ không nhiệt tình với người như thế làm gì, cũng chỉ gật đầu đáp lại, tạm biệt Lý Lạc Ngọc rồi đi.

Ngô Tĩnh San nghe nói cô đi gặp Lý Lạc Ngọc thì hơi không vui, nhưng cũng không thể nói thẳng là không cho cô gặp, liền bói móc: “Cha mẹ và chồng đều chết, chỉ có cô ta vẫn sống tốt, mình quả thực không tin đây chỉ là ngẫu nhiên.”

Những lời này quá độc ác, Lục Chân Nghi trách cứ nhìn cô ấy một cái.

“Chồng vừa mất liền cun cút chạy theo sau đít em họ chồng, cô ta không phải thích nhất là giả vờ giả vịt làm nữ thân văn nghệ à? Giờ thì sao?”

Lục Chân Nghi nhúc nhủ: “... Tĩnh San, chúng ta ăn nói phúc hậu một chút.”

Cô quyết định về sau sẽ không nhắc tới bất cứ chuyện gì liên quan tới Lý Lạc Ngọc trước mặt Ngô Tĩnh San nữa.

Chuyện Ngô Tĩnh San không thích Lý Lạc Ngọc có thể tạm thời xử lý, nhưng kế tiếp, thái độ thù địch của Tần Thẩm đối Viên Lục Duy thì phải xử lý cẩn thận rồi.

Hóa ra Viên Lục Duy chẳng những có quân đội chống lưng mà còn là người có dị năng sớm nhất. Dị năng của anh ta cũng rất mạnh, là băng, hơn nữa đã thăng cấp, bây giờ có thể đóng băng mục tiêu trong bán kính mười mấy mét. Mặc dù đối phó với sinh vật kích thước lớn không thể lập tức đông chết, nhưng có thể cầm chân chốc lát.

Có dị năng mạnh như vậy, anh ta đương nhiên là con cưng của doanh Thuận Nghĩa. Cho nên khi anh ta tới nơi này liền trở thành hai hồ cùng một núi với Tần Thẩm.

Chỉ riêng chuyện trộn biên chế, đội trưởng do ai làm cũng đã là vấn đề rồi.

Dị năng của Tần Thẩm mạnh hơn, nhưng thể lực đương nhiên không bằng.

Nhưng ác cảm của Tần Thẩm đối với anh ta hiển nhiên không chỉ có thế. Anh đặc biệt nghiêm túc nhắc nhở Lục Chân Nghi: “Viên Lục Duy không phải người tốt, cách xa hẳn ta ra, nhớ đề phòng, bao gồm cả cô bạn kia của em nữa, đừng qua lại làm gì.”

Lục Chân Nghi tỏ vẻ mình đương nhiên biết phải cách xa kẻ địch của chồng.

Tắm rửa xong trở về lại thấy Tần Thẩm tựa vào đầu giường hai tay khoanh trước ngực, trong mắt là trầm tư và thù hận.

Lục Chân Nghi có chút kinh ngạc, đi tới nhẹ nhàng chạm vào vai anh: “Làm sao vậy?”

Tần Thẩm giật mình, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt lại xa lạ thương.

Lục Chân Nghi càng kinh ngạc, hai tay đặt trên vai anh, thuận thế ngồi lên đùi anh, hỏi: “Rất cuộc anh làm sao vậy?”

Tần Thẩm dường như đến lúc này mới hoàn hồn, đưa tay ôm eo cô, “Không có gì, em đừng để ý.” Nói xong liền hôn lên môi cô, động tác thô bạo.

Lục Chân Nghi muốn hỏi tiếp, kết quả là bị anh đè lên giường nhiệt tình cầu hoan, vứt vấn đề này đi.

Chấn bao lâu sau quân đội ra quyết nghị, bộ đội Thuận Nghĩa giữ nguyên biên chế, bởi vì số lượng người có dị năng quá ít, chỉ hơn hai mươi người, cho nên xếp vào hai đội Dị Thường và đội Siêu Thường.

Mà đội trưởng, cuối cùng vẫn là Tần Thẩm, Tần Thẩm được phong thiếu tá. Viên Lục Duy bởi vì ở Thuận Nghĩa đã là trung tá, lần này được phong thượng tá, nắm một nửa quân quyền của tàn quân Thuận Nghĩa.

Sau khi Lục Chân Nghi bỏ việc, Viên Lục Duy xin vị trí này cho Lý Lạc Ngọc. Lý Lạc Ngọc vốn học tài chính, thích hợp hơn cô.

Lục Chân Nghi nghe Tần Thẩm, không chủ động đi tìm Lý Lạc Ngọc nữa.

Giữa trưa Lục Chân Nghi cảm thấy người nhà tới nhà ăn ăn cơm, kết quả lại gặp Lý Lạc Ngọc. Lý Lạc Ngọc vừa nhìn thấy Lục Chân Nghi liền vui vẻ kéo cô tới bàn mình cùng nhau ăn.

Lục Chân Nghi tuy rằng không định chủ động tìm cô ấy, nhưng dù sao cũng là bạn bè, không thể trở mặt, cũng không thể không ăn cơm cùng, vì thế liền bê cơm tới ngồi cùng cô ấy.

Kết quả còn chưa ngồi ấm chỗ, Viên Lục Duy đã tới rồi.

Anh ta hiện tại thật phong cách, đi theo phía sau còn có hai lính cận vệ.

Sau khi phát tay để lính cận vệ đi ăn cơm, anh ta liền đi tới, ngồi bên cạnh Lý Lạc Ngọc.

Trong lòng Lục Chân Nghi rất khó chịu.

Lần này Viên Lục Duy không tỏ cái vẻ tài trí hơn người nữa, rất lễ phép chào hỏi Lục Chân Nghi, nói: “Cô Lục đúng không? Tôi đã nghe A Ngọc kể về cô, nói cô là bạn tốt nhất của cô ấy.”

Anh ta thậm chí còn khẽ mỉm cười với cô một cái, có thể nói là rất dịu dàng.

Lục Chân Nghi nghe anh ta gọi chị dâu họ là “A Ngọc”, liền cảm thấy không thoải mái.

Cô cẩn thận quan sát, Viên Lục Duy thật sự rất đẹp trai, có vài phần giống Ngô Ngạn Tổ, còn có chút quý khí Tần Thâm không có, quả thực chính là đáng về nam chính trong mấy truyện tổng giám đốc, cán bộ cấp cao.

Tần Thâm lạnh lùng và sắc bén nhiều hơn. Anh xuất thân không cao, đương nhiên không có vẻ quý khí và ngạo mạn như người ta.

Nhưng Lục Chân Nghi đương nhiên vẫn thích Tần Thâm nhà cô hơn, đối với Viên Lục Duy chỉ có phản cảm.

Cô khẽ mỉm cười một cái, sửa lời: “Là cô Tần.”

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng

Viên Lục Duy nhìn Lục Chân Nghi mỉm cười sửa khéo, thể hiện rõ lập trường, trong lòng cười lạnh, nụ cười trên mặt đương nhiên cũng không dịu dàng nổi nữa, “Ha ha, hiện giờ có rất ít phụ nữ tự lập thích bị gọi theo họ chồng, tôi cứ tưởng rằng cô Lục cũng là tụy phụ nữ độc lập.”

Lục Chân Nghi cười: “Tùy trường hợp.”

Nói xong không nhìn anh ta nữa, nói chuyện với Lý Lạc Ngọc về những chủ đề Viên Lục Duy không chen vào được, cứ thế cho đến hết bữa cơm.

Lý Lạc Ngọc cô cũng không phải kiểu phụ nữ tâm địa sâu xa đến mức Thái Sơn sụp đổ trước mắt cũng không biến sắc, mà Lục Chân Nghi lại rất hiểu cô ấy, cho nên, cô có thể dễ dàng nhìn ra sự bất an của cô ấy.

Lục Chân Nghi trong lòng thăm than, vội vàng ăn cơm xong, cười cười với Viên Lục Duy, rồi nói với Lý Lạc Ngọc: “Lạc Ngọc, ngày mai gặp nhé, mình đi trước.”

Viên Lục Duy nhìn bóng lưng Lục Chân Nghi bước đi thật nhanh mà vẫn uyển chuyển, dựa lưng vào lưng ghế, cười lạnh một tiếng nói: “Được nề mặt mà không muốn, tôi xem cô có thể ngạo mạn tới khi nào!” Lại thò tay véo eo Lý Lạc Ngọc một cái. Lý Lạc Ngọc đau đến run rẩy. Viên Lục Duy dùng ánh mắt xoi mói nhìn ngực và eo cô, lại đến mặt cô, cau mày nói: “Chung quy cũng gần 30 tuổi rồi, một khi không chăm sóc là thấy khác hẳn mấy cô bé 20.”

Lý Lạc Ngọc từ run rẩy biến thành khuất nhục và phẫn nộ.

Trên khuôn mặt tuần tú của Viên Lục Duy dần dâng lên chút hứng thú, đến gần bên tai cô khẽ nói, “Thế nào, không phục à? Nếu không đêm nay cô và Kim Ngê Hồng cùng hầu hạ cho tôi xem xem là da sáng thịt căng hơn... Tưởng rằng tôi thèm cô sao? Chẳng qua là chưa chơi loại như cô nên muốn thử thôi... Cô vẫn nên cố gắng, sớm lừa được vợ Tần Thâm lên giường tôi thì hơn. Về sau tôi sẽ để hai chị em tốt các cô cùng nhau, như vậy cũng không cần so đo với mấy em trẻ đẹp nữa...” Giọng hằn ta vừa trầm vừa êm ái, người bên ngoài không thể nào tưởng tượng nổi hằn thì thâm vào tai Lý Lạc Ngọc những lời xấu xa như vậy.

Nói xong, hằn khẽ cười, đứng lên.

Viên Lục Duy cười một lát, lại lạnh lùng nói: “Đêm nay chín giờ tới chỗ tôi.” Liền đi.

Lý Lạc Ngọc bị bỏ lại một mình ở nhà ăn. Cô cúi đầu, siết chặt nắm tay, bả vai run rẩy, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên bàn cơm sần sùi.

Cô nhớ về thời còn học đại học, khi đó cô cảm giác mình như thơ như tranh. Cô từng cùng Lục Chân Nghi thấp nền ngồi trong hành lang, nói từ tác phẩm văn học nước ngoài nổi tiếng, đến thơ cổ, đến tiểu thuyết đang nổi hiện giờ. Mùa thu, hai người cùng nhau nhặt lá ép khô làm đánh dấu sách; Tuyết rơi, cùng đi thăm hỏi tăng nhân uyên bác, uống trà giảng thiền.

Khi đó, Lục Chân Nghi là bạn thân và tri âm của cô.

Cô còn nhớ rõ khi đó mình hai mươi tuổi đã nói với Lục Chân Nghi: “Mình chỉ muốn sống đến năm ba mươi lăm tuổi, ba mươi lăm tuổi mình sẽ tự sát.”

Lục Chân Nghi cười cô ngây thơ khác người.

Sau này cô dần trưởng thành, bởi vì có cuộc sống ổn định, chồng yêu thương, vật chất dư dả, cô cảm thấy một người phụ nữ cũng có thể từ từ lộng lẫy mà già đi, cảm thấy mình khi còn trẻ ngây thơ đến buồn cười.

Mấy năm qua cô thật sự rất hạnh phúc, cô cảm thấy mình có thể kết hợp cuộc sống vật chất xa hoa và tinh thần phong nhã, tự cảm thấy cuộc sống của mình đủ để người ta ngưỡng mộ, nhìn bạn cũ đều có cảm giác mình vượt trội.

Nhưng vì sao chỉ trong một đêm tất cả lại thành ra thế này?

Vì sao...

“Vương Uẩn...” Cô thì thầm gọi tên chồng, nước mắt rơi như mưa.

Lục Chân Nghi đương nhiên không biết tâm tình của Lý Lạc Ngọc lúc này, cũng không ngờ bạn thân ngày xưa mặt ngoài nhìn như bình thường bên trong lại đang bị tra tấn. Bởi bản thân cô cũng đang khó chịu.

Cô biết, trước giờ mình chỉ là một người thường, cuộc sống của cô không hề liên quan tới giai cấp đặc quyền. Cô cũng không hứng thú với những người đó, cảm thấy họ cách mình thật xa xôi, hoàn toàn có thể xem như họ không tồn tại trên đời này.

Kỳ thật trước đây cô cũng thỉnh thoảng gặp phải mấy người, nhưng đều rất bình thường, cho nên cô cũng đối xử với họ như người bình thường.

Nhưng Viên Lục Duy lại làm cho cô cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Anh ta ngạo mạn xúc phạm tôn nghiêm của cô, mặt ngoài khách khí, trong lòng lại rất không tôn trọng.

Lục Chân Nghi đột nhiên có chút lo lắng cho Tàn Thảm.

Tàn Thảm thật sự có thể đối phó được sao?

Một người dù có giỏi đến thế nào đi nữa thì liệu có thể đối đầu được với một người nắm giữ cả quân đội không?

Tại thời bình, trước mặt chúng ta thường tồn tại trăm ngàn con đường, trăm ngàn cách giải quyết.

Nhưng tận thế khiến cho tất cả mọi thứ trở nên cực đoan.

Cô đột nhiên khát khao có được sức mạnh. Sức mạnh đủ để cô đánh bại Viên Lục Duy.

Cả một buổi chiều, cô đều ở nhà tập luyện.

Ngoại trừ dị năng, cô cũng chạy bộ, luyện yoga, thậm chí còn muốn Tàn Thảm dạy cho cô vài chiêu đánh nhau.

Tàn Thảm từng trêu chọc cô không thể nào học được, nhưng qua một tháng luyện tập, cô cảm giác độ nhịp nhàng và thể lực đều đã tăng lên.

Cô và Tàn Thảm liên tục nướng thịt Tinh Tinh làm bữa khuya, tuy rằng mùi vị rất kinh khủng, nhưng tốc độ của hai người quả thật đã tăng không ít.

Chạng vạng Tàn Thảm gọi điện thoại nói anh phải ra ngoài làm nhiệm vụ, hôm nay không thể về ăn cơm cùng cô.

Cô đành phải tới nhà ăn ăn.

Sợ gặp lại Viên Lục Duy và Lý Lạc Ngọc, cô cố ý đi muộn, kết quả lại thấy Thẩm Hoành Hoan và bạn gái anh ta ở cửa nhà ăn.

Hai người dường như đang cãi nhau.

Thẩm Hoành Hoan nói: “Không được, em phải ăn hết phần của mình ngay tại đây, anh không muốn nhìn thấy em lại nhịn đói chia thức ăn cho bạn học nữa.”

Thư Thiên hai mắt rung rung, vẻ mặt đau buồn: “Vậy bọn họ... Bọn họ sẽ chết đói mất?”

Thẩm Hoàn Hoan dịu giọng: “Bọn họ có phần của bọn họ, huống chi có tay có chân, ai cũng phải dựa sự cố gắng của chính bản thân. Ở tình trạng hiện nay, em không giúp được người khác đâu.”

Thư Thiên càng tức giận: “Ý anh muốn nói là em dựa vào anh, không phải sự cố gắng của bản thân, đúng không?”

Thẩm Hoàn Hoan dịu dàng dỗ: “Anh không có ý đó, là anh xót em...” Ngẩng đầu nhìn thấy Lục Chân Nghi, lúng túng cười.

Lục Chân Nghi cũng xấu hổ.

Thư Thiên khẽ gọi: “Chị Lục.” Lại nhìn phía sau cô một cái: “Một mình chị tới sao?”

Lục Chân Nghi cười: “Đúng vậy.” Lại nhìn bọn họ: “Người yêu đừng nên cãi nhau, những lúc như thế này phải càng chăm sóc nhau mới đúng.”

Hai người cũng đỏ mặt, dạ dạ vâng vâng.

Lục Chân Nghi ngẫm lại nói tiếp: “Đúng rồi, Hoan Tử, Tĩnh San nhờ tôi chuyển lời với anh là khi nào cần phòng thì cứ nói, cô ấy đã thu dọn xong hết rồi, chỉ cần anh cần bọn họ sẽ trả phòng cho anh.”

Thẩm Hoàn Hoan đỏ mặt, liếc trộm Thư Thiên, lắp bắp nói: “Không, không cần, tạm thời không cần dùng...”

Thư Thiên cũng đỏ mặt, rõ ràng không vui.

Lục Chân Nghi âm thầm lắc đầu, đi vào nhà ăn. Bữa tối là thịt hầm cải và khoai tây xắt sợi chua cay.

Ăn xong cô vội vàng trở về, định tiếp tục rèn luyện dị năng, nhưng hôm nay hình như là ngày đen đủi của cô, chưa về tới phòng đã bị chặn lại.

Người chặn cô lại là một cô gái.

Cô gái này tầm mười bảy mười tám tuổi, mặc áo khoác màu trắng, bên trong mặc váy màu hồng, khuôn mặt xinh đẹp ngọt ngào, dáng người mềm mại.

Có lẽ ngũ quan không xuất chúng, nhưng vẻ rực rỡ chỉ tuổi trẻ mới có.

Mắt cô ấy đen láy lấp lánh, giống như nước suối.

“Chào cô.” Cô gái khẽ cười, nhẹ nhàng nói.

Lục Chân Nghi nhìn liếc qua, không hề biết là gọi mình.

Thiếu nữ nhẹ nhàng đi lên mấy bước, thậm chí không ai thấy rõ cô ta đi thế nào đã thấy cô ta chặn trước mặt Lục Chân Nghi, nụ cười vẫn chân thành ngọt ngào: “Cô à, xin hỏi cô là vợ đội trưởng Tần sao?”

Lục Chân Nghi hơi kinh ngạc, sau đó chợt hiểu ra.

Đây là khiêu chiến trắng trợn.

Cô đứng lại, mỉm cười, không nói gì.

Thiếu nữ khẽ nghiêng đầu, dáng vẻ ngây thơ đáng yêu, cười một cái nói, “Cháu nghe nói vợ đội trưởng Tần hơn tuổi anh ấy, hơn nữa còn không có dị năng, quả nhiên không tìm nhầm.”

Cô ta lấy từ phía sau ra một cái áo màu đen, vẫn cười ngọt ngào nói: “Đây là của đội trưởng Tần mấy hôm trước cõi ra lúc tập luyện, cháu đã giặt cho anh ấy rồi.”

Lục Chân Nghi nhận lấy, không hề nhìn, cũng mỉm cười nói: “Không ngờ hiện giờ vẫn còn bạn nhỏ lấy giúp người làm niềm vui như cháu, ngày mai cô sẽ báo chú Tần cảm ơn cháu.”

***

p.s: Há há há... Tiểu 3 lên sân rồi kìa =)))))) đánh bay trong 1 nốt nhạc :))

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tự mãn là bệnh

Lục Chân Nghi tuy rằng đối đáp trôi chảy, nhưng lúc trở về vẫn tức đến đau gan.

Trong loại hoàn cảnh này, mà vẫn còn có con nhóc không biết trời cao đất rộng như vậy đến khiêu khích.

Cô...

Thật quá độc ác.

Không biết kiểu cha mẹ gì mới dạy dỗ ra con cái như vậy...

Tự nhủ “Không nên dùng sự ngu xuẩn của người khác để hành hạ bản thân” mười lần, mới miễn cưỡng nén giận.

Nhưng cô vẫn đi soi gương.

Người phụ nữ trong gương làn da vẫn trắng nõn căng mịn, mặt mũi xinh đẹp, cũng không mất vẻ rực rỡ.

Trong lòng an tâm hơn một chút.

Kỳ thật đại đa số phụ nữ bắt đầu từ 26 27 tuổi sẽ cảm thấy mình càng ngày càng gần tuổi 30, sẽ cảm thấy buồn ngủ, bi thương. Tuổi trẻ qua mau... Nỗi buồn rầu, bất an này sẽ kéo dài đến hết 30 rồi thôi.

Bởi vì dù sao cũng đã qua 30 rồi.

Mà Lục Chân Nghi 29 tuổi, đang nằm trong thời kỳ lo âu tới gần tuổi 30 này.

Cho dù cô không đặc biệt để ý, dù chuyện đã kết hôn giúp cô giảm bớt lo âu.

Cho dù từ khi cô 18 tuổi đã cho rằng thời kỳ từ 25 tuổi đến 35 tuổi có sức sống, có sức lực, có kinh nghiệm, có cơ sở kinh tế, có sự trầm tĩnh mới là giai đoạn tốt đẹp nhất của cuộc sống.

Nhưng cô vẫn không nhận được nhớ lại quãng thời gian trung học và đại học, tất cả giống như chuyện ngày hôm qua vậy...

Nhưng chỉ một cái chớp mắt, không chỉ có cô thay đổi, ngay cả thế giới cũng thay đổi rồi.

Lúc Tần Thâm trở về thì trên người dính đầy đất cát và vết máu, vẻ mặt mệt mỏi.

Lục Chân Nghi nhìn lên đồng hồ treo tường, đã hơn mười giờ rồi.

Nhìn anh thế này, cô cũng không nổi giận.

Elsa giành trước vui sướng quần bên chân Tần Thâm.

Cô đứng dậy đón anh, giúp anh cởi quần áo bẩn.

Một tháng nay cô đã thành thói quen giặt quần áo làm việc nhà, quen với cuộc sống không có người giúp việc. May mắn là Tần Thâm dự trữ cho cô không ít kem dưỡng da.

Nếu Tần Thâm về sớm thấy cô làm việc, cũng sẽ muốn giúp cô. Nhưng Lục Chân Nghi cảm thấy Tần Thâm đã mệt mỏi như vậy, trở về còn phải làm việc nhà nữa thì không hay.

Huống chi, chỉ là dọn phòng và giặt quần áo mà thôi.

Tần Thâm tối nay mặc dù mệt, tâm trạng lại không kém, mỉm cười nói: “Em đang làm gì vậy?” Còn nói: “Dị năng của Lâm Đồng đúng là hữu ích, may là có cô ấy nhiệm vụ của bọn anh hôm nay mới thuận lợi như vậy.”

“Là cái gì?”

“Hoạt Hoài, bề ngoài giống người, lông bồm như lợn rừng, tiếng như đốn cây...” Về mặt Tần Thâm tỏ ra cực kỳ khó nhìn, “Nhìn thấy quái vật giống người thật buồn nôn, nó cao tới bảy tám mét, không có trí tuệ của người, còn ăn thịt người... Nhìn thấy lại nhớ đến Titan, hơn nữa da dày thịt béo đạn pháo tên lửa bắn cũng không chết... May mắn chỉ có một con, đội tìm kiếm ba mươi người lần trước đều là bị nó ăn... Bên trên hoài nghi là con người biến dị.”

Lục Chân Nghi rung mình một cái.

Quái vật giống người so với các loại quái vật khác quả thật càng buồn nôn hơn.

“Lần này thế nào?”

“Anh giết.” Tần Thảm thản nhiên nói.

Anh không kiêu ngạo, nhưng giọng điệu và nội dung đã đủ để kiêu ngạo.

“Con người biến dị? Còn kinh khủng hơn zombie... Về sau sẽ không nhiều lên chứ?” Lục Chân Nghi vừa nói vừa ném áo khoác con nhóc kia mang đến cho anh.

Tần Thảm nhận lấy, có chút kinh ngạc: “Em không đưa áo ngủ mà đưa cái này làm gì? Muốn anh đưa em đi đâu à?”

Lục Chân Nghi cười nhạo: “Đây là do một con nhóc gọi em là ‘cô’ hôm nay đưa đến đây.”

“Con nhóc?” Tần Thảm kinh ngạc, trong đầu anh tự động hình dung ra là một cô bé bảy, tám tuổi.

“Phải, mười bảy mười tám tuổi, hẳn là dị năng hệ phong, gọi em là ‘cô’, thuận tiện châm chọc em không có dị năng. Nghe nói là anh cời ra lúc tập luyện, người ta giết giúp anh... Em bảo ngày mai ‘chú Tần’ sẽ cảm ơn sau.”

Tần Thảm không nhịn được bật cười ra tiếng, tiến lên véo mặt cô: “Ghen à? Bình đẳng chưa!”

Lục Chân Nghi nổi giận, hất tay anh ra: “Đây không phải là ghen là tức, anh hại em bị người ta ghét...”

Tần Thảm ôm cô, thân mật dùng ngón trỏ cọ trán cô: “Biết rồi, ngày mai anh giúp em xả giận.”

“Hừ.”

“Đừng giận, em xem người ta chỉ có thể nhặt áo khoác anh cời ra lúc tập luyện, có thể thấy chồng em giữ mình trong sạch đến thế nào mà.”

“Anh thử không giữ mình trong sạch xem?”

Tần Thảm cười dè cô xuống: “Kỳ thật anh cảm thấy đáp trả tốt nhất chính là... Anh để lại dấu hôn khắp cổ em, ngày mai em mặc cổ trần đi đón anh...”

“Xéo...”

Kết quả Tần Thảm ở trên giường cảm thấy vô cùng thỏa mãn, quả thực không quên để lại bảy tám vết hôn trên cổ cô.

Lục Chân Nghi soi gương Tần Thảm vui vẻ đưa cho cô, tức giận nói: “Cảm giác giống như bị bệnh truyền nhiễm ấy!”

“Nào có?” Tần Thảm vẫn cười, “Nhiều lắm là giống dị ứng thôi.”

Kết quả lúc Lục Chân Nghi nằm ở ngủ trong lòng anh vẫn thờ dài.

Tần Thảm sờ sờ cánh tay nhỏ nhắn mềm mại của cô, dịu dàng nói, “Còn đang rầu rĩ à?... Đừng buồn, từ năm anh 13 14 tuổi, số phụ nữ trong tối ngoài sáng, tre già măng mọc theo đuổi anh còn ít sao? Sao anh có thể để ý đám ngốc nghếch đó?”

Lục Chân Nghi lại thờ dài, nói: “Không phải vấn đề này... Em đang nghĩ, tập luyện thể này thì bao giờ dị năng của em mới mạnh lên được. Nếu Elsa quả thực sẽ biến hóa như trong mơ, vậy trong lúc dị năng của em đình trệ liệu có thể kích phát sức của nó trước được không nhỉ?”

Tần Thảm trầm tư: “Em muốn làm gì?”

“Em muốn...” Lục Chân Nghi do dự nói, “Em muốn mang nó đi ra ngoài thử xem...”

Chiến đấu luôn có thể kích phát tiềm năng.

Tần Thảm gần như lập tức nói: “Không được!” Có điều nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của cô đành nhượng bộ: “Được rồi, anh sẽ tìm thời gian đi cùng em.”

Lục Chân Nghi cảm động, Tần Thảm tuy lợi hại, nhưng cũng không phải vô địch, gặp phải quái vật mạnh cũng không đủ để bảo vệ người khác, hành động này của cô có một phần tỷ lệ mang tới nguy hiểm cho bọn họ... Nhưng không chiến đấu sẽ không tiến bộ được.

Cô không muốn bị người có dị năng tùy ý giẫm lên đầu.

Cũng không muốn được Tần Thảm vĩnh viễn bao bọc như chim hoàng yến!

Quá mức ỷ lại vào tình cảm của người khác, cô sẽ đánh mất chính mình.

Còn tiếp tục như vậy, sẽ có một ngày cô biến thành loại phụ nữ chỉ biết đề phòng những người phụ nữ khác đến cướp chồng mình.

Lần đầu tiên từ đáy lòng, cô ôm Tần Thâm, dịu dàng nói: “Em sẽ chú ý chỉ đi gần, đến chỗ không nguy hiểm.”

Tần Thâm nhéo mũi cô: “Đương nhiên, em cho rằng anh sẽ để em đi xa sao?”

Kết quả ngày hôm sau, tầm chạng vạng Tần Thâm liên tiếp gọi điện thoại cho cô, muốn cô đi đón anh.

Lục Chân Nghi nhiều lần từ chối, cuối cùng vẫn đành phải đồng ý.

Lần đầu tiên xuất hiện trước mặt cấp dưới của Tần Thâm, Lục Chân Nghi mặc một chiếc áo khoác bằng len lông cừu màu xám, váy tơ tằm màu xanh, leggings lông cừu màu xám đậm, phía dưới là giày đế bằng màu đen bằng da trâu. Dù sao cô vẫn sợ gặp nguy hiểm chạy không nhanh.

Cuối cùng còn đeo thêm vòng cổ trân châu trắng Nam Hải, quần khăn lụa màu trắng vân xanh, cầm một cái túi xách da trâu xám bạc hàng hiệu, thậm chí còn trang điểm nhẹ.

Bề ngoài tuyệt đối yên tâm.

Trên đường số người quay đầu vô cùng nhiều.

Trước đây cô mặc đồ này đi làm người ta cùng lắm chỉ nhìn một cái, cảm thấy phối đồ rất kiểu mẫu, vóc người cũng không tệ. Nhưng ở tận thế ai cũng đây bụi đất thì thật sự là rất bắt mắt.

Lục Chân Nghi đi được năm mươi mét liền hối hận.

Hóa ra là vẫn bị khích, bằng không còn cố tình làm đẹp làm gì?

Kém cỏi, kém cỏi! Quá kém cỏi!

Không vui đi hơn sáu trăm mét, tới tòa nhà của hai đội dị năng hiện giờ.

Tòa nhà này không lớn, nhưng rất mới, có không ít phòng huấn luyện công nghệ cao.

Lục Chân Nghi đã được Tần Thâm dẫn đi thẳng tới phòng họp thứ tư tầng hai tìm anh.

Thời gian vừa khéo, cô vừa dừng bước trong hành lang cửa liền mở ra, không ít người lục tục đi ra.

Đa phần là đàn ông, nữ dị năng quả thật không nhiều.

Hơn nữa đại đa số là người trẻ tuổi, người hơn 40 tuổi cũng rất ít.

Mọi người nhìn thấy Lục Chân Nghi đều bất ngờ, có không ít ánh mắt kinh ngạc.

Lục Chân Nghi không vui, ngược lại còn tự ghét bản thân.

Cô vợ xinh đẹp như hoa nhưng vô dụng của đội trưởng mạnh mẽ đội dị năng.

Mẹ kiếp, Lục Chân Nghi thấy đây tuyệt đối không phải phong cách của cô!

Bạn nhỏ Đồng Tu nằm trong nhóm đi ra sớm nhất, nhìn thấy cô còn vô cùng vui vẻ chạy tới gọi: “Cô Lục!”

Lục Chân Nghi cười xoa đầu thằng bé, cầm kẹo que vị sữa chua cho thằng bé.

Sau đó liền nhìn thấy Tần Thâm và Viên Lục Duy một trước một sau đi ra.

Viên Lục Duy nhìn thấy cô còn ngả ngón huyết sắc, ánh mắt nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, quay đầu cười nói với Tần Thâm: “Đội trưởng Tần, vợ cậu đến kia.”

Tần Thâm không thèm đáp, đi thẳng về phía Lục Chân Nghi, từ phía sau lưng cầm ra một bó hoa, là một bó hoa hồng, phải có tới mấy chục bông.

Xung quanh có mấy người trẻ tuổi hoạt bát đều ồ à.

Lục Chân Nghi không biết nói gì, sáu năm, lần đầu tiên nhận được hoa của anh... Thế nhưng dưới tình huống như vậy... Từ đâu ra?

Lâm Đồng và Thâm Hoành Hoan đứng lúc cũng đi ra, cũng đứng lại xem. Lâm Đồng cười có chút hứng thú nói: “Hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của Tiểu Tần và Tiểu Lục à?”

Thâm Hoành Hoan nói: “Hôm nay là sinh nhật chị dâu sao?”

Cũng có người huyết sáo nói: “Có không gian tốt thật đấy đội trưởng, đúng là bất ngờ!”

Tần Thảm đi đến trước mặt cô đưa hoa cho cô thì mặt cô đã đỏ ửng.

Tần Thảm đưa hoa cho cô, ánh mắt liếc nhìn khăn lụa trên cổ cô, cúi đầu hôn lên má cô một cái, sau đó liền cầm tay cô.

Lục Chân Nghi cho rằng cảnh tượng này trước mắt mọi người ăn bữa hôm lo bữa mai thật sự quá buồn cười, nhưng cô vẫn cảm thấy tâm trạng tốt hơn, tay cầm thật chặt bó hoa không thể mua nổi ở tận thế này.

Bên cạnh có người nói: “Ồi giờ, đội trưởng thật trâu bò!”

Có cô gái nói: “Hâm mộ chết mất!”

Cũng có người đáng ghét không thức thời, ví dụ như Viên Lục Duy: “Đội trưởng Tần, chiều này cũ quá rồi...”

Cô gái ngày hôm qua có lẽ cũng ở gần đó, lúc này đã đi đến phía sau Lục Chân Nghi, giả cười nói: “Đội trưởng Tần, anh tặng hoa sao không tham khảo ý kiến đám con gái bọn em trước, độ tuổi như vợ anh đều thích bách hợp cầm chương chứ...”

Lục Chân Nghi đã không thèm để cô ta vào mắt nữa rồi, chỉ cười liếc cô ta một cái. Cô ta mặc đồ thể thao buộc tóc đuôi ngựa, dáng vẻ rất phổ thông, mặt mày xám xịt, có lẽ hôm nay Tần Thảm đã ‘lấy việc công làm việc tư’ bắt cô ta luyện tập...

Tần Thảm quay đầu, lạnh lùng nói: “Lo chuyện của cô đi! Đúng rồi, cảm ơn cô đã giúp tôi giặt áo, có điều cái áo đây tôi đã vứt rồi, tôi không thích ai giặt ngoại trừ vợ mình.”

Sắc mặt cô ta tái xanh, đột nhiên ưỡn ngực, kiêu ngạo lạnh lùng nói: “Trên thế giới này, chỉ có những người có dị năng như chúng ta mới là người được lựa chọn, người không có dị năng đều sẽ bị đào thải!”

***

p/s: Phũ vãi =))))))))

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Rèn luyện thực chiến

Nếu cô ta nói những lời này ở nơi khác có lẽ sẽ bị đánh chết.

Dù sao sức mạnh của người có năng lực đặc biệt hiện giờ vẫn có hạn.

Cứ cho là anh hơn được tên lừa đi, nhưng anh có thể hơn được đạn đạo, đạn hạt nhân không?

Nhưng ở nơi này lại không ai lên tiếng phê bình cô ta.

Điều ấy chứng tỏ những người có dị năng nghĩ như vậy cũng không phải số ít.

Có thể không cực đoan như cô ta nói, nhưng hiển nhiên cũng cảm thấy mình mới là người được ông trời ưu ái.

Giây phút ấy Lục Chân Nghi chỉ hận mình không có dị năng tấn công. Dùng dị năng cắt không gian như Tần Thảm cắt đứt đầu cô ta thì hơi quá, nhưng chỉ cần giống dị năng đóng băng của Viên Lục Duy cũng được, cho cô ta đóng băng tinh tảo đầu óc cũng không tồi.

Lục Chân Nghi xoay người nín cười, nhìn cô gái đáng ghét kia bằng ánh mắt như đang nhìn bệnh nhân tâm thần, thử phóng sức mạnh tinh thần của mình ra ngoài ngưng tụ lại thành một tia bắn thẳng vào lớp vỏ tinh thần của cô ta.

Có lẽ do tinh thần của cô ta đang dao động một cách mãnh liệt cho nên lớp bảo vệ cũng không ổn định.

Hoặc cũng có khả năng không phải người có dị năng nào cũng đều có lớp phòng ngự tinh thần chắc chắn như Tần Thảm.

Tia tinh thần của cô ta thể mà lại đâm xuyên qua được lớp màng bảo vệ tinh thần của cô ta!

Cô cũng không dám tiếp xúc lâu. Tuy sức mạnh tinh thần của con người lớn hơn so với động vật, nhưng hạt nhân tinh thần của cô gái này không lớn, nhiệt độ cũng không cao, nhưng bên trong chằng chịt những sợi tơ màu xám.

Lục Chân Nghi dùng tia tinh thần của mình đâm một cái liền rụt lại ngay.

Dù sao cũng là hành vi tấn công, cô cũng rất sợ tinh thần của mình bị phản phê.

Kết quả cô gái kia đột nhiên biến sắc, dùng hai ngón tay đè lấy huyết thái dương, vẻ mặt đau đớn.

Lục Chân Nghi mừng rỡ, điều này chứng tỏ dị năng của cô có thể tác động đến con người, cũng có thể trực tiếp tấn công.

Những điều này chỉ xảy ra trong nháy mắt, người khác cũng lăm chỉ thấy Lục Chân Nghi quay đầu cười liếc nhìn cô gái kia một cái.

Sau đó cô ta liền ấn chặt huyết thái dương, đau đớn.

“Là vất vả quá đúng không?” Lục Chân Nghi dùng giọng điệu giống như thương hại, tươi cười khẽ hỏi một câu.

Cô xoay người kéo Tần Thâm còn đang cau mày định nổi giận với cô gái kia đi.

Chỉ là một con nhóc chưa chín chắn, cô so đo làm gì?

Quá trình diễn ra mặc dù có chút bức mình, nhưng kết quả lại khiến Lục Chân Nghi vui vẻ. Cô rốt cuộc đã sử dụng thành công sức mạnh tinh thần đối với con người, lại còn tấn công được một chút!

Đây quả thực là chuyện cô khát khao mơ ước!

Cho dù hiện giờ dị năng của cô còn yếu ớt, tấn công cũng chưa đáng kể, nhưng ít nhất cũng còn hy vọng phát triển.

Dị năng hệ tinh thần có thể tấn công, sau khi lên cấp chắc cũng không quá kém.

Theo như Tần Thâm nói, kỳ thật những người có cùng hệ dị năng, tại cùng một giai đoạn, sức mạnh dị năng cũng có thể khác nhau rõ rệt.

Nói ví dụ như cùng là dị năng lửa ở cấp độ sơ cấp, có người có thể phát ra ngọn lửa lớn cỡ nắm tay, phát ra mười ngọn cũng không thành vấn đề, nhưng có người chỉ có thể phát ra mấy đốm lửa nhỏ. Cùng là dị năng nước, Thâm Hoành Hoan bây giờ còn chỉ có thể tạo ra cột nước nhỏ, nhưng có người lại có thể tạo ra súng phun nước cực mạnh. Thâm Hoành Hoan không những có thể trị thương cho chính bản thân mà còn có thể cầm máu, tinh lọc cho người khác, nhưng người bắn súng nước kia lại không có năng lực chữa bệnh, dễ nhận thấy là phương hướng bất đồng.

Ngoài Viên Lục Duy, doanh Xương Bình còn 2 người có thể sử dụng dị năng hệ băng, nhưng bọn họ một người chỉ có thể ngưng tụ ra khối băng lớn cỡ nắm tay, người còn lại chỉ có thể tạo ra một vài lưỡi dao băng nhỏ.

Cho nên, Viên Lục Duy chắc hẳn cũng cảm giác mình là “Người được chọn”?

Lục Chân Nghi đã Tần Thâm hẹn trước, ngày thứ ba Tần Thâm rảnh rỗi, nhận một nhiệm vụ tìm tài nguyên đơn giản, dẫn Lục Chân Nghi cùng nhau lái xe ra ngoài.

Chẳng những mang Elsa đi cùng, Tần Thâm còn yêu cầu mang theo cả chim đầu riu.

Lục Chân Nghi nhìn anh, hỏi: “Có phải anh mơ thấy chim đầu riu cũng có sức chiến đấu không?”

“Phải.” Tần Thâm nói.

“Em không mơ thấy, có điều em kết nối tinh thần với nó thì phát hiện hạch tinh thần của nó mang theo ngọn lửa rất mạnh.”

Tần Thâm gật đầu: “Không sai, là ngọn lửa.”

Hai con vật nhỏ ngày ngày ăn uống no đủ, lông bóng mượt, có lẽ là hai con thú cưng duy nhất sống tốt ở tận thế này.

Mấy ngày nay chúng nó đã buồn chán đến chết, được ra ngoài đều hết sức phấn khởi.

Chim đầu riu thì không biết, nhưng ở trong giấc mơ, Elsa lần đầu tiên biến thân, bắn ra tia sét, tuyệt đối không phải là hơn một tháng sau, mà trong hiện thực bọn họ vẫn chưa bao giờ gặp nguy hiểm, đương nhiên cũng không có yếu tố kích thích nó biến thân.

Có đôi khi Lục Chân Nghi nghĩ, liệu có phải cô và Tần Thâm, thậm chí tất cả mọi người đều đã trải qua cuộc sống như thế một lần, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó thế giới lại đảo ngược thời gian, sau đó làm lại từ đầu.

Mà cô và Tần Thâm thì may mắn hơn, trong giấc mơ có thể giữ lại một phần ký ức của lần trước?

Thậm chí có lúc cô còn nghĩ, có khi nào cuộc sống của mọi người xung quanh đều là một giấc mơ, mà giấc mơ của hai người bọn họ mới là sự thực...

Những ý nghĩ này quá hão huyền, hơn nữa nghĩ nhiều sẽ sinh ảo giác và sợ hãi, cho nên cô không nghĩ nữa.

Vẫn là chiếc Wrangler đỏ của Tần Thảm. Sau khi đổ đầy xăng liền rời khỏi doanh.

Xăng dầu dự trữ trong quân doanh cũng không nhiều, tuy rằng khi đi tìm vật tư cũng đã tìm được không ít xe bồn chở dầu và trạm xăng dầu, nhưng xăng vẫn là vật tư cung không đủ cầu. Cá nhân không được phép sử dụng, chỉ có các đoàn thể mới được cấp chút hạn ngạch chỉ tiêu nhất định, hơn nữa chỉ khi đi ra ngoài làm nhiệm vụ thì mới được cấp phát, còn phải gửi báo cáo yêu cầu xét duyệt... Đội Dị Thường hiển nhiên là có hạn ngạch tương đối cao.

Bọn họ đi ra ngoài không lâu, liền gặp một đàn Tông Tông.

Tần Thảm cảm thấy số lượng hơi nhiều nên đợi thêm một lát. Lát sau, lại phát hiện một nhóm khác nhỏ hơn, chỉ có ba bốn con... Tần Thảm dừng xe cách đó khoảng mấy trăm mét, sau đó anh nói: “Được rồi, mở cửa xe thả bọn nó ra ngoài, em ở trong xe kết nối tinh thần chỉ huy chúng nó là được.”

Lục Chân Nghi ngăn ra, tay cô còn cầm thanh kiếm kiểu Hán mà cô phải dùng mười gói bánh quy đổi cho người khác, nhẹ nhàng vung lên nói: “Em không xuống cùng sao?”

Tần Thảm liếc cô một cái, cười nhạt nói: “Em xuống làm gì? Đi chịu chết?”

“Bọn nó vẫn chưa biến hóa lần nào, chẳng may đi xuống còn chưa kịp biến thân đã bị xé xác...”

“Anh sẽ quan sát, chút nữa chúng ta đến gần hơn, một khi gặp nguy hiểm anh sẽ hỗ trợ, em yên tâm, chúng nó sẽ không sao đâu.”

Lục Chân Nghi luôn cảm thấy không an tâm, cô cắn môi dưới: “Em cảm thấy trong mơ Elsa là bởi vì em gặp nguy hiểm mới biến thân, lỡ như em không bị uy hiếp nó sẽ không biến thân thì sao...”

Tần Thảm cuối cùng cũng chịu thua cô, thở dài, vừa bất mãn liếc nhìn cô, vừa đầu hàng số phận cùng cô xuống xe

Bọn họ gây ra tiếng động không nhỏ, kết quả vừa xuống xe, bốn con Tông Tông đang đuổi cắn nhau bên kia lập tức kêu “tông tông” uy hiếp, chậm rãi tiến tới gần.

Động tác tấn công vẫn thừa hưởng tập tính từ loài chó, hạ thấp nửa thân trước, cặp mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm con mồi, chuẩn bị chồm đến bất cứ lúc nào.

Không biết là thói quen, hay là bởi vì có dị năng (cho dù không có sức chiến đấu mấy), hay là quá tin tưởng vào bản lĩnh của Tần Thảm, lúc này Lục Chân Nghi lại cảm thấy bốn con Tông Tông chỉ là chuyện nhỏ, đối mặt trực diện với chúng nó cũng không quá sợ hãi lắm.

Bọn họ tựa lưng vào ô tô, bốn con Tông Tông từ trước mặt và hai bên đánh bọc sườn.

Bốn con này hình thể không quá lớn, không xác định được giống nguyên bản nữa. Có một con khả năng là chó lai, những con khác có lẽ là giống chó cỏ Trung Quốc...

Lục Chân Nghi liếc nhìn, Elsa dường như không hề sợ hãi, thân thể nhỏ bé hạ thấp hai chân trước, cổ họng phát ra tiếng gừ gừ uy hiếp, sẵn sàng tấn công mấy con Tông Tông to gấp mười mấy lần nó.

Trong lòng Lục Chân Nghi càng trở nên bình tĩnh hơn, nắm chặt thanh kiếm kiểu thời Hán dài 70cm, sẵn sàng đón địch.

Kỳ thật Tần Thảm cũng rất ít khi đối kháng trực diện như vậy. Nếu anh không dùng dị năng hoặc súng thì chỉ cần mấy phút là có thể giết chết bốn con Tông Tông này, nhưng làm vậy không thể khiến hai con vật nhỏ cảm giác được nguy hiểm.

Anh thở dài, lấy từ trong không gian ra một thanh đao sắc bén.

Nhóm Tông Tông không hèn mà cùng tấn công. Tần Thảm đầu tiên vung đao chém bị thương một con ngay trước mặt, Lục Chân Nghi cũng không yếu thế, vung kiếm chém một con Tông Tông như sói cao ngang ngực cô ở bên trái. Né qua hai chân trước, lại không chém trúng phần bụng mềm, mà chém vào phần giữa và phần trên của hai cái chân mọc ra giữa bụng.

Tiếng như đâm vào gỗ

Kiếm của cô dù rất sắc bén, nhưng lực tay lại không đủ mạnh, cắm vào giữa xương.

Mà một con Tông Tông khác lại gặm to xông đến tấn công cô.

Lục Chân Nghi sợ toát mồ hôi, nếu chỉ có một mình cô, hai con Tông Tông này có lẽ đã xé xác cô ra trong nháy mắt rồi...

Tinh thần của cô lập tức kết nối cùng Elsa và chìm đầu rù.

Hiện giờ việc này nhanh chóng như đang trò chuyện mà thôi.

Giúp chị, giết chúng nó!

Giúp chị, giết chúng nó!

Cô truyền mệnh lệnh.

Gần như trong nháy mắt, Elsa to lên nhanh chóng, lông màu trắng bạc trên lưng và đỉnh đầu vẫn mượt mà xinh đẹp như cũ, nhưng thân hình đã to tương đương Tồng Tồng. Mồm dài ra để dễ dàng để cắn xé, mắt biến thành màu vàng.

Nó gầm nhẹ một tiếng, miệng là tiếng điện lách tách lụp bụp.

Tia sét trong nháy mắt tấn công vào một con Tồng Tồng khác trước mặt Lục Chân Nghi, thiêu cháy nó thành than.

Một đòn trí mạng. Elsa đắc ý gầm to một tiếng, lại quay đầu giải quyết con Tồng Tồng bị Lục Chân Nghi chém vào chân lúc này.

Lục Chân Nghi chưa kịp cảm thán màn biến thân hoành tráng như phim thần thoại của Elsa thì từ lùm cây chỗ bìa rừng đột nhiên phát ra tiếng đống củi.

Tần Thảm lập tức biến sắc, vung tay lên, đồng thời tiến hành cắt không gian cùng lúc ở hai chỗ, gần như không tốn chút sức nào đã xử lý hai con Tồng Tồng còn lại, máu tươi chảy đầy đất. Sau đó anh đẩy Lục Chân Nghi, trầm giọng nói: “Lên xe.”

Lục Chân Nghi nhìn anh nghiêm trọng như vậy, đương nhiên lựa chọn lập tức nghe theo. Xoay người đi mở cửa xe.

Lúc này, cây cối bị thứ gì tách ra, một người chui ra.

Lục Chân Nghi giật mình cứng đờ người.

Người này, hẳn là con người...

Hoàn toàn là hình dáng con người.

Ngoại trừ sau đầu có bờm như lợn rừng...

Thân thể trần truồng cao khoảng ba mét.

Hai mắt cũng là màu đỏ, tuy con người cũng có chuyển động, nhưng nhìn đờ đẫn không có trí khôn.

Lục Chân Nghi gần như không thể mở nổi cửa.

Cô lạnh sống lưng, chỉ cảm thấy sợ hãi vô cùng...

Hoạt Hoài!

Tần Thảm nói đây là loại quái vật hình người, súng đạn bắn cũng không chết. Thật giống Titan...

Tần Thảm lại thờ phào, Hoạt Hoài hai ngày trước anh gấp cao cỡ bảy tám mét, con này chỉ hơn ba mét, bọn họ cao đến hông nó, không lợi hại như con trước.

Gần đây anh phát hiện, cùng loại quái vật có mạnh có yếu khác nhau, hẳn là phụ thuộc vào thiên phú và số lượng người, quái thú ăn được...

Anh bình tĩnh hơn, chỉ cần chờ quái vật bước vào phạm vi có thể tấn công sẽ ra tay ngay lập tức.

Nhất định phải một đòn trí mạng, anh chỉ sợ Lục Chân Nghi không tránh được đòn tấn công của con quái vật này.

Hoạt Hoài cất bước đi về phía họ, cách thức đi đứng và bước chân rất giống con người.

Càng ngày càng gần...

Càng ngày càng gần...

Elsa đột nhiên gầm lớn một tiếng, một chuỗi tia sét trắng bắn thẳng về phía Hoạt Hoài.

Hoạt Hoài đau đớn rú lên thảm thiết, giữa phần bụng cháy đen một mảng nhưng không phải vết thương chí mạng. Nó tiếp tục bước nhanh tới, vuron ra bàn tay to vỗ lấy Elsa.

Elsa ngang nhiên không sợ, nhảy lên cao, nhanh chóng chồm lên cắn cổ Hoạt Hoài. Chiều cao của nó chưa đến một mét, tấn công quái vật cao ba mét lại hết sức thoải mái.

Lúc này chợt vang lên tiếng chim kêu. Lục Chân Nghi cảm thấy gò má phía bên phải có hơi lửa nóng rực, quay đầu, chỉ thấy chim đầu riu lúc này còn chưa phản ứng bây giờ đã hóa thành một quả cầu lửa. Có thể thấy được ẩn hiện ở giữa cầu lửa là chiếc mỏ màu trắng và lông vũ màu xanh nhạt, quả cầu lớn hơn chậu rửa mặt một chút.

Sau đó, hỏa cầu này giống như sao băng bay thẳng về phía Hoạt Hoài.

Cùng với tiếng hét vang lên, một ngọn lửa lập tức thiêu đốt mặt Hoạt Hoài.

Sét, lửa, tiếng chim kêu, tiếng gầm, kêu thảm thiết...

Tay, đùi, lông mao, răng nanh, móng vuốt, lông vũ...

Lục Chân Nghi há hốc miệng nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mặt.

Tần Thảm khẽ mỉm cười bất đắc dĩ, xem ra anh cũng không cần nhúng tay vào rồi.

Khoảng hơn một phút, Hoạt Hoài ngã xuống đất.

Trên người nhiều chỗ cháy đen, chết rất thảm thiết...

Elsa không bị thương chút nào, chỉ có lông hơi bù xù một chút... Nó vui vẻ nhảy chồm lên người chủ nhân nó, cái đuôi nhỏ ngắn cùn vẫy vẫy khoe khoang chiến công.

Hoàn toàn quên hình thể to lớn của mình chủ nhân không đỡ nổi.

Chim đầu riu thì khác, nó dường như bị mất sức rất nhiều, vừa rời khỏi trận chiến đã biến về hình dáng chim đầu riu nhỏ bé. Dáng vẻ kiệt sức rõ ràng, rất mệt mỏi dù cũng không bị thương...

Tần Thảm nhanh chóng thúc giục tất cả lên xe, Lục Chân Nghi nhìn hình thể to lớn của Elsa, trong lòng chợt nảy ra ý dùng tinh thần kết nối yêu cầu nó biến về bộ dạng cũ.

Kết quả rất tốt.

Elsa làm nũng hừ nhẹ vài tiếng, ở trước mặt cô từ từ thu nhỏ lại thành chú chó nhỏ cao chưa tới 20cm.

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chúc mừng

Editor: Giang còi

Betor: mềomỡ

Trên đường về quân doanh, Lục Chân Nghi và Tần Thảm sau khi thương lượng đã quyết định không nói ra chuyện này.

Bởi vì động vật không giống con người.

Nếu biết Elsa và chim đầu riu có thể biến thân, về sau có nhiệm vụ khó nhất định sẽ bắt chúng nó đi đầu làm bia đỡ đạn. Hơn nữa, không thể làm thí nghiệm nghiên cứu trên người có dị năng, chẳng lẽ không thể giải phẫu động vật sao?

Hai người bọn họ dù sức mạnh cá nhân tương đối mạnh, nhưng cũng không thể đối đầu với cả quân đội.

Nếu chuyện như vậy xảy ra, bọn họ không có cách nào ngăn cản được.

“Cho nên mới nói, quan trọng nhất vẫn là sức mạnh...” Lục Chân Nghi vừa lười biếng dựa vào ghế xe vừa bất đắc dĩ nói.

Trong lòng cô suy nghĩ, chẳng lẽ đến thời điểm như thế này rồi còn phải tranh giành quyền lực, xây dựng thế lực của mình sao?

Cô thật sự không có hứng thú.

Tần Thảm chắc hẳn cũng không muốn.

Tần Thảm im lặng lái xe, cuối cùng nhìn cô nói: “Anh sẽ cố gắng làm cho mình mạnh hơn.” Trong giọng nói mang theo vài phần hứa hẹn và an ủi.

Quả nhiên anh cũng không hề muốn làm anh hùng thời loạn, chỉ muốn nâng cao năng lực cá nhân...

Lục Chân Nghi khẽ cười, “ừ” một tiếng, trong lòng cảm thấy anh lúc này rất đáng yêu.

Cô nhẹ nhàng (để tránh xảy ra tai nạn giao thông, nhất định phải nhẹ) ôm cánh tay săn chắc mạnh mẽ dưới lớp áo da của anh, khẽ dựa đầu vào cánh tay anh, thể hiện sự thân thiết, dựa dẫm ý lại và gắn bó của cô dành cho anh. Đối với cô mà nói đây là cử chỉ thân mật rất hiếm hoi rồi.

Mái tóc dài của cô khẽ cọ lên vai và cánh tay anh, tỏa mùi hương dịu nhẹ.

Sự động chạm nhẹ nhàng ấy làm cơ thể Tần Thâm rung động, thật ra anh không hề nhúc nhích, nhưng trạng thái, thần thái, giọng điệu của anh... Đều thay đổi.

Anh cứng ngắc một lát, mới hơi nghiêng mặt cúi đầu mang theo chút hưng phấn và dịu dàng, khẽ nói: “... Ngoan, tối về lại cho em ăn no...” Âm cuối có ý hạ thấp đầy mờ ám, còn đưa tay vuốt ve bờ vai Lục Chân Nghi rồi lướt tới lỗ tai dần ửng đỏ của cô.

***

Lục Chân Nghi không còn gì để nói, quả nhiên đàn ông và phụ nữ quá khác nhau.

Trên đường Tần Thâm không nhịn được, phải ngừng xe lại một lần, ôm cô vào trong lòng, nâng cằm cô lên hôn mãnh liệt. Đồng thời còn lặp lại ‘lời hứa’ về đến nhà sẽ thỏa mãn cô.

Lục Chân Nghi không khỏi kiểm điểm bản thân, có phải ngày thường quá hồ hững hờ chủ động gần gũi anh hay không... Thế cho nên chỉ cần chủ động thể hiện một chút tình cảm liền bị anh phản kích hiểu thành câu hoàn.

Bởi vì im lặng tự kiểm điểm cho nên cô đã bỏ lỡ cơ hội từ chối.

Kết quả là lúc trở lại doanh, Tần Thâm cũng không về đội Dị Năng, mà lập tức đưa Lục Chân Nghi về ký túc xá.

Vừa đến cửa túc xá, ý định ném Lục Chân Nghi lên giường kịch liệt yêu đương của Tần Thâm chưa kịp thực hiện đã tan thành mây khói.

Bởi vì Ngô Tĩnh San đang đứng trước cửa phòng bọn họ, vẻ mặt tràn ngập vui sướng.

Tần Thâm liền đen mặt.

Ngô Tĩnh San không để ý đến anh, cô ấy vui vẻ giữ chặt tay cô bạn thân Lục Chân Nghi nhà mình, ngay cả liếc nhìn Tần Thâm lấy một cái không thèm.

“Có chuyện gì vậy, Tĩnh San?” Lục Chân Nghi vừa nhìn cười vừa hỏi Ngô Tĩnh San.

“Minh, mình...” Ngô Tĩnh San hưng phấn đến gần như không nói ra lời.

Từ khi quen biết nhau Lục Chân Nghi chưa từng thấy cô ấy kích động như vậy bao giờ, năm đó nhận được suất học bổng của đại học Columbia cũng không phấn khích như hôm nay.

Tần Thâm đã mở cửa phòng, Lục Chân Nghi kéo cô ấy đi vào: “Vào trong phòng rồi nói.”

“Minh có dị năng!” Cuối cùng Ngô Tĩnh San cũng nói ra được, mặt vui sướng đến đỏ bừng, giơ bàn tay ra trước mặt hai người, một quả cầu lửa lớn cỡ quả trứng gà liền xuất hiện trên lòng bàn tay trắng nõn của cô ấy. “Không tệ, dị năng hệ hỏa sơ cấp đã tạo ra được quả cầu lửa to cỡ này, rất có thiên phú.” Tần Thâm nhìn thoáng qua, cho nhận xét khách quan.

Trong số cấp dưới của anh dị năng hệ hỏa là nhiều nhất cho nên anh rất quen thuộc.

Ngô Tĩnh San vẫn khó nén kích động: “Chân Nghi cậu có biết mình mơ ước có được dị năng như thế nào không? Thời gian trước bởi vì chuyện ký túc xá kỳ thật trong lòng mình cũng rất khó chịu. Mình càng nghĩ càng cảm thấy nếu mình có được dị năng thì tốt rồi, nghĩ mãi nghĩ mãi, kết quả sáng hôm nay mình nhóm lửa thì thật sự có dị năng rồi!” Cô ấy liền thoáng nói liên hồi, đột nhiên nhớ tới bạn thân còn chưa có dị năng, không khỏi cảm thấy lúng túng: “Chân Nghi mình cảm thấy ý muốn mãnh liệt có thể liên quan đến việc kích phát dị năng, hay cậu cũng thử xem?” Giọng điệu áy náy.

Lục Chân Nghi mỉm cười: “Cũng rất có khả năng đó, mình cũng đã thử...” Nói xong cũng kể việc mình đã có dị năng tinh thần cho Ngô Tĩnh San nghe, nhưng chưa đề cập đến chuyện Elsa và chim đầu riu có thể biến thân.

Thật ra cũng không phải cô không tin Ngô Tĩnh San, mà bởi vì chuyện này thật sự có chút shock. Việc động vật biến dị nhưng không trở thành quái vật có thể sẽ làm cho người khác khó chấp nhận, còn có khả năng bị cách ly.

Ngoại trừ khả năng sẽ bị giải phẫu, sẽ bị làm lá chắn sống, nói không chừng người trong doanh sẽ không tin, không tha cho bọn họ cũng chưa biết chừng.

Ngô Tĩnh San vì chuyện Lục Chân Nghi có dị năng càng vui mừng hơn, hưng phấn nói: “Quả thực là song hỷ lâm môn! !” Sau đó lại nói tiếp: “Đêm nay mình và Tiểu Vô mở tiệc mừng trước, các cậu ngày mai hãy chiêu đãi!”

Ngô Tình San chạy ra ngoài nhanh như gió, để lại hai người trong phòng im lặng một hồi.

Lục Chân Nghi mở lời trước: “Anh đã nằm mơ thấy Ngô Tình San và Thẩm Thành Hoan có dị năng à?”

“Không” Tần Thẩm nói: “Trong giấc mơ của anh không có hai người đó, đương nhiên cũng không có Vũ Tiêu, lão Quách”

Ngón tay Lục Chân Nghi vô thức sờ chiếc giường sắt đơn sơ trong phòng, ngón tay vì miết thanh sắt ri sét mà dính bẩn, mùa đông giá rét không có hệ thống sưởi, cảm giác lạnh như băng.

“Như vậy, anh không cảm thấy thật trùng hợp sao?” Cô cúi đầu nhẹ nhàng nói, “Vì sao hầu như tất cả chúng ta đều có dị năng? Bao gồm cả động vật?”

Tần Thẩm nắm tay cô, kéo cô ngồi xuống giường.

“Ngồi xuống, hãy nghe anh nói.” Giọng anh lạnh lùng bình thản.

Lục Chân Nghi ngồi xuống kế bên anh, anh đã cởi áo da khoác ngoài, nhiệt độ cơ thể anh xuyên qua áo len lông cừu trùm đầu truyền đến thân thể của cô.

Hơn một tháng sinh hoạt không có hệ thống sưởi, nếu không nhờ có thân thể ấm áp của anh bên cạnh mỗi tối chắc cô đã sớm đông lạnh từ đời nào rồi!

Lục Chân Nghi không tự chủ được, dịch sát vào anh hơn một chút.

“Thật ra thì vẫn có liên quan đến giấc mơ của anh.” Tần Thẩm thản nhiên nói.

“Chủ yếu là địa điểm, vì sao anh chọn Xương Bình? Bởi vì trong mơ, nơi này là quân doanh mạnh nhất gần thủ đô, người chết ít nhất, hơn nữa, người có dị năng ở đây cũng nhiều nhất. Nói cụ thể, trong giấc mơ của anh, đã có người nghiên cứu ra, khoảng thời gian bắt đầu tận thế là giai đoạn ‘Khai khiêu kỷ’, dựa trên sự khác biệt về địa hình, sẽ có một vài ‘Khiêu khổng’ rõ ràng, tuy rằng vô hình, nhưng người ở gần chỗ đó có tỉ lệ có dị năng rất lớn, mà tỉ lệ người có dị năng mạnh ững rất cao. Khu nhà anh mua, chính là một ‘Khiêu khổng’.”

“A...” Lục Chân Nghi kinh ngạc xoay qua nhìn anh.

Hóa ra lại có chuyện như thế.

Tần Thẩm vừa nghịch kim cương xỉr đeo trên cổ cô vừa nói nhỏ: “Những điều này em đừng nói với người khác.”

Buổi tối Ngô Tình San mời ăn cơm, cô ấy và Tiểu Võ cùng nhau xuống bếp, món ăn tương đối phong phú, có thịt kho tàu, canh Thử Thử hầm, có salad ngô đóng hộp, còn có món khoai tây chưng cái thảo không thể thiếu trong mùa đông, trước mắt đây cũng loại rau được dự trữ nhiều nhất.

Còn có không biết lấy được ở đâu được thịt lợn muối xông khói, làm món thịt lợn muối xông khói với trứng ốp.

Tần Thẩm và Lục Chân Nghi mang theo hai bình rượu đỏ làm quà, khiến mọi người huyết sáo vui thích.

Tất cả mọi người, bao gồm Tiểu Võ, Ngô Tình San, cũng bao gồm ba người nhà họ Đồng, Thẩm Hoàn Hoan cũng mang bạn gái tới, thậm chí lão Quách và y tá Hồ cũng được mời đến.

Ăn chút đồ ăn, uống chút rượu, tiếng nói tiếng cười, tuy rằng phòng ở đơn sơ không có hệ thống sưởi hơi, nhưng vẫn vui vẻ ấm áp.

Lão Quách và y tá Hồ mặc dù nói muốn kết hôn, nhưng hiện giờ không có chỗ đăng ký, bọn họ đã ở chung rồi, trước mắt còn rất tốt đẹp, còn nói với mọi người là tuần sau mời mọi người ăn bữa cơm coi như rượu mừng chính thức.

Thẩm Hoàn Hoan và Thư Thiển ngược lại, đôi tình nhân có chút không được tự nhiên.

Cơm nước xong trò chuyện một hồi; mọi người không biết chuyện của Elsa và chim đầu riu, chỉ biết là Lục Chân Nghi có dị năng tinh thần tuy hơi yếu, liền khuyên cô nên báo cáo việc cô có dị năng tinh thần cùng việc Ngô Tình San có hỏa dị năng.

“Dù sao cũng là một phần chế độ.” Y tá Hồ nói.

Giả Vân Ảnh nói: “Đúng rồi, còn có thể cùng Tiểu Tần đi làm, tan ca, rất tốt”

Đồng Văn Triết nói: “Tuy rằng trước mắt dị năng của cô tác dụng không lớn, nhưng về sau không chừng sẽ rất mạnh. Trong đội Dị Thường có tài nguyên, có lợi cho cô rèn luyện. Huống chi còn có Tiểu Tần là đội trưởng, cậu ấy không sắp xếp cô đi làm nhiệm vụ nguy hiểm, tội gì không báo.”

Ngô Tình San nói: “Rất chính xác, cậu còn có thể quản chặt chồng mình, để tránh những người không biết trời cao đất rộng gì đó thừa cơ quyến rũ”

Tần Thẩm ôm chặt Lục Chân Nghi, cười nói với Ngô Tình San: “Cô nói vậy không được, cái gì gọi là thừa dịp quyến rũ, tôi làm sao có thể để cho người khác thừa dịp quyến rũ mình chứ?” Sau đó nói với Lục Chân Nghi: “Nhưng để em đi trấn thủ, uy hiếp mấy cô gái mắt cao hơn đầu, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga gì đó cũng được.”

Lục Chân Nghi khinh bỉ anh: “Anh mà cũng đòi làm thịt thiên nga?”

Tối về, Tần Thâm vẫn không quên việc lúc sáng Lục Chân Nghi chủ động dựa vào người anh làm cho nội tiết tố của anh dâng trào. Vừa vào phòng coi áo khoác đã đề cô xuống giường, hơn nữa còn kiên nhẫn dùng đủ cách dụ dỗ, mãi đến khi cô đỏ bừng cả mặt, run rẩy, chủ động cầu xin anh. Làm được như vậy quả thật cần rất nhiều nghị lực.

Kết quả là vì quá hưng phấn, anh cắn một phát hơi mạnh trên ngực cô, để lạnh máu rãng trên khuôn ngực trắng mịn tròn đầy.

Lục Chân sợ nhất là đau, nổi giận, đẩy anh ra, không chịu tiếp tục, cho dù anh dỗ dành thế nào cũng không làm.

Cuối cùng lại cụt hứng không vui...

Ngày hôm sau Tần Thâm báo cáo chuyện Lục Chân Nghi và Ngô Tĩnh San có dị năng cho cấp trên, khiến bên trên rất nể trọng. Quá trình coi như thuận lợi, hai người đi làm thủ tục, có được thân phận của người dị năng, chuẩn bị ngày hôm sau tới đội Dị Thường tham gia huấn luyện.

***

p/s: Nhân lực quá lợi hại. Trầm muốn lười cũng không được TvT

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Huấn luyện

Editor: Giang còi

Betor: mềomỡ

Giữa những dãy nhà cũ, tòa nhà mới xây của những người có dị năng trông cực kỳ nổi bật. Lại một lần nữa bước vào tòa nhà đã từng lưu giữ cả những kỉ niệm đẹp lẫn kí ức không vui này, tâm tình của Lục Chân Nghi vừa phức tạp vừa có chút mong đợi, khác hẳn Ngô Tĩnh San bên cạnh đang vô cùng hăm hở. Cảm giác này, có chút giống như khi còn đi học, các cô được chọn đi thi Olympic toán.

Khó trách những người có dị năng sẽ có cảm giác mình ưu việt hơn người khác, thật sự rất khó tránh khỏi.

Có điều nếu chỉ vì vậy mà nghĩ rằng những người bình thường sẽ bị đào thải, thì thật sự là...

Buổi sáng hai người bọn họ đi nhận đồng phục, đều là đồ thể thao sọc xám được làm gấp gáp cho nên đến trễ hơn một chút so với mọi người, lúc đi đến tầng hai, bên trong đã bắt đầu tiết học.

Lúc trước Tần Thâm đã giới thiệu ngắn gọn các hạng mục hàng ngày của đội Dị Thường cho hai cô, những người ở đây trước khi có dị năng ngoại trừ quân nhân thì phần lớn là người bình thường, chưa từng tham gia huấn luyện chiến đấu. Cho nên mỗi buổi sáng không có nhiệm vụ, bọn họ đều học về kĩ năng chiến đấu và sinh tồn. Vào mỗi buổi chiều, các dị năng khác hệ sẽ được tách ra, được nhận sự huấn luyện riêng cho mỗi hệ dị năng. Sắp xếp như vậy rất hợp lý.

Điều duy nhất bất hợp lý là bộ môn giáo dục tư tưởng, mỗi ngày một tiết, trừ khi phải đi làm nhiệm vụ.

Quả nhiên là bất cứ lúc nào cũng không quên giáo dục tư tưởng.

Tiết đầu tiên mỗi buổi sáng chính là môn học này, kéo dài 40 phút, đứng lớp là một vị chính ủy quân đội, rất am hiểu và có trách nhiệm với công việc. Tuy là bụng phê một chút lại hơi dẫu, nhưng luôn tươi cười ôn hòa thân thiết, ví dụ thực tế trong lúc giảng dạy tuy không phong phú lắm, nhưng nội dung rất sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, vui thì cười giận thì mắng.

Nghe nói địa vị của ông trong quân đội cũng không thấp, sở dĩ nhận đứng lớp giảng dạy cho mọi người, hoàn toàn là vì quân đội hiện giờ rất coi trọng những người có dị năng.

Tiết học này dạy trong giảng đường nhỏ, học chung với đội Siêu Thường, giảng dạy cho hơn 200 người.

Vị giảng viên này họ Phương, đối với tư tưởng của Mao Trạch Đông, lý luận của Đặng Tiểu Bình quả thực là thuộc nằm lòng, nhưng ngoại trừ dạy triết lý, ông cũng sẽ nêu ra vài ví dụ thực tế thích đáng. Nói ngắn gọn, mục đích của môn học là để củng cố lòng trung thành và đồng cảm của nhóm dị năng đối với quân đội, gia tăng tình đoàn kết hai bên, loại bỏ những quan điểm bất đồng của nhóm dị năng.

Khóa học của Phương chính ủy khóa có hiệu quả không tệ, có thể quán triệt tư tưởng một số người, ví dụ như lão Quách chẳng hạn, rất ủng hộ và tâm đắc khóa học giáo dục tư tưởng này. Quan trọng là so với đi lao động hay chiến đấu thì nhàn hơn, hơn nữa cảm thấy người ta nói cũng có lí có lẽ, do đó

đối với quân đội cũng tin tưởng hơn, cũng cảm giác được hiện giờ mình thực sự là một quân nhân.

Đương nhiên, đối với người trẻ tuổi, giống cô gái trẻ kia tự cho rằng mình là người được chọn, thì rất coi thường khóa học như vậy.

Hiển nhiên, Tần Thâm cũng không thích chương trình học này. Nhưng anh là đội trưởng, không thể giống mấy cô nhóc cậ nhóc vào lớp liền ngủ hoặc nói chuyện riêng. Thế nên bình thường khi tới lớp anh chỉ lặng lẽ tu luyện dị năng một mình.

Có điều hôm nay anh không thể nhắm mắt tu luyện.

Bởi vì Lục Chân Nghi sẽ đến.

Lục Chân Nghi cùng Ngô Tĩnh San từ ngoài cửa chính bước vào, thật ra là định bụng lén vào như lúc học đại học, nhưng khổ nỗi cửa sau không mở, lúc đi vào phương chính ủy liền ngừng giảng bài, ôn hòa nhìn các cô.

Nên làm gì bây giờ?

Chẳng lẽ phải nói “Báo cáo”?

Thật là ngốc chết đi được.

Cuối cùng vẫn là Lục Chân Nghi khẽ cười gật gật đầu: “Xin lỗi thầy, đã cắt ngang bài giảng của thầy.”

Phương chính ủy rất dễ tính, cũng khẽ cười gật gật đầu: “Học viên mới đúng không? Thuộc đội nào?”

Ngô Tĩnh San nói: “Đội Dị Thường!”

Phương chính ủy nhìn Tần Thâm: “Đội trưởng Tần giới thiệu cho mọi người một chút đi?”

Tần Thâm đứng dậy, mặt không chút thay đổi nói: “Hôm nay có thành viên mới trình diện, Ngô Tĩnh San dị năng hệ hỏa; Lục Chân Nghi, dị năng hệ tinh thần. Hi vọng mọi người có thể hợp tác vui vẻ, phối hợp chặt chẽ.”

Lục Chân Nghi và Ngô Tĩnh San nhận được rất nhiều ánh mắt, có nhân nhạ, có tò mò, có hứng thú, có thờ ơ, đương nhiên, cũng có căm ghét.

Cái này chủ yếu là nhắm vào Lục Chân Nghi.

Xem ra cũng không chỉ có một hai người phụ nữ âm thầm thềm nhỏ dãi Tần Thâm thôi đâu. Một vài người ngồi phía trước cũng nhỏ giọng bàn tán, chủ yếu là do dị năng hệ tinh thần của Lục Chân Nghi rất hiếm gặp.

Tần Thâm sắp xếp Lục Chân Nghi ngồi cạnh anh.

Ngô Tĩnh San đương nhiên cũng đi theo.

Khi các cô đi ngang qua mọi người để vào chỗ ngồi, có không ít ánh mắt nhìn theo, trong đó có một ánh mắt thật sự rất căm phẫn. Lục Chân Nghi liếc mắt qua, quả nhiên là cô gái trẻ kia, cô ta ngang nhiên nhìn chằm chằm cô một cách hung tợn.

Lục Chân Nghi nhìn cô ta cười cười.

Lục Chân Nghi ngồi xuống bên Tần Thâm, Ngô Tĩnh San ngồi bên cạnh cô, Phương chính ủy tiếp tục giảng bài.

Khi các cô đến tiết học đã được 30 phút, cho nên, rất nhanh sẽ đến giờ tan lớp.

Sau đó sẽ phải đi tập luyện. Cái này đối với Lục Chân Nghi và Ngô Tĩnh San chính là ác mộng...

Ngày trước khi Lục Chân Nghi còn đi học, thành tích môn thể dục chỉ trung bình, không quá kém cũng không nổi bật, ngoại trừ bơi lội thì còn lại cũng chỉ miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn, hơn nữa từ sau khi đi làm cũng không thích đi tập gym. Mãi cho đến khi quen Tần Thâm, Tần Thâm liền bắt cô phải đi tập thể hình cùng anh. Chạy bộ, thậm chí học một ít kỹ năng phòng vệ dành cho phái nữ chứ không phải là khiêu vũ thể thao hay yoga, pilates... Lục Chân Nghi từng vì thế mà phản đối anh, cho rằng đàn ông không hiểu nhu cầu của phái nữ. Lại cảm thấy anh ích kỷ gây thơ, dẫn mình theo để có người đi cùng cho đỡ chán.

Bây giờ cô mới nhận ra, Tần Thâm là chuẩn bị cho tận thế.

Sau khi Lục Chân Nghi trải qua huấn luyện đặc biệt lúc trước thì luôn duy trì thói quen tới phòng tập thể hình, cho nên chạy hai km là chuyện nhỏ. Ngô Tĩnh San lúc còn đi học môn thể dục tốt hơn cô, nhưng sau đó bận rộn công việc, không có thời gian rèn luyện, chỉ thỉnh thoảng ra sân đánh tennis, bây giờ còn không bằng cô. Hai người được lợi ở chỗ đã ăn thịt Tinh Tinh, thịt Tinh Tinh làm tốc độ tăng lên khá nhiều, nhưng đối với sức bền lại chỉ tăng đôi chút.

Bài huấn luyện cơ bản số một là chạy bộ mười km, mỗi ngày đều phải chạy.

Bài huấn luyện này nam nữ tách ra, dù sao thể lực nam nữ cũng không thể giống nhau.

Bây giờ đối với nhóm nam dĩ năng mà nói mười km quả thực tương đối nhẹ nhàng, không nói đến dĩ năng hệ tốc độ hay dĩ năng hệ sức mạnh, cho dù là nhóm dĩ năng của đội Dĩ Thường thì khi có dĩ năng sức dẻo dai cũng đã tăng lên rồi.

Nữ dĩ năng về thể lực vẫn yếu hơn nhóm nam, nhưng nhờ bản thân đã mạnh hơn cộng với quá trình rèn luyện một tháng vừa qua nên mười km vẫn có thể chạy được.

Lục Chân Nghi và Ngô Tĩnh San chưa bao giờ chạy xa như vậy.

Chạy được 6km, Ngô Tĩnh San dừng lại, hai tay chống trên đầu gối, thở như trâu: “Không... Không... Mình không chạy được nữa... Chân Nghi cậu chạy trước đi...” Cô ấy xoa tay.

Thật ra Lục Chân Nghi cũng không tốt hơn cô ấy là bao, cũng cực kì mệt, ngực giống như muốn nổ tung, hai chân giống như đeo đá.

Nữ dĩ năng của hai đội cộng lại cũng hơn 40 người, có nhóm chạy qua bên cạnh nhìn các cô với vẻ xem thường. Cô gái trẻ kia liền bật cười nói: “Cô chạy hết nổi rồi à?” Trên trán cô ta cũng đầy mồ hôi, nhưng nhìn chưa tới mức không chạy nổi, thậm chí còn có vẻ trẻ trung bồng bồng sức sống.

Lúc này Lục Chân Nghi thật ra cũng không ghét cô ta.

Quả nhiên, thực lực không phải nhờ may mắn mà có được.

Cô gái trẻ kia dù ngu ngốc, dù thiếu giáo dục, dù thể giới quan méo mó, nhưng người ta cũng có thể chạy được mười km!

Lục Chân Nghi đưa tay kéo Ngô Tĩnh San, cắn răng nói: “Tĩnh San, ai mà chẳng nhờ... Rèn luyện mới có? Chúng ta dù đi bộ cũng phải đi hết mười km này!”

Cuối cùng... Không cần nói quá trình thảm thiết thế, cố gắng thế nào, tóm lại cuối cùng Lục Chân Nghi và Ngô Tĩnh San cũng đều lết được về đích, đương nhiên là hai người về hết.

Một người phụ nữ có dĩ năng hơn bốn mươi tuổi đã từng làm nhân viên bán hàng lau mồ hôi rồi nói với các cô, “Không tồi, những thành viên mới đều như vậy, chỉ cần tập luyện nhiều sẽ quen thôi.”

Tần Thâm không sợ người khác nhìn, khi anh vừa chạy xong liền lấy khăn lông và bình nước từ trong không gian ra, chờ Lục Chân Nghi chạy xong liền nhanh chóng đỡ lấy cô, lau mồ hôi cho cô, đút cô uống nước, vuốt lưng cho cô.

Ngô Tĩnh San tuy rằng cảm thấy mệt sắp chết, vẫn phải thở phì phò nói: “Áy áy... Anh đang... Kéo thù hận đấy à? Buồn nôn... Đừng... Kích thích... Nhiều người như vậy chứ...”

Tần Thâm khinh thường liếc nhìn cô ấy: “Mệt thì nói ít đi, nếu là tiểu Võ nhà cô thì chắc không chê buồn nôn đâu.”

Cũng có những người thân với Tần Thâm đến trên chọc anh.

Đương nhiên cũng không thiếu những ánh mắt thù hận dành cho Lục Chân Nghi.

Kế tiếp là môn cận chiến, huấn luyện viên là bộ đội đặc chủng. Dạy các nữ dĩ năng là giáo viên nữ, khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, xinh đẹp cao ráo, nghiêm khắc không khác gì huấn luyện viên nam, giọng nói rất to, quát mắng mọi người không chút khách khí.

Đáng tiếc là không có dĩ năng.

Nữ huấn luyện viên họ Đào, có thể thấy nhóm nam dĩ năng nhìn lên cô ấy không ít.

Nữ dĩ năng có người khâm phục, cũng có người đối địch cô ấy, nhưng cho dù là đối địch cũng không dám thể hiện ra ngoài.

Cô gái trẻ khiêu khích Lục Chân Nghi (đến nay vẫn không biết tên gì) là một trong số những người ghét huấn luyện viên nhất, tập vài cái liền chán nản, nước mắt lưng tròng, nhưng cũng không dám ý kiến gì.

Đến phiên Lục Chân Nghi, Lục Chân Nghi vốn định khách sáo vài câu, tỏ vẻ lần đầu gặp mặt, hạ thủ lưu tình. Lục Chân Nghi luôn luôn dễ gây thiện cảm đối với phái nữ, cho dù là vị huấn luyện nghiêm khắc này cô cũng không cảm thấy người ta sẽ không thích mình. Nhưng vừa mỉm cười một cái định mở miệng, nữ huấn luyện viên đáng người cao gầy, có chút cơ bắp, làn da rám nắng nhưng xinh đẹp, cột tóc đuôi ngựa kia liền tỏ vẻ không kiên nhẫn, nheo mắt nhìn cô.

Lục Chân Nghi sửng sốt, liền không nói gì nữa, làm động tác mời giảng viên mà một học viên ngoan ngoãn lễ phép nên có.

Kết quả bị vật một phát đo ván trên đệm.

Đau quá!

Mặc dù có đệm mềm, nhưng lưng đau như muốn gãy, cô muốn bò dậy nhưng không nhúc nhích nổi.

Ngô Tinh San vừa định lên tiếng chỉ trích huấn luyện viên, Tần Thảm vốn luôn chú ý bên này đã bỏ đội của mình chạy đến, vừa đỡ Lục Chân Nghi ngồi dậy, vừa nhìn huấn luyện viên lạnh lùng nói: “Huấn luyện viên Đào, mong cô lưu ý, không nên dùng yêu cầu của đội Siêu Thường cho thành viên đội Dị Thường. Bọn họ rất ít khi cần dùng sức mạnh để đối địch, cái họ cần là kĩ xảo cận chiến vào thời khắc nguy hiểm chứ không phải làm bao cát.”

Huấn luyện viên không hề nhượng bộ, nhìn Tần Thảm lạnh lùng nói: ” Tôi đã được huấn luyện như thế, cũng sẽ chỉ dùng phương pháp này để huấn luyện học viên, nếu đội trưởng Tần cảm thấy bất mãn, có thể yêu cầu cấp trên đổi người khác!”

Tần Thảm nhìn Lục Chân Nghi được anh đỡ vẫn không thể đứng dậy nổi, người nhũn ra đến mức gần như phải bế lên, vừa gọi quân y đến kiểm tra vừa lạnh lùng nói: “Tôi sẽ.”

Huấn luyện viên Đào cứng đờ, càng thêm bức tức nhìn Tần Thảm và Lục Chân Nghi, cười lạnh một tiếng, “Loại phụ nữ mảnh mai yếu đuối như vậy thì huấn luyện cái gì? Anh muốn yêu thương thì giữ trong nhà, tự mình yêu thương thế nào cũng được, chẳng lẽ còn muốn những người khác cũng phải chiều chuộng cô ta giống như anh sao?”

Lục Chân Nghi cũng không ngờ mới ngày đầu tiên huấn luyện đã om sòm thành thế này. Cô từ từ bình tĩnh lại, ngăn cản Tần Thảm chuyện bé xé ra to.

Trường hợp này cũng thật xấu hổ, mặc dù thể lực chưa bao giờ là thể mạnh của cô, ai cũng có thể mạnh của người ấy, thế nên cô cũng không vì sự xem thường của huấn luyện viên mà trở nên tự ti mặc cảm.

Nhưng đây là tận thế, sức mạnh là chỗ dựa lớn nhất, có thể đảm bảo khả năng sống sót, tất cả tiêu chuẩn trước đây đều không còn ý nghĩa gì hết.

Vào lúc này Lục Chân Nghi thật sự hi vọng bản thân mình có sức lực mạnh mẽ, có thể dùng thực lực đập tan sự khinh thường của người khác.

Nhưng nếu dùng dị năng tinh thần đối phó với nữ huấn luyện viên không có dị năng giống như đối phó cô gái trẻ kia, tự cô sẽ hạ thấp chính mình.

“Huấn luyện viên Đào.” Giọng cô không to không nhỏ, nhưng rõ ràng rành mạch: “Không biết vì sao cô lại cho rằng tôi mảnh mai yếu đuối, ở đây cũng không thích hợp để nói những câu như thương yêu chiều chuộng gì đó. Tôi hoàn toàn có khả năng làm giống mọi người, có thể hoàn thành chương trình huấn luyện bình thường.”

Huấn luyện viên cười nhạt một tiếng, căn bản không quan tâm đến cô, xoay người đi luyện tập cùng học viên khác

Nhân viên y tế đến rất nhanh. Nhóm nữ dị năng có nhân viên y tế nữ riêng, vốn là một bác sĩ gây mê, cũng không phải xuất thân từ quân đội, mà là sau tận thế được tuyển làm bác sĩ lâm thời, khoảng ba mươi tuổi. Cô ấy kiểm tra cho Lục Chân Nghi, nhìn mảng lưng bầm tím của cô “Chắc chắc” hai tiếng “Bị thương không nhẹ đâu, cũng may không ảnh hưởng đến xương cốt, hôm nay không thể tập luyện nữa.” Nói xong đắp cho cô thuốc mỡ giảm sưng giảm nhiệt.

Tần Thảm đứng dậy, lạnh lùng nói: “Huấn luyện viên Đào, tôi cho rằng cô không thích hợp đảm đương chức vị hiện tại, tôi sẽ báo cáo cho cấp trên.”

***

p/s: Nhân lực quá lợi hại. Trầm vừa sung sướng vừa đau khổ TvT

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Tiếp tục huấn luyện

Editor: Giang còi

Beta-er: mèomỡ

Lục Chân Nghi được Tần Thảm đỡ sang một bên ngồi, nhìn người khác tập luyện.

Kỳ thật có thể thấy huấn luyện viên Đào rất có năng lực chuyên môn. Lục Chân Nghi cũng không có ác cảm với cô ta, đáng tiếc, không hiểu sao lại bị ghét.

Tần Thảm định ngồi với cô, nhưng làm đội trưởng nên anh còn nhiều việc phải giải quyết, liền giao cho nữ bác sĩ kia chăm sóc cô. Lục Chân Nghi tỏ vẻ nếu cô ấy không cảm thấy phiền thì cô cũng rất hoan nghênh, dù sao cô cũng cảm thấy xấu hổ khi chỉ có mình cô ngồi bên ngoài xem. Nữ bác sĩ họ Khúc, tính cách khá kì lạ, nhưng cảm giác cũng không tệ lắm.

Cô ấy có vóc dáng cao gầy, đặc biệt thích bình phẩm:

“Ai nha, hôm nay cậu Lô thật vô cùng dũng mãnh.”

“Chắc chắn, nhìn kia, hôm nay đội trưởng Chu thật quá tàn nhẫn với tiểu thụ của mình.”

Lục Chân Nghi nhìn theo ánh mắt cô ấy, một người đàn ông tầm hơn 30 tuổi, trời lạnh như vậy mà vẫn mặc áo ba lỗ, thân hình cao lớn, cơ bắp cuộn cuộn, làn da ngăm đen, nhưng ánh mắt sáng ngời, mày kiếm, hùng hực sức sống, rất đàn ông, thân thủ có vẻ nhanh nhẹn. Đối diện anh ta là một anh chàng trắng trẻo, gầy hơn anh ta một chút, nhưng anh ta cũng không hề nương tay, chỉ một chiêu đã đánh bại đối phương. Lục Chân Nghi không còn gì để nói... Bác sĩ Khúc này rõ ràng là hủ nữ, đến tận thế rồi mà hủ tính vẫn không thay đổi.

Rất có tình thân lạc quan.

“Vị... đội trưởng Chu kia nếu nghe được, khụ, sẽ nổi giận với cô mất.”

Bác sĩ Khúc nghe vậy, cười hi hi đáp lại, “Đúng, anh ta chắc chắn sẽ tức phát điên. Cô đừng nói với anh ta nhé.”

Còn nói: “Đội trưởng Chu chính là đội trưởng đội Siêu Thường, cùng cấp bậc với đội trưởng Tần nhà cô đấy. Anh ta vừa có dị năng sức mạnh lại vừa có dị năng tốc độ, lại xuất thân từ bộ đội đặc chủng, rất lợi hại.”

“Hôm nay có cô ở đây cho nên tôi không ghép đôi cho đội trưởng Tần nhà cô, bằng không tôi thật sự cảm thấy hai người bọn họ mới là tuyệt phối, cường công cường thụ”

Lục Chân Nghi có chút cứng đờ: “Ý cô chồng tôi là...”

“Chắc chắn là thụ.” Bác sĩ Khúc tiếp lời cô, cười hi hi gật đầu, “Tôi cảm thấy vợ chồng cô không hợp nhau chút nào, chồng cô là lạnh lùng băng giá kiêu ngạo thụ, cô là nữ tướng thụ, hai thụ ở bên nhau không có tương lai tí nào.”

Lục Chân Nghi: “... Nữ tướng thụ là gì vậy? Tôi chỉ biết nữ vương thụ thôi.”

“Chính là nói cô quá ôn hòa, khí thế tuy đủ, nhưng khí phách không đủ, cho nên chỉ có thể là nữ tướng thụ... Từ này tôi mới sáng tác ra, nếu không thì gọi là nữ vương ôn hòa thụ cũng được.”

Lục Chân Nghi tỏ vẻ mình không còn lời nào để nói.

Thế giới này quả nhiên là tàng long ngoạ hồ, cô hiểu mà.

Sự quan tâm của bác sĩ Khúc chuyển sang cô: “Còn đau không?”

Lục Chân Nghi lắc đầu: “Đã tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn cô.”

Bác sĩ Khúc nhìn thoáng qua huấn luyện viên Đào: “Cô cũng đừng trách cô ấy, cô ấy quá hiếu thắng mà thôi. Tôi có được nghe chuyện của cô ấy, gia đình cô ấy mấy đời quân nhân, từ khi còn bé đã được nuôi như con trai. Ở đội đặc chủng, cô ấy là nữ đặc chủng xuất sắc nhất, không thua ai kể cả đàn ông. Trước đây cô ấy có một người bạn trai, nghe nói cũng rất xuất sắc, đầu tháng lúc ra ngoài làm nhiệm vụ, bởi vì không có dị năng mà bị xếp vào đội nguy hiểm. Gặp phải quái thú lợi hại, nhóm bộ đội đặc chủng bọn họ bị bảo vệ cho đội dị năng mà ở lại cầm chân. Kết quả tất cả đều bị giết, chết rất thảm.”

Lục Chân Nghi im lặng.

“Cô nghĩ xem, tâm lý cô ấy có thể cân bằng sao? Rõ ràng cô ấy và bạn trai đều rất mạnh, chỉ bởi vì không có dị năng... Mà những người phụ nữ mảnh mai yếu đuối như các cô lại có dị năng...”

Bác sĩ Khúc hát cảm về phía mấy cô gái trẻ đang tập luyện bên kia, trong đó có cô gái gọi Lục Chân Nghi là bà cô.

“Cô nói xem, những kẻ như thế kia còn có dị năng, rốt cuộc nguyên tắc và tiêu chuẩn chọn lựa của ông trời là như thế nào? Thật quá bất công đúng không? Đừng nói Đào Phụng bức xúc, chính tôi cũng thấy khó chịu.”

“Có thể hiểu được...” Lục Chân Nghi nói nhỏ, lập tức cười khổ: “Hóa ra tôi cũng thuộc về nhóm ‘những kẻ như thế kia’?”

Bác sĩ Khúc liếc cô nói: “Cô thì không phải, nhưng kéo thù hận nhiều quá.”

“Thời buổi như thế này, dựa vào cái gì cô còn có thể may mắn như vậy, không lo ăn không lo mặc, vô lo vô nghĩ, dựa vào cái gì cô lại có người đàn ông lý tưởng như Tần Thẩm? Vừa mạnh vừa đẹp trai lại đối xử tốt với cô... Cứ cho là vì cô có nhiều ưu điểm đi, nhưng chúng tôi cũng không kém...” Bác sĩ Khúc nửa đùa nửa thật nói, “Cô im hơi lặng tiếng thì không ai nói, bây giờ lại còn có dị năng, còn xuất hiện trước mặt mọi người diễn trò ầu ỹm với chồng...”

“Biết rồi...” Lục Chân Nghi sờ mũi, bất đắc dĩ nói: “Tôi sẽ nói anh ấy lưu ý một chút.”

Tình bạn của phụ nữ rất kỳ quái, chỉ trò chuyện chốc lát mà giữa Lục Chân Nghi và bác sĩ Khúc đã xuất hiện bầu không khí thân mật rồi. Một phụ nữ

gần 30 tuổi, gặp người có thể kết bạn được hay không, đánh hơi một cái là biết ngay đúng không?

Sau khi huấn luyện buổi sáng kết thúc, Lục Chân Nghi ngồi không hơn một tiếng đương nhiên lại biến thành mục tiêu chung cho đám con gái giễu cợt. Sau đó, cô cùng Tần Thẩm, Ngô Tĩnh San Thẩm Hoành Hoan đi ăn cơm.

Trên thực tế chính là mọi người cùng tới nhà ăn, địa điểm đến giống nhau mà thôi.

Tần Thẩm giúp cô lấy cơm, để cô đi trước chọn bàn. Ngô Tĩnh San nói: “Minh cảm giác giống như đang quay lại thời sinh viên. Hơn nữa mình vẫn giống lúc trước, không có bạn trai phục vụ bụng com rót nước.”

Đội của Tiểu Võ đang ra ngoài làm nhiệm vụ.

Thẩm Hoành Hoan lập tức nhiệt tình: “Đừng ghen tị. Tôi giúp cô lấy cơm là được.”

Bốn người cùng nhau ăn cơm, trò chuyện về huấn luyện và nhiệm vụ, quả thật rất giống đang ăn cơm trong căn tin trường Đại Học.

Buổi chiều là huấn luyện dị năng, gần như không cần thể lực, cho nên Lục Chân Nghi tiếp tục tham gia.

Huấn luyện này là tách riêng các hệ dị năng. Hệ hỏa nhiều nhất, có hơn ba mươi người, cho nên khi thảo luận rất ồn ào sôi nổi.

Mà dị năng hệ tinh thần của Lục Chân Nghi là ‘hào lãnh’ nhất, chỉ có cô và một người đàn ông đeo mắt kính chung một căn phòng nhỏ để thực hành huấn luyện.

Người đàn ông đeo mắt kính này chính là người mang dị năng hệ tinh thần lúc trước Tần Thẩm đã nhắc tới. Dị năng tinh thần của anh ta là nhắm vào vật thể không có sự sống, đại loại như điều khiển hòn đá nhỏ bắn vào người khác.

Trước mắt còn không có tác dụng trong thực chiến. Có điều những người có dị năng không có tác dụng trong chiến đấu thì có rất nhiều.

Người đàn ông đeo kính cảm thấy rất hứng thú với Lục Chân Nghi, anh ta quan sát Lục Chân Nghi vài lần, đẩy mắt kính: “Chào cô, cô là cô Lục đúng không? Tên tôi là Mã Như Tần, Như Tần trong ‘Tân chí như quy’, tôi vốn là bác sĩ tâm lý.”

Lục Chân Nghi bắt tay với anh ta, anh ta khẽ nắm một cái rồi buông ra, lòng bàn tay lạnh lạnh mà ẩm ướt, làm cho cô cảm thấy rất không thoải mái.

Lục Chân Nghi nghĩ, người này chắc chắn không thể là một bác sĩ tâm lý giỏi, cách bắt tay như vậy làm cho người đối diện rất khó tin tưởng anh ta. Mà không thể làm người khác tin tưởng dĩ nhiên không thể là bác sĩ tâm lý giỏi.

Mã như tần còn nói: “Nghe nói dị năng tinh thần của cô có tác dụng với sinh vật sống? Thật khiến cho người ta ngưỡng mộ, tôi vẫn hi vọng dị năng tinh thần của mình có thể có tác dụng với con người, đáng tiếc, dị năng của tôi chỉ là...” Nói xong, anh ta đột nhiên điều khiển một viên phấn trắng, viết một chữ “A” lên sàn nhà.

Lục Chân Nghi hơi sững sờ.

Có thể viết chữ từ xa, cho thấy độ khéo léo khi khống chế vật thể của anh cũng không tồi. Hơn nữa, dùng tinh thần để điều khiển vật thể rất dễ tập luyện, ví dụ như viết chữ từ xa là một cách luyện tập tốt. Mà sức mạnh tinh thần của cô lại không dễ dàng rèn luyện, chỉ có thể tập luyện bằng cách kết nối tinh thần với Elsa và chim đầu riu.

Đến giúp bọn họ tập luyện là nhân viên nghiên cứu khoa học của quân đội, là một người đàn ông hơn 60 tuổi, tóc hoa râm.

Thái độ cũng rất thân thiết, ôn hòa nói với Lục Chân Nghi: “Cô chính là Lục Chân Nghi? Chúng tôi đã đọc qua hồ sơ cá nhân của cô, thành thực mà nói chúng tôi rất xem trọng năng lực mà cô có, tôi đã thức suốt đêm để lập ra kế hoạch huấn luyện tăng cường phù hợp với dị năng của cô.”

Nói xong cho cô xem hai tờ giấy.

Lục Chân Nghi nhìn một chút, tuy rằng quá dài dòng, nhưng vẫn rất chuyên nghiệp.

Đề mục huấn luyện thứ nhất là nhắm vào động vật.

Động vật chia làm hai loại, động vật bình thường và động vật biến dị.

Mà huấn luyện cụ thể bao gồm bốn loại: tiếp xúc, kết nối, tấn công, khống chế.

“Sau khi thử nghiệm thành công giai đoạn huấn luyện đầu, chúng ta sẽ thực hiện huấn luyện dị năng tinh thần đối với con người.” Nhà khoa học lớn tuổi nói.

Lục Chân Nghi nhú mày.

“Tôi đã viết báo cáo, sẽ có ngân sách riêng, chúng tôi sẽ tìm tình nguyện viên cho cô thí nghiệm, có trả thù lao.” Ông bác khẽ cười nói, “Hiện giờ vật tư khan hiếm, sẽ có người tình nguyện, cô đừng lo lắng.”

Tình nguyện?

Tình nguyện cái khác thì còn được chứ ai tình nguyện bị tấn công tinh thần?

Không chế cũng quá đáng quá nhỉ?

Trong lòng Lục Chân Nghi âm thầm phi nhỏ.

Sau đó ông bác lại nói chuyện cùng Mã Như Tân mấy phút, yêu cầu anh tiếp tục thử nghiệm không chế vật có trọng lượng nặng hơn, cho rằng độ khéo léo khi không chế vật thể của anh đã đạt rồi.

Mã Như Tân có chút không cam lòng, thay vì phải tập luyện nhằm chán một mình, anh ta muốn nhìn Lục Chân Nghi tập luyện hơn.

Ông bác đã bảo trợ lý cầm 2 cái lồng sắt đến, một lồng là con gà, lồng kia là con chó. Hiện giờ tìm gà và chó không biến dị thật không dễ chút nào. Ông bác giải thích: “Để so sánh sự khác nhau với đối tượng sắp tới mà cô cần luyện tập là gà biến dị và chó biến dị nên chúng tôi đã cố ý lựa chọn hai loại động vật này cho cô tập luyện.”

Gà thì thôi, nhưng chú chó nhỏ trong lồng tuy chỉ là chó cò, nhìn cũng không đẹp, nhưng Lục Chân Nghi vẫn nhìn thấy nỗi sợ hãi của nó. Nó rúc vào góc lồng sắt run lẩy bẩy.

Làm thí nghiệm trên chó...

Lục Chân Nghi nhin không được hỏi: “Động vật thí nghiệm lấy từ đâu? Thí nghiệm xong sẽ giải quyết thế nào?”

Ông bác nhướng mày, có chút kinh ngạc.

Người trợ lý trẻ tuổi của ông ta nói: “Được mua hàng hoàng, không cần lo lắng, tuyệt đối sẽ không biến dị đột nhiên tấn công cô. Thí nghiệm xong chắc sẽ làm thịt luôn, hiện giờ thức ăn rất khan hiếm.”

Ông bác thấy vẻ mặt không đành lòng của cô, chợt hiểu ra nói: “Cô có nuôi chó? Không thể chấp nhận việc ăn thịt chó?”

Lục Chân Nghi nói: “Cũng không phải không thể chấp nhận... Tuy rằng cháu sẽ không ăn. Bây giờ khó khăn như vậy, cũng không còn cách nào, nhưng muốn cháu nhìn thấy con chó nhỏ gần gũi mình vài ngày bị đem đi giết thịt, thật sự là...”

Người trợ lý trẻ không nhin được, cười khê: “Tại sao cô không cảm thấy gà đáng thương? Thật là phân biệt đối xử... Hiện giờ bao nhiêu đứa trẻ còn không có đồ ăn, chó đã là gì?” Giọng điệu có chút gay gắt.

Ông bác ngăn anh ta lại, bắt đầu cầm bút ghi chép một cách rất hứng thú: “Có phải bởi vì yêu động vật nên cô dễ bộc phát dị năng tinh thần? Dị năng của cô có đặc biệt có tác dụng với động vật không?”

Lục Chân Nghi bắt đầu nói: “Xin lỗi anh, tôi quả thật cảm thấy giết gà dễ chấp nhận hơn so với giết chó một chút... Tôi biết hoàn cảnh hiện nay thật khó khăn, tôi cũng cảm thấy trẻ em rất đáng thương, nếu giúp được tôi sẵn sàng giúp. Nhưng nếu để tôi xem một con chó nhỏ bị giết thực sự vượt qua phạm vi chấp nhận của tôi. Sau khi thí nghiệm kết thúc, tôi sẵn sàng trả bằng loại thịt đồng giá để đổi nó.”

Trợ lý cười khẩy một tiếng, còn muốn nói điều gì, nhưng bị ông bác lại ngăn lại lần nữa: “Tập trung làm việc chính đi, các cô cậu cãi nhau cái gì? Một chút việc nhỏ cũng phải cãi nhau? Người trẻ tuổi thật là... Về sau cô muốn mua lại nó không thành vấn đề, bây giờ bắt đầu làm thí nghiệm đi.” Nói xong ra hiệu cho Lục Chân Nghi.

Lục Chân Nghi nhắm mắt lại, thử thí nghiệm trên con gà trước.

Vỏ bọc tinh thần của gà quả nhiên yếu ớt đến đáng thương, vừa chạm nhẹ đã xuyên qua được. Tinh thần của cô tiến vào, cảm thấy hạch tinh thần vô cùng nhỏ và yếu ớt, chẳng những chỉ lớn cỡ viên đạn mà còn rất mỏng manh. Cô thử truyền mệnh lệnh: nhảy lên, nhảy ba cái.

Nhưng hiển nhiên con gà không hiểu được, hoàn toàn không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Khúc mắc

Editor: Giang còi

Beta-er: mèomỡ

Lúc này, viên trụ li đã mở cửa lồng sắt nhốt chó ra, tóm gáy chú chó nhỏ, đưa nó đến trước mặt Lục Chân Nghi.

Chú chó nhỏ rên ư ừ, tỏ vẻ hết sức sợ hãi.

Lục Chân Nghi đưa tay bế chú chó nhỏ mềm mại, vuốt vuốt đầu nó trấn an, chú chó nhỏ liền bình tĩnh lại, chỉ vẫn dùng ánh mắt sợ sệt nhìn cô.

Lục Chân Nghi đặt nó trước mặt, tiếp tục nhắm mắt lại, một lần nữa thử dùng sức mạnh tinh thần.

Vỏ bọc tinh thần của nó mạnh hơn nhiều so với gà, nhưng cũng không kháng cự cô, khi tia tinh thần của cô vừa chạm vào vỏ ngoài tinh thần của nó thì có cảm giác hơi rung động một chút, nhưng rất nhanh sau đó thì không còn gì nữa.

Trong quá trình hàng ngàn năm bị con người thuần hóa gene của loài chó đã ghi nhớ sự tin tưởng đối với loài người, cho dù chú chó nhỏ mới tầm bốn năm tháng tuổi nhưng điều đó cũng thể hiện rất rõ ràng.

Cho nên Lục Chân Nghi cũng không mất chút sức lực nào để đột phá.

Đương nhiên điều này cũng có liên quan đến việc sức mạnh tinh thần của cô đã tăng thông qua quá trình rèn luyện.

Hạch tinh thần của chú chó nhỏ to hơn và chắc chắn hơn so với gà, có màu trắng. Kinh nghiệm ít ỏi của Lục Chân Nghi làm cho cô cảm thấy màu sắc và vật chất bên trong có mối tương quan rất lớn đến dị năng.

Bên trong hạch tinh thần của Elsa có tia sét, còn bên trong chim đầu riu là ngọn lửa màu đỏ. Sự thật chứng minh dị năng của chúng là sấm sét và lửa.

Mà cô gái trẻ hay gọi cô là bà cô kia, bên trong hạch tinh thần của cô ta là gió màu trắng, cô ta quả thật cũng là dị năng hệ gió.

Chú chó nhỏ và con gà đang kia hiển nhiên không có khả năng biến dị hay tiến hóa.

Sức mạnh tinh thần của Lục Chân Nghi ôn hòa và ổn định, chậm rãi thẩm thấu vào, truyền mệnh lệnh: Giơ chân trước lên.

Chú chó nhỏ đang sợ sệt thật sự từ từ giơ chân trước lên.

“Chà...” Nhà khoa học già thỏa mãn sờ sờ cằm: “Truyền đạt mệnh lệnh, gà, thất bại; chó, thành công. Lúc trước tiếp xúc thế nào?”

Lục Chân Nghi mặt không cảm xúc: “Tiếp xúc đều thành công.”

Ông lão gật đầu, “Rất tốt, có phải bởi vì trí tuệ của gà quá thấp nên không nghe hiểu mệnh lệnh không nhỉ?” Sau đó lại nhìn Lục Chân Nghi đầy hứng thú: “Cô có cảm thấy tổn nhiều sức không? Nếu như nói sức mạnh tinh thần của cô là 100%, thì hiện giờ cô cảm thấy mình đã dùng hết bao nhiêu? Đương nhiên chúng ta về sau còn phải tiến hành huấn luyện cực hạn, trước mắt chỉ hỏi đại khái.”

Lục Chân Nghi nghĩ nghĩ, nói: “Sử dụng khoảng 10%.”

Ông lão rất hài lòng, Mã Như Tân bên cạnh nói xen vào: “Không tệ nha, lần đầu tiên tôi viết chữ từ xa đã tiêu hao toàn bộ sức mạnh.”

Trợ lý khề nói: “Đề nghị tiếp tục tiến hành, có thể lấy động vật biến dị đến.”

Ông lão gật đầu, vẻ mặt ôn hoà hỏi Lục Chân Nghi: “Cô có mệt không? Cần nghỉ ngơi chứ?”

Lục Chân Nghi lắc đầu.

Chẳng bao lâu sau có hai cái lồng sắt được mang tới. Hai cái lồng sắt này kiên cố hơn hai cái lồng dây thép đơn giản kia rất nhiều, inox hàn, nhìn là biết vô cùng chắc chắn.

Trợ lý xốc tấm vải lên.

Bên trong quả nhiên nhốt một con Tồng Tồng và một con Thử Thử.

Thử Thử lớn hơn so gà, nhìn gần còn thì thấy phía sau có đuôi giống đuôi chuột rất kinh khủng, nhưng phía trước hoàn toàn giống hình dáng con gà.

Trong chiếc lồng to hơn nhốt một con Tồng Tồng, có lẽ ban đầu là một chú chó teddy nhỏ, sau biến dị lớn cỡ một con Schnauzer, sáu cái chân màu nâu nhạt, nước dãi chảy ròng ròng.

Ánh mắt của hai con quái vật đỏ như máu, nhìn rất hung ác.

“Lần này sẽ không mở lồng sắt, trực tiếp thí nghiệm luôn. Khoảng cách mà tinh thần của cô có thể tiếp xúc tới là bao nhiêu?” Trợ lý lí hỏi.

Lục Chân Nghi do dự một chút, nói: “Trong phạm vi tầm nhìn.”

Ông lão gật gù đầu, ghi chép lại.

Vỏ ngoài tinh thần của quái vật biến dị khá cuồng bạo, độ khó thấp hơn khi đột phá Elsa và chim đầu rù, nhưng cao hơn so với gà và chó thông thường. Điều còn liên quan đến việc Elsa phối hợp còn bọn chúng lại bài xích.

Lục Chân Nghi phí chút sức lực mới đột phá được, hạch tinh thần của chúng đều là màu xám đen, bên trong màu đen của Tồng Tồng mang chút sắc xanh lục, mà bên trong của Thử Thử có sắc tím hồng. Không có thuộc tính dị năng rõ rệt. Lục Chân Nghi thử hai mệnh lệnh khác nhau: Im lặng! Ngồi xuống!

Đều thất bại.

Ông lão và trợ lý của mình hơi thất vọng.

Lục Chân Nghi thở ra.

“Có phải bởi vì chúng nó bị biến dị nên mất đi khả năng suy nghĩ không thể nghe hiểu được mệnh lệnh không?” Ông lão lầm bầm nói.

Lục Chân Nghi cong ngón tay khẽ gõ mặt bàn, trầm ngâm nói: “Tôi cảm thấy không phải.”

Ông lão cùng trợ lý đều nhìn cô, tỏ vẻ muốn nghe cô giải thích tường tận. “Đối tượng có thể nghe được mệnh lệnh của tôi, giống như tôi đang nói chuyện, nhưng có tuân theo hay không thì là do chúng...”

Ông lão cùng trợ lý lập tức khó giấu được thất vọng.

Nếu như vậy, hiện tại dị năng tinh thần của Lục Chân Nghi xem như không có khả năng chiến đấu, nhiều nhất cũng chỉ có tác dụng truyền âm và giao tiếp với thú vật. Đương nhiên, còn phải thí nghiệm tấn công và khống chế tinh thần đã.

Nếu hai việc này đều làm không được thì dị năng của cô thực sự vô dụng, thậm chí còn không bằng Mã Như Tân.

Hôm nay hiển nhiên Lục Chân Nghi đã mệt mỏi, thí nghiệm tấn công và khống chế để đến ngày mai mới tiến hành.

Lục Chân Nghi nói: “Hi vọng ngày mai có thể dùng lại mấy con vật đã thí nghiệm hôm nay.” Bởi vì hôm nay cô đã đột phá vỏ bọc tinh thần của bọn chúng rồi, ngày mai không cần phải tốn sức đột phá lần khác, đỡ mệt hơn.

Ông lão hiểu lầm ý của cô, cười cười, rất khoan dung nói: “Cô Lục, cô cứ mang con chó nhỏ này về đi, tôi nghe nói bản thân cô là người nuôi chó, chắc sẽ chăm sóc được cho nó, ngày mai lại mang nó đến là được.”

Lại tìm lý do hộ cô: “Nó là con duy nhất nghe mệnh lệnh, tôi tin tưởng cô và nó sau khi gia tăng trao đổi tiếp xúc sẽ có kết quả tốt hơn.”

Lục Chân Nghi cười cười, đồng ý.

Cô mang chú chó con về nhà, tắm rửa sạch sẽ, để nó gần chỗ Elsa. Elsa rất khinh thường nó, không thèm để ý tới.

Lục Chân Nghi thở dài.

Tâm trạng của cô vô cùng tệ.

Kỳ thật, đợt tai họa này tuy rằng mang đến cho nhân loại rất nhiều cực khổ, nhưng đối với Lục Chân Nghi mà nói, ngoại trừ việc không thể gặp cha mẹ, lo lắng không biết bọn họ thế nào, thì bản thân cô không có quá nhiều thương tích và đau đớn.

Tất cả điều này là bởi vì cô có Tần Thẩm vừa trước mọi chuyện lại có không gian, có năng lực, chăm sóc và bảo vệ cô. Tất cả cực khổ cũng không ảnh hưởng đến cô lắm.

Cô là người may mắn nhất trong tận thế.

Nhưng điều đó cũng không có nghĩa cô không có áp lực tâm lý nào.

Loài người dù sao cũng là động vật quần cư, đối với những đau khổ của cá thể khác trong bầy đàn đều cảm thụ được, luôn hy vọng trợ giúp và bảo vệ những cá thể cùng bầy.

Cho dù ở trước tận thế, những cảm xúc đó đã bị xã hội tàn nhẫn bào mòn thành chai sạn, nhưng dù sao vẫn là bản năng của sinh vật bậc cao.

Nhưng năng lực con người có giới hạn.

Gioại trừ bản năng kể trên, sinh vật mặt khác lại có đặc tính xu lợi tránh hại.

Cho nên, trước đây khi những thôn dân kia muốn vào căn cứ của họ thì phản ứng đầu tiên của cô là không muốn.

Lục Chân Nghi bế chú chó nhỏ vừa may mắn vừa bất hạnh kia qua. Lại lần nữa muốn thở dài.

Cô cũng biết, tại thời điểm con người đều ăn bữa nay lo bữa mai, mạng sống không bảo đảm như bây giờ, cô còn muốn che chở một động vật bậc thấp khác loài là chuyện gây bức xúc cỡ nào. Thương hại, lương thiện, là những cảm xúc không nên có ở tận thế. Nhưng vẫn có một số người không muốn nhẫn tâm, khó có thể nhẫn tâm, không thể không nhẫn tâm, đau đớn thậm chí muốn trả giá cực lớn...

Cho dù không đọc quá nhiều tiểu thuyết tận thế giống Thảm Hoành Hoan, óc phán đoán cùng trí tưởng tượng của Lục Chân Nghi cũng không kém.

Chú chó nhỏ này là gánh nặng hết sức nặng nề.

Quả thật, chú ta nhiều nhất cũng chỉ nặng có một hai cân, sức ăn cũng không đáng kể, đừng nói có Tàn Thảm, cho dù không có Tàn Thảm, Lục Chân Nghi tự mình nuôi nó cũng không phải không thể.

Nhưng thương hại một lần này sẽ có lần khác. Lần sau có lẽ sẽ là một đứa trẻ mồ côi cha mẹ sắp chết đói chẳng hạn...

Dưới tình huống đồ ăn có hạn, đứa trẻ hoặc con chó, sẽ chọn ai, quá rõ ràng đúng không?

Được rồi, cứ cho là lúc này chưa cần phân vân chọn hay bỏ, bởi vì Tàn Thảm và cô vẫn có thể nuôi nổi một đứa trẻ. Nhưng nếu có thêm một đứa nữa thì sao?

Ở tận thế này những người đáng để cô thương xót thật sự quá nhiều.

Cho dù không gian của Tàn Thảm có lớn, năng lực mạnh mẽ, cũng sẽ có lúc gánh vác không nổi. Cho dù Tàn Thảm là chồng cô, nhưng đồ của anh cũng không thể nói hoàn toàn là của cô. Sẽ có ngày bọn họ bị gánh nặng đè bẹp.

Chưa nói tới chuyện bọn họ còn cần lo lắng đến tương lai của hai người.

Căn bản không thể nào làm được.

Lục Chân Nghi từ lúc đến doanh, phần lớn thời gian chỉ ở bên quân doanh, rất ít khi đến doanh cứu trợ bị thảm hỗn loạn kia.

Kỳ thật chính cô cũng biết trong tiềm thức cô đang trốn tránh. Cô phải đứng giữa lợi ích và chủ nghĩa nhân đạo, phải lựa chọn giữa sống yên ổn cho bản thân hay thương xót cứu giúp người khác.

Cho nên cô giống như đã điều vùi đầu xuống cát để không nghe không thấy.

Người như vậy không chỉ có mình cô, nói ví dụ như Ngô Tĩnh San. Lục Chân Nghi có thể khẳng định trong lòng cô ấy cũng khổ sở giống mình. Thậm chí các cô còn không thể mở miệng thảo luận vấn đề này với nhau. Bởi vì vấn đề này không có phương pháp giải quyết.

Trên thế giới bây giờ, không ai có thể lựa chọn hoàn hảo cả đôi bên.

Lục Chân Nghi che mặt, không ngăn được nước mắt chảy xuống.

Nếu có thể chết bây giờ thì tốt.

Nếu không phải sợ Tàn Thảm đau khổ và thất vọng, nếu không phải còn hi vọng có thể gặp lại cha mẹ, cố gắng chăm sóc bọn họ, Lục Chân Nghi cũng không muốn sống nữa.

Gần đây tỉ lệ tự sát trong doanh cũng không thấp, gần như mỗi ngày đều có người lặng lẽ tự sát.

Thế giới này kỳ thật đã sụp đổ, cuộc sống an ổn hài lòng tạm thời này chẳng qua chỉ là mô hình Tàn Thảm tỉ mỉ xây nên cho cô mà thôi, là một túp lều nhỏ trong cơn bão giá rét.

Cách duy nhất để lương tâm không bị giằng xé chỉ là phải mạnh mẽ hơn, có nhiều sức mạnh hơn, vì con người, vì đồng loại mà chiến đấu. Nhưng cô cũng không có năng lực, ý định và tính cách để trở thành anh hùng giải cứu thế giới.

Cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, cô có thể không ngủ không nghỉ để chiến đấu trong một khoảng thời gian, nhưng thiêu đốt sinh mệnh chiến đấu tới khi sức cùng lực kiệt mà chết thì cô không làm được.

Cô có thể đoán được tâm tư người khác, đối phó được những tình huống phức tạp, nhưng suốt ngày đấu đá tranh giành quyền lực cũng không nằm trong khả năng của cô. Quá nặng nề, cũng quá đau khổ...

Cô chỉ là kẻ lười nhác lo thân mình mà thôi, cô hi vọng có một người đáng tin, mạnh mẽ hơn nhận trách nhiệm cứu vớt tương lai loài người này. Cô thậm chí còn cảm thấy an tâm khi Tàn Thảm cũng không có ý định đi làm anh hùng...

Thật ích kỷ, thật đáng ghét...

Khi Tần Thảm trở về liền nhìn thấy Lục Chân Nghi sắc mặt tái nhợt, còn vương nước mắt, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Huấn luyện của anh kết thúc muộn hơn Lục Chân Nghi.

“Sao thế?” Anh bước đến ôm lấy cô, vẻ mặt có chút hốt hoảng: “Có chuyện gì vậy?” Nhìn tư thế cuộn tròn người của cô, anh vội vàng xoa bụng cô: “Đau bụng à? Có phải đến kì kinh nguyệt không?”

Lục Chân Nghi lắc đầu, vùi mặt vào vai anh mà khóc.

Nhưng kì thật cô không có tư cách dựa vào vai người khác mà khóc vì những chuyện này, thế giới này, đã không ai có thừa sức lực gánh vác hộ người khác nữa rồi.

Những việc Tần Thảm làm vì cô đã quá thần kỳ rồi.

Cô không thể lại đặt áp lực tâm lý của mình lên người anh.

Anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi.

Tần Thảm nhìn cô không nói, trong lòng nóng nảy, liền suy nghĩ lung tung: có phải nhận được tin dữ của cha mẹ hay không? Có phải mang thai rồi sợ hãi không dám sinh con lúc loạn thế hay không?

Lục Chân Nghi cố gắng ổn định cảm xúc, ngồi dậy khỏi lòng anh, nói: “Không có việc gì.” Thậm chí còn cười cười: “Vừa rồi nhớ tới cha mẹ em, không biết bọn họ thế nào, càng nghĩ càng lo lắng...” Còn nói: “Chúng ta cùng tới nhà ăn ăn cơm hay là ăn ở nhà?”

Tần Thảm nhíu mày: “Ăn ở nhà đi. Em muốn ăn gì?” Chân mày lại không giãn ra.

Ở kiếp trước cha mẹ Lục Chân Nghi khinh thường anh, quan hệ giữa anh và bọn họ không tốt, cho nên mới có ý gần đến ngày tận thế mới nhắc cô gọi bọn họ, kết quả lại xảy ra rủi ro. Lục Chân Nghi nếu biết, có thể bởi vì thế mà hận anh hay không?

Nhất là nếu cha mẹ cô xảy ra bất trắc...

Tần Thảm quyết định mãi mãi không cho Lục Chân Nghi biết những suy nghĩ này của anh.

“Muốn ăn đồ ngọt...”

Tần Thảm lấy ra cho cô một chén cơm rượu bánh nếp, lấy cho mình một chén mì vằn thắn.

“Cũng đừng quá lo lắng, hiện giờ tuy rằng di động và internet chưa thể khôi phục, nhưng hệ thống liên lạc của quân đội đang trong quá trình xây dựng lại, chờ một thời gian nữa có lẽ có thể liên lạc được.”

Lục Chân Nghi mỉm cười gật đầu, chỉ chỉ chú chó nhỏ dưới chân: “Đây là vật thí nghiệm, em thấy đáng thương nên mang về, không có ý định nuôi nó, hiện giờ cũng không phải lúc có thể nuôi chó, nhưng nhìn nó nhỏ như vậy mà bị làm thịt thì quá đáng thương.”

Tần Thảm cầm dây xích kéo nó lại gần, nhìn nhìn nhíu mày nói: “Là chó ta, em muốn giữ lại cũng được, nhưng phải xem xem có rận không?” Nói xong cũng không có hứng thú, thả nó ra, có điều vẫn đem thức ăn cho chó của Elsa cho nó ăn. Lục Chân Nghi cảm thấy Tần Thảm không nghĩ nhiều như cô nên rồi rầm trong lòng cũng bớt phần nào.

Được rồi, đừng trách móc bản thân nữa, thời buổi này sống sót đã không dễ dàng, vấn đề không giải quyết được thì cứ để vậy đi...

Quan trọng là cố gắng nhanh chóng mạnh lên.

Cây con nhỏ yếu nếu cứ cố gánh lấy gánh nặng sẽ gãy, nhưng nếu vươn mình lên thành đại thụ to lớn thì bóng cây thiện ý của mình tự nhiên có thể che phủ phạm vi rộng lớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nhiệm vụ và thù lao

Editor: Giang còi

Betor: mèomỡ

Ban đêm khi nằm trên chiếc giường sắt kê kẹt, Lục Chân Nghi nhìn gương mặt vẫn đẹp trai nhưng khóe môi mím lại mỗi một, trên cằm lún phún râu của Tần Thâm, khẽ nói: “Cảm ơn anh, Tần Thâm.”

Tần Thâm đang định nhắm mắt lại ngủ, nghe vậy mở mắt ra, nhìn cô.

Lục Chân Nghi nhanh chóng nói nhỏ: “Gặp được anh em thật may mắn.” Sau đó liền im lặng.

Tần Thâm chăm chú nhìn cô, không nói gì cũng không mỉm cười, trong ánh mắt có cảm xúc phức tạp nào đó đang rục rịch. Cuối cùng anh thở dài, vuốt tóc cô, vươn tay ôm cô vào ngực, hôn lên trán cô, nói: “Ngủ đi.”

Không biết gì có lẽ sẽ tốt hơn.

Ngày hôm sau Lục Chân Nghi giống như hôm qua cần thử nghiệm với gà, chó, Tòng Tòng và Thử Thử.

Lần này là thử nghiệm tấn công và không chế.

Bắt đầu vẫn là gà, cô thử dùng cường độ sức mạnh tinh thần bình thường để tấn công, con gà này sức mạnh tinh thần quá yếu, chỉ một chiêu tấn công tinh thần đã đo ván. Cả hạch tinh thần cũng biến mất.

Lục Chân Nghi tròn tròn mắt, gà ngã khuy trong lồng sắt, người xung quanh giật nảy mình.

Trợ thủ vội vàng mang con gà ra, dùng dụng cụ chuyên môn mà Lục Chân Nghi không biết là gì kiểm tra một lượt, tuyên bố: “Chết não.”

Ánh mắt mọi người xung quanh đều tỏa sáng.

“Tiếp tục thí nghiệm!” Nhà khoa học già nói, về mặt phấn chấn.

Lục Chân Nghi bé chú chó nhỏ đặt sang một bên: “Trực tiếp thử với động vật biến dị đi, động vật thông thường cũng không khác lắm đâu.”

Nhân viên nghiên cứu đồng ý.

Lục Chân Nghi nhắm mắt làm thử.

Tinh thần của động vật biến dị mạnh hơn nhiều so với động vật phổ thông, xấp xỉ người bình thường, nhưng hỗn loạn thô bạo không trật tự. Lục Chân Nghi hôm qua đã vượt qua vỏ ngoài tinh thần của chúng, hiện giờ tất nhiên sẽ dễ dàng hơn.

Nhà khoa học già yêu cầu cô thử dùng cường độ tấn công khác nhau.

Lúc đầu dùng cường độ nhẹ, giống như lúc cô tấn công cô gái trẻ kia.

Vừa chạm đến liền thu lại.

Tinh thần của cô gần như không bị ảnh hưởng gì.

Con Thử Thử kia xù lông, cảm nhận được mình đã bị tấn công và hơi đau.

Sau đó là cường độ bình thường, vừa rồi dùng cường độ này tiêu diệt hạch tinh thần của gà thì Lục Chân Nghi không cảm thấy có gì bất thường, giờ phút này lại cảm thấy không khỏe.

Có thể là do tinh thần động vật biến dị đã bị ô nhiễm?

Thử Thử ở trong lồng đập loạn xạ, dùng đầu đâm vào lồng sắt, hiển nhiên là đang rất đau đớn.

“Tăng cường độ đến mức cao nhất!” Nhà khoa học già nói lớn.

Lục Chân Nghi cắn răng, tăng cường độ tinh thần của mình phát ra.

Cảm giác được hạch tinh thần màu xám đen kịch liệt phản kháng và đáp trả, sắc mặt cô trắng bệch, con buồn nôn trào lên.

Khoảng 2, 3 giây sau, Thử Thử rút cuộc đã bị cô giết chết.

Nhưng cô lại cảm thấy khó chịu như đã trải qua vài giờ đồng hồ, trán rịn đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, vất vả lắm mới nhìn không nôn ra.

Không còn đủ sức tiến hành một lần nữa.

Xem ra sức chiến đấu hiện giờ của cô còn rất yếu.

Nhưng các nhân viên nghiên cứu khoa học vẫn tương đối hài lòng. So với quả cầu nước và quả cầu lửa nhỏ thì vẫn coi như có tác dụng hơn, không xếp

vào loại tấn công yếu nhất.

Huấn luyện viên Đào cũng không bị chuyển đi, Lục Chân Nghi có chút thương cảm với hoàn cảnh của cô ấy, khuyên Tàn Thảm không nên ghi thù, đã trong tình cảnh này rồi chẳng lẽ con người còn đầu đá nội bộ nữa.

Huống hồ chỉ là việc nhỏ nhặt mà thôi.

Mặc dù vậy huấn luyện viên Đào vẫn bị cấp trên phê bình, hơn nữa nghe nói còn phải viết bản kiểm điểm.

Qua ba ngày sau, Lục Chân Nghi bắt đầu phải rời doanh trại ra ngoài làm nhiệm vụ.

Đội Dị Thường và đội Siêu Thường có sự khác biệt rất lớn.

Cường độ và cách thức huấn luyện của đội Siêu Thường khắc nghiệt hơn so với đội Dị Thường rất nhiều, dựa trên phương pháp huấn luyện bộ đội đặc chủng, hơn nữa số lượng nhiệm vụ được giao cũng nhiều hơn. Còn ở Đội Dị Thường phân chia cấp bậc dựa trên sức chiến đấu và lực sát thương khác nhau.

Cấp 0 gần như hoàn toàn không có sức chiến đấu, những người dị năng cấp này không cần ra ngoài làm nhiệm vụ, nói ví dụ như cậu bé Đồng Tu. Kỳ thật dị năng hệ mộc của cậu vẫn có sức chiến đấu nhất định, chẳng hạn như lúc chiến đấu có thể dùng dây leo trói chặt kẻ thù, nhưng bởi vì cậu bé chưa trưởng thành, cho nên không được ra ngoài nhiệm vụ.

Cấp 1 là có sức sát thương nhỏ, ví dụ như Ngô Tĩnh San, chỉ có thể ném ra quả cầu lửa rồi thôi. Dị năng hệ thủy của Thẩm Hoàn Hoan tuy đã mạnh hơn, nhưng bởi vì dị năng hệ thủy có lực sát không lớn, cho nên cũng bị xếp vào cấp 1

Lục Chân Nghi tạm thời cũng bị xếp vào cấp 1.

Cơ hội cho các dị năng cấp 1 ra ngoài làm nhiệm vụ không nhiều lắm, bình thường đều là nhiệm vụ dạng bồi dưỡng, đến những khu vực không quá nguy hiểm, để quân nhân bảo vệ bọn họ đi ra ngoài hoàn thành một ít nhiệm vụ có độ khó thấp, mục đích chủ yếu là làm quen, phối hợp, khắc phục tâm lý sợ hãi khi đối mặt với quái vật biến dị, tạo nền móng cho sau này.

Những người có dị năng cấp 1 là nhiều nhất, trước mắt có hơn bốn mươi người.

Những người có dị năng thuộc cấp 2 có thể tấn công liên tiếp, một lần có thể giết mấy chục quái thú thông thường. Sức tấn công của dị năng không hề kém súng đạn, tác dụng có thể ngang bằng với những tay súng bắn tỉa hoặc thậm chí mạnh hơn.

Bắt đầu từ cấp 2 có thể nhận một vài nhiệm vụ nguy hiểm.

Cấp 3 chính là có dị năng sát thương vô cùng mạnh như Tàn Thảm. Trước mắt chỉ có Tàn Thảm, Viên Lục Duy là những người hiếm hoi có thể làm những nhiệm vụ khó mà cả bộ đội đặc chủng cũng không làm được.

Nhiệm vụ lần này là cùng nhau đến phòng nghiên cứu ở một ngôi trường nông nghiệp dưới “Chân núi” tìm hạt giống.

Trước mắt có thể thấy vụ mùa đầu xuân năm sau có lẽ không được lạc quan cho lắm.

Chưa nói đến nguy cơ bị quái vật tấn công lúc trồng trọt, chỉ đất đai thôi cũng phải lo hạn hán, lũ lụt.

Không ít quái vật xuất hiện sẽ mang theo hạn hán dài ngày hoặc lũ lụt. Xương Bình này hiện giờ là vùng đất khô hạn, hơn nữa theo nhân viên nghiên cứu khoa học thử nghiệm, loại đất đai cằn cỗi này có tưới bao nhiêu nước cũng ngấm đi hết không giữ lại được. Nghe nói hiện giờ cấp trên có ý định khi mùa xuân đến sẽ khai khẩn một khu vực đất không quá khô hạn, xây tường bao quanh để bảo vệ an toàn, đến đầu mùa xuân mọi người có thể trồng trọt.

Tuy rằng có không ít loại quái thú có thể lấy làm thức ăn nhưng lương thực vẫn là yếu tố quan trọng nhất. Số lương thực dự trữ của đất nước khi xảy ra đại nạn đã tổn thất không ít, dự trữ của quân đội cũng có hạn. Tuy rằng sau đại nạn, mấy doanh trại quân đội đều tới các kho lúa ở vùng xung quanh để lấy lương thực, nhưng chỉ tính riêng quân doanh Xương Bình quân và dân đã khoảng bảy tám mươi vạn người, tiêu hao rất nhiều, lương thực và vật tư mang về ăn dè sẻn cũng chỉ đủ tầm 2 năm.

Huống chi số người tị nạn gia nhập quân doanh đang không ngừng tăng.

Rau củ hoa quả không cần nói, gần như chỉ có cải trắng, khoai tây, cà rốt, mấy loại mùa đông có thể cất vào hầm chứa rau quả cùng một ít táo và cam. Hiện giờ trong doanh cứu trợ người bình thường đều ăn không đủ no, chỉ có thể nhận một suất ăn vừa đủ để không đói chết; tình nguyện viên đi công tác bên ngoài và công nhân xây dựng có thể được cấp một phần thịt quái thú; quân nhân mỗi ngày ngoài thịt quái thú còn được phát thêm ít cải trắng khoai tây, trái cây thì chỉ có những người có chức có quyền mới có.

Doanh trại đang tích cực xây dựng, ngoại trừ phòng ngủ và tìm kiếm vật tư thì cũng đang tìm nhân viên kỹ thuật xây lò gạch và nhà máy xi măng, cung cấp cho các công trình đang xây dựng. Nhà máy quản sự cũng đã được đưa vào kế hoạch, nhưng nguyên vật liệu và trang thiết bị quá khó tìm... Nghe nói còn đang xem xét đến mùa xuân trường học sẽ khai giảng nhận học sinh vào lớp, số trẻ vị thành niên cũng không ít, theo báo cáo thống kê có năm, sáu vạn, mà trẻ em dưới 15 tuổi cũng cỡ hai, ba vạn. Bỏ qua số lượng trẻ chưa đến tuổi tới trường thì số trẻ nằm trong diện giáo dục bắt buộc tiểu học và trung học có gần hai vạn đứa nhỏ.

Lục Chân Nghi còn biết quân khu định xây cả cô nhi viện, trong cô nhi viện có bảy tám trăm đứa trẻ mất cả cha lẫn mẹ. Cô nhi viện được đặc cách, được chia thịt và rau củ trái cây. Còn trẻ em trong doanh cứu nạn ngoại trừ phần của cha mẹ thì cũng được thêm chút rau và thịt.

Cho nên, những người bình thường có con lại sống khá hơn một chút, chỉ có điều những thứ được cấp thêm cũng không nhiều.

Nơi mà Lục Chân Nghi và mọi người sắp đến đã có lính trinh sát tới điều tra, quái vật ở gần đó cũng không nhiều, nhiệm vụ lần này tương đối an toàn.

Không phải tất cả dị năng cấp 1 của đội Dị Thường đều đi, mà chỉ có chưa đến một nửa, ước chừng khoảng hai mươi người, ngoài ra có thêm sáu mươi quân nhân vũ trang đầy đủ.

Lục Chân Nghi, Ngô Tĩnh San, Thẩm Hoành Hoan đều tham gia, cả cô gái trẻ gọi cô là bà cô cũng ở trong đội ngũ.

Tần Thẩm có chút lo lắng cho Lục Chân Nghi, muốn xin dẫn đội đi làm nhiệm vụ lần này, nhưng bị Lục Chân Nghi ngăn lại.

Về sau cô còn phải làm những nhiệm vụ khác nữa, không thể nhiệm vụ nào cũng để Tần Thẩm đi theo được.

Mười giờ sáng tập hợp trước cửa quân doanh, Lục Chân Nghi cùng Ngô Tĩnh San đi cùng nhau.

Hiện giờ doanh đã rất lớn, các cô từ ký túc xá đi bộ đến cổng doanh mất hơn hai mươi phút. Trong danh sách vật phẩm đổi được từ điểm cống hiến có xe đạp và xe điện, nhưng ắc quy xe điện rất đắt, Lục Chân Nghi nghĩ, nếu về sau cứ thế này thì không bằng mua một cái xe đạp còn hơn.

Lúc các cô đi ngang qua doanh cứu nạn thì người trên đường cũng không nhiều, có người nói chuyện phiếm, đa số mọi người quần áo rách rưới mặt vàng vọt xanh xao, nhưng còn chưa tới tình trạng tuyệt vọng hoặc chết lặng.

Đi ngang qua công trường thì gặp thầy giáo Tống đang ở đó. Các cô dừng lại chào hỏi vài câu.

Thầy giáo Tống càng gầy càng đen hơn, tuy quần áo vừa bẩn vừa rách, nhưng tinh thần lại khá hơn.

“Các cô đều có dị năng?” Thầy giáo Tống giật mình, vẻ mặt hâm mộ: “Thật là quá may mắn.”

Giọng anh ta hơi to, người xung quanh đều nhìn qua, ánh mắt nóng rực, có kinh ngạc có hâm mộ có sùng bái có ghen tị.

Thầy giáo Tống nhỏ giọng nói: “Tiểu Ngô, cô nói thật cho tôi nghe với, người có dị năng có phải là một trong những hạng mục được chính phủ nghiên cứu không? Có phải là người bình thường được cải tạo lại không? Nếu như vậy tôi cũng không ngại làm vật thí nghiệm...”

Ngô Tĩnh San cười khỏ, cũng nói nhỏ: “Thật sự không phải đâu... Nếu thật thì sao lại có nhiều loại dị năng lung tung như vậy chứ?”

Thầy giáo Tống thở dài: “Tôi cũng biết là không phải mà, tại rất nhiều người đều nói một vài người trong doanh cứu nạn tự dưng ngủ một đêm sáng ra là có dị năng... Nhưng cũng có những lời đồn là chính phủ thí nghiệm tạo ra người mang dị năng...”

Ngô Tĩnh San lại hỏi tình hình anh ta gần đây thế nào, thầy giáo Tống cười khỏ: “Làm lao công, sống qua ngày.”

Ngô Tĩnh San nói: “Nghe nói đến mùa xuân trường học sẽ mở cửa, thầy giáo Tống có lẽ có thể làm giáo viên tiếng Anh.”

Lục Chân Nghi yên lặng nghĩ.

Sau này chương trình học trong trường chỉ sợ sẽ không còn môn tiếng Anh.

Các cô đang định nói tạm biệt, đột nhiên nghe giọng một cụ già nói: “Hai cô gái trẻ, có thể giúp tôi một tay được không?”

Hai người bọn họ quay lại nhìn, chỉ thấy một cụ già ít nhất phải hơn sáu mươi tuổi, tóc bạc trắng, mặc áo công nhân rách nát giống như thầy giáo Tống đứng cách các cô một khoảng không xa lắm.

Ông lão gầy yếu, đeo mắt kính, vẻ mặt rất quật cường, giọng điệu rất lịch sự, âm sắc rõ ràng.

Đối với cụ già như vậy, các cô đành phải nói: “Chào bác.” Vốn định nói ông, nhưng khí chất của ông lão không hề giống công nhân.

Cụ già nói: “Nếu các cô ra ngoài làm nhiệm vụ xin các cô làm ơn lưu ý giúp tôi xem có ba người này hay không?”

Ông đưa tay lấy ra một tấm ảnh, trên ảnh chụp là một nam một nữ cùng một bé gái khoảng 5,6 tuổi. Người đàn ông mặc đồ vest, người phụ nữ mặc váy, có thể thấy điều kiện gia đình không tệ, ba người đều cười rất vui vẻ.

Ông cụ lại lấy ra một cái túi nilon, bên trong là sáu cái bánh quy, có bánh quy có nhân, cũng có bánh quy sô đa.

“Đây là thù lao.” Ông nói.

Lục Chân Nghi và Ngô Tĩnh San đưa mắt nhìn nhau.

Thầy Tổng không đành lòng, nói: “Các cô nếu tiện đường thì để ý giúp lão Đồng một chút.”

Thật ra, lão Đồng là giáo viên môn tiếng Trung của một trường đại học, năm nay đã 65 tuổi, trong ảnh chụp là vợ chồng con trai và cháu gái của ông. Lão Đồng cùng vợ con ở gần trường học, mà cả nhà đứa con trai ở làng Olympic.

Khi xảy ra động đất lão Đồng thoát ra được, vợ ông ở cách đó không xa đã bị đè chết.

Ông được quân đội và tình nguyện viên cứu ra trong lúc hỗn loạn, nhà người con trai ở làng Olympic thật ra cách có hơn mười phút đi xe nhưng bây giờ giống như cách trăm sông nghìn núi, không hề có tin tức.

Ông một thân một mình thui thủi trong doanh cứu nạn. nguyện vọng duy nhất đó là có thể biết được tin tức về gia đình đứa con trai. Tuổi ông đã cao không thể tham gia công tác tình nguyện viên, ông liền xin gia nhập đội ngũ công nhân xây dựng, vốn ông cũng không đủ điều kiện, nhưng người phụ trách thương hại ông cho nên vẫn đồng ý cho ông vào.

Mỗi ngày đi làm ông đều đem một nửa khẩu phần ăn nhất là loại có thể dự trữ được như lương khô, khi dự trữ được kha khá liền lấy ra làm thù lao, cầu xin những tình nguyện viên hoặc quân nhân có thể ra ngoài làm nhiệm vụ giúp đỡ ý tin tức gia đình đứa con trai.

Ông là công nhân cao tuổi nhất, cũng là người yếu ớt nhất, nhưng ông luôn hoàn thành lượng công việc được giao.

“Chúng cháu nhớ rồi, nhất định sẽ để ý giúp ông.” Lục Chân Nghi nghiêm túc nói, lại đẩy gói bánh quy to về, “Thù lao chờ chúng cháu tìm được người rồi nói sau.”

Ông cụ có chút lo lắng, chân run run, nhưng vẫn gật đầu, nói: “Cám ơn cháu gái.”

Lục Chân Nghi và Ngô Tĩnh San chào tạm biệt, đi đến gần cửa không nhìn thấy công trường nữa, Ngô Tĩnh San đột nhiên dừng lại, chảy nước mắt, nghẹn ngào nói: “... Thế giới này, tại sao lại như vậy... Mình rất lo lắng cho ba mẹ mình...” Cô ấy ngồi xồm xuống, khóc đến thở không ra hơi.

Lục Chân Nghi nghĩ tới cha mẹ mình cũng không biết sống chết ra sao, đứng ngơ ngác, mắt đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Khôi Dục

Editor: Giang còi

Betor: mèomỡ

Bốn chiếc xe Jeep quân dụng và hai chiếc Iveco đã sớm tập hợp chờ trước cửa quân doanh, vừa đủ chở tám mươi người.

Nhiệm vụ lần này qui mô tương đối lớn.

Sáu mươi quân nhân đi theo hỗ trợ đều có súng, cũng được trang bị thêm không ít vũ khí hạng nặng, đa số bọn họ về mặt lạnh lùng không biểu cảm, ít nhất không một ai có biểu cảm vui vẻ.

Mà hai mươi người có dị năng lại đang lú lú, bàn luận xôn xao, cũng có người cười nói, nhìn như thể chuẩn bị đi dạo chơi quanh thành phố vậy.

Thoạt nhìn thì mâu thuẫn giữa người mang dị năng và quân nhân bình thường cũng không nhỏ.

Lục Chân Nghi nhìn chiếc xe Iveco chật ních người giống như xe khách kia thì thấy rất không thoải mái: Một khi xảy ra chuyện chắc chắn rất khó chạy trốn.

Vì thế cô khều khều Ngô Tĩnh San, khẽ nói: “Chúng ta đi chiếc xe Jeep kia đi.”

Ngô Tĩnh San lập tức hiểu ý của cô, gật đầu nói: “Được.”

Lúc này Thẩm Hoành Hoan cũng đến. Mặc dù dị năng của anh ta hiện giờ không yếu, là một trong những người có dị năng hệ thủy mạnh nhất, nhưng sức tấn công của dị năng thủy quá yếu, anh ta lại thiên về dị năng chữa trị, mà năng lực trị liệu của hệ thủy lại không bằng hệ mộc, cho nên cũng không được coi trọng lắm, do đó vẫn được xếp vào nhóm dị năng cấp 1.

Thẩm Hoành Hoan rất bất mãn vì chuyện này, không khỏi càu nhàu: “Gì chứ, trong tiểu thuyết tận thế dị năng hệ thủy rất được coi trọng, có thể tạo ra nước tinh khiết, các thế lực đều tranh nhau chiếm đoạt, vì sao bây giờ nước còn chưa bị ô nhiễm nhỉ?”

Quả thật, thế giới hiện tại không khí tươi mát, nước chẳng những có thể uống mà còn sạch hơn khi bị ô nhiễm công nghiệp trước đây. Chỉ có điều đường ống dẫn nước đã bị hỏng do động đất, muốn sửa chữa rất khó khăn, lại sợ trong nước trong có quái vật, nên mới tạo thành tình thiếu nước như bây giờ.

Điều khiến người ta khó chịu là người dẫn đội lần này lại là Viên Lục Duy, quân đội và dĩ năng đều thuộc quyền quản lý của hắn.

Trong lòng Lục Chân Nghi thật nặng nề, cô không biết thì thôi, ngay cả Tần Thẩm cũng không nghe thấy bất cứ tin tức gì. Dù sao bọn họ cũng không có người chống lưng, không có bối cảnh gia thế cao, cho dù có dĩ năng, thực lực bản thân có mạnh đi chăng nữa cũng không thể có được tin tức chính xác, càng không cần nói đến việc có thể can thiệp vào những quyết sách của bên trên. Nói bí quan là: Khó tránh khỏi sẽ có lúc bị lợi dụng làm tốt thì chết thay.

Vận mệnh của mình lại không thể nắm giữ trong tay tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Ý nghĩ này lần đầu tiên sinh ra trong lòng cô, tựa như một hạt mầm, chỉ chớp mắt đã mọc rễ nảy mầm.

Viên Lục Duy vẫn tuần tú như vậy, quần áo bóng bẩy, dáng vẻ cao quý khí phái, có mấy cô gái trẻ dĩ năng đều ngượng ngùng đỏ mặt khi nhìn hắn.

Ánh mắt của hắn ta dừng lại ở chỗ Lục Chân Nghi, mỉm cười với cô một cái.

Ngô Tĩnh San khẽ nói nhỏ: “Cái tên họ Viên này làm sao vậy? Ánh mắt hắn nhìn cậu như...” Nói xong lại nhú mày: “Bây giờ là lúc nào rồi, còn liếc mắt đưa tình khắp nơi như vậy, cho rằng mình là soái ca tổng tài trong tiểu thuyết ngôn tình à?”

Lục Chân Nghi khẽ cười lạnh: “Ăn trong bát nhòm trong nồi... Không ít tiện nam đều có tính này.”

Viên Lục Duy giới thiệu sơ về nhiệm vụ, nhấn mạnh nhiệm vụ tuy không quá nguy hiểm, nhưng cũng không được lơ là cảnh giác, bởi vì bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị tấn công bất ngờ, chung quy, hiện giờ quân đội vẫn chưa thể hoàn toàn dọn sạch khu vực xung quanh, mà thành phố trước kia nay đã biến thành núi lửa tồn tại rất nhiều khả năng.

Lời nói của hắn ta vô cùng rõ ràng mạch lạc, giảng giải vừa không quá lố lại hợp lý, mang theo một ít nhắc nhở và khuyến khích, hiệu quả không tệ.

Không khí như đi chơi giảm xuống rất nhiều.

Lục Chân Nghi lần đầu tiên có đánh giá tốt về hắn ta.

Xem ra tên này cũng có chút năng lực lãnh đạo, coi như là có huấn luyện nghiêm chỉnh.

Mọi người lên xe, Viên Lục Duy lên chiếc xe đầu tiên, hơn nữa trên xe Jeep của hắn chỉ có bốn bộ đội đặc chủng, không có ai mang dĩ năng.

Hai chiếc xe Jeep đi trước, hai chiếc Iveco đi giữa, mà Lục Chân Nghi, Ngô Tĩnh San và Thẩm Hoành Hoan cùng nhau yêu cầu được lên chiếc xe jeep thứ hai tính từ phía sau.

Viên Lục Duy quét mắt nhìn bọn họ, mỉm cười tỏ vẻ xem thường, liền đồng ý.

Ban đầu đường đi rất thuận lợi, không bị tấn công, hơn nữa đường từ Xương Bình đến thành phố đã được dọn dẹp, tuy không thể sánh bằng đường cao tốc như trước đây, nhưng cũng có thể miễn cưỡng xem như đường bằng phẳng. Nhưng chỉ khoảng hơn một giờ sau, bọn họ bị tấn công.

Khi mới bị tấn công mọi người còn không thêm đề ý, một đàn Thử Thử bay đến, cũng không đến mức ộp trời ộp đất, ước chừng cũng khoảng một hai trăm con.

Thử Thử là nguồn cung thức ăn chính của mọi người.

Tồng Tồng là chó biến dị mà thành, cho nên kích thước trước và sau khi biến dị khác nhau rất nhiều. Ví dụ như Đồng Đồng sau khi biến dị cũng chỉ khoảng trên dưới 5 cân, sức chiến đấu không đáng kể. Nhưng nếu là một chú chó cỡ trung bình biến dị có thể to bằng một con sói, mà chó cỡ lớn thì rất đáng sợ. Cho đến bây giờ con Tồng Tồng biến dị lớn nhất có nguồn gốc là chó ngao Causacus, dài 5 mét, cao hơn 2 mét, ăn thịt vô số người, cuối cùng phải xuất động đến 600 bộ đội, dùng hoá tiễn bao vây tiêu diệt, trong quá trình chiến đấu tử vong rất nhiều người.

Còn Thử Thử là gà biến dị, kích cỡ khi chưa biến dị cũng tương đương nhau, sau khi biến dị, chiều dài thân thể không quá một mét, sải cánh ba mét, sức chiến đấu ngang với đại bàng, mỏ và móng vuốt cứng cỏi mạnh mẽ, đối với người thường mà nói quả thật rất nguy hiểm, nhưng đối với người có dĩ năng và quân nhân có vũ trang thì cũng không quá khó để đối phó.

Đối với đội ngũ của bọn họ, hơn một trăm con Thử Thử này bình thường chỉ coi như là có canh gà giao tận nơi.

Thế nhưng lần này thì khác, khi quái thú bay đến gần, mọi người phát hiện bên trong bầy có một con lớn khác thường.

Sải cánh chừng mười lăm mét, thân dài hơn ba mét, cũng rất giống gà, đầu là màu trắng, hai chân màu xám đen lại không phải chân chim mà lại giống chân động vật có vú, năm móng vuốt vươn ra rất dài, lóe sáng dưới ánh nắng, gần giống dao găm, có thể nhìn thấy lực tấn công đáng sợ như thế nào.

“Có cánh chim, bề ngoài như gà mà đầu trắng, chân như chuột, vuốt như móng hổ, tên là Khô dự, ăn thịt người.”

Bởi vì đã biết ngọn núi này chính là núi Tuân Trạng trong Đông Sơn Kinh của Sơn Hải cho nên Lục Chân Nghi thường đọc kỹ Đông Sơn Kinh, cơ bản đã thuộc lòng, cho nên trong đầu gần như lập tức hiện lên những chữ này.

Đoàn xe có chút hốt hoảng.

“... Biến dị lần hai.” Loáng thoáng nghe được tiếng thảo luận từ xe phía trước.

Liên lạc giữa các xe với nhau là dùng bộ đàm, lúc này giọng Viên Lục Duyệt vang lên trên từng chiếc xe: “Dừng hốt hoảng, dừng tại chỗ, đóng kín cửa kính xe, chỉ chừa lại khe hở nhỏ để tấn công. Các tay súng bắn tia chú ý vào vị trí.”

Các xe dừng lại, cửa kính xe vốn đều đóng kín, hiện giờ chỉ mở ra một khe hở nhỏ, rất nhiều họng súng chìa ra ngoài, cửa sổ trên nóc xe cũng được mở ra, các tay súng bắn tia gác súng lên giá, chờ đợi mệnh lệnh tấn công.

Khi Thử Thử tiến vào tầm bắn, nghe được tiếng ra lệnh: “Nổ súng!” Tất cả đều đồng loạt nổ súng.

Lục Chân Nghi lần đầu tiên trải qua chiến dịch qui mô lớn như vậy, thực sự cảm thấy mùi thuốc súng nồng nặc.

Cô có chút hồi hộp, nhưng cũng hơi hưng phấn. Cô biết sức chiến đấu của mình nếu không có Elsa và chim đầu riu thì không đáng kể nên chỉ im lặng quan sát, hi vọng có thể dùng sức mạnh của mình vào lúc cần thiết.

Đạn bắn như mưa vào đàn Thử Thử, nhóm dị năng cũng không chịu thua kém, sôi nổi bắn ra quả cầu lửa, lưỡi đao băng và tia sét.

Cục diện trận chiến gần như là nghiêng về một phía.

Quái thú Khôi Dục liền đập cánh bay đến trên đoàn xe, chọn chiếc xe Jeep quân dụng thứ hai, lao xuống tấn công.

Súng nhắm vào nó mà bắn, nhưng tốc độ của nó quá nhanh, tất cả đạn đều bắn trượt, một cặp móng vuốt sắc bén chộp lấy súng máy trên nóc xe rồi kéo ra ngoài, tay súng bắn tia định chui xuống lại bị nó ngoạm lấy đầu lôi ra, tung lên như chim ưng đi săn rồi lại dùng hai móng xé rách, tay súng bắn tia kia cứ thế bị xé làm hai nửa.

Khôi Dục nuốt nửa phần thân trên người kia vào miệng, tình huống vô cùng đẫm máu tàn khốc.

Những tay súng bắn tia còn lại và binh lính khác muốn giết nó, cũng có một vài cầu lửa tia sét ngấm vào nó, nhưng thứ nhất là góc độ, cơ hội tấn công cũng không nhiều, thứ hai là sức phòng ngự của quái thú Khôi Dục này rất mạnh, đạn bình thường không làm gì được nó.

Khôi Dục vỗ cánh bay lên lần nữa, hai chân chộp lấy nóc của chiếc xe lúc này, dùng sức nhấc lên, chiếc xe Jeep lại bị nó kéo rời khỏi mặt đất, đôi cánh khổng lồ vỗ mạnh tạo nên gió lốc.

Xe phía trước loáng thoáng truyền đến tiếng la hét, gần như có thể tưởng tượng ra vẻ run rẩy sợ sệt của nhóm dị năng bên trong.

Xe Jeep rất nặng, Khôi Dục dùng hết sức lực mới nâng nó lên khỏi mặt đất khoảng một mét. Nó dùng sức phá đỉnh xe, đỉnh xe chắc chắn bị nó xé toạc như lớp thép mỏng, xe rơi xuống đất. Khôi Dục vươn chiếc mỏ sắc nhọn dài nửa mét moi người ngồi bên trong xe ra, ăn sống.

Các loại súng ống và dị năng liều chết tấn công về phía nó tạo ra chút hiệu quả, trên người Khôi Dục xuất hiện một ít vết máu. Nhưng nó dũng mãnh dị thường, liều mạng, quyết tâm phải nuốt hết thức ăn ngon bày ra trước mặt.

Một phần hỏa lực đang đối phó những con Thử Thử còn lại, việc này cũng không quá khó khăn, dù sao Thử Thử vẫn sợ súng đạn, bị bắn chết không ít.

Sau khi Khôi Dục nuốt chửng hai người, đột nhiên dừng lại, phát ra một tiếng thét chói tai, hóa ra phần đuôi hướng về phía đầu xe của nó bị băng đóng băng.

Là một khối băng lớn, đóng băng chừng một phần tư thân thể nó.

Đây nhất định là đòn tấn công của Viên Lục Duyệt.

Dị năng cũng không phải vô dụng, đến cấp 3 có sức mạnh khá lớn.

Phần dưới bị đóng băng, Khôi Dục tức giận gào thét, xoay người nhắm phía chiếc xe đầu tiên, Viên Lục Duyệt tuy rằng trốn trong xe, nhưng hiển nhiên nó có thể phán đoán được mình bị tấn công từ hướng nào.

Lúc này khối thứ hai băng xuất hiện ở phần đầu của nó, bịt kín toàn bộ đầu của nó.

Trong các xe phát ra tiếng hoan hô vui mừng.

Sau đó Lục Chân Nghi nhìn thấy quái thú Khôi Dục cũng không vì thế mà ngã xuống, nó vỗ cánh bay lên, lao đảo bay, nhưng vẫn bay đi mất... Hiển nhiên nó cũng không bị chết vì đóng băng, mà chỉ là tạm thời bị đông lại, hơn nữa nó dùng đầu đập vào nền đất cứng rắn, muốn đập nát khối băng thoát ra.

Đã có người khai hỏa, nhưng vì Khôi Dự chột bay lên, hỏa tiễn không bắn trúng, mà khối băng trên đầu nó đã vỡ vụn, vụn băng rớt xuống đất rào rào.

Nó lại tiếp tục bay lên cao.

Lúc này Khôi Dự đã bay đến chiếc xe bên cạnh Lục Chân Nghi, nó dường như rất có linh tính, biết sử dụng biện pháp này để hỏa tiễn không dám tùy tiện bắn, thuận tiện còn vuron mở mở cửa kính xe, lần này, nhất định có thể mở thùng được cửa kính xe.

Ngô Tĩnh San ở bên kia, bắn ra một quả cầu lửa vào mắt con quái điều, sau đó liền sợ tới mức đóng chặt cửa.

Lục Chân Nghi vẫn nhắm mắt tập trung, lúc này đột nhiên thả ra tia tinh thần, toàn lực tấn công vô tinh thần của Khôi Dự. Vô tinh thần của Khôi Dự còn chắc hơn người bình thường, nhưng vì Lục Chân Nghi gần như dốc hết toàn lực, rốt cục cũng có thể chọc thủng 1 lỗ, luồn tinh thần của cô vào.

Khôi Dự đang tấn công, đột nhiên gào thét dữ dội, nghiêng ngã lao đảo, thất tha thất thểu, lông cánh đập loạn.

Hiển nhiên tấn công tinh thần của Lục Chân Nghi làm nó cực kì đau đớn.

Lục Chân Nghi cũng cảm thấy bị bóng tối ăn mòn phản ngược, chỉ có thể càng thêm liều mạng dùng sức, như dùng thanh đao sắc bén khuấy đảo bên trong hạch tinh thần lớn như cái chậu của Khôi Dự.

Lúc này một quả hỏa tiễn rớt cuộc đánh trúng Khôi Dự, trên bụng nó thùng 1 lỗ lớn, máu bắn tung tóe.

Kế tiếp một quả hỏa tiễn bắn trúng đầu nó.

Những con Thử Thử còn lại liền biến thành vấn đề đơn giản.

Cuối cùng cũng giành được chiến thắng, xác Thử Thử la liệt đầy đất, cũng không ít con bay đi trốn.

Người trên xe xuống thương lượng và xử lý chiến lợi phẩm, cuối cùng mười mấy người nâng xác Khôi Dự đến cột vào đỉnh xe Lục Chân Nghi, chuẩn bị phá lái xe đánh một chiếc xe nữa chờ 2 người bị thương còn sống sót và 2 nữ dị năng ngắt đi vì quá sợ hãi trở về quân doanh, thông báo cho người trong doanh cho xe ra chờ về hơn một trăm xác thử thử.

Thật ra bọn họ mang theo một vài người có dị năng hệ không gian, nhưng không gian của họ chỉ có mấy chục mét vuông, dùng để chứa vũ khí, không chứa nổi những xác Thử Thử này.

Dù nói như thế nào đi nữa thì lần này coi như đã thu hoạch lớn.

Cửa xe bị mở ra, khuôn mặt tuấn tú của Viên Lục Duy xuất hiện, nói với Lục Chân Nghi: “Xuống xe. Lên xe của tôi ngồi.”

Rồi nói với Ngô Tĩnh San và Thẩm Hoành Hoan: “Hai người đi hai chiếc xe kia.” Chỉ vào hai chiếc Iveco bên kia.

Bởi vì 2 nữ dị năng bị ngắt đã được khiêng xuống, nên còn dư ra 2 chỗ trống.

Ngô Tĩnh San cảnh giác cao độ, nắm lấy tay Lục Chân Nghi: “Để làm gì? Chúng tôi không muốn tách ra.”

Viên Lục Duy nhìn sắc mặt trắng bệch của Lục Chân Nghi, mồ hôi đầy mặt, cười lạnh nói: “Không đủ chỗ ngồi.”

Thẩm Hoành Hoan cau mày, chần chờ nói: “Đội trưởng Viên, tôi ngồi xe của anh cũng được.”

Viên Lục Duy cười lạnh: “Xem ra các cô cậu không biết cái gì gọi là ‘Nghĩa vụ của quân nhân là phục tùng mệnh lệnh’ nhỉ!”

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nghi ngờ

Editor: Giang còi

Betor: mèomỡ

Mới vừa rồi Lục Chân Nghi đã sử dụng dị năng đến cực hạn, bây giờ tình trạng không tốt lắm, đầu óc choáng váng, cực kì yếu ớt.

Cô nói: “Đội trưởng Viên, dị năng của tôi đã cạn kiệt, giờ có tiếp tục đi làm nhiệm vụ cũng không hỗ trợ gì được, xin phép được theo xe trở về doanh.”

Viên Lục Duy mỉm cười nói: “Xe quay lại doanh chỉ có một chiếc, người bị thương đã ngồi kín rồi, không còn chỗ cho cô, huống hồ người cạn kiệt dị năng cũng không ít, chẳng lẽ tất cả đều phải trở về sao? Những người dị năng cạn kiệt chỉ cần nghỉ ngơi, không cần trị liệu, cho nên không bằng cô đi cùng xe với tôi, tôi sẽ bảo vệ cô, nhiệm vụ kế tiếp rất đơn giản, làm xong ngay lập tức có thể trở về nghỉ ngơi.”

Lục Chân Nghi bắt đầu đi, nghỉ lại trên xe hẳn ta tính cả tài xế cũng có bốn người, chắc hẳn ta cũng không dám giữa ban ngày ban mặt giờ trò gì, đành phải đồng ý.

Kết quả trên xe đã có một người ngồi nên Viên Lục Duy ngồi bên trái băng ghế sau, cô ngồi ở giữa.

Lục Chân Nghi nhú mày.

Một bộ đội đặc chủng trên xe cũng nói đùa: “Cô Lục, cô cứ ngồi giữa đi, chẳng lẽ lại để người to lớn công kênh như tôi ngồi ở giữa?”

Lục Chân Nghi đành phải ngồi.

Xe jeep tuy rằng không nhỏ, hai bên là hai người đàn ông to cao trẻ trung, Lục Chân Nghi bị kẹp ở giữa hiển nhiên cũng không cảm thấy thoải mái được.

Mặc dù đang là mùa đông mặc quần áo dày nhiều lớp, nhưng trong xe mùi đàn ông vẫn rất rõ rệt, khi xe xóc nảy khó tránh khỏi thân thể đụng chạm, cơ thể Lục Chân Nghi có chút cứng nhắc.

Viên Lục Duy nhìn cô như vậy, liền cười cười: “Cô Lục cứ thả lỏng đi, cũng đâu có ai ăn thịt cô... Cô bảo thủ như vậy sao?” Câu cuối cùng nói rất nhỏ, âm cuối mang theo chút trêu đùa.

Lục Chân Nghi cũng không thèm nhìn, chỉ coi như không nghe thấy.

Viên Lục Duy biết sinh hoạt cá nhân của mình có chút phóng túng, nhưng nói thật, trong giới, hẳn cũng không được tính là quá phóng túng, tuy rằng hẳn thường xuyên đồng thời giữ quan hệ cùng mấy người phụ nữ, thỉnh thoảng hứng lên còn thích chơi 3P.

Chung quy, chung tình chỉ là tiêu chuẩn của đàn ông bình thường thôi, còn những người giống như hắn, có gia thế, có năng lực, có khuôn mặt, có đáng người, có tiền tài, làm sao có thể bằng lòng với việc chỉ có duy nhất một người phụ nữ được?

Trừ phi người phụ nữ này ưu tú đến mức hắn có thể vì cô mà từ bỏ cả vườn hoa, nhưng Viên Lục Duy cho rằng, người phụ nữ như vậy còn chưa ra đời đâu.

Hắn thấy tần suất thay đổi phụ nữ của mình cũng không cao, hơn nữa cũng không chỉ coi trọng tình dục và kích thích.

Về phương diện khẩu vị, hắn cũng rất tự giác, ít nhất chưa bao giờ chạm vào gái bán.

Hắn thích sưu tập những mẫu phụ nữ khác nhau, đương nhiên, mỗi một thời kỳ sẽ có sở thích khác nhau.

Ban đầu hắn cũng chỉ thích tiếp viên hàng không, diễn viên, người mẫu, sau này cảm thấy quá thương nghiệp hóa không thú vị, cho nên chỉ giữ lại một hai người ngoan ngoãn biết điều. Sau này hắn cũng giống rất nhiều đàn ông khác, lại cảm thấy hứng thú với sinh viên, cảm thấy thuần khiết, tươi mới, nhưng chơi nhiều cũng thấy chẳng có gì đặc biệt, còn không hiểu chuyện như người mẫu, thậm chí còn muốn có thai để được hắn cưới, thủ đoạn cũng không ít, hắn liền phiền chán.

Lý Lạc Ngọc là người phụ nữ đầu tiên đã có chồng mà hắn chạm vào.

Vốn hắn không có hứng thú với những người phụ nữ gần ba mươi tuổi, có lẽ là vì tận thể xảy ra làm tâm trạng của hắn không ổn định cho lắm nên mới có thể có hứng thú với người chỉ đầu họ đến gặp hắn để nương tựa. Cũng có thể là bởi vì Lý Lạc Ngọc là chị dâu họ của hắn, cho nên có chút cảm giác cấm kỵ, hoặc đáng về không nơi nương tựa của cô ta khi đến tìm hắn đã chạm trúng điểm yếu của hắn.

Đối với hắn mà nói Lý Lạc Ngọc đại biểu cho người phụ nữ không thể chạm vào, cho nên nếu có thể chạm vào dĩ nhiên rất kích thích.

Sự hứng thú của hắn đối với Lý Lạc Ngọc luôn luôn mang theo chút cảm giác ngược đãi.

Nhưng không bao lâu hắn cũng chán, hắn cảm thấy cô ta có chút giả vờ giả vịt, điều đó làm hắn cảm thấy ngán, cho nên hắn liền chuyển mục tiêu sang Lục Chân Nghi.

Lục Chân Nghi cũng là phụ nữ đã kết hôn, tự tin, ưu tú, thành thực, biết mình muốn cái gì, biết cách từ chối người khác. Cũng là dạng phụ nữ không nên chạm vào.

Hơn nữa có điểm khác Lý Lạc Ngọc là, cô không giả vờ giả vịt, còn có chút trầm lặng.

Lý Lạc Ngọc tuy rằng luôn khóc sưng mắt, nhưng khi bị chinh phục ở trên giường, muốn cô ta nói gì cô ta đều nói, muốn tư thế gì cô ta đều chiều.

Loại phụ nữ như vậy, cho dù bên ngoài tỏ thái độ khó chịu thế nào thì rốt cuộc vẫn đang đợi đàn ông đến chinh phục mà thôi.

Bên trong rất yếu đuối.

Nhưng Lục Chân Nghi bên trong lại không yếu đuối. Viên Lục Duy chỉ cần nghĩ tới lúc cô bị ép buộc sẽ phản kháng thế nào là cả người liền nóng lên.

Khó khăn càng cao, khiêu chiến càng lớn thì càng thú vị.

Nhất định cô sẽ không dễ dàng đầu hàng như vậy.

Huống chi cô lại còn là vợ Tần Thâm.

Viên Lục Duy vô cùng không thích Tần Thâm, vừa nhìn thấy liền biết xuất thân thấp hèn, dựa vào cái gì có thể may mắn có được dị năng mạnh như thế. Hắn tạm thời vẫn không thể động đến anh ta, nhưng nếu như có thể chơi vợ của anh ta trước thì cũng sẽ rất thú vị nhỉ? Đợi đến một ngày có thể đập anh ta thuận tiện âu yếm đùa cợt vợ anh ta trước mặt anh ta, nói đơn giản thì giống như ăn beefsteak lại có thêm 1 ly rượu ngon thì còn gì bằng?

Vì thế hắn càng tích cực hơn.

Nhìn thấy Lục Chân Nghi không để ý tới hắn, hắn vẫn giữ nguyên nụ cười đầy hòa khí: “Được rồi, chúng ta nói chuyện nghiêm túc một chút, mới vừa rồi là dị năng tinh thần của cô?”

Lục Chân Nghi không thể không trả lời. “Ừ.” một tiếng.

Mắt Viên Lục Duy sáng lên, trong lòng lại khó chịu, dựa vào cái gì những cái tốt toàn bị tên Tần Thâm kia chiếm được. Dị năng tinh thần là loại dị năng đặc biệt nhất, hơn nữa dị năng của cô có vẻ còn rất mạnh.

Tuy hắn cũng đã thử qua một ả dị năng hệ hỏa và một hệ thủy, nhưng lúc này cũng cảm thấy vô vị.

“Vậy lần tấn công đó cô đã dùng hết toàn lực của mình à? Khi nào thì dị năng của cô có thể khôi phục lại để sử dụng? Trừ việc đó ra, còn có ứng dụng ở phương diện nào khác không?”

Lục Chân Nghi vốn đang đau đầu, giờ lại càng cảm thấy hắn ảm ỉ vô cùng, nhũn mảy nói: “Ngày mai mới có thể khôi phục... Đội trưởng Viên, có thể để cho tôi nghỉ ngơi được không?”

Viên Lục Duy rất có tự tin với sức hấp dẫn của mình, trước mắt hắn ta vẫn quyết định muốn dùng sức hấp dẫn của mình để theo đuổi chinh phục Lục Chân Nghi. Hắn rất có niềm tin rằng tên Tần Thâm kia là dạng đàn ông không biết dịu dàng, cho dù ngoại hình không tệ cũng không thể so với mình.

Bản thân hắn học thức không kém, khí chất ưu nhã, am hiểu thu phục lòng người, biết rõ lạt mềm buộc chặt, lại hiểu phụ nữ... Làm sao có thể thua Tần Thâm? Điều hắn ta cần vượt qua được chỉ là quan niệm đạo đức truyền thống vô vị của Lục Chân Nghi mà thôi.

Cho nên, hắn lập tức khẽ cười, dịu dàng nói: “Được, không quấy rầy cô, cô cứ nghỉ ngơi một lúc đi.” Nói xong đưa qua một chiếc khăn tay, dùng âm lượng vừa đủ trầm thấp dịu dàng mang theo chút đau lòng nói: “Lau mồ hôi đi, tóc cô ướt hết rồi, sẽ khó chịu lắm.”

Vốn định tự mình chủ động lau giúp cô, nhưng lại nghĩ, Lục Chân Nghi không giống những cô gái trẻ tuổi, trước mắt đối với hành vi của hắn còn khá bài xích, lịch sự một chút thì hơn, nên không chủ động lau.

Lục Chân Nghi không nhận, cô đã cảm thấy phiền muốn chết, lạnh lùng nói: “Cám ơn, không cần. Chồng tôi sẽ không thích tôi dùng khăn tay của người đàn ông khác.”

Viên Lục Duy nuốt chút nữa không nhin được, nhưng cuối cùng hắn vẫn yên lặng nhận khăn về, không nói gì thêm.

Không khí trong xe cực kì xấu hổ.

Lục Chân Nghi cực kỳ khó chịu, đôi Viên Lục Duy còn dính sát đùi cô, tuy rằng đúng là trong xe chật chội, cô cũng không có chỗ tránh, nhưng sao hắn không thể giống anh chàng ngồi bên phải kia, thu người khép chân vào biểu lộ một chút thành ý rằng mình không cố ý muốn sàm sỡ người khác?

Viên Lục Duy thật sự tức giận, sự nhẫn nại của hắn đối với phụ nữ có hạn, hắn nghĩ, nếu Lục Chân Nghi còn không thức thời, hắn cũng lười phải để ý đến cô, đợi dịp thuận tiện thì cưỡng đoạt cho nhanh? Hay vẫn cố nhẫn nhịn để đạt được thu hoạch thom ngon hơn?

Nhìn một bên mặt của cô đang nhắm mắt ngủ ra tựa vào ghế xe, sắc mặt tái nhợt, một phần tóc đen theo mồ hôi dính vào gò má, môi lại hơi hồng, nhìn qua có vẻ gọi cảm khác biệt.

Tim hắn đập thành thịch, đã rất lâu không đập nhanh như vậy.

Đôi môi kia không biết sẽ có vị gì nhỉ? Có thể vì mồ hôi mà hơi nham nham hay không?

Lục Chân Nghi chớp chồn ngủ, phát hiện Viên Lục Duy chỉ là nhân cơ hội lấy lòng, hơi lợi dụng cơ hội một chút, cô an tâm, ngủ là biện pháp tốt nhất để khôi phục dị năng tinh thần.

Tận dụng thời gian, khôi phục nhanh chóng.

Đội đến khi xe dừng thì cô cũng tỉnh. Viên Lục Duy mỉm cười nhìn cô: “Khôi phục được bao nhiêu? Nhiều không?”

Lục Chân liếc hần một chút, “Một chút thôi.”

“Cô có thăng cấp dị năng lần nào không?”

Lục Chân Nghi lắc đầu.

Cô nghe Tần Thâm nói qua chuyện thăng cấp dị năng, Tần Thâm hẳn là thăng cấp hai lần, mỗi lần đều có thể tăng mạnh dị năng. Thâm Hoành Hoan cũng thăng cấp một lần. Cô còn chưa có loại cảm giác này.

Trước mặt là một trung tâm thí nghiệm nông nghiệp, diện tích rất lớn, có lều âm kết cấu bằng hợp kim nhôm và thủy tinh, nơi này đã bị một căn cứ phía Tây gần hơn lấy hết rau dưa hoa quả, cho nên bên trong lều âm không còn lại gì. Hôm nay bọn họ tới đây là vì trong doanh Xương Bình có một giáo sư đến từ nơi này, ông cung cấp địa điểm để hạt giống và mật mã vào cửa.

Nơi này cách ngọn núi trong nội thành rất gần, nói là chân núi cũng không phải nói quá, gần trong gang tấc, có thể nhìn thấy từ sườn núi trở xuống là một vùng xanh đậm

Vì đang là mùa đông nên xung quanh không có màu xanh, trời đông lạnh giá rét, nhìn rất quái dị.

Viên Lục Duy nhìn cô ngó nghiêng, mỉm cười nói: “Đó không phải là thảm thực vật, là một loại đá màu xanh đậm, nhìn hơi giống ngọc bích, rất đẹp. Cô biết tại sao không? Hiện giờ có người đưa ra luận điệu nói đây là ngọn núi trong Sơn Hải Kinh, bởi vì quái vật, và hình thái địa lý đều rất giống với miêu tả trong Sơn Hải Kinh. Ban đầu mọi người cảm thấy thật vô lý, nhưng bây giờ nhìn lại quả thật càng ngày càng giống.”

Lục Chân Nghi cũng không cảm thấy kì lạ, hiện giờ rất nhiều người đều bắt đầu chấp nhận giả thuyết này.

“Thế giới này thật kỳ diệu phải không?” Viên Lục Duy cảm khái nói: “Nếu đây là Sơn Hải Kinh thật thì ngọn núi này chính là núi Tuân Trạng trong Đông Sơn Kinh. ‘Kỳ thượng hữu ngọc, kỳ hạ đa thanh bích’, [Bên trên ngọn núi có nhiều ngọc thạch, bên dưới ngọn núi có rất nhiều đá xanh và ngọc bích] còn có người đề nghị sau khi giải quyết xong vấn đề trồng trọt thì lên núi xem thật sự có tài nguyên khoáng sản vàng ngọc châu báu gì hay không.”

Lục Chân Nghi cười cười: “Vàng ngọc hiện giờ cũng có để làm gì đâu, còn không bằng một cái máy phát điện một thùng xăng, chẳng lẽ có thể dùng ngọc làm gạch xây nhà sao?”

Viên Lục Duy cũng cười, ánh mắt nhìn Lục Chân Nghi lộ ra chút tán thưởng.

Có điều nếu cô không thích hẳn, hẳn quyết định không nên tùy tiện khen cô.

Mọi người nối đuôi nhau đi vào, khi tìm được hạt giống thì Viên Lục lại lặng lẽ lui ra.

Người đầu tiên phát hiện là Lục Chân Nghi, dọc đường Viên Lục Duy đều đi bên cạnh cô, giờ phút này lại không thấy đâu nữa, mơ hồ nhìn thấy vách tường bên phải đằng sau có bóng người.

Hai bộ đội đặc chủng đi cùng xe cũng không thấy đâu.

Có vấn đề!

Lục Chân Nghi nhanh chóng đặt câu hỏi phán đoán.

Cô có quá ít thông tin, căn cứ để có thể phán đoán vô cùng ít ỏi.

Là bởi vì phía trước sẽ có nguy hiểm sao?

Nhưng kết mọi người chết hết thì có lợi gì cho Viên Lục Duy?

Như vậy, khả năng lớn nhất chính là hẳn có việc phải âm thầm lén lút làm một mình?

Thực giác mách bảo Lục Chân Nghi chuyện này nhất định không bình thường.

Tò mò hại chết con mèo.

Nhưng nếu rất quan trọng, nói không chừng cô có thể nắm bắt cơ hội giúp Tần Thâm đối phó Viên Lục Duy... Nếu không đi không chừng sẽ ảnh hưởng đến sự an toàn của chính bọn họ...

Lục Chân Nghi do dự nhiều lần, cuối cùng vẫn quyết định lặng lẽ bám đuôi đằng sau.

Cô bước thật nhẹ, lén lút rẽ vào lối bên phải đằng sau.

Rẽ qua góc tường, không thấy người. Cô áp sát tường, nhẹ nhàng đi. Để tránh bị phát hiện đột ngột, cô tuy rằng bước nhẹ, nhưng không rón rén, như

vậy nếu bị phát hiện còn có thể nói mình chỉ vô tình đi đến đây.

Cô thật hối hận không mang chim đầu riu đi theo, nếu không có thể cho chim đầu riu trợ giúp điều tra, bây giờ cô và chim đầu riu có thể kết nối tinh thần, có khả năng thu được một ít thông tin.

Tìm đập loạn xạ, cô cố gắng khống chế.

Đi hết dọc bức tường này, cô lặng lẽ ngo ra nhìn, không có bất cứ ai...

Rẽ qua, phía trước là cửa vào tầng hầm, ô thủy tinh trên khung gỗ màu vàng cổ xưa trên đã vỡ, bên trong tối đen như mực, nhìn thật âm u.

Lục Chân Nghi do dự.

Chắc chắn Viên Lục Duy bọn họ đã vào nơi này.

Mình có cần đi vào không?

Hiện giờ cô chỉ có thể vận dụng một chút dị năng tinh thần, tuy thân thể được rèn luyện nhưng cũng chỉ mạnh hơn một chút so với người bình thường. Có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, cứ như vậy mà vào có lẽ không phải lựa chọn sáng suốt.

Nhưng nếu bỏ cuộc lại có chút không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Tầng hầm

Editor: mèomỡ

Lục Chân Nghi do dự.

Kỳ thật bất cứ chuyện gì cũng có hai mặt tốt và xấu, nếu muốn biết lúc nào nên quyết định thế nào mới là chính xác thật sự là rất khó.

Ngạn ngữ có “Cầu phú quý trong nguy hiểm”, cũng có “Người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà vong”.

Mà thôi, đây là lúc nào, nguy cơ tứ phía, dù là thời điểm nào, bảo vệ tính mạng vẫn là quan trọng nhất, chỉ cần nhân không chết thì sẽ còn cơ hội, đã chết thì cái gì cũng không có.

Lục Chân Nghi nghĩ, nhẹ nhàng quay trở về bên góc tường, định lặng lẽ trở về.

Đi chưa được mấy bước, cổ tay chợt bị tóm lấy, Lục Chân Nghi giật mình, muốn kêu cứu, lại bị một bàn tay bịt miệng.

Dị năng ngủ hành tuy rằng không mạnh như những người có dị năng sức mạnh, nhưng dị năng càng mạnh, thể lực sức mạnh tốc độ phòng ngự đều sẽ không ngừng gia tăng, giống như cơ thể được cường hóa. Mà một dị năng cấp ba đương nhiên mạnh hơn cấp một rất nhiều, huống chi còn có chênh lệch trời sinh giữa thể lực nam nữ.

Lục Chân Nghi giống như bị trói bằng khóa sắt, không động đậy được chút nào.

Cô dùng tay còn tự do gỡ bàn tay đang bịt miệng mình nhưng cũng không có tác dụng.

Cô định dùng chút dị năng còn sót lại và vừa mới khôi phục tấn công.

Không cần phải nói cũng biết kẻ này là Viên Lục Duy, vừa rồi ở trên xe cô đã quen thuộc với mùi cơ thể hắn ta. Bởi vì còn trẻ lại có thói quen vệ sinh tốt, mùi cơ thể hắn không khó ngửi, còn mang theo mùi nước hoa thoang thoảng.

Viên Lục Duy ghé vào bên tai cô nói khẽ: “Đừng gãy, vừa khéo đang cần cô giúp, ai bảo cô hiếu kỳ, lại còn dám đi theo. Đúng là bớt việc cho tôi.”
Dùng một chút lại nói: “Cô không gãy, tôi sẽ buông tay nhé?”

Lục Chân Nghi gật đầu.

Viên Lục Duy buông tay ra.

Sau khi được buông ra Lục Chân Nghi vội vàng thở, xoay người hung dữ nhìn hắn.

Viên Lạc Duy nở nụ cười: “Còn dám lừa tôi, đổi là người khác thì chết như thế nào cũng không biết đâu.”

Lục Chân Nghi biết hắn nói không sai, mình quả thật lỗ mãng, cũng không thể phản bác, lạnh lùng nói: “Anh muốn cho tôi giúp cái gì? Hiện giờ tôi không dùng được dị năng.”

Viên Lạc Duy cười nói: “Đừng lừa tôi, tôi biết cô còn một chút, vừa rồi cô còn định tấn công tôi.”

Lục Chân Nghi hoảng sợ, dị năng cấp ba so với cô cao hơn hai cấp, tuy rằng dị năng tinh thần vô hình, nhưng có lẽ năng lượng dao động cũng sẽ bị phát hiện?

Viên Lạc Duy nhìn cô chăm chăm, trong mắt lóe lên, như mỉm cười, lại như đa tình. “Cô đi theo, không có gì nguy hiểm đâu, có điều chuyện này là chuyện riêng của tôi, không thể nói với người khác.”

Lục Chân Nghi âm thầm nhủ mày, Viên Lạc Duy và Tàn Thảm là đối địch, có chuyện gì sao có thể để cô biết, hắn nhất định không có ý định để cô sống sót trở về.

Giữa giữa lần cuối, cô lạnh lùng nói: “Bí mật của anh tôi không muốn biết, cũng không nằm trong phạm vi nhiệm vụ, tôi phải về.” Nói xong liền định xoay người.

Lại bị Viên Lạc Duy giữ bả vai, giọng hắn vẫn dịu dàng nhưng lại mang theo chút lạnh lẽo: “Cô đã biết tôi có bí mật, làm sao có thể thả cô đi?”

Lục Chân Nghi xoay người lạnh lùng nói: “Viên đội trưởng muốn thế nào? Giết tôi? Vậy bây giờ giết luôn đi, tôi không ngốc, dù sao cũng phải chết, tôi cần gì phải chờ anh lợi dụng xong rồi lại bị giết?”

Viên Lạc Duy giật mình, cười nói: “Hóa ra là lo tôi diệt khẩu, đúng là một cô gái thông minh.” Ánh mắt của hắn đảo qua làn da trắng nõn như ngọc của cô, thầm nghĩ, bộ dáng quật cường này thật giống một cô nhóc, trong lòng cũng có chút ngứa, muốn hôn lên má cô một cái. “Cô không cần sợ, sao tôi lại nỡ giết cô cơ chứ?” Hắn nói khẽ, “Chỉ cần cô thể không nói ra là được rồi...” Trong lòng lại nghĩ: Xong chuyện thì cường bức rồi chụp ảnh lại, như vậy cô nhất định không dám phản bội mình, tuy rằng hơi thô bạo, nhưng cũng tốt hơn giết cô, từ từ dỗ rồi sẽ xong thôi.

Lục Chân Nghi không tin, nhưng bị hắn giữ, cũng chỉ có thể đi vào trong tầng hầm.

Cầu thang rất tối, không có điện, Lục Chân Nghi không dám tùy tiện lãng phí dị năng dò đường, liền đi men vách tường, đột nhiên lại bị một cánh tay ôm eo.

“Buông ra!” Cô nổi giận, lạnh lùng nói.

“Suyt.” Viên Lạc Duy thấp giọng nói, “Nhỏ tiếng chút, tôi sợ cô ngã gây ra tiếng động.”

Đằng trước sâu hun hút như miệng con rắn khổng lồ, không biết bên trong ẩn dấu những gì. Trong lòng Lục Chân Nghi bắt đầu căng thẳng, cũng không dám tiếp tục cãi nhau, chỉ đành hạ giọng nói: “Buông tay, tôi đi men theo vách tường là được...”

Tay Viên Lạc Duy lưu luyến buông eo cô ra.

Lần mò đi xuống lầu, phát hiện hai bộ đội đặc chủng kia ở đây, trong tay còn cầm đèn dã ngoại, rõ ràng là có ánh sáng.

Viên Lạc Duy cố ý!

Như vậy xem ra, phía dưới cũng không có gì nguy hiểm?

Lục Chân Nghi hận chết Viên Lạc Duy, lại dám lừa cô xuống đây...

Có điều hiển nhiên sự thật cũng không phải như thế, sắc mặt Viên Lạc Duy nghiêm túc, nói: “Đi theo tôi.”

Giống như thực sự có chuyện quan trọng.

Hắn cũng không cố bước nhẹ, bốn người cứ như vậy đi men theo hành lang cho tới khi đến trước một cánh cửa. Cánh cửa này làm bằng sắt dày, bên trên còn có khóa bằng mật mã. Viên Lạc Duy thuận thực xoay số, Lục Chân Nghi nhìn chăm chăm, cố nhớ, tuy rằng có thể sẽ vô dụng, nhưng chưa biết chừng có lúc nào đó lại cần?

Đẩy cửa ra, cô liền ngửi thấy mùi hôi, giống như nuôi vật nuôi trong nhà.

Hai bộ đội đặc chủng nâng đèn lên, Lục Chân Nghi hoảng sợ nhìn sinh vật khổng lồ lộ ra dưới ánh sáng.

Trước mắt là một con ngựa lớn vô cùng, tầng hầm này cao khoảng sáu mét, nhưng sừng con ngựa này có thể chạm đến trần nhà. Nhờ chút ánh sáng của đèn quân dụng, có thể thấy con ngựa khổng lồ này có màu trắng, đuôi màu đen, bốn chân không phải vỏ ngựa, mà là móng vuốt động vật họ mèo, trên chiếc sừng lấp lánh ánh sáng nhạt, đôi mắt đen to lại rất ôn hòa.

Mắt nó không phải màu đỏ!

Là màu đen!

Lục Chân Nghi kinh ngạc, thì thào nói: “Kỳ lân? Thật xinh đẹp...”

Trong lòng nhanh chóng nhớ lại những sinh vật có hình dáng loài ngựa trong “Son Hải Kinh”, đột nhiên nhận ra, đây là “Bác”.

“Núi Trung Khúc, có loài thú, vẻ ngoài nó như con ngựa mà thân trắng đuôi đen, một sừng, nanh vuốt của hổ, phát ra âm thanh như tiếng trống, tên nó là Bác (駮), ăn hổ báo, có thể ngăn binh chiến.”

Đây là một trong những thần thú nổi tiếng nhất Son Hải Kinh.

“Đừng sợ.” Viên Lục Duy khẽ nói: “Con ngựa này tuy nhìn to lại hung dữ, nhưng nó không ăn thịt người. Chúng tôi từng đến một lần rồi, chỉ cần không đi vào, nó sẽ không tấn công.”

“Đi vào đâu?” Lục Chân Nghi hỏi lại, trong đầu phán đoán, Viên Lục Duy từng đến mà Bác vẫn không rời đi, cũng không tấn công, giống như đang bảo vệ cái gì đó.

Có thể ăn hổ báo, có thể ngăn binh chiến, mặc dù có giải thích nói “Ngăn binh chiến” là chỉ ngăn đánh nhau, nhưng hoàn toàn có thể là đao thương bất nhập...

Nếu như có thể có một thú cười như vậy...

Nó đang bảo vệ cái gì?

Nơi này vốn là phòng thí nghiệm sao?

Chẳng lẽ nó là do nơi này tạo nên?

Chẳng lẽ những quái vật này đều là được tạo nên?

Không thể nào, nhân tạo không thể có sức mạnh lớn như vậy, động đất, địa hình biến đổi... Cũng không phòng thí nghiệm có thể tạo ra nhiều quái vật như vậy...

“Lục Chân Nghi, thử xem dị năng tinh thần của cô có thể hay nói chuyện với nó không, dường như chỉ số thông minh của nó rất cao.” Viên Lục Duy khẽ nói.

Hôm nay hần vốn mang theo thuốc độc cùng thuốc mê đến, nhưng nếu Lục Chân Nghi có thể thành công thì càng tốt.

Lục Chân Nghi không cần hần nói, liền nhắm mắt sử dụng sức mạnh tinh, nếu như có thể nói chuyện, nhờ nó giúp đỡ, thì thoát khỏi Viên Lục Duy dễ như trở bàn tay.

Cô cố gắng giải phóng sức mạnh tinh thần.

Vô tình thần của Bác là màu vàng xinh đẹp, còn lớn và chắc chắn hơn của Tần Thẩm rất nhiều, nhìn đã cảm thấy rất mỹ lệ, thật loá mắt.

Đứng trước vô tình thần như vậy cũng giống như đối mặt với vũ trụ rộng lớn vô ngần, sẽ làm cho người ta cảm thấy bản thân thật nhỏ bé.

Cho dù là khi sức mạnh tinh thần của cô lúc sung mãn, cũng không thể phá được lớp vô tình thần của Bác.

Lục Chân Nghi dùng sức mạnh tinh thần nhẹ nhàng gõ một cái, không mong phá vỡ chui vào, mà rất dịu dàng, giống như gõ cửa.

Kết quả, vô ngoài màu vàng dao động một chút, sau đó liền có sức hút hút tinh thần của Lục Chân Nghi vào.

Lục Chân Nghi hoảng hốt, nhưng làm thế nào cũng không tránh được, giống như một con côn trùng bị người ta bắt đi...

Trong lớp vô tình thần không phải một hạt trung tâm tinh thần, mà giống như dải ngân hà.

Không biết trung tâm tinh thần Bác vốn là như thế, hay do cô chưa thể phá vỡ, cho nên chỉ nhìn thấy những gì Bác muốn cho cô nhìn thấy?

Trong nháy mắt, ngân hà rộng lớn lại biến thành thảo nguyên xanh mướt, mênh mông vô bờ. Trên đầu là trời xanh mây trắng, trên cỏ là những bông hoa xinh đẹp, chỉ chớp mắt khắp nơi đã phủ kín tường vì nở rộ...

Đẹp quá...

Tinh thần Lục Chân Nghi chấn động, chỉ cảm thấy sức mạnh trong thân thể sôi trào, hoàn toàn không thể điều khiển được.

Cô cố gắng thuận theo, giống như thuận theo tự nhiên, cảm giác mình là một ngọn cỏ, một đóa hoa dại, đứng dựa theo gió, thể hiện sự ảm áp và thiện ý của mình...

Đúng lúc ấy, đột nhiên Viên Lục Duy bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Không ổn rồi!”

Ngân hà, hoa tươi đều biến mất, cô quay lại cơ thể, trở lại tầng hầm ngầm trống trải âm u ảm uớt, vẫn là ánh sáng trắng của hai chiếc đèn quân dụng, trước mặt cách đó không xa vẫn là con ngựa to lớn kia.

Cô cũng nghe được tiếng bước chân rất nhỏ lại đều đều có trật tự.

Đã không xa... Số lượng không ít.

Viên Lục Duy dường như biết người đến, biến sắc nói: “Chúng ta đi!”

Đằng sau là cửa, trước mặt là quái thú to lớn không cho phép bước qua, trốn cũng không trốn được, có thể đi đâu?

Trên đầu là hai lỗ thông gió, cũng không biết thông đến đâu, Viên Lục Duy quả thực có ý đó.

Bộ đội đặc chủng tổ chức cực tốt, hai người đồng lấy dây thừng và móc sắt bên hông, ném lên trên, móc vào một chỗ nhô ra, rồi cùng nhau trèo lên, chuẩn bị mở cửa sổ.

Viên Lục Duy nói với Lục Chân Nghi: “Nhanh lên!”

Leo sáu mét dây thừng...

Lục Chân Nghi tuy rằng đã rèn luyện thể lực, nhưng đây đúng là làm khó cô, cô leo được vài bước liền trượt xuống, bàn tay bị cửa phát đau.

“Lên đi, Lục Chân Nghi!” Viên Lục Duy lạnh lùng khế thúc giục: “Cô phải leo lên, nếu không tôi sẽ giết cô, cho con quái thú kia ăn!”

Bạn đang đọc truyện *Không Lối Thoát (Vị Sinh)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.